

RUM TÔI Tuyệt tối

TÙNG LÊ

Review: Lạc Tiên
Cover: Trường Xuân

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42 (Hoàn)

Chương 1

DTV-EBOOK

Tháng mười hai, mưa ở Sương Thành không ngừng rơi, gió lạnh thổi từ bốn phía khiến người ta không khỏi rụt cổ, chỉ muốn trở về căn phòng ấm áp.

Ngu Mẫn cầm ô đứng đợi xe ở trạm xe buýt, những ngón tay mảnh khảnh khẽ kéo chặt áo của mình, muốn cuộn mình lại cho ấm hơn.

Cuối cùng xe cũng đến, cô đóng ô rồi bước lên xe.

Lúc này trên xe buýt chỉ có lác đác vài người, hệ thống sưởi ấm trong xe đang bật, giúp những ngón tay đang tê cứng vì lạnh của Ngu Mẫn được thư giãn phần nào. Cô quẹt thẻ xe buýt rồi tìm một chỗ ngồi cạnh cửa sổ.

Cô đặt ô bên cạnh, hơi ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Sự chênh lệch nhiệt độ trong và ngoài xe tạo thành một lớp sương mỏng, những hạt mưa đọng trên kính sau đó lăn dài xuống, chỉ để lại những vệt nước loang lổ.

Ngu Mẫn lấy trong túi ra một tờ khăn giấy, lau đi lớp sương trên mặt kính chỗ cô đang nhìn, lúc này mới có thể nhìn rõ hơn một chút.

Cô nhìn chằm chằm ra ngoài, một lúc sau liền nghe thấy tiếng gầm rú từ xa đến gần, vài giây sau, một chiếc xe thể thao màu đen dừng lại bên cạnh xe buýt.

Từ góc nhìn của Ngu Mẫn, cô chỉ có thể nhìn thấy cửa kính xe màu đen. Cô đang dời mắt vì buồn chán thì cửa sổ xe thể thao hạ xuống một chút.

Chỉ một chút, có lẽ chủ xe thấy ngột ngạt trong xe nên mở cửa sổ cho thoáng khí.

Ngu Mẫn ngẫu nhiên nhìn thoáng qua, qua khe hở nhỏ đó, cô nhìn thấy một bàn tay với các khớp xương rõ ràng, gân xanh trên mu bàn tay hơi nổi lên, tay áo được xắn lên đến cổ tay, để lộ chiếc đồng hồ đeo tay với mặt đồng hồ cũng màu đen tuyền. Ngu Mẫn không biết nhãn hiệu của chiếc đồng hồ, nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết nó rất đắt tiền.

Người đó cầm chiếc điện thoại đặt trên hộp đựng đồ, lật ngược lại rồi dùng vân tay để mở khóa màn hình.

Ngay lúc này, Ngu Mẫn dời mắt, tránh vô tình nhìn thấy việc riêng tư của người khác.

Đèn đỏ chuyển sang xanh.

Chiếc xe thể thao lại gầm rú vang lên, Ngu Mẫn liếc nhìn, ngay sau đó thấy chiếc xe lao vút đi như mũi tên, chỉ vài giây sau đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt.

Cơn mưa bên ngoài đã giảm bớt, đúng lúc này, từ trong túi xách vang lên một đoạn nhạc chuông nhẹ nhàng, điện thoại của cô reo.

Ngu Mẫn chậm rãi hoàn hồn, lấy điện thoại ra, khi nhìn rõ người gọi đến trên màn hình, cô khẽ nhíu mày, cuối cùng vẫn nghe máy.

"Tiểu Mẫn." Giọng nói của người đàn ông truyền ra từ ống nghe, ông ta tiếp tục nói: "Bố biết con có thể không hài lòng với việc sắp xếp hôn sự của bố, nhưng đây là một chuyện tốt, dù con vui vẻ đồng ý hay không thì ngày mai cũng phải đi gặp đối phương cùng bố."

Ngũ Mẫn nói: "Nếu đã là chuyện tốt, sao không để Ngũ Duyệt đi?"

Dường như người đàn ông hít sâu một hơi, ông ta nói: "Duyệt không phù hợp."

Vẻ mặt Ngũ Mẫn không hề thay đổi, cô chỉ nói: "Con còn có việc, nói sau đi."

Cô nói xong dứt khoát cúp máy.

Cuộc điện thoại này chưa đến hai phút, nhưng đủ để khiến tâm trạng vừa mới khá lên một chút của Ngũ Mẫn hoàn toàn biến mất.

May mà xe buýt đã báo đến trạm cuối, Ngũ Mẫn cất điện thoại, tạm thời đè nén sự bức bối trong lòng, cầm ô xuống xe.

Mưa bên ngoài đã tạnh, Ngũ Mẫn chậm rãi đi lên con dốc, lặng lẽ đi khoảng mười phút thì cuối cùng cũng nhìn thấy ngôi chùa ở cuối con dốc, chùa Thánh An.

Hôm nay trời mưa, trong chùa không có nhiều khách hành hương. Sau khi vào chùa, Ngũ Mẫn không dừng lại trước tượng Phật mà cầm ô đi dọc theo bậc thang trong chùa, leo lên đến đỉnh, cuối cùng dừng lại ở phòng sách của chùa.

Đây là nơi chùa Thánh An dành cho khách hành hương chép kinh Tâm Kinh. Mấy năm nay, Ngũ Mẫn đến Sương Thành, điều cô thích nhất chính là nơi này. Những lúc không đi làm thêm, không có tiết học, cô sẽ đến đây chép kinh, tĩnh tâm.

Cô đã rất quen thuộc với sư huynh ở đây. Sư huynh đang pha trà, vẩy tay với cô. Ngũ Mẫn đặt ô vào thùng đựng, cởi giày rồi nhẹ nhàng đi tới.

Sư huynh rót trà cho cô, mỉm cười hiền hòa nói: "Dạo này cô đến đây hơi nhiều đấy."

Ngu Mãn ngồi xếp bằng, đáp: "Rảnh rồi không có việc gì làm, đến đây tĩnh tâm một chút."

Sư huynh nhìn cô, hỏi: "Gần đây có chuyện gì không vui sao? Chúng ta có thể trò chuyện."

Ngu Mãn mỉm cười: "Nói ra cũng chẳng khiến tôi thoải mái hơn, thôi vậy."

Cô cầm lấy chén trà sư huynh rót cho, một ngụm trà ấm nóng xuống bụng, cô cảm thấy khắp người được sưởi ấm. Cô đặt chén trà xuống, quay đầu nhìn phòng sách, hôm nay trong phòng sách không có một ai chép kinh Tâm Kinh.

Chắc là đều bị cơn mưa này ngăn cản.

Sư huynh lại rót thêm cho cô một chén trà: "Dù vui hay buồn thì dạo này mưa nhiều, cô vẫn nên chú ý giữ ấm."

Ngu Mãn nói lời cảm ơn, đang định nói mình đi chép kinh thì điện thoại trong túi xách lại reo lên.

Cô lấy ra xem, lại là người bố mới nhận không lâu của mình.

Ngu Mãn theo bản năng muốn cúp máy ngay lập tức, không chỉ vì phòng sách cần yên tĩnh, mà bản thân cô cũng không muốn nghe cuộc gọi này.

Sư huynh nhận ra vẻ mất kiên nhẫn trên khuôn mặt của cô, bèn nói: "Lát nữa khi chép kinh sẽ hơi lạnh, chỗ tôi có chiếc chăn nhỏ, cô có thể lấy đắp chân."

Sau khi nghe sư huynh nói xong, Ngu Mãn lập tức cúp máy, cô mỉm cười: "Cảm ơn, tôi đi chép kinh đây."

Cô cất chiếc điện thoại đã tắt nguồn vào túi, đứng dậy khỏi bồ đoàn (*). Bên ngoài lại bắt đầu rơi những hạt mưa tí tách, nhưng Ngụ Mẫn lại cảm thấy lúc này vô cùng thanh tịnh.

(*) *Bồ đoàn: là một loại tọa cụ dùng cỏ Bồ đề để bện thành, có hình tròn, đây là vật để chư tăng ngồi thiền, quỳ lạy.*

*

Câu lạc bộ tư nhân Sương Thành.

Trong phòng bao đang phát nhạc du dương, bên cạnh bàn trà, hai người đang chơi so lớn nhỏ (*).

(*) *So lớn nhỏ (比大小) là một trò chơi đơn giản thường dùng để quyết định nhanh chóng một việc gì đó. Mỗi người đồng thời đưa ra một số ngón tay, có thể đưa ra từ 0 đến 10 ngón, cùng lúc hô lên một con số, con số này là tổng số ngón tay mà người chơi dự đoán tất cả mọi người đưa ra. Người đoán đúng hoặc gần đúng nhất sẽ thắng.*

Cánh cửa bị một bàn tay đẩy từ ngoài vào, có người bước vào.

Người đầu tiên chú ý đến người vừa bước vào nhìn thoáng qua, huyết sáo một cái, trêu chọc: "Ồ, chú rể của chúng ta đến rồi."

Người đàn ông vừa bước vào từ bên ngoài vốn đã không kiên nhẫn, nghe thấy câu này sắc mặt càng thêm sa sầm.

Người còn lại thấy vậy liền nói: "Chưa kết hôn mà, này Tần Lễ Tinh, sao hôm nay cậu đến muộn thế?"

Tần Lễ Tinh vừa đi vừa cởi áo khoác vắt sang một bên, nói: "Đừng có lăm mồm."

Dư Du ồ lên vài tiếng, cậu tiến lại gần nói: "Không lắm mồm không được, mấy hôm trước chúng ta còn thề độc sẽ sống độc thân cả đời, thế mà quay đi quay lại cậu đã sắp kết hôn rồi."

Cậu tặc lưỡi: "Bạn của tôi ơi, tốc độ thay đổi của cậu còn nhanh hơn lật sách nữa."

Tần Lễ Tinh khẽ nhú mày, Dư Du thấy anh sắp nổi điên, vội vàng nghiêm túc nói: "Thôi được rồi, không lắm mồm nữa, nói chuyện chính đi."

Tần Lễ Tinh liếc nhìn cậu: "Mau nói đi."

Anh phải đổi đường đến đây, hôm qua vì tin mình sắp kết hôn mà mất ngủ cả đêm, định hôm nay sẽ chạy về nhà hỏi cho ra nhẽ chuyện này là sao, kết quả hai tên bạn xấu này lại nói có chuyện quan trọng cần bàn bạc, bảo anh mau chóng đến đây, không ngờ vừa vào cửa đã bị châm chọc một trận.

Cậu hỏi: "Lễ Tinh, cậu thật sự sắp kết hôn rồi à?"

Tần Lễ Tinh nghe đến chuyện này liền thấy bức mình, Dư Du lại ồ lên vài tiếng: "Không kết hôn cũng không được, hôn ước từ bé này là do thế hệ trước nhà cậu định ra, không kết thì e là khó nói."

"Thôi nào, sao lại có thể trêu chọc cậu ấm nhà họ Tần như vậy chứ?" Tô Trình Thanh lên tiếng, anh ấy nói: "Cậu thật sự muốn kết hôn với cô con gái mới tìm về của nhà họ Ngu kia à? Cậu đã gặp cô ấy chưa?"

"Tôi đi đâu mà gặp cô ta?" Tần Lễ Tinh bức bối nói: "Tôi cũng mới biết hôm qua thôi mà?"

Dư Du khoác tay lên vai Tần Lễ Tinh, còn muốn nói gì đó nhưng bị ánh mắt của Tần Lễ Tinh dọa cho im bật, lặng lẽ rút

tay về, sau đó mới nghiêm túc nói: "Nhưng mà có khi đối tượng kết hôn của cậu không phải dạng vừa đâu."

Đạo này ở Sương Thành có một tin tức lớn, đó là cô con gái cả nhà họ Ngu bị thất lạc gần hai mươi năm đã được tìm thấy.

Một tuần trước, tin tức đặc biệt này gần như chiếm hết các bản tin của Sương Thành và lọt top ba tìm kiếm trên các mạng xã hội.

Câu chuyện về việc cô con gái cả nhà họ Ngu bị thất lạc năm xưa cũng được đào lại. Năm đó, nhà họ Ngu đã bỏ ra rất nhiều tiền của và nhân lực để tìm kiếm cô, nhưng cũng giống như hòn đá ném xuống biển, không một tiếng động, không một gợn sóng.

Nhưng không ngờ hai mươi năm sau, cô con gái cả đột nhiên xuất hiện. Tin tức trên mạng thật giả lẫn lộn, cuối cùng còn có người đặt câu hỏi liệu có phải có kẻ mạo danh cô hay không.

Tuy nhiên, vào thứ Hai vừa rồi, tập đoàn Ngu thị đã công bố kết quả xét nghiệm ADN giữa cô con gái cả và chủ tịch Ngu, xác nhận quan hệ bố con giữa hai người, mới khiến một số người im miệng.

Nhưng nhà họ Ngu đã bảo vệ cô con gái cả rất tốt, dù cho việc nhận thân có ồn ào đến đâu, cũng không hề để lộ ra một bức ảnh nào. Khoảng thời gian đó, mấy người bọn họ đang mải mê đắm chìm trong thế giới game, chỉ nghe loáng thoáng về chuyện này chứ không rõ lắm.

Kết quả không ngờ, tối hôm kia vừa mới từ thế giới game trở về, chiều hôm qua đã nghe phong thanh nhà họ Ngu muốn liên hôn với nhà họ Tần, mà nhà gái chính là cô con gái cả mới tìm về này.

Những người tò mò đều đang đoán xem nhà họ Ngu sẽ liên hôn với ai nhà họ Tần, bởi vì nhà họ Tần có hai cậu con trai, con trai cả là Tần Nho Nguyệt, hiện đang là người phát ngôn của tập đoàn Tần thị, con trai út là Tần Lễ Tinh, là một kẻ ăn chơi trác táng.

Cả hai đều chưa kết hôn, tuổi tác cũng không chênh lệch nhiều, nhưng đa số mọi người đều đoán là Tần Nho Nguyệt.

Bởi vì Tần Lễ Tinh trong giới cũng được coi là "tai tiếng", nhắc đến anh chỉ có hai câu, mặt đẹp hơn Phan An (*), tính khí nóng như lửa.

(*) Phan An (潘安): là một nhân vật lịch sử nổi tiếng của Trung Quốc thời Tây Tấn, được biết đến nhiều nhất với vẻ ngoài tuấn tú của mình. Ông được coi là một trong "Tứ đại mỹ nam" của Trung Quốc cổ đại, bên cạnh Lan Lăng Vương, Vệ Giới và Tống Ngọc.

Nếu đối tượng liên hôn là Tần Lễ Tinh, e rằng anh có thể làm ra chuyện ném đối tượng xuống biển làm mồi cho cá ăn mất.

Vậy mà, người liên hôn lần này thật sự là Tần Lễ Tinh.

Dư Du vỗ vai Tần Lễ Tinh, đảm bảo nói: "Cậu chỉ cần nói một câu thôi, có muốn kết hôn không? Không muốn kết hôn thì nói với anh em, anh em lo liệu cho."

Tần Lễ Tinh lạnh lùng nói: "Cậu đi cưới à?"

Dư Du bĩu môi: "Tôi chỉ nói đùa thôi mà, cậu còn tưởng thật à?"

Tần Lễ Tinh hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Tô Trình Thanh ném bộ bài trên tay xuống bàn: "Dư Du, bớt nói vài câu đi."

Anh ấy nhìn Tần Lễ Tinh nói: "Nếu cậu không muốn kết hôn thì cứ nói với anh trai cậu, tuy hôn sự này là do bà nội cậu định ra, nhưng cậu không thích thì họ cũng không thể ép cậu kết hôn được? Hơn nữa ngày thường anh Nho Nguyệt luôn chiều theo cậu, kết hôn là chuyện lớn, chắc chắn anh ấy sẽ đứng về phía cậu."

Dư Du phụ họa: "Đúng vậy, tuy anh trai chúng ta là tổng giám đốc bá đạo, nhưng là một tổng giám đốc hiểu chuyện, cậu cứ nói ra, không sai đâu, còn hơn là ở đây nói chưa được năm câu mà cậu nào cũng như muốn ăn thịt người."

Vừa dứt lời, cửa phòng bao lại bị đẩy ra, lần này là quản lý bước vào, ông ta cười tủm tỉm đi về phía Tần Lễ Tinh, sau khi chào hỏi hai người kia xong mới nói với Tần Lễ Tinh: "Cậu Tần, tổng giám đốc Tần vừa nói cậu đến chùa Thánh An đón bà cụ, trời mưa đường trơn, anh ấy không yên tâm, bảo cậu đến nhanh lên."

Từ câu lạc bộ đến chùa Thánh An chỉ mất hai mươi phút, Tần Lễ Tinh khẽ nhướn mày: "Sao anh ấy biết tôi ở đây?"

Anh nói xong, ánh mắt lướt qua hai người bạn.

Dư Du vội vàng xua tay: "Bọn tôi không nói gì với anh Nho Nguyệt đâu!"

Quản lý giải thích: "Hôm nay tổng giám đốc Tần có một buổi gặp mặt ở đây, anh ấy vừa đi, chắc là nhìn thấy xe của cậu ở bãi đỗ xe."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới nhàn nhạt đáp: "Tôi biết rồi."

Quản lý đi rồi, Tần Lễ Tinh cũng đứng dậy, Dư Du nói: "Đi luôn bây giờ à?"

Tần Lễ Tinh mặc áo khoác vào, liếc nhìn Dư Du: "Không đi thì ở lại đây nghe cậu xì hơi à?"

Tô Trình Thanh vỗ vai Dư Du: "Thôi, để cậu ấy bình tĩnh lại đã."

Dù sao cũng độc thân bao nhiêu năm, từ nhỏ đến lớn chắc chưa từng nắm tay con gái, kết quả đột nhiên có một ngày, bị thông báo mình sắp phải kết hôn, chuyện này xảy ra với ai cũng thấy hoang đường đến mức không thể tin nổi.

*

Khi Tần Lễ Tinh đến cổng chùa thì đã là một tiếng sau đó, trên đường đi anh gặp phải tắc đường, rõ ràng chỉ mất hai mươi phút lái xe, vậy mà bị kéo dài đến tận bây giờ mới tới.

Ban ngày mùa đông ngắn ngủi, lúc Tần Lễ Tinh đến chùa thì trời đã tối hẳn, bên ngoài còn đang mưa phùn, không lớn lắm, nhưng nếu bị dính mưa vào mùa đông này thì chắc chắn sẽ bị cảm lạnh.

Tần Lễ Tinh lục lọi trên xe một hồi, tìm mãi mới nhớ ra chiếc ô của mình đã mang về nhà hôm qua mà quên không để lên xe. Tần Lễ Tinh lấy điện thoại từ trong túi ra, đang định gọi cho bà cụ Trình thì điện thoại của bà cụ Trình đã gọi đến trước.

Anh nghe máy, bà cụ Trình hỏi: "Tinh Tinh à, anh cháu nói cháu đến đón bà, sao giờ này còn chưa đến?"

Tần Lễ Tinh đáp: "Cháu vừa đến, đang ở cổng."

Anh đang định hỏi bà cụ Trình có mang theo ô không thì nghe thấy bà Trình nói tiếp: "Vậy cháu nhớ mang thêm một cái ô nữa, bà không mang theo."

Lúc bà ra ngoài thì trời đã tạnh mưa, không ngờ giờ lại mưa trở lại.

Tần Lễ Tinh nhìn trái nhìn phải, cuối cùng cũng nhìn thấy một cửa hàng tạp hóa nhỏ ở cách đó không xa, anh vội vàng đáp: "Vâng, cháu vào đón bà ngay."

Tần Lễ Tinh cúp máy, nhanh chóng mở cửa xe, bất chấp mưa chạy vội đến cửa hàng tạp hóa nhỏ đang sáng đèn kia.

Trời mưa, trong cửa hàng cũng không có mấy người, Tần Lễ Tinh hỏi vị trí để ô rồi đi dọc theo kệ hàng.

Ở cửa tiệm tạp hóa, Ngu Mãn cất ô, giữ nước mưa trên ô, đặt ô ở cửa rồi đưa tay đẩy cửa kính bước vào trong.

Trong cửa hàng bật điều hòa, khiến cho tứ chi đang có chút cứng đờ của Ngu Mãn khôi phục lại sự linh hoạt.

Cô mua một chai nước khoáng được làm nóng, nghĩ ngợi một chút rồi lại đi đến kệ hàng lấy một thanh sô cô la. Hôm nay cô gần như chưa ăn gì, vừa chếp kính xong đứng dậy thì đầu óc có chút choáng váng, chắc là do lượng đường trong máu hơi thấp.

Cô nắm chặt thanh sô cô la trong tay, quay trở lại quầy thu ngân, lại nhìn thấy một người đàn ông đang đứng đó.

Người đàn ông sờ túi quần, hình như đang tìm gì đó.

Tần Lễ Tinh đã lục tung hết túi quần áo mà vẫn không tìm thấy điện thoại, thật kỳ lạ, rõ ràng vừa nãy trên xe còn gọi điện, sao điện thoại lại không cánh mà bay rồi.

Ông chủ nhìn anh, tuy không tỏ vẻ mất kiên nhẫn nhưng ánh mắt vẫn có thêm vài phần dò xét. Đúng lúc Tần Lễ Tinh định lên tiếng thì bên cạnh vang lên một giọng nữ lạnh lùng: "Ông chủ, tính cả của anh ấy vào đây."

Ngay sau đó, một bàn tay mảnh khảnh vươn ra từ bên cạnh anh, đặt thanh sô cô la cạnh chai nước khoáng.

Ông chủ nhanh nhẹn quét mã: "Tổng cộng bốn mươi lăm tệ."

Tần Lễ Tinh hơi nghiêng đầu nhìn sang, người phụ nữ bên cạnh chỉ cách anh một bước chân, cô không nhìn anh mà tự nhiên lấy điện thoại ra quét mã QR, vài giây sau liền nghe thấy loa bluetooth trong cửa hàng phát tiếng thông báo nhận được bốn mươi lăm tệ.

Ngu Mẫn cầm lấy sô cô la và nước của mình, lúc này cô mới ngước mắt lên nhìn người đàn ông bên cạnh, người đàn ông này đẹp trai ngoài ý muốn. Tuy nhiên, cô không mấy hứng thú, chỉ nhàn nhạt nói: "Tôi trả rồi."

Cô nói xong, cầm đồ của mình rời khỏi cửa hàng, bung ô rồi biến mất trong màn mưa.

Chương 2

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh cúi đầu nhìn chiếc ô trong tay, không ngờ bản thân cũng có ngày được người khác giúp đỡ, cảm giác này thật mới lạ.

Anh thu hồi suy nghĩ, bung chiếc ô mới ra, không vội vào chùa mà đi thẳng về phía xe, quả nhiên nhìn thấy chiếc điện thoại bị ướt mưa nằm dưới đất.

Tần Lễ Tinh híp mắt mở khóa điện thoại, màn hình đã bị vỡ nát, lại còn bị nước mưa không ngừng xối vào. Anh ấn nút nguồn, không lên được, xem ra là hỏng rồi.

Anh mở cửa xe, đặt điện thoại lên hộp đựng đồ rồi mới đóng cửa xe lại, đi vào trong chùa.

Chùa chỉ còn cửa sau mở, Tần Lễ Tinh còn chưa bước vào đã thấy bà cụ Trình vừa trò chuyện với người khác vừa đi ra, anh khẽ cất giọng: "Bà nội."

Trình Mỹ Trân ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tần Lễ Tinh thì nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ. Bà được tiễn ra tận cửa, sau khi tạm biệt người quen trong chùa mới thu lại nụ cười, hỏi: "Không phải cháu đến lâu rồi à? Sao mãi không vào?"

Tần Lễ Tinh đáp: "Cháu tìm mãi không thấy cửa sau."

Tần Lễ Tinh khoác vai Trình Mỹ Trân: "Thôi nào bà Trình, không phải cháu đã đến rồi sao? Lên xe nhanh đi, hôm nay trời lạnh thế này, bà còn một mình ra ngoài lễ Phật, không thấy lạnh à?"

Trình Mỹ Trân vỗ vào tay anh, không vui nói: "Đây là lòng thành của bà, nhóc con, có phải lại muốn ăn đòn rồi không?"

Hai bà cháu đi về phía xe, sau khi lên xe Trình Mỹ Trân mới nhìn thấy chiếc điện thoại bị vỡ của anh, bà lải nhải: "Cái tính hấp tấp này của cháu phải sửa đi, nhất là sau khi kết hôn."

Tần Lễ Tinh cất ô, nói: "Bà nội, bà không thấy cuộc hôn nhân này hơi vội vàng sao?"

Anh vốn định tranh luận cho ra lẽ, kết quả Trình Mỹ Trân nói: "Vội vàng chỗ nào? Hôn sự này là do ông nội cháu định ra, nếu không phải Tiểu Mẫn bị thất lạc thì hai đứa còn là thanh mai trúc mã đấy."

Tần Lễ Tinh nói: "Dù là thanh mai trúc mã thì chúng cháu cũng không nhất thiết phải kết hôn."

Trình Mỹ Trân nói: "Hay là cháu đang xem thường nó?"

Tần Lễ Tinh bất lực, nhưng vẫn kiên nhẫn nói: "Không phải cháu có xem thường cô ấy hay không, mà người ta chưa chắc đã ưng cháu, cháu chỉ là cảm thấy quyết định này của bà và anh trai có chút không tôn trọng cháu."

Trình Mỹ Trân nhìn anh, Tần Lễ Tinh bị nhìn đến mức có chút hoang mang: "Bà nhìn cháu làm gì?"

Trình Mỹ Trân nói: "Đói rồi, về nhà ăn cơm."

Bà hoàn toàn không trả lời câu hỏi của Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh ghen lời, cuối cùng vẫn khởi động xe, chậm rãi lái về nhà.

*

Ngũ Mẫn về đến nhà mới của mình lúc đúng bảy giờ rưỡi tối. Cô tắm nước nóng xua tan cái lạnh, sau đó lấy máy sấy hong khô

tóc. Cô vừa tắt máy sấy đi thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Cô đặt máy sấy xuống, đi tới nhìn qua mắt mèo, là Ngu Phong Lâm, người bố ruột mà cô mới nhận lại không lâu.

Nhìn thấy ông ta qua mắt mèo, trong lòng Ngu Mẫn đại khái hiểu được lý do ông ta đến tìm cô hôm nay. Sau khi chép kính xong ở chùa, cô mở điện thoại lên thì thấy có hơn chục cuộc gọi nhỡ, chín mươi phần trăm là của Ngu Phong Lâm.

Không mở cửa chắc chắn là không được, có lẽ ông ta đã biết tin cô về nhà nên mới đến gõ cửa đúng lúc như vậy.

Ngu Mẫn mím môi, mở cửa. Vừa mở cửa đã phát hiện ra hôm nay không chỉ có mình Ngu Phong Lâm đến, đi cùng còn có vợ ông ta, cũng chính là mẹ kế của Ngu Mẫn.

Diệp Thư vừa nhìn thấy Ngu Mẫn, đã nở nụ cười dịu dàng, nói: "Tiểu Mẫn, con ăn cơm chưa? Dì bảo nhà bếp hầm canh gà, tiện thể mang qua cho con một ít."

Người ta đã đến tận cửa rồi, chắc chắn không thể để người ta cứ đứng mãi, hơn nữa căn nhà cô đang ở cũng là của Ngu Phong Lâm.

Cô nhường đường cho bọn họ vào: "Cảm ơn, mời vào."

Diệp Thư liếc nhìn sắc mặt Ngu Phong Lâm không tốt lắm, Ngu Phong Lâm mới miễn cưỡng đi vào trước, ông ta không nói một lời nào mà đi thẳng đến ghế sofa ngồi xuống.

Diệp Thư ở lại phía sau hỏi: "Tiểu Mẫn, con ở đây đã quen chưa? Có cần mua thêm đồ gì không? Muốn gì cứ nhắn tin cho dì, để dì bảo người mang đến."

"Cảm ơn, đồ đạc đã rất đầy đủ rồi."

Thái độ của Ngu Mãn nhàn nhạt, Diệp Thư cũng không thấy ngại ngùng, bà ta đặt canh gà lên bàn, sau đó kéo Ngu Mãn đến ghế sofa ngồi xuống, nói: "Hôm nay con đi đâu vậy? Bố con và dì gọi điện cho con đều không được, làm bọn dì lo lắng quá, xong việc là đến đây xem con ngay."

Bà ta nhiệt tình nắm tay Ngu Mãn hỏi han đủ thứ, Ngu Mãn đều lễ phép trả lời, coi như nể mặt bà ta.

"Được rồi, nói vào chuyện chính." Ngu Phong Lâm day day thái dương, ra hiệu cho Diệp Thư. Diệp Thư liền lấy hợp đồng đã để sẵn trong túi xách ra, dịu dàng nói: "Tiểu Mãn, con xem này, đây là của hồi môn bố mẹ chuẩn bị cho con."

Ngu Mãn cúi đầu nhìn bản hợp đồng trên tay, Ngu Phong Lâm ngồi bên cạnh trầm giọng nói: "Con kết hôn, bố và dì cũng sẽ không bạc đãi con. Trên hợp đồng có ghi một số tiền mặt, một số cửa hàng và nhà ở, con xem đi."

Ngu Mãn nghe vậy mở hợp đồng ra, quả nhiên trang đầu tiên ghi rõ "của hồi môn" mà Ngu Phong Lâm và Diệp Thư cho cô. Cô tiếp tục xem xuống dưới, là một loạt yêu cầu dài dằng dặc.

Ngu Mãn gấp hợp đồng lại, đặt lên bàn trà, ngẩng đầu nhìn Ngu Phong Lâm hỏi: "Sau này của hồi môn của Ngu Duyệt cũng có nhiều điều kiện ràng buộc như vậy sao?"

Ngu Phong Lâm có chút tức giận, ông ta đã quen làm người bề trên, vậy mà hôm nay lại liên tục bị Ngu Mãn không tôn trọng, trong lòng sớm đã khó chịu, ông ta nói: "Ngu Mãn, sự nhẫn nại của bố cũng có giới hạn."

Ngu Mãn nhìn thấy vẻ mặt tức giận của ông ta, không hề nhú mày, giọng điệu vẫn rất bình thản, cô nói: "Vậy là không có rồi."

Bầu không khí trong phòng khách trở nên căng thẳng, Diệp Thư vội vàng hòa giải, bà ta nắm lấy tay Ngu Mãn, cười nói:

"Tiểu Mãn, số của hồi môn này là thật lòng dành cho con, con đừng có áp lực quá. Thực ra kết hôn với nhà họ Tần cũng không có gì xấu, không nói đến sản nghiệp của nhà họ Tần, chắc hẳn mấy năm nay con học ở Thương Thành cũng từng nghe nói qua, con gả vào đó, có thể nói là cả đời này không cần phải lo lắng gì nữa. Dì cũng đã tìm hiểu rồi, Tần Lễ Tinh là một đứa trẻ rất lễ phép, ngoan ngoãn, lại còn đẹp trai, rất xứng đôi với con."

Diệp Thư nắm chặt tay Ngu Mãn: "Tiểu Mãn, bố con và dì sẽ không hại con đâu. Dì biết, con vừa mới trở về đã để con lập gia đình là hơi nhanh. Nhưng rất nhiều lúc, dì và bố con đều là thân bất do kỷ (*), mong con cũng có thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của bọn dì."

() Thân bất do kỷ (身不由己): có nhiều khi mình không khống chế được những việc mà mình đang làm, có những chuyện mình không muốn làm mà vẫn phải làm để tồn tại với hoàn cảnh sống hiện tại của mình.*

Ngu Mãn rút tay về, nhìn Diệp Thư, vẻ mặt vẫn dịu dàng ngây thơ, cô khuyên ngược lại: "Nếu Tần Lễ Tinh tốt như vậy, sao không để Ngu Duyệt đi? Tuy nó nhỏ hơn tôi hai tuổi, nhưng nó được hưởng nền giáo dục tốt hơn tôi, nó cũng có thể đồng cảm với nỗi khổ tâm và sự bất đắc dĩ của hai người hơn."

Dạo này, ở Thương Thành có một tin tức nhận thân gây xôn xao dư luận, cô con gái bị thất lạc từ nhỏ của nhà họ Ngu đã được tìm thấy, mà người con gái đó chính là Ngu Mãn.

Ban đầu Ngu Mãn rất ngỡ ngàng, tuy từ nhỏ cô đã biết mình là con nuôi, cũng chấp nhận sự thật rằng bố mẹ ruột có thể không còn trên đời, nhưng không ngờ đột nhiên có một tờ vé số độc đắc rơi trúng đầu, nói rằng bố mẹ cô vẫn còn sống. Nhưng cô còn chưa kịp vui mừng thì đã phát hiện ra trên tờ vé số này còn in cả vạ điều kiện.

Khổ tâm?

Ngu Mẫn nghe thấy hai từ này, thật sự không nhịn được cười, khổ tâm chính là rình rang nhận lại đứa con gái thất lạc, thủy quân nhà họ Ngu đồng loạt ra trận tô vẽ nên mối quan hệ bố con cảm động đến mức nào, cổ phiếu của tập đoàn Ngu thị tăng liên tục một tuần.

Khổ tâm chính là vì lợi ích gia tộc, hy sinh một đứa con gái vừa trở về không có chút tình cảm nào, đổi lại là vô số tài nguyên tốt đẹp, đó chính là cái gọi là khổ tâm của họ.

Ngu Mẫn nhìn người bố và mẹ kế trên danh nghĩa của mình, chỉ có thể nói là tính toán của họ đã sai lầm, cô không phải nàng công chúa sống trong tháp ngà, không hiểu chuyện gì, từ nhỏ đến lớn thứ cô thiếu nhất chính là ý thức về vinh nhục gia đình.

Diệp Thư không nói gì nữa, nụ cười trên mặt bà ta cứng đờ. Thực ra trong lòng bà ta cũng hiểu rõ, nhà họ Tần là một nhánh cây cao chót vót mà họ không thể với tới. Bọn họ có thể đồng ý cuộc hôn nhân này, chỉ đơn giản là vì một lời hứa năm xưa. Nếu không có lời hứa này, đừng nói là Ngu Mẫn, cả Ngu thị cũng chưa chắc đã có thể dính vào mối quan hệ này.

Ngu Phong Lâm bực bội nói lớn cà vạt: "Ngu Mẫn, hiện giờ nhà họ Ngu rất cần sự giúp đỡ của Tần thị, người một nhà, cùng chung vinh nhục, đạo lý đơn giản như vậy mà con cũng không hiểu sao? Chỉ có nhà họ Ngu chúng ta tiếp tục phát triển thì con mới có cuộc sống tốt đẹp."

Ngu Phong Lâm suy nghĩ một chút, giọng điệu hiếm khi dịu xuống: "Chỉ cần con đồng ý liên hôn, chuyện của hồi môn chúng ta có thể bàn lại, hoặc là con có điều kiện gì khác cũng có thể đưa ra, chỉ cần bố làm được thì nhất định sẽ đáp ứng con."

Diệp Thư nghe vậy, cuối cùng nụ cười luôn thường trực trên mặt cũng có chút gượng gạo. Bà ta nhìn Ngu Phong Lâm, Ngu Phong Lâm chỉ liếc nhìn bà ta một cái rồi dựa lưng vào ghế sofa: "Con cũng nên tự hiểu rõ, những thứ chúng ta cho con đã đủ để

con sống sung sướng cả đời, gả vào nhà họ Tần, con chỉ có thể nhận được nhiều hơn. Tình cảm có thể từ từ vun đắp, nhưng cơ hội bỏ lỡ rồi thì sẽ không còn nữa."

Ngu Mẫn từ đầu đến cuối vẫn luôn im lặng, nghe xong lời Ngu Phong Lâm nói mới nhìn ông ta, hỏi: "Cái gì cũng có thể đưa ra sao?"

Ngu Phong Lâm gật đầu: "Phải."

Ngu Mẫn lại cầm bản hợp đồng lên, lật đến trang đầu tiên: "Số của hồi môn này, dù là tiền mặt hay bất động sản, con muốn bố tăng lên gấp đôi."

Diệp Thư ngồi bên cạnh nghe thấy vậy thì nụ cười cuối cùng cũng biến mất, bà ta cao giọng: "Gấp đôi?"

Ngu Phong Lâm cũng nhú mày: "Ngu Mẫn, có phải con đang được voi đòi tiên không?"

Ngu Mẫn cười lạnh một tiếng: "Vừa nãy không phải nói điều kiện con cứ việc đưa ra sao? Con còn chưa nói hết mà đã thấy con được voi đòi tiên rồi, giao dịch này, bố thấy còn cần thiết phải tiếp tục nữa không?"

Ngu Phong Lâm bị Ngu Mẫn chọc tức không nhẹ, Ngu Mẫn tiếp tục nói: "Không chỉ gấp đôi, mà những tài sản này phải được chuyển hết sang tên con trước khi con kết hôn, coi như tài sản riêng của con, dù cuối cùng con có ly hôn với Tần Lễ Tinh thì các người cũng không được dùng bất cứ lý do gì để đòi lại."

Cô ngừng một chút, cũng dựa lưng vào ghế sofa: "À đúng rồi, con còn một điều kiện phụ, nhưng mà điều kiện này con vẫn chưa nghĩ ra, đợi con nghĩ ra sẽ nói cho bố biết."

Cuối cùng, Ngu Phong Lâm và Diệp Thư đều lạnh mặt rời đi.

Ngu Mẫn nhìn bản hợp đồng trên bàn trà, khẽ nhướn mày, đưa tay không chút do dự ném nó vào thùng rác, ngày mai sẽ có hợp đồng mới, giữ lại bản hợp đồng này cũng chỉ là thừa thãi.

Ngu Mẫn đang định về phòng ngủ nghỉ ngơi thì chiếc điện thoại vẫn luôn im lặng bỗng sáng lên, có người gửi tin nhắn WeChat cho cô.

Ngu Mẫn cầm điện thoại lên xem, nhìn thấy người gửi tin nhắn thì vẻ mặt có chút bất ngờ.

[Ngu Phong Lâm: Bố đồng ý với điều kiện của con, ngày mai gặp mặt, chuẩn bị cho tốt.]

Ngu Mẫn nhanh chóng gõ chữ trên màn hình: [Trước khi gặp mặt, con muốn nhìn thấy hợp đồng mới.]

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, chắc là bị Ngu Mẫn chọc tức không nhẹ, Ngu Mẫn cũng chẳng quan tâm đến cảm xúc của ông ta.

Nhưng câu trả lời của Ngu Phong Lâm cũng coi như nhắc nhở cô, chuyện liên hôn với nhà họ Tần này đối với Ngu Phong Lâm mà nói thật sự rất quan trọng.

Vừa nãy nghe thấy yêu cầu của cô, hai người họ đều tức đến nổi mặt mày tái mét, vậy mà mới ra ngoài mấy phút đã đồng ý.

Chiếc điện thoại trên tay lại rung lên, Ngu Mẫn nhìn vào khung chat.

[Ngu Phong Lâm: Được.]

Chương 3

DTV-EBOOK

Nhà họ Tần.

Tất cả đèn trong biệt thự đều sáng trưng, Tần Lễ Tinh đỗ xe vào gara, người giúp việc đã sớm đứng chờ họ ở ngoài với ô trên tay.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Tần Nho Nguyệt về chưa?"

Người giúp việc đáp: "Tổng giám đốc Tần vẫn chưa về ạ, nhưng mà nửa tiếng trước anh ấy có gọi điện về nhà, nói là công ty tăng ca, sẽ về muộn."

"Tôi thấy là không dám về thì có." Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng, ngay sau đó một cái tát giáng xuống cánh tay anh.

Tần Lễ Tinh nhìn Trình Mỹ Trân bên cạnh, Trình Mỹ Trân không vui nói: "Nói chuyện kiểu gì đấy?"

"Bà nội." Tần Lễ Tinh nói: "Phật tổ có biết bà đánh cháu trai của bà như vậy không?"

Trình Mỹ Trân lại đánh vào tay anh: "Còn cãi, Phật tổ sẽ báo mộng bảo bà đánh cháu thêm mấy cái nữa đấy."

"Được rồi." Tần Lễ Tinh hết cách, anh bất lực nói: "Bà với Phật tổ vui là được, thế nào cũng được."

Hai bà cháu vừa nói vừa cười đi vào nhà, người giúp việc đã chuẩn bị xong bữa tối, Tần Lễ Tinh ăn cơm cùng Trình Mỹ Trân, sau đó lại ngồi trò chuyện với bà một lúc. Anh thấy trời đã tạnh mưa, định cầm chìa khóa xe rời đi.

Nhưng Trình Mỹ Trân lại nói: "Tối nay ngủ lại nhà đi, muộn thế này rồi, còn muốn đi đâu nữa?"

Tần Lễ Tinh có nhà riêng, ngày thường cũng ít khi ở nhà cũ, dù sao cứ về đây là lại nghe lải nhải, chỉ bằng trốn ở nhà mình cho yên tĩnh. Tần Nho Nguyệt thì thỉnh thoảng vẫn về ngủ lại một đêm, nhưng phần lớn thời gian, hai anh em họ đều không ở nhà cũ.

Nhà cũ có người giúp việc, thỉnh thoảng Trình Mỹ Trân cũng hẹn bạn bè đi ngắm hoa cỏ, đánh mạt chược, cuộc sống cũng rất phong phú.

Tần Lễ Tinh đặt chìa khóa xe xuống, anh vốn định đi tìm Tần Nho Nguyệt, dù sao Trình Mỹ Trân cũng đã lớn tuổi, tuy trong lòng có tức giận nhưng anh cũng không dám thật sự làm bà buồn, nghe thấy Trình Mỹ Trân nói vậy nên đành bỏ chìa khóa xuống.

Chuyện tìm Tần Nho Nguyệt, để sáng mai cũng được.

Tần Lễ Tinh dìu Trình Mỹ Trân lên lầu, ở lại trò chuyện với bà một lúc rồi mới về phòng mình. Anh tắm rửa xong, khoác khăn tắm lên vai, đi về phía bàn làm việc, lúc này chiếc điện thoại mới đang rung lên không ngừng.

Anh cầm điện thoại lên xem, là tin nhắn của Dư Du.

Dư Du: [Tag cậu trong nhóm mà cậu không phản ứng gì cả?]

Dư Du: [Người đâu rồi?]

Dư Du: [Lên game đi]

...

Dư Du: [Này đại ca, cậu đang ở đâu vậy? Còn chưa kết hôn mà đã bỏ rơi anh em rồi, nếu thật sự kết hôn rồi thì bọn tôi có còn gặp được cậu nữa không?]

Đối phương vẫn tiếp tục gửi tin nhắn.

Dư Du: [Nhanh lên nhanh lên, chỉ thiếu mỗi cậu thôi.]

Tần Lễ Tinh: [Không đến, cút.]

Anh gửi xong câu này liền chặn Dư Du, mắt không thấy thì tim không đau.

Trong điện thoại mới ngoài những ứng dụng cơ bản ra thì không có gì khác, Tần Lễ Tinh nghịch một lúc thì WeChat lại nhận được tin nhắn mới.

Tô Trình Thanh: [Về nhà nói chuyện thế nào rồi? Chuyện liên hôn hủy bỏ chưa?]

Tần Lễ Tinh úp điện thoại xuống bàn, hai người này cứ như muốn đâm thêm mấy nhát dao vào tim anh mới cam lòng.

Anh không có suy nghĩ gì, cũng chẳng có kỳ vọng gì về hôn nhân, anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ kết hôn với một người phụ nữ, cùng nhau xây dựng gia đình mới. Người như anh chính là lãng tử phiêu bạt, tự do tự tại, ghét nhất là bị ràng buộc.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, không ngờ đã hơn mười giờ.

Không được, anh không thể đợi đến ngày mai, lúc ăn cơm Trình Mỹ Trân đã nói ngày mai muốn anh gặp mặt đối phương, anh phải giải quyết chuyện này ngay hôm nay.

Tần Lễ Tinh lấy khăn tắm lau qua loa mái tóc, sau đó cầm áo khoác vút bên cạnh lên vừa mặc vừa đi ra ngoài.

Nhưng vừa bước ra khỏi phòng đã thấy cửa phòng Trình Mỹ Trân hé mở, ánh sáng từ trong phòng hắt ra.

Tầng hai rất yên tĩnh, anh dừng lại còn có thể nghe thấy tiếng nói chuyện vọng ra từ trong phòng.

Hơn nữa nghe giọng nói đó giống như Tần Nho Nguyệt, Tần Lễ Tinh đi tới, nhìn qua khe cửa, quả nhiên thấy Tần Nho Nguyệt đang ngồi trên ghế trò chuyện với bà nội.

Anh vừa định đưa tay đẩy cửa bước vào thì nghe thấy Trình Mỹ Trân nói: "Chuyện ngày mai đã sắp xếp xong chưa?"

Tần Nho Nguyệt đáp: "Bà yên tâm, đã sắp xếp xong hết rồi ạ."

Trình Mỹ Trân thở dài một tiếng, Tần Nho Nguyệt cười nói: "Sao đang yên đang lành bà lại thở dài? Bác sĩ đã dặn rồi, bảo bà đừng suy nghĩ nhiều, nghĩ nhiều người sẽ không thoải mái."

"Sao có thể không nghĩ." Trình Mỹ Trân nhìn Tần Nho Nguyệt, chậm rãi nói: "Tính nó không được điểm đạm như cháu, bà luôn lo lắng cho nó, sợ nó học theo người xấu. Từ sau khi từ bệnh viện về, bà luôn nằm mơ, mơ thấy bố mẹ các cháu, mơ thấy ông nội cháu, họ hỏi bà, Nho Nguyệt thế nào rồi? Tinh Tinh thế nào rồi? Bà lại không biết nên trả lời họ thế nào."

Tần Nho Nguyệt đưa tay nắm lấy tay bà, dịu dàng nói: "Ngày mai cháu bảo người mang ít hương an thần đến, bà ngủ không ngon sao không nói với cháu?"

Trình Mỹ Trân vỗ nhẹ mu bàn tay anh ấy: "Nho Nguyệt, bà già rồi. Các cháu không nói với bà thì bà cũng biết, bà không còn nhiều thời gian nữa. Cháu phải quản lý Tần thị, có những suy tính riêng của mình, bà không thúc giục cháu. Nhưng mà Tinh Tinh..."

Bà lại thở dài: "Bà muốn nó ổn định cuộc sống, như vậy sau này gặp bố mẹ các cháu, bà mới có thể nói với họ, để họ yên tâm."

"Bà đừng nói vậy." Tần Nho Nguyệt nắm chặt tay Trình Mỹ Trân: "Bà nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi."

Trình Mỹ Trân cười nói: "Bà chỉ nói vậy thôi, bà còn muốn giúp cháu và Tinh Tinh trông chặt đấy."

Tần Nho Nguyệt an ủi: "Lẽ Tinh, thằng bé sẽ hiểu được nỗi lòng của bà."

Trình Mỹ Trân lại nói: "Hôm nay thằng bé đến đón bà, nhìn bộ dạng của nó là biết trong lòng đang ảm ức, chắc chắn sáng mai sẽ đi tìm cháu làm loạn."

"Cứ để thằng bé làm loạn." Tần Nho Nguyệt nói: "Từ nhỏ đến lớn cháu dọn dẹp tàn cuộc cho nó còn ít sao? Cùng lắm thì trói nó lại, để bà đánh cho một trận là ngoan ngay."

Trình Mỹ Trân nghe anh ấy nói vậy thì không nhịn được cười, nhưng sau khi cười xong vẫn nói: "Ngày mai hai đứa nó gặp mặt, nếu thật sự không ưng mắt nhau thì thôi vậy, dù sao cũng không thể ép nó cưới người nó không thích."

Tần Nho Nguyệt chỉ cười, không trả lời.

"Hôn sự hủy bỏ rồi thì con cũng phải sắp xếp ổn thỏa cho nhà họ Ngu, đừng bạc đãi người ta, hôn sự này là do ông nội con định..."

Đèn cảm ứng ở hành lang đã tắt từ lâu, Tần Lễ Tinh ẩn mình trong bóng tối, lặng lẽ nghe cuộc trò chuyện trong phòng. Một lúc sau, nghe thấy họ nói sang chuyện khác, anh mím môi lặng lẽ quay về phòng ngủ.

*

Ngày hôm sau.

Sáng sớm Ngu Mãn đã bị điện thoại của luật sư đánh thức, người gọi cho cô là luật sư mà Ngu Phong Lâm đặc biệt mời đến để giải quyết chuyện "của hồi môn" của cô.

Luật sư nói: "Hiện giờ cô có rảnh không? Chúng ta có thể hẹn gặp mặt trực tiếp, cô có thắc mắc hay yêu cầu gì thì chúng ta cũng có thể trao đổi kịp thời."

Ngũ Mãn đứng trước gương: "Được, khoảng nửa tiếng nữa tôi có thể ra ngoài."

Luật sư báo cho cô một địa chỉ, là một quán cà phê, nói rõ rằng mình sẽ đợi cô đến.

Sau khi cúp máy, Ngũ Mãn rửa mặt, nước ấm xối lên mặt khiến đầu óc cô tỉnh táo hơn một chút.

Cô khẽ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào bản thân trong gương, những giọt nước không ngừng lăn dài trên mặt. Ngũ Mãn khẽ nhướn mày, lấy khăn giấy lau khô mặt.

Hôm nay Ngu Phong Lâm và Diệp Thu trực tiếp bảo luật sư đến trao đổi với cô, đến một câu cũng không muốn nói với cô, xem ra là thật sự bị cô chọc tức rồi.

Nhưng chẳng sao, cô cũng không muốn gặp họ, dạo này cô thấy mệt mỏi vì phải ứng phó với họ rồi.

Chiếc điện thoại đặt bên cạnh bồn rửa mặt rung lên, Ngũ Mãn lau khô tay rồi cầm lên xem, là lời mời kết bạn mới, của vị luật sư Lý vừa nãy.

Ngu Mẫn tiện tay đồng ý, luật sư Lý như đang canh WeChat vậy, cô vừa đồng ý, đối phương đã gửi định vị đến.

Ngu Mẫn mở định vị ra xem, thấy địa điểm này cũng không xa, hơn nữa còn có chút quen mắt. Cô thoát khỏi khung chat với luật sư, quay lại tin nhắn nhà hàng mà Ngu Phong Lâm gửi tới qua.

Quả nhiên là ở ngay cạnh định vị mà luật sư vừa gửi.

Ngu Phong Lâm thật sự sợ cô chạy mất, vừa nói chuyện với luật sư xong là có thể đến buổi hẹn dưới sự giám sát của luật sư.

Thật là chẳng buồn che giấu suy nghĩ của mình.

Lúc Ngu Mẫn đến quán cà phê thì quán đang trong giờ cao điểm buổi sáng, trong quán có khá nhiều nhân viên văn phòng, cô tìm một lúc mới thấy vị luật sư hẹn gặp mình ở một góc khuất.

Luật sư Lý thấy cô đến liền đứng dậy, đưa tay ra: "Chào cô Ngu, trước đây chúng ta đã gặp nhau một lần rồi."

Vào ngày đầu tiên Ngu Mẫn được nhận về, Ngu Phong Lâm đã dẫn theo bốn vị luật sư, mà luật sư Lý là một trong số đó. Ngu Mẫn gật đầu, đưa tay ra bắt tay ông ta, sau khi ngồi xuống, luật sư Lý nói: "Tôi đoán cô sắp đến nên đã gọi trước cho cô một ly cà phê nổi tiếng của quán, hy vọng cô thích."

"Cảm ơn." Ngu Mẫn nói: "Vào thẳng vấn đề chính đi."

Luật sư Lý đáp lại một tiếng "Được", sau đó lấy hợp đồng trong cặp tài liệu ra, đưa một bản cho Ngu Mẫn: "Bản hợp đồng này mới được soạn thảo sáng nay, cô xem qua đi, có chỗ nào không hiểu hoặc cần sửa đổi thì cứ nói thẳng với tôi."

Ngu Mẫn không lên tiếng, cô mở bản hợp đồng mới ra, giống với bản hợp đồng tối qua, mở đầu bản hợp đồng này là "của hồi môn" mà Ngu Phong Lâm đã đồng ý cho cô tối qua.

Các con số trên đó đều theo đúng yêu cầu cô đưa ra tối qua, nhưng "của hồi môn" nhiều hơn thì điều khoản đương nhiên cũng nhiều hơn.

Ngu Mẫn nhìn mấy điều khoản mới được thêm vào, cũng coi như có thể chấp nhận được, chỉ có điều khoản cuối cùng là không được.

Không được ly hôn.

Ngu Mẫn nói: "Nếu đối phương kiên quyết muốn ly hôn thì sao? Tôi cũng không được ly hôn sao?"

Luật sư Lý có chút khó xử nói: "Theo như hợp đồng ghi thì đúng là như vậy."

Ngu Mẫn nói: "Ngu Phong..."

Cô dừng lại một chút, sau đó đổi cách xưng hô: "Bố cũng nên biết, nếu sau này nhà họ Tần thật sự muốn ly hôn thì chắc chắn có cả ngàn cách, đến lúc đó ông ấy làm sao có thể đảm bảo nhà họ Tần sẽ nể mặt thông gia mà nương tay?"

Luật sư Lý không lập tức trả lời, Ngu Mẫn nói: "Tôi có thể không chủ động đề nghị ly hôn, nhưng nếu đối phương muốn ly hôn thì tôi cũng không còn cách nào khác."

"Vâng, điểm này tôi sẽ xác nhận lại với chủ tịch Ngu." Luật sư Lý nói: "Chủ tịch Ngu nói cô còn một điều kiện phụ, ông ấy hy vọng hôm nay cô cũng nói rõ luôn."

"Điều kiện phụ của tôi rất đơn giản." Ngu Mẫn lấy từ trong túi ra một cây bút ký tên, cô viết một câu vào chỗ trống trên trang

đầu tiên, rồi đẩy cho luật sư Lý.

Luật sư Lý cầm lên xem, Ngu Mãn viết: Cho tôi biết thông tin liên lạc của mẹ ruột.

Mấy ngày Ngu Mãn được nhận về đã gặp rất nhiều người, có họ hàng bạn bè bên Ngu Phong Lâm, cũng có họ hàng bạn bè bên Diệp Thư.

Chỉ duy nhất không gặp mẹ ruột của mình, thậm chí cả họ hàng bên ngoại.

Ngu Mãn cũng từng hỏi Ngu Phong Lâm, nhưng rõ ràng ông ta không muốn nói, luôn tìm cách từ chối, điều duy nhất cô biết là mẹ cô đang ở một nơi nào đó ở nước ngoài.

Ngu Mãn cũng dò hỏi những người khác, mọi người đều như bị ra lệnh im lặng, không một ai muốn nói với cô.

Cô cũng đã tìm kiếm trên mạng, dù sao Ngu thị cũng là một tập đoàn lâu đời, có rất nhiều dấu vết trên mạng, nhưng chỉ duy nhất mẹ của cô, những dấu vết như bị cố tình xóa sạch, cô tìm mãi, cũng chỉ tìm được một cái tên.

Tống Nhã Vân.

Rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Tống Nhã Vân lại giống như bốc hơi khỏi thế gian? Cô cũng đã tìm kiếm những người khác trong nhà họ Tống, tất cả đều giống như Tống Nhã Vân, toàn bộ dấu vết đều bị xóa sạch, không tìm được một chút thông tin hữu ích nào. Cô cũng từng nghĩ, có phải mẹ cũng đã có gia đình mới rồi không?

Nhưng nhìn thái độ của Ngu Phong Lâm gần đây, cô lại cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy. Nếu ông ta không muốn nói thì hãy biến chuyện này thành một giao dịch, viết rõ ràng ra giấy trắng mực đen, ông ta không thể cứ trốn tránh mãi được.

Ngu Mẫn nhìn luật sư Lý trước mặt, nói: "Chúng ta giải quyết xong chuyện của chúng ta sớm một chút thì mới có thể giải quyết chuyện tiếp theo, ông thấy sao?"

Có những lời không cần nói quá thẳng thắn, người thông minh nghe một cái là hiểu ý ngay.

Luật sư Lý cầm điện thoại đứng dậy: "Xin lỗi, tôi xin phép."

Ngu Mẫn dựa vào ghế sofa: "Cứ tự nhiên."

Luật sư Lý vội vàng đi về phía nhà vệ sinh trong quán cà phê.

Ngu Mẫn bưng cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó đặt xuống, gọi một ly cà phê khác.

Ly cà phê vừa nãy quá ngọt.

Cà phê mới nhanh chóng được mang lên, luật sư Lý vẫn chưa quay lại. Ngu Mẫn cũng không vội, trước đây thứ cô thiếu nhất là thời gian, nhưng bây giờ thứ cô không thiếu nhất cũng chính là thời gian.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất, hôm qua Sương Thành mưa cả ngày, nhiệt độ giảm xuống 0 độ. Hôm nay trời quang đãng hơn một chút, lúc này trời còn âm u, bây giờ mây đen đã tan, còn có chút ánh nắng xuyên qua tầng mây chiếu xuống, nhiệt độ tăng lên không ít.

Cô đang định dời mắt thì lại nhìn thấy một chiếc xe quen thuộc. Chính là chiếc xe thể thao màu đen mà cô nhìn thấy lúc đang ngồi trên xe buýt hôm qua, Ngu Mẫn nhìn thêm vài lần, thấy chiếc xe đó thu lại khí thế, chậm rãi di chuyển theo dòng xe trên đường lớn.

"Xin lỗi, để cô đợi lâu rồi." Giọng nói của luật sư Lý vang lên bên tai.

Ngu Mẫn dời mắt, lại thấy luật sư Lý cũng đang nhìn ra ngoài, ông ta hỏi: "Cô đang nhìn gì vậy?"

"Nhìn linh tinh thôi." Ngu Mẫn nói: "Bố tôi nói thế nào?"

"Chủ tịch Ngu đồng ý với yêu cầu của cô, chỉ là bây giờ không thể soạn thảo hợp đồng mới ngay được, cô xem chiều nay tôi hẹn gặp lại cô được không? Hoặc là sau khi xong việc cô đến thẳng văn phòng luật tìm tôi cũng được."

Luật sư Lý đặt danh thiếp trước mặt Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn nói: "Tôi không vội, tôi tin rằng những chuyện đã đồng ý chắc chắn sẽ không có gì thay đổi."

Luật sư Lý uống một ngụm cà phê: "Cô yên tâm."

Ngu Mẫn cất danh thiếp vào túi, đứng dậy nói: "Vậy tôi xin phép đi trước."

Ngu Phong Lâm hẹn gặp người khác lúc mười một giờ, tuy bây giờ mới hơn mười giờ một chút, nhưng Ngu Mẫn không muốn ở lại quán cà phê, chỉ bằng đến sớm một chút để làm quen với môi trường, dưỡng sức để lát nữa có thể ứng phó.

Luật sư Lý nhìn Ngu Mẫn xách túi đi ra ngoài, thở phào nhẹ nhõm, quả nhiên cô Ngu này không dễ đối phó.

Ngu Mẫn đi theo bản đồ đến nhà hàng tư nhân mà Ngu Phong Lâm nói, cô đẩy cửa bước vào, hệ thống sưởi trong nhà hàng rất ấm, lúc này Ngu Mẫn đi tới đã thấy ấm hơn không ít, nên vừa vào đã thấy hơi nóng.

Cô cởi áo khoác ra, khoác lên tay, sau đó báo số đặt chỗ với nhân viên phục vụ.

Nhân viên phục vụ dẫn cô lên phòng bao ở hành lang tầng hai, sau khi cảm ơn nhân viên phục vụ, Ngu Mẫn liền đẩy cửa bước vào.

Nhưng vừa bước được một bước, cô lập tức dừng lại.

Bởi vì trong phòng bao còn có một người đàn ông.

Người đàn ông đang ngồi uống trà ở khu nghỉ ngơi nghe thấy tiếng động cũng ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô.

Hai người nhìn nhau từ xa, người đàn ông ngồi bên bàn ăn nhìn thấy mặt Ngu Mẫn thì dường như có chút ngạc nhiên, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất, rất khó nắm bắt.

Ngu Mẫn cũng nhanh chóng hoàn hồn, không ngờ "vị hôn phu" của cô lại đến sớm hơn cô.

Cô bước tiếp đến chỗ đối diện anh, kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Người đàn ông nhìn khuôn mặt cô, khẽ nhướng mày, nói: "Ngu Mẫn?"

Chương 4

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn ngồi xuống trước mặt anh, khẽ gật đầu: "Anh Tần."

Sau đó cô lặng lẽ quan sát người thanh niên ngồi đối diện.

Hôm nay anh mặc một bộ vest rất chỉnh tề, sau mấy ngày nay tìm hiểu, Ngu Mẫn đoán đây chắc là đồ cao cấp của hãng nào đó, mặc trên người Tần Lễ Tinh rất vừa vặn, anh vai rộng eo thon, đúng là người mẫu trời sinh.

Có lẽ vì chưa bao giờ nghiêm túc như vậy nên anh có chút không quen, phải điều chỉnh tư thế ngồi, dù có che giấu thế nào cũng không giấu được vẻ kiêu ngạo trên khuôn mặt.

Ngu Mẫn cảm thấy anh có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra. Nhưng cô không để lộ ra ngoài, vẫn luôn giữ nụ cười đúng mực.

Trong lúc cô quan sát Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh cũng đang quan sát cô.

Hôm nay cô gái mặc một chiếc sườn xám trắng tinh, tôn lên vóc dáng mảnh mai, mái tóc buông xõa tự nhiên hai bên, khuôn mặt cực kỳ nhỏ, dường như còn chưa bằng bàn tay anh.

Vị hôn thê của anh quả thật rất xinh đẹp, tuy trên mặt Ngu Mẫn có trang điểm nhưng rất nhẹ nhàng, dường như chỉ để làm tăng thêm sức sống, ngay cả màu son cũng là màu tự nhiên, đôi mắt sáng long lanh đang nhìn anh.

Cô ngồi thẳng lưng, giống như một cây tùng bách, khiến Tần Lễ Tinh cũng không nhìn được mà ngồi thẳng người hơn.

"Anh Tần, anh đến lâu chưa?" Ngu Mãn chủ động phá vỡ bầu không khí im lặng giữa hai người.

Tần Lễ Tinh hoàn hồn, anh ừ một tiếng: "Vừa mới đến."

Hai người lại chìm vào im lặng, quả nhiên buổi xem mắt ở đâu cũng toát lên vẻ ngại ngùng.

Tần Lễ Tinh khẽ ho một tiếng, vẫn chọn cách nhanh chóng giải quyết dứt điểm, anh nói: "Hôm nay tôi đến là để nói rõ với cô, tôi không kết hôn."

Tối qua sau khi nghe cuộc trò chuyện giữa Tần Nho Nguyệt và Trình Mỹ Trân, anh đã suy nghĩ cả đêm mà vẫn không nghĩ ra cách nào để họ từ bỏ ý định bắt anh kết hôn, sáng nay Trình Mỹ Trân lại vui vẻ chọn vest cho anh, anh càng không nói ra miệng được.

Năm nay lúc Trình Mỹ Trân nằm viện, quả thật bác sĩ có nói sức khỏe của bà đã kém hơn trước, chỉ có thể mỗi ngày giữ tinh thần thoải mái, vận động nhiều hơn, nhưng bà đã tám mươi tuổi, dù có giữ tinh thần thoải mái đến đâu thì những ngày tháng sau này của bà cũng đã có thể nhìn thấy điểm cuối.

Anh nói tiếp: "Cô đi nói với bố cô, hủy hôn đi."

Ngu Mãn không hề bất ngờ khi Tần Lễ Tinh nói ra những lời này, tuy chưa từng gặp Tần Lễ Tinh nhưng cô cũng có thể hình dung ra đôi nét về người vị hôn phu này qua lời kể của mọi người.

Nói rằng Tần Lễ Tinh từ nhỏ đã "năng động", có rất nhiều sở thích, bạn bè khắp nơi trên thế giới, tuy có chút tính khí công tử bột nhưng rất biết giữ mình, chưa từng thấy có người khác giới nào lượn lờ bên cạnh anh.

Ngu Mẫn đại khái d1ch những đặc điểm này trong lòng, chắc là Tần Lễ Tinh tính tình không được tốt lắm, thích ra ngoài chơi với bạn bè, thường xuyên không ở nhà.

Ngu Mẫn không lập tức trả lời câu hỏi của anh, mà rót cho mình một tách trà, chậm rãi uống một ngụm.

Tần Lễ Tinh khẽ nhíu mày, anh vốn tưởng rằng Ngu Mẫn sẽ hỏi ngược lại anh tại sao, anh cũng đã kiểm chế tính tình thiếu gia của mình chuẩn bị một loạt lý do để Ngu Mẫn đồng ý, vậy mà cô lại không nói gì, điều này khiến anh có chút bất lực.

Khớp ngón tay Tần Lễ Tinh khẽ gõ nhẹ lên mặt bàn, anh nói: "Nói chuyện đi."

Ngu Mẫn hơi ngược mắt nhìn anh, lúc này mới đặt tách trà xuống, nói: "Được."

Tần Lễ Tinh giãn lông mày, chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Ngu Mẫn đồng ý quá nhanh khiến anh có chút không dám tin.

Tần Lễ Tinh mím môi, nói: "Nếu chúng ta đã nói xong rồi thì tôi đi trước."

"Đừng vội." Ngu Mẫn lấy điện thoại từ trong túi ra, gọi điện cho Ngu Phong Lâm ngay trước mặt Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh đại khái hiểu được ý của cô, ngồi bên cạnh chờ cô hủy hôn, nghĩ đến việc tảng đá đè nặng trong lòng mấy ngày nay hóa ra lại dễ dàng dỡ bỏ như vậy, vẻ mặt anh cũng thoải mái hơn không ít.

Điện thoại của Ngu Phong Lâm nhanh chóng được kết nối, chắc hẳn ông ta biết bây giờ hai người họ đang gặp mặt, giọng điệu nghe máy có thể nói là rất hòa nhã: "Tiểu Mẫn, có chuyện gì vậy?"

Ngu Mẫn mở miệng nói: "Bố, con muốn hủy hôn."

"Cái gì?" Giọng điệu của Ngu Phong Lâm lập tức thay đổi, chỉ nghe thấy đầu dây bên kia truyền đến tiếng bước chân, chắc là Ngu Phong Lâm vừa nghe điện thoại vừa đi đến chỗ nào đó có thể nói chuyện.

Đợi tiếng bước chân biến mất, Ngu Mẫn mới lặp lại: "Bố, con muốn hủy hôn."

"Ngu Mẫn! Con muốn chọc tức bố đến chết sao?" Ngu Phong Lâm hạ thấp giọng, nhưng vẫn có thể nghe ra ông ta đang rất tức giận, sau khi đưa con gái này của ông ta trở về, hết lần này đến lần khác cãi lời ông ta, yêu cầu vô lý hôm qua ông ta cũng đã đồng ý, hôm nay lại đổi ý?

Ngu Phong Lâm hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Ngu Mẫn, bố không quan tâm bây giờ con đang nghĩ gì, con cứ ở đó với Lễ Tinh cho tốt. Có chuyện gì hay yêu cầu gì thì đợi con về chúng ta từ từ nói chuyện, nhưng chuyện hủy hôn, con đừng hòng."

Ngu Phong Lâm ngừng một chút, nói: "Ngu Mẫn, đừng làm những chuyện khiến bố không vui."

Ngu Mẫn mím môi cúp máy, sau đó ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang ngồi đối diện, cuối cùng trên mặt cũng lộ ra vẻ khó xử, ngay cả hốc mắt cũng đỏ hoe trong giây lát: "Xin lỗi, có lẽ tôi không giúp được anh."

Cô ngược mắt lên, Tần Lễ Tinh đương nhiên thu hết mọi biểu cảm của cô vào mắt, bao gồm cả ánh đỏ thoáng qua trong mắt cô.

Nghĩ lại thái độ của Ngu Phong Lâm trong điện thoại, có lẽ tuy Ngu Mẫn được nhận về nhưng cuộc sống cũng không tốt đẹp như lời đồn, nghĩ lại cũng đúng, mẹ ruột không có, lại thêm một

người mẹ kế, hơn nữa còn thất lạc nhiều năm như vậy, không có tình cảm, chỉ dựa vào chút quan hệ huyết thống này mà thôi.

Ngu Mẫn nói đúng lúc: "Hay là, tôi đến nói chuyện hủy hôn với người nhà anh? Bên bố tôi chắc là không được rồi."

Tần Lễ Tinh dựa lưng vào ghế, nói: "Không cần."

Ngu Mẫn nói chuyện với bố mình mà còn bị đối xử như vậy, nếu cô chạy đến nói với Tần Nho Nguyệt hoặc bà nội, vậy chẳng phải khi về sẽ bị Ngu Phong Lâm đuổi ra khỏi nhà sao?

Ngu Mẫn tay chân nhỏ bé, nhìn có vẻ yếu đuối mong manh. Tuy anh là một kẻ ăn chơi, nhưng cũng không đến mức đi bắt nạt một cô gái, hơn nữa hôm qua cô còn giúp anh giải vây.

Sự việc trở nên nan giải, tâm trạng Tần Lễ Tinh vừa mới trở nên vui vẻ, giờ vì cuộc điện thoại này mà lại chùng xuống.

Tần Lễ Tinh chìm vào im lặng, không nhận ra Ngu Mẫn đối diện đã sớm khôi phục lại bình thường, đang cầm tách trà uống nước.

Khác với vẻ ngoài thể hiện ra, cả người Ngu Mẫn rất thư thái, cô đặt tách trà lên bàn, đáy tách chạm vào mặt bàn phát ra tiếng động nhỏ, cũng khiến Tần Lễ Tinh hoàn hồn, ngẩng đầu nhìn cô.

Ngu Mẫn có chút bối rối hỏi: "Xin lỗi, tôi có làm phiền anh không?"

Tần Lễ Tinh nhíu mày, rốt cuộc nhà họ Ngu đã làm gì mà khiến cô căng thẳng như vậy. Nhưng nhìn Ngu Mẫn như vậy, bây giờ anh thật sự không nói ra được lời nào nặng nề, khí thế hùng hục ngày thường đã hoàn toàn biến mất.

Anh thở dài một tiếng: "Để tôi tự giải quyết."

Sau khi nói xong thì đứng dậy, rồi như nhớ ra điều gì đó, anh nói: "Cho tôi mã QR nhận tiền của cô."

Ngu Mẫn ngẩn người, sau đó ngoan ngoãn mở ra, không hiểu Tần Lễ Tinh muốn làm gì, chẳng lẽ định lấy tiền đập vào mặt cô, để cô rời đi trước?

Tần Lễ Tinh quét mã, rất nhanh đã chuyển tiền cho Ngu Mẫn, tiền mua ô tô qua, ba mươi chín tệ, không hơn không kém.

Ngu Mẫn nhìn ba mươi chín tệ này, Tần Lễ Tinh hào phóng nói: "Cảm ơn."

Sau đó anh cất điện thoại, sai bước rời đi.

Ngu Mẫn nhìn ba mươi chín tệ vừa nhận được, trong lòng có không khỏi nghi ngờ, đây là tiền xe anh trả cho cô sao?

Còn nói lời cảm ơn với cô một cách khó hiểu, Ngu Mẫn quay đầu lại nhìn, Tần Lễ Tinh đã rời đi, trong phòng bao chỉ còn lại một mình cô.

Một mình thì thoải mái hơn nhiều, Ngu Mẫn dứt khoát không nghĩ đến hành động kỳ lạ vừa rồi của Tần Lễ Tinh nữa, cô đứng dậy, đúng lúc nhân viên phục vụ đi vào, thấy trong phòng chỉ có mình Ngu Mẫn, bèn hỏi: "Chào cô, xin hỏi bây giờ có thể lên món chưa ạ?"

Ngu Mẫn nói: "Lên món đi."

Ngu Phong Lâm đã nói với cô, tiền hôm nay sẽ được tính vào hóa đơn của ông ta, đã đến rồi, không ăn thì phí.

Nhà hàng lên món rất nhanh, không bao lâu đã bày đầy một bàn, toàn là những món nổi tiếng của quán, Ngu Mẫn một mình yên lặng ăn xong bữa cơm, vẫn còn rất nhiều đồ ăn chưa ăn hết, cô gọi nhân viên phục vụ đến đóng gói.

Cô vừa gọi xong, chiếc điện thoại đặt bên cạnh lại reo lên.

Cô liếc nhìn, là Ngu Phong Lâm gọi lại.

Ngu Mẫn cầm điện thoại đi về phía cửa sổ sát đất, thấy sắp bị ngắt máy mới nghe: "Bố."

Ngu Phong Lâm nói: "Ngu Mẫn, con còn yêu cầu gì thì cứ đưa ra, sáng nay không phải đã bảo luật sư đến nói chuyện với con rồi à? Sao còn phải làm ra chuyện này!"

Ngu Phong Lâm càng nghĩ càng tức, quả nhiên là đón từ quê lên, vẫn có chút không biết điều, nếu không phải dự án của công ty không thể đợi lâu hơn nữa thì ông ta cũng không đến mức vội vàng tiếp xúc với nhà họ Tần như vậy, còn có thời gian để bồi dưỡng một Ngu Mẫn ngoan ngoãn nghe lời.

So với ông ta, Ngu Mẫn lại bình tĩnh hơn nhiều, cô nói: "Anh ấy không đồng ý, chẳng lẽ con còn có thể trối anh ấy lại bắt kết hôn sao? Thay vì ở đó nổi giận vô ích với con, chi bằng đi làm thêm giờ cho bình tĩnh, hoặc là nghĩ cách làm sao để anh ấy cam tâm tình nguyện kết hôn với con."

Ngu Phong Lâm tức đến mức suýt chút nữa hụt hơi, ông ta nói: "Ngu Mẫn!"

Ngu Mẫn dịu dàng nói: "Con đang nghe đây."

Cô có thể nghe thấy Ngu Phong Lâm đang cố gắng kìm nén cơn giận, ngay cả tiếng thở cũng nặng nề hơn không ít. Ngu Mẫn nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, chờ đợi câu nói tiếp theo của Ngu Phong Lâm.

Khoảng một phút sau, Ngu Phong Lâm mới trầm giọng nói: "Ngu Mẫn, nếu cuộc hôn nhân này không thành, con đừng hòng lấy được một đồng nào."

Ông ta nói xong liền tức giận cúp máy, Ngu Mẫn không quan tâm đến thái độ của ông ta, người giàu có coi trọng nhất là thể diện, dù có tức giận đến đâu thì ông ta cũng không thể thật sự làm gì Ngu Mẫn, dù sao bây giờ ông ta vẫn đang trông chờ vào Ngu Mẫn mang lại lợi ích cho mình.

Ngu Mẫn cất điện thoại, đồ ăn trên bàn đã được đóng gói xong, Ngu Mẫn mặc áo khoác vào, xách túi đồ ăn rời khỏi nhà hàng.

*

Buổi tối.

Ngu Mẫn tắm xong, mặc bộ đồ ngủ thoải mái, đứng trên ban công ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài. Căn nhà này có vị trí cực kỳ đẹp, tầm nhìn rộng mở, như thể thu trọn nửa Sương Thành vào trong tầm mắt.

Tối nay mưa phùn lất phất, khi gió thổi qua cuốn theo những hạt mưa rơi xuống người Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn chỉ liếc nhìn nước mưa trên mu bàn tay, cô không thích trời mưa, đặc biệt là mùa đông, âm u ẩm ướt, rất khó chịu.

Cô dùng ngón tay lau đi giọt nước, xoay người trở vào nhà, rót cho mình một cốc nước ấm, ngồi trên ghế sofa, hơi ngả đầu nhìn bộ phim truyền hình đang chiếu trên tivi, là một bộ phim thần tượng đang rất hot hiện nay.

Cuộc sống của Ngu Mẫn dạo này có thể nói là một mớ hỗn độn, rối tung rối mù.

Đã lâu rồi cô không có thời gian ở một mình yên tĩnh như vậy, hôm nay Ngu Phong Lâm bị cô chọc tức, cũng không gọi điện đến làm phiền cô nữa.

Ngu Mãn cảm thấy toàn thân mình đều đang thư giãn.

"Ting --"

Tiếng chuông cửa vang lên, chắc là đồ ăn ngoài cô đặt đã được giao đến.

Ngu Mãn xỏ dép lê đi tới mở cửa, người đứng trước cửa quả thật là người ngoài dự đoán.

Người đến lại là Tần Lễ Tinh?

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy Tần Lễ Tinh nhanh chóng nói: "Ngu Mãn, tôi nói ngắn gọn. Chúng ta ước pháp tam chương, kết hôn theo hợp đồng."

Hai người nhìn nhau, Ngu Mãn khẽ chớp mắt, sau đó "rầm" một tiếng, đóng sập cửa lại.

Tần Lễ Tinh còn có thể cảm nhận được làn gió nhẹ lúc cửa đóng lại, vẻ mặt anh ngẩn ra, sau khi hoàn hồn thì nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt với vẻ khó tin.

Anh lớn đến chừng này, chưa từng bị đóng sập cửa ngay trước mặt!

Chương 5

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn trong nhà cũng nhìn cánh cửa đóng chặt trước mặt, trên mặt có chút hối hận, cô phản ứng quá nhanh, còn chưa kịp hoàn hồn đã đóng cửa lại rồi.

Nhưng mà ý của Tần Lễ Tinh là gì?

Ước pháp tam chương, kết hôn theo hợp đồng?

Ngu Mẫn khẽ nhướn mày, rốt cuộc Tần Lễ Tinh đã trải qua chuyện gì sau khi về nhà, nhưng điều này cũng đúng ý Ngu Mẫn, thực ra cô đã sớm đoán được Tần Lễ Tinh sẽ tìm đến, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy.

Ngoài cửa, Tần Lễ Tinh ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt, anh thật sự ngây người, lớn đến chừng này, đây là lần đầu tiên anh bị chặn ở ngoài cửa.

Anh là ai chứ? Con trai thứ hai nhà họ Tần, tuy thân phận địa vị không bằng anh trai, nhưng ra ngoài vẫn có không ít người vây quanh, vậy mà lại bị đối xử như vậy.

Anh nhìn cánh cửa đóng chặt, nghĩ đến người bên trong là đối tác hợp tác sắp tới của mình, hít sâu một hơi, tiếp tục ấn chuông cửa, tiếng chuông vang lên không ngừng.

Một lúc sau, cửa lại mở ra, Ngu Mẫn đã khoác thêm một chiếc áo khoác, cô mỉm cười dịu dàng hỏi: "Anh Tần, muộn thế này rồi mà còn tìm tôi có chuyện gì sao?"

Vẻ mặt Tần Lễ Tinh không nhìn ra vui buồn, anh chỉ cụp mắt nhìn Ngu Mẫn, tay phải chống lên tường, những ngón tay thon

dài rõ ràng ấn lên chuông cửa, dường như có ý định cứ ấn mãi như vậy.

Anh nhìn chiếc áo khoác trên người Ngu Mãn, mới sực nhớ ra đối tác hợp tác của mình là nữ, vừa rồi cô mặc đồ ngủ ra tiếp khách quả thật có chút không ổn.

Cơn tức giận vì bị đóng sập cửa trước mặt vừa rồi của Tần Lễ Tinh lại tan biến không còn tăm hơi, anh khẽ ho một tiếng: "Có một hợp đồng, muốn tìm cô nói chuyện."

Ngu Mãn đương nhiên không quên câu nói vừa rồi của anh, cô không biết bây giờ Tần Lễ Tinh đang giở trò gì, nhưng nghe thử một chút cũng không sao.

Cô mở cửa rộng hơn một chút: "Mời vào."

Tần Lễ Tinh khoanh tay, khẽ ừ một tiếng, sau đó đi theo Ngu Mãn vào nhà. Ngu Mãn lấy một chai nước khoáng trong tủ lạnh cho anh rồi rót một cốc nước ấm cho mình.

Vừa đặt lên bàn trà, chuông cửa lại vang lên.

Ngu Mãn quay đầu lại nhìn, Tần Lễ Tinh khẽ nhướng mày: "Người nhà cô đến à?"

Dù sao ngoài người nhà họ Ngu ra, anh không nghĩ ra ai lại đến gõ cửa nhà Ngu Mãn vào giờ này, hay là Ngu Mãn đã có người đàn ông mình thích rồi? Cho nên mới đồng ý hủy hôn dứt khoát như vậy.

Ngu Mãn không trả lời, cô đi tới mở cửa, lần này đúng là đồ ăn ngoài đã đến.

Cô nói lời cảm ơn, xách đồ ăn vào, nhẹ giọng hỏi: "Anh Tần, anh ăn cơm chưa?"

Hóa ra là đồ ăn ngoài, Tần Lễ Tinh nói: "Tôi ăn rồi."

Ngu Mẫn đặt đồ ăn lên bàn, lần này cô ngồi xuống rồi mới nói: "Anh Tần, anh có thể nói tiếp rồi đây."

Tần Lễ Tinh liếc nhìn đồ ăn trên bàn, anh hỏi: "Cô muốn kết hôn với tôi không?"

Ngu Mẫn hỏi ngược lại: "Anh muốn kết hôn với tôi không?"

Tần Lễ Tinh trả lời: "Tôi không muốn kết hôn với bất cứ ai."

Từ nhỏ đến lớn anh chưa từng thích ai, luôn cảm thấy kết hôn sinh con là chuyện quá xa vời với mình. Hôm nay lúc về nhà, anh vốn định nói rõ ràng với anh trai và bà nội, dù sao hai người họ cũng đã nói rồi, sẽ không ép anh cưới Ngu Mẫn, cùng lắm thì anh sẽ ổn định lại sau hai năm nữa, cùng anh trai quản lý công ty, trở nên giàu có hơn, bà nội sẽ yên tâm.

Kết quả anh về nhà, không tìm thấy hai người họ, ngược lại biết được tin Trình Mỹ Trân đột nhiên bị đau tim phải nhập viện, cả buổi chiều nay anh đều ở bệnh viện với Trình Mỹ Trân.

Tần Lễ Tinh và Tần Nho Nguyệt đã mất cả bố lẫn mẹ từ nhỏ, hai người được ông bà nuôi nấng. Lúc bố mẹ mất, Tần Nho Nguyệt đã hiểu chuyện, biết nặng nhẹ, nhưng lúc đó Tần Lễ Tinh còn nhỏ, đúng là lúc nghịch ngợm, từ nhỏ đến lớn, người phải lo lắng cho anh nhiều nhất chính là bà nội.

Khi Trình Mỹ Trân hiền từ hỏi anh Ngu Mẫn trông thế nào, có vừa mắt không, đột nhiên anh không nói nên lời.

Không thể để Trình Mỹ Trân cứ lo lắng cho anh mãi được.

Trên đường đến đây, Tần Lễ Tinh cũng đã suy nghĩ rất nhiều, dù sao Ngu Mẫn cũng không có ý với anh, bây giờ anh lại cần một đối tượng kết hôn, vậy tại sao không để mỗi người đều đạt

được thứ mình cần? Trên đời này có rất nhiều cặp vợ chồng sống với nhau chỉ vì danh nghĩa, thêm một cặp cũng chẳng sao.

Ngu Mãn lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Lễ Tinh, cô nói: "Vậy ý của anh Tần vừa rồi là gì?"

Tần Lễ Tinh hòan hồn, anh nói: "Kết hôn theo hợp đồng, đến hạn ly hôn, là lựa chọn tốt nhất của chúng ta lúc này. Bố cô muốn cô gả vào nhà họ Tần bằng mọi giá, vừa hay, tôi cũng cần một đối tượng để giúp tôi giải quyết một số rắc rối tình cảm không cần thiết."

Ngu Mãn thâm cười trong lòng, cậu ấm này thật thú vị, đến nước này rồi mà miệng vẫn còn cứng.

Cô khẽ gật đầu, vẻ mặt khó xử: "Nhưng mà..."

Tần Lễ Tinh nói: "Có gì cứ nói thẳng."

Ngu Mãn lắc đầu: "Tôi chỉ đang nghĩ, nếu sau này bị phát hiện thì phải làm sao? Anh có nhà họ Tần chống lưng, còn tôi..."

Cô không nói hết câu, nhưng Tần Lễ Tinh cũng hiểu ý của cô.

"Yên tâm, sẽ không bị phát hiện đâu." Tần Lễ Tinh nói: "Cô chỉ cần đồng ý hay không đồng ý, những việc khác tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Tần Lễ Tinh nhìn thân hình mảnh mai của Ngu Mãn, bổ sung: "Yên tâm, cô gả cho tôi, tôi cũng sẽ không bạc đãi cô."

Tuy rằng anh ngày ngày ăn chơi hưởng lạc, nhưng dưới danh nghĩa cũng có một số tài sản, sau khi ly hôn chia cho Ngu Mãn một nửa, cả đời này cô cũng không cần lo lắng chuyện ăn mặc, cũng không cần nhìn sắc mặt của người bố nào nữa.

Hơn nữa anh còn có thể cho một lời hứa hẹn, chỉ cần Ngu Mãn mở lời, anh nhất định sẽ làm được.

Ngu Mãn bưng cốc nước lên, uống một ngụm, sau đó ngón tay vô thức mân mê miệng cốc.

Hình như vẫn còn lo lắng điều gì đó.

Tần Lễ Tinh không thể hiểu thấu được người này, nhưng anh nguyện ý cho cô thời gian suy nghĩ, có thể nói, những năm nay Tần Lễ Tinh ít khi kiên nhẫn như vậy, hôm nay đều tiêu hao hết ở đây rồi.

Hai người chìm vào im lặng trong chốc lát.

Ngu Mãn trong lòng nghĩ thời gian cũng đã đủ, thấy cậu ấm xem đồng hồ càng lúc càng nhiều, mới miễn cưỡng mở miệng: "Được, cứ làm theo lời anh vậy."

Tần Lễ Tinh dời ánh mắt nhìn đồng hồ, nghe thấy câu trả lời của Ngu Mãn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao hiện tại Ngu Mãn là người thích hợp nhất, nếu cô không đồng ý, anh còn phải tốn công đi tìm người khác, rất phiền phức.

Tần Lễ Tinh liền nói: "Ngày mai tôi sẽ tìm cô nói chuyện cụ thể, cô có yêu cầu gì cũng có thể nhắn tin cho tôi."

Nói đến đây, Ngu Mãn chủ động mở điện thoại: "Tôi xin số anh nhé."

Tần Lễ Tinh rất hài lòng với sự biết điều của Ngu Mãn, hai người thêm phương thức liên lạc xong, Tần Lễ Tinh liền đứng dậy: "Đi đây."

Ngu Mãn tiễn anh ra cửa, thấy anh sắp đi, đột nhiên lại mở miệng gọi anh lại: "Anh Tần."

Tần Lễ Tinh dừng bước, quay đầu lại nhìn cô, Ngu Mẫn nói: "Chúng ta có cần đi kiểm tra sức khỏe trước hôn nhân không?"

Tần Lễ Tinh nhìn chăm chăm vào mặt cô, anh khẽ nhường mày gật đầu: "Yên tâm, tôi không có bệnh. Nhưng cô nói đúng, chúng ta đi kiểm tra cũng hợp lý, ngày mai nói chuyện xong chúng ta đi kiểm tra luôn."

Ngu Mẫn làm động tác mời: "Anh Tần, đi thông thả."

"Đã đồng ý rồi thì đừng gọi tôi là anh Tần nữa." Tần Lễ Tinh nói: "Xa lạ quá, bọn họ sẽ nhìn ra."

Ngu Mẫn gật đầu: "Được, Lễ Tinh, anh đi thông thả."

Đổi cách gọi cũng thật thuận miệng, Tần Lễ Tinh không hiểu sao, luôn cảm thấy mình như bị lừa vậy, anh quay người đi về phía thang máy, đi vào rồi mới phát hiện Ngu Mẫn vẫn đứng ở cửa nhìn anh, thấy anh nhìn qua, còn dịu dàng mỉm cười vẫy tay với anh.

Tần Lễ Tinh ấn tầng một, thầm nghĩ, nếu con thỏ yếu đuối này ở lâu trong nhà họ Ngu, không chừng ngày nào đó sẽ bị ăn sạch sẽ, đã là vợ chồng trên danh nghĩa, anh đương nhiên cũng tình nguyện che chở cho cô một chút.

Ngu Mẫn thấy cửa thang máy đóng lại, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, đóng cửa lại.

Cô cởi áo khoác ra, tiện tay treo lên giá treo quần áo ở lối vào, sau đó đi đến bàn ăn ngồi xuống, cô gọi đồ ăn ở một quán phở có điểm đánh giá rất cao gần đây, quán làm đồ ăn giữ nhiệt rất tốt, đến giờ phở vẫn còn nóng.

Ngu Mẫn bẻ đôi đĩa dùng một lần gấp một miếng phở, tâm trạng khá tốt.

Cậu ấm này dễ đối phó hơn cô tưởng tượng nhiều.

*

Sáng sớm hôm sau.

Ngu Mẫn nhận được tin nhắn của Tần Lễ Tinh, anh gửi địa điểm gặp mặt, nhìn qua thì thấy cách nhà cô không xa, đi bộ khoảng mười phút là đến, không ngờ Tần Lễ Tinh này cũng khá chu đáo.

Ngu Mẫn vệ sinh cá nhân xong thay quần áo, xách túi ra khỏi cửa, khi cô đi đến cửa sổ kính của quán cà phê, nhìn vào bên trong, vừa đúng lúc chạm mắt với Tần Lễ Tinh đang ngồi cạnh cửa sổ.

Tần Lễ Tinh hất cằm về phía cô, coi như chào hỏi. Ngu Mẫn mỉm cười nhẹ, đi đến cửa chính phía trước đẩy cửa bước vào.

Cô ngồi xuống, Tần Lễ Tinh liền nói: "Không biết cô thích uống gì nên tôi chưa gọi."

Phục vụ đi tới, đưa thực đơn cho hai người, Ngu Mẫn gọi một ly cà phê không đường rồi ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh cũng vừa gọi cà phê xong, cô nói: "Để anh đợi lâu rồi."

Tần Lễ Tinh nói: "Không lâu, tôi vừa tới."

Anh lấy từ trong túi đựng tài liệu bên cạnh ra hợp đồng đã nhờ luật sư soạn thảo tối qua, đặt một bản trước mặt Ngu Mẫn: "Cô xem đi, có vấn đề gì hoặc muốn sửa gì cứ nói thẳng, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta ký tên, chiều đi kiểm tra sức khỏe, ngày mai đi đăng ký kết hôn."

Ngu Mẫn mở hợp đồng ra, bản hợp đồng này đơn giản hơn nhiều so với bản hợp đồng Ngu Phong Lâm đưa, chỉ vồn vện hai trang, cô xem xong trong nháy mắt.

Nói thật, Tần Lễ Tinh rất hào phóng, tối qua anh nói chia cho cô một nửa, hôm nay trên hợp đồng này viết rõ ràng, chỉ cần ly hôn sẽ chia cho cô, trong thời gian kết hôn cô cũng được hưởng tất cả tài sản của anh.

Yêu cầu cũng không nhiều, đều là những yêu cầu rất cơ bản, trong thời gian kết hôn không được quá thân mật với người khác giới, phải thể hiện tình cảm trước mặt bà nội và anh trai anh, v.v...

Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang ngồi đối diện mình, hôm nay Tần Lễ Tinh ăn mặc khá thoải mái, dựa vào ghế sofa trông tự tại hơn nhiều so với mặc âu phục cao cấp hôm qua.

Anh chú ý tới ánh mắt của Ngu Mẫn, chạm mắt rồi nói: "Nói đi."

Anh không thích người khác cứ nhìn mình như vậy mà không nói gì.

Ngu Mẫn mở miệng: "Anh Tần, hình như hợp đồng này không có lợi ích gì cho anh."

Gần như đều thiên vị Ngu Mẫn, cho nên Ngu Mẫn có chút không hiểu, người ta nói người giàu keo kiệt, nhưng ở Tần Lễ Tinh chỉ thấy sự hào phóng.

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng: "Đã nói là sẽ không bạc đãi cô, cô chỉ cần làm tốt tất cả những điều kiện tôi đưa ra, cho dù sau này..."

Phục vụ bùng cả phê lên, tạm thời cắt ngang lời Tần Lễ Tinh.

Sau khi phục vụ rời đi, Tần Lễ Tinh mới tiếp tục nói: "Cho dù sau này ly hôn, tôi cũng có thể giúp đỡ cô."

Ngu Mẫn nói: "Điều kiện của anh thật sự rất hấp dẫn."

Tần Lễ Tinh bùng cà phê lên uống một ngụm, Ngu Mãn nói: "Hôm qua anh còn nói, có thể cho tôi một lời hứa, chỉ cần tôi mở miệng, anh nhất định sẽ làm được, đúng không?"

"Phải." Tần Lễ Tinh nói: "Có cần ghi vào hợp đồng không?"

"Không cần." Lần này Ngu Mãn cười chân thành hơn một chút: "Tôi tin tưởng con người của anh."

Tần Lễ Tinh nhìn nụ cười của Ngu Mãn, nụ cười này khiến anh thoải mái hơn không ít, anh vắt chéo chân: "Hợp đồng một năm, trong một năm này, cô phải đóng giả làm vợ tôi cho tốt, đặc biệt là trước mặt bà nội."

Ngu Mãn gật đầu: "Được, anh Tần."

"Đã đồng ý rồi thì không cần gọi anh Tần nữa." Tần Lễ Tinh bỏ chân xuống: "Ký tên đi."

Ngu Mãn đương nhiên không có vấn đề gì, cô nhìn Tần Lễ Tinh lấy ra hai bản hợp đồng giống hệt nhau, mới nói: "Lễ Tinh, anh nói ngày mai đi đăng ký kết hôn phải không?"

"Phải." Tần Lễ Tinh nói: "Cô còn câu hỏi nào khác không?"

Ngu Mãn ngẩng đầu lên: "Ngày mai thứ Bảy, Cục Dân chính không làm việc."

Hơn nữa, cô thật sự còn có chút việc phải xử lý, "của hồi môn" của Ngu Phong Lâm vẫn chưa chuyển đến.

Tần Lễ Tinh đúng là quên mất chuyện này, anh ký tên lên hai bản hợp đồng còn lại: "Sáng thứ Hai chín giờ."

Ngu Mãn gật đầu, cầm bút ký tên mình, ba bản hợp đồng giống nhau, sau khi ấn dấu vân tay sẽ có hiệu lực.

Tần Lễ Tinh cất hai bản hợp đồng vào túi đựng tài liệu, anh nhìn Ngu Mãn: "Chiều đi kiểm tra sức khỏe, tiện thể đến thăm bà nội tôi."

"Được." Ngu Mãn không có vấn đề gì, nhận tiền của người ta thì làm việc cho người ta, đây là quy tắc sinh tồn của cô hơn hai mươi năm qua, cô rất thành thạo.

Ngu Mãn cup mắt nhìn cái tên đã ấn dấu vân tay, nhưng đây là lần đầu tiên cô hoàn toàn "bán" mình đi.

Chương 6

DTV-EBOOK

Bệnh viện tư nhân Sương Thành.

Dù là buổi chiều, bệnh viện vẫn tấp nập người ra vào. Tần Lễ Tinh đã đặt lịch hẹn trước qua kênh VIP, hai người vừa đến bệnh viện đã có người chuyên môn dẫn đi làm kiểm tra. Toàn bộ quá trình kiểm tra hoàn tất chưa đến một tiếng đồng hồ.

Sau khi kiểm tra xong, báo cáo sẽ được gửi trực tiếp vào điện thoại của cả hai, không cần phải chờ đợi.

Tần Lễ Tinh nói: "Đi đến khu nội trú thăm bà nội."

Ngu Mẫn gật đầu, hai người sóng vai đi ra ngoài.

Liên quan đến chuyện của bà nội, Tần Lễ Tinh không nhận được dặn dò thêm vài câu: "Lần này tim bà không ổn, cố gắng làm cho bà vui vẻ một chút. Nếu bà hỏi cô cái gì, biết thì trả lời, không biết trả lời cái gì thì đẩy qua cho tôi."

Ngu Mẫn ghi nhớ từng điều một, Tần Lễ Tinh liếc nhìn Ngu Mẫn: "Không cần quá căng thẳng, bà đối xử với mọi người rất tốt."

Ngu Mẫn cảm nhận được Tần Lễ Tinh đang trấn an mình, trong lòng hơi bất ngờ, không ngờ cậu chủ Tần lại quan tâm đến chuyện gia đình như vậy.

Hai người đi ra khỏi tòa nhà bệnh viện, đang định đi về phía khu nội trú thì Ngu Mẫn gọi Tần Lễ Tinh lại: "Anh Tần, anh đi trước đi, tôi sẽ đến ngay."

Mặc dù không biết cô muốn làm gì, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn nghe lời cô đi về phía khu nội trú, trước khi rời đi còn thúc giục:

"Nhanh lên."

Anh nhìn Ngu Mãn đi về phía cổng bệnh viện, khẽ nhường mảy, không phải sợ cô chạy mất, mà chỉ là không hiểu cô muốn làm gì.

Thực ra lúc này khi vào bệnh viện, Ngu Mãn đã nhìn thấy có một cửa hàng hoa tươi ở cổng bệnh viện, Tần Lễ Tinh coi trọng gia đình như vậy, cô là "nhân viên", đương nhiên muốn giúp đỡ anh.

Ngu Mãn chọn một bó hoa cẩm chướng, thanh toán xong, ôm hoa đi về phía khu nội trú.

Đến khu nội trú, nhìn thấy Tần Lễ Tinh khoanh tay ngồi trên ghế nghỉ ngơi, Ngu Mãn bước nhanh tới nói: "Xin lỗi, để anh đợi lâu."

Ánh mắt Tần Lễ Tinh dừng lại trên bó hoa trong tay cô, cũng coi như có lòng, anh đã không nhìn lầm người hợp tác.

Anh đứng dậy: "Đi thôi."

Ngu Mãn gật đầu, ôm hoa đi theo anh về phía thang máy, đi được hai bước cô lại nói: "Anh Tần."

"Lát nữa đến phòng bệnh cô cũng gọi tôi là anh Tần sao?" Tần Lễ Tinh giơ ngón tay thon dài bấm nút thang máy, sau đó quay đầu nhìn Ngu Mãn.

Ngu Mãn chớp mắt, hỏi: "Lễ Tinh, lát nữa bà hỏi chúng ta yêu nhau như thế nào, anh muốn tôi nói sao?"

Lúc này không có nhiều người sử dụng thang máy, cửa thang máy nhanh chóng mở ra, Tần Lễ Tinh bước vào đáp: "Tùy cô, hợp lý là được."

Ngu Mãn gật đầu, trong lòng đã rõ, nhưng cũng không khỏi cảm thán lần nữa, ông chủ Tần là ông chủ ít chuyện nhất mà cô từng gặp.

Thang máy nhanh chóng lên đến tầng tám, hai người bước ra ngoài, Trình Mỹ Trân nằm ở phòng bệnh VIP, Tần Lễ Tinh bước nhanh về phía phòng bệnh, Ngu Mãn đi theo hai bước rồi gọi anh lại: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh chậm lại một chút, quay đầu nhìn cô nói: "Lại làm sao?"

Người hợp tác này quả thực rất tốt, chỉ là hơi nhiều chuyện một chút.

Anh đứng tại chỗ, đợi Ngu Mãn đi đến trước mặt mình, cô không nói gì mà đưa một tay ra, nắm lấy tay Tần Lễ Tinh.

Gần như theo bản năng, ngay khi cô vừa nắm lấy, tay Tần Lễ Tinh lập tức rút lại như bị điện giật, giọng điệu cũng không nhin được mà cao lên chút: "Cô làm gì vậy?"

Anh vừa lên tiếng, mọi người trong hành lang đều đồng loạt nhìn về phía bọn họ.

Ngu Mãn vẫn mỉm cười, cô lại đưa tay ra, giọng điệu ôn hòa hỏi ngược lại: "Anh nói xem?"

Tần Lễ Tinh nhìn bàn tay đưa ra lần nữa của cô, tay Ngu Mãn rất đẹp, thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, sạch sẽ không trang trí gì cả.

Anh khẽ ho một tiếng, cũng cảm thấy phản ứng của mình hơi quá, không còn cách nào khác, tuy đã thỏa thuận với Ngu Mãn, nhưng cơ thể vẫn chưa thích ứng được việc mình đã có thêm một người vợ.

Lần này anh chủ động đưa tay ra nắm lấy tay cô, anh nói: "Lần sau báo trước một tiếng."

Ngư Mẫn mỉm cười: "Được."

Thực ra cô cũng hơi giật mình trước phản ứng của Tần Lễ Tinh, cô cúi đầu nhìn bàn tay đang nắm chặt của hai người, Tần Lễ Tinh nắm tay cô như nắm tội phạm, chặt đến mức không tự nhiên chút nào.

Ngư Mẫn nói: "Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh dừng bước, hít sâu một hơi: "Lại làm sao nữa?"

Sao con thỏ này lắm lời thế?

Ngư Mẫn nhỏ giọng nói: "Anh nắm đau quá."

Tần Lễ Tinh cúi đầu nhìn, hình như hơi chặt thật, anh hơi nói lỏng tay, hỏi: "Bây giờ được chưa?"

Không khó để nhận ra giọng điệu của Tần Lễ Tinh khi nói câu này có chút thiếu kiên nhẫn, để một cậu ấm như vậy cứ phải dừng lại hết lần này đến lần khác, quả thực hơi khó xử.

Ngư Mẫn suy nghĩ, dứt khoát điều chỉnh lại, để mười ngón tay hai người đan vào nhau, chủ động siết chặt ngón tay nắm lấy Tần Lễ Tinh, cô nói: "Bây giờ anh cảm thấy được chưa?"

Hai bàn tay áp vào nhau, các ngón tay khít chặt, giống như một cặp tình nhân đang yêu nhau say đắm.

Tần Lễ Tinh hoàn hồn: "Cứ như vậy đi."

Anh không muốn tiếp tục trao đổi với Ngư Mẫn về vấn đề này nữa, nắm tay Ngư Mẫn đi về phía phòng bệnh của Trình Mỹ Trân.

Phòng bệnh của Trình Mỹ Trân ở cuối hành lang, nơi này tương đối yên tĩnh, ánh sáng cũng rất đầy đủ.

Tần Lễ Tinh hạ thấp giọng, dặn dò thêm lần nữa: "Đừng căng thẳng."

Ánh mắt Ngu Mẫn dừng lại trên vành tai hơi đỏ của anh, gật đầu: "Ừ, tôi không căng thẳng."

Xem ra, cậu chủ Tần còn căng thẳng hơn cả cô.

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, chậm rãi đẩy cửa phòng bệnh.

Trình Mỹ Trân đang ngồi trên giường xem TV, người giúp việc đang gọt hoa quả cho bà, nghe thấy tiếng động ở cửa, Trình Mỹ Trân còn tưởng bác sĩ đến kiểm tra phòng, không ngờ lại thấy cháu trai mình dắt một cô gái trẻ đi vào từ bên ngoài.

Mắt Trình Mỹ Trân sáng lên, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười: "Tinh Tinh đến rồi à, bên cạnh cháu là?"

Tần Lễ Tinh liếc nhìn Ngu Mẫn, Ngu Mẫn buông tay Tần Lễ Tinh ra, chủ động tiến lên nói: "Bà nội, cháu là Tiểu Mẫn."

Người giúp việc cầm lấy bó hoa trong tay Ngu Mẫn, cô ấy khéo léo nói: "Dì Trình, cháu ra ngoài lấy nước cắm hoa cho dì."

Trình Mỹ Trân gật đầu, bà đưa tay nắm lấy tay Ngu Mẫn, ánh mắt tràn đầy vui mừng: "Đã lớn thế này rồi."

Tần Lễ Tinh đi vòng sang phía bên kia chuẩn bị ngồi xuống, Trình Mỹ Trân nhìn anh: "Còn không mau bê ghế cho Mẫn Mẫn."

Tần Lễ Tinh há miệng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn bê ghế cho Ngu Mẫn, Ngu Mẫn ngồi xuống mới cười hỏi: "Bà nội, sức khỏe của bà đã khá hơn chưa ạ?"

"Khá hơn rồi, bà nói không sao mà, nhưng hai anh em chúng nó cứ nhất quyết bắt bà nằm viện mấy ngày để kiểm tra." Trình Mỹ Trân nhìn chăm chăm vào Ngu Mãn, bà vỗ vỗ mu bàn tay Ngu Mãn, dịu dàng nói: "Đứa bé ngoan, khổ cho cháu rồi."

Lúc Ngu Mãn trở về, Ngu Phong Lâm có tổ chức một bữa tiệc, thiệp mời đương nhiên được gửi đến nhà họ Tần, chỉ là lúc đó sức khỏe Trình Mỹ Trân không tốt, Tần Nho Nguyệt bận việc công ty, Tần Lễ Tinh càng không thể nào đến dự tiệc, nhà họ Tần chỉ cử người mang quà đến.

Đây là lần đầu tiên Trình Mỹ Trân gặp Ngu Mãn kể từ khi cô trở về.

Trình Mỹ Trân đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô, khoe mắt cũng ươn ướt, lại nói: "Khổ cho cháu rồi."

Từ khi Ngu Mãn trở về đến nay, câu nói nghe được nhiều nhất chính là, chúc mừng.

Chúc mừng Ngu Phong Lâm tìm lại được đứa con gái thất lạc đã lâu, chúc mừng cô sau này không phải lăn lộn trong vũng bùn nữa.

Đây là lần đầu tiên có người nắm tay cô nói, khổ cho cháu rồi.

Ngu Mãn mỉm cười, chủ động nắm chặt tay Trình Mỹ Trân: "Bà nội, cháu không khổ đâu ạ, anh Nho Nguyệt và Lễ Tinh cũng là lo lắng cho sức khỏe của bà, đợi kiểm tra xong, chúng ta lại về nhà."

Trình Mỹ Trân liên tục nói mấy tiếng tốt, lúc này hai người đi vào tay trong tay bà đã nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng nhìn cháu trai mình đang ngồi vắt chéo chân ở bên cạnh, những lời bà muốn hỏi đến miệng lại không biết có nên hỏi hay không.

Ngu Mãn nhìn thấy hết mọi thứ trong mắt bà, suy nghĩ, bèn nói với Tần Lễ Tinh: "Lễ Tinh, em muốn uống nước."

Tần Lễ Tinh chạm mắt Ngu Mãn, chỉ một ánh mắt này, anh đột nhiên hiểu ý của Ngu Mãn, đứng dậy hỏi: "Uống nóng hay uống ấm?"

"Ấm ạ." Ngu Mãn cười với anh: "Cảm ơn Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh đứng dậy khỏi ghế, đi đến bình nước nóng lạnh lấy một chiếc cốc giấy dùng một lần rót một ít nước nóng, lại rót thêm một ít nước lạnh, dùng phần hổ khẩu tay cảm nhận nhiệt độ qua thành cốc.

Anh rót đầy một cốc nước, đi đến mép giường đưa nước cho Ngu Mãn, còn cẩn thận nhắc nhở một câu: "Có thể vẫn hơi nóng."

Trình Mỹ Trân kinh ngạc nhìn cháu trai mình, đây có phải cháu trai bà không vậy?

Bà rõ tính tình của Tần Lễ Tinh như lòng bàn tay, từ bao giờ lại hầu hạ người khác như vậy?

Ngu Mãn nhận lấy cốc nước, hơi ngẩng đầu cười với anh, nũng nịu trách móc: "Vừa nãy em đã nói em muốn nước ấm rồi mà."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng: "Nói nữa thì đừng uống, tự đi mà rót."

Ngu Mãn làm nũng với Trình Mỹ Trân: "Bà nội, bà xem anh ấy kìa."

"Tinh Tinh." Trình Mỹ Trân nghiêm nghị nói: "Sao lại nói chuyện với Mãn Mãn như vậy."

Tần Lễ Tinh không nói gì, trở về ghế ngồi, vắt chéo chân dường như còn không vui vì Trình Mỹ Trân phê bình anh.

Trình Mỹ Trân quay lại nhìn Ngu Mãn, mỉm cười nói: "Sau này nếu nó dám bắt nạt cháu, cháu cứ nói với bà, bà đánh nó cho cháu, đánh một trận là ngoan ngay."

"Bà nội." Tần Lễ Tinh nói: "Cháu mới là cháu trai của bà."

Trình Mỹ Trân nói: "Cháu trai không nghe lời, đánh thì đánh thôi."

Tần Lễ Tinh cười gượng: "Được rồi, Phật tổ có biết bà bạo lực như vậy không?"

Trình Mỹ Trân không để ý đến anh, lại kéo Ngu Mãn hỏi chuyện trước đây của cô, Ngu Mãn đều trả lời.

Tần Lễ Tinh dựa lưng vào ghế nhìn Ngu Mãn đang ngồi bên giường bệnh, cô nhập vai nhanh hơn anh tưởng tượng, từng lời nói ra đều khiến Trình Mỹ Trân vui vẻ.

Quan trọng hơn là, cô hiểu được ý tứ trong lời nói của Trình Mỹ Trân, rất tự nhiên bịa ra màn kịch hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên.

Yêu từ cái nhìn đầu tiên? Tần Lễ Tinh nhớ lại câu nói lạnh lùng "Trả rồi" của Ngu Mãn tối hôm trước.

Bộ dạng đó trông không giống như yêu từ cái nhìn đầu tiên chút nào.

Ngu Mãn nhận thấy ánh mắt Tần Lễ Tinh nhìn mình, cô cũng nhìn qua hỏi: "Sao vậy Lễ Tinh?"

Tần Lễ Tinh tiếp lời: "Bà nội cần nghỉ ngơi, chúng ta đi trước thôi."

Vở kịch hôm nay diễn đến đây là được rồi.

Trình Mỹ Trân gật đầu: "Đúng vậy, cháu và Tinh Tinh đi chơi đi, đừng quan tâm đến bà già này."

"Vậy bà nội, ngày mai cháu lại đến thăm bà." Ngu Mẫn nói: "Bà nghỉ ngơi cho tốt, đừng quá mệt nhọc."

Nụ cười trên mặt Trình Mỹ Trân cả buổi chiều không hề tắt: "Không cần không cần, cháu và Tinh Tinh đừng cứ đến bệnh viện, đây không phải là nơi tốt lành gì, hai đứa cứ đi chơi đi. Nếu Tinh Tinh dám bắt nạt cháu, cứ việc bắt nạt lại nó, bà nội chống lưng cho cháu."

Ngu Mẫn nhìn Tần Lễ Tinh, cười nói: "Vâng, cháu biết rồi bà nội."

Người giúp việc cũng rất trùng hợp quay trở lại, trên tay cô ấy ôm bình hoa, bên trong cắm bó hoa cẩm chướng mà Ngu Mẫn mang đến.

Ngu Mẫn đi đến bên cạnh Tần Lễ Tinh, khoác tay anh, hai người nhìn nhau, Ngu Mẫn lại nhìn về phía Trình Mỹ Trân: "Bà nội, chúng cháu đi trước đây ạ."

Trình Mỹ Trân gật đầu, nhìn theo hai người rời khỏi phòng bệnh. Đợi cửa phòng đóng lại, bà lập tức chắp hai tay, miệng lầm bầm: "Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát phù hộ."

Hôm trước bà đi chùa rút quẻ cho Tần Lễ Tinh, lại là quẻ thượng thượng, thầy giải quẻ nói, gần đây anh sẽ gặp được nhân duyên, hơn nữa còn là trời sinh một cặp với vợ mình, bảo bà đừng quá lo lắng.

Lúc đó bà còn nghĩ, sao có thể không lo lắng được! Nhưng bây giờ bà đã biết, thầy không lừa bà.

Mãn Mãn và Tinh Tinh, quả nhiên là trời sinh một cặp!

Cặp đôi trời sinh một cặp ra khỏi phòng bệnh, Ngu Mãn quay đầu nhìn lại, xác định người giúp việc sẽ không đột nhiên đi ra, lập tức dứt khoát buông tay Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh cảm nhận được cánh tay mình được thả ra, cũng hơi thả lỏng bờ vai cứng đờ.

Anh nói: "Bà nội rất thích cô."

Ngu Mãn đáp: "Tôi cũng rất thích bà nội."

Câu này là thật lòng, Ngu Mãn vừa nhìn thấy Trình Mỹ Trân đã cảm thấy rất thân thiết.

Hai người đi đến cửa thang máy, vừa lúc thang máy mở ra có người đang định xuống, hai người im lặng bước vào thang máy, đợi ra khỏi bệnh viện, Ngu Mãn nói: "Vậy em về trước đây."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng.

Ngu Mãn giơ tay gọi một chiếc taxi, đang định cúi người ngồi vào xe, Tần Lễ Tinh bên cạnh nhắc nhở: "Chín giờ sáng thứ Hai, đừng quên."

Ngày mai và ngày kia không cần gặp bà nội, hai người tự nhiên cũng sẽ không ở bên nhau, Ngu Mãn quay đầu nhìn anh: "Yên tâm."

Tần Lễ Tinh nhận được câu trả lời liền đi về phía bãi đậu xe ngoài trời của bệnh viện, hôm nay anh lái một chiếc xe việt dã màu trắng, lúc này đến đây chính là đi xe của anh.

Ngu Mãn dời mắt, ngồi vào xe taxi, báo địa chỉ nhà mình.

Bệnh viện cách nhà cô hiện tại không xa, mười phút sau, Ngu Mãn đã đến cổng khu dân cư.

Cô chậm rãi lên lầu, sau khi vào nhà, vừa lấy điện thoại ra, màn hình sáng lên, cuộc gọi của Ngu Phong Lâm gọi đến.

Cả ngày hôm nay cô đều ở bên Tần Lễ Tinh, đã tắt chuông điện thoại từ lâu, cuộc gọi của Ngu Phong Lâm và luật sư đều không nghe máy.

Cô đặt túi xách xuống, ngồi xuống ghế sofa, đến giây cuối cùng trước khi cuộc gọi bị ngắt mới bắt máy.

"Bố."

Ngu Phong Lâm gọi nhiều cuộc điện thoại như vậy không ngờ cô lại đột nhiên bắt máy, nhất thời im lặng, nhưng rất nhanh liền nói: "Hôm nay con đi đâu vậy? Bố gọi cho con nhiều cuộc như vậy mà con không nghe máy? Ngu Mẫn, bây giờ con cũng là người nhà họ Ngu, giáo dưỡng của con đâu?"

"Hôm nay con đi hẹn hò với Tần Lễ Tinh." Ngu Mẫn lạnh nhạt nói: "Bố có việc gì gấp sao?"

Ngu Phong Lâm cảm giác như mình nghe nhầm: "Ở cùng Tần Lễ Tinh?"

"Vâng, con vừa về đến nhà." Ngu Mẫn nói: "Anh ấy vừa gặp đã yêu con, muốn kết hôn với con."

Thái độ của Ngu Phong Lâm lập tức thay đổi: "Tốt, được, Tiểu Mẫn, con nói sớm đi, chuyện hẹn hò với Lễ Tinh không cần phải giấu chúng ta."

Ngu Mẫn nói: "Của hồi môn của con, hai ngày nay có thể chuyển đến không?"

Hôm nay đã cống hiến cả ngày diễn xuất trước mặt Tần Lễ Tinh, về đến nhà rồi, cô không muốn nghe Ngu Phong Lâm nói nhảm.

Mẫu quan hệ cha hiền con thảo, cả hai đều biết rõ trong lòng, ngày thứ hai sau khi Ngu Mãn được nhận về đã không còn tồn tại nữa.

Mặc dù biết đứa con gái này không giống như đứa con gái thứ hai của mình, tính tình như con nhím, dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng nghe được lời của cô, Ngu Phong Lâm vẫn cảm thấy khó chịu.

Ông ta nói: "Đã nói rồi, sẽ không thiếu của con."

"Con hy vọng hai ngày này có thể hoàn tất thủ tục." Ngu Mãn vắt chéo chân: "Nếu không con cũng không biết lần sau anh ấy hẹn con, con có việc bận bịu gì không."

Ngu Phong Lâm ở đầu dây bên kia thái dương giật giật, ông ta cảm thấy mình thật sự sẽ bị Ngu Mãn chọc tức đến mức phải nhập viện.

Ông ta nói: "Biết rồi, ngày mai bố sẽ tìm người làm thủ tục cho con."

"Vâng, cảm ơn bố." Ngu Mãn dứt khoát cúp điện thoại.

Ngu Mãn ném điện thoại sang một bên, gác đầu ra sau ghế sofa, bây giờ là mùa đông, trời tối rất sớm, trong nhà không bật đèn, trở nên rất tối tăm.

Căn nhà này là nhà cũ, nghe Ngu Phong Lâm nói, lúc cô chưa bị lạc, gia đình ba người họ sống ở đây. Tiếc là, Ngu Mãn đã không còn nhớ nổi cảnh tượng mình sống trong căn nhà này năm xưa.

*

Toàn bộ cuối tuần, Ngu Mãn đều rất bận rộn, sau khi cô nói với Ngu Phong Lâm rằng cô và Tần Lễ Tinh sẽ đăng ký kết hôn

vào thứ Hai, ông ta càng nhanh chóng hơn, gần như đích thân thúc giục luật sư đến làm thủ tục bàn giao với Ngu Mẫn, nhưng chỉ giới hạn ở việc hướng dẫn qua điện thoại, tạm thời ông ta vẫn chưa muốn gặp Ngu Mẫn, dù sao Ngu Mẫn cũng vừa mới lột một lớp da ông ta.

Sáng sớm thứ Hai, ông ta gọi điện thoại cho Ngu Mẫn, dặn dò Ngu Mẫn, đồng thời bảo Ngu Mẫn đưa Tần Lễ Tinh về nhà, nhà ở đây là chỉ nơi ở hiện tại của Ngu Phong Lâm.

Ngu Mẫn bĩu môi, cô nhìn Ngu Phong Lâm đang nói chuyện điện thoại hỏi: "Còn gì muốn nói nữa không?"

Ngu Phong Lâm nói: "Con gả cho Tần Lễ Tinh thì đừng có nói chuyện xác xược như vậy, từ nhỏ thằng bé đã được nâng niu chiều chuộng, con thuận theo nó một chút."

Ngu Mẫn nghĩ nghĩ: "Được."

Nhân viên thuận theo sắp, là chuyện đương nhiên.

Ngu Phong Lâm nói: "Nếu thằng bé có người khác bên ngoài, con cứ nhắm một mắt mở một mắt, làm tốt việc của mình là được."

Ngu Phong Lâm rất rõ ràng, loại phú nhị đại này bên ngoài đều có vài mối quan hệ tình cảm mập mờ.

Ngu Mẫn biết người bố này sẽ làm mình ghê tởm, nhưng không ngờ lại ghê tởm đến mức này, cô nói: "Được, lời này con sẽ nói rõ ràng với Tần Lễ Tinh."

Cô nói xong, cúp điện thoại, lười nghe Ngu Phong Lâm nói nhảm thêm nữa.

Cô mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác áo phao ấm áp, cầm theo tất cả giấy tờ tùy thân, ra khỏi cửa.

Tần Lễ Tinh nói tám giờ năm mươi gặp nhau ở Cục Dân chính, quả nhiên là không thừa một phút một giây nào, hôm nay anh lại mặc một bộ vest đen cao cấp, trông rất ra dáng.

Anh nhìn Ngu Mẫn, hôm nay Ngu Mẫn trang điểm tinh tế hơn hai lần gặp mặt trước, xem ra đã chuẩn bị kỹ càng.

Tần Lễ Tinh lười biếng nói: "Đi thôi, vào trong."

Ngu Mẫn gật đầu, đang định đi theo vào trong thì cảm nhận được trong túi rung lên, đoán chừng lại là tin nhắn của Ngu Phong Lâm, cô không định xem.

Tần Lễ Tinh cũng nghe thấy tiếng chuông điện thoại, anh hỏi: "Không xem sao?"

Lúc này Ngu Mẫn mới lấy điện thoại ra, không ngờ không phải số của Ngu Phong Lâm, mà là tin nhắn thông báo tiền vào tài khoản ngân hàng, cô hơi nghi ngờ, của hồi môn Ngu Phong Lâm cho cô đã chuyển gấp vào thẻ vào thứ Bảy rồi, khoản này lại từ đâu ra?

Đúng lúc này, Tần Lễ Tinh bên cạnh lên tiếng: "Nhận được rồi chứ."

Cô quay đầu nhìn, Tần Lễ Tinh cũng đang nhìn cô: "Tiền sính lễ, tự giữ lấy cho tốt."

Tiền sính lễ?

Lần này Ngu Mẫn thật sự rất ngạc nhiên, hai người họ kết hôn theo thỏa thuận, nên Ngu Mẫn không ngờ mình lại nhận được tiền sính lễ, hơn nữa nhà họ Tần còn rất hào phóng, gần như bằng với "của hồi môn" mà nhà họ Ngu cho cô.

Cô không ngờ Tần Lễ Tinh lại chu đáo như vậy, cô nói: "Vậy tôi..."

"Không cần trả." Tần Lễ Tinh đã đoán được cô muốn nói gì: "Chuyển cho cô trước khi đăng ký kết hôn thì đã không có ý định đòi lại, đã nói là sẽ không bạc đãi cô."

Trước khi kết hôn thuộc tài sản cá nhân của nhà gái, sau khi kết hôn thuộc tài sản chung của vợ chồng.

Tần Lễ Tinh nói: "Cô chỉ cần diễn tốt vai người vợ trong một năm này là được rồi."

Nếu bỏ ra một ít tiền có thể giải quyết được một số việc, Tần Lễ Tinh vẫn sẵn lòng chi, tiền bạc gì đó, cũng tiêu không hết.

Anh đi về phía trước, đi được hai bước phát hiện Ngu Mãn không đi theo, anh quay đầu lại hỏi: "Sao vậy, hối hận rồi?"

Ngu Mãn cất điện thoại, cô cười với Tần Lễ Tinh: "Anh yên tâm, tôi sẽ làm tốt vai trò người vợ của anh."

Cô đã làm rất nhiều công việc, tuy là lần đầu tiên làm vợ người ta, nhưng với kinh nghiệm làm việc trước đây, cộng thêm ông chủ hào phóng, trong một năm này, cô nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn.

Diễn xuất gì đó, đối với cô mà nói, quá đơn giản, hơn nữa, cô cũng thật lòng yêu quý bà nội của Tần Lễ Tinh.

Khi bà cụ nắm tay cô, hỏi han về quá khứ của cô, cô cũng đang cảm nhận được sự ấm áp của tình thân mà mình đã từng có trong thời gian ngắn ngủi.

Chương 7

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn đã đặt lịch hẹn trước trên trang web chính thức, hai người đi vào, không đợi lâu đã đến số đăng ký kết hôn của họ.

Hai người đi đến quầy giao sổ hộ khẩu và chứng minh thư cho nhân viên, nhân viên nhìn thoáng qua hỏi: "Ảnh cưới của hai người đâu?"

Ảnh cưới?

Cái này thật sự không có, sau khi hai người rời khỏi bệnh viện, hai ngày nay không gặp mặt nhau.

Ngu Mẫn ngẩn người, nhưng đã nhanh chóng phản ứng lại: "Chúng tôi chụp ở đây, xin hỏi chỗ chụp ảnh ở đâu?"

Nhân viên trả lại đồ cho họ, chỉ cho Ngu Mẫn một hướng: "Lát nữa chụp xong, đến máy lấy số xếp hàng lại."

Ngu Mẫn nói lời cảm ơn, nhận lại đồ của hai người, cô hỏi: "Để chỗ tôi hết nhé?"

Tần Lễ Tinh không có vấn đề gì, dù sao lát nữa cũng phải dùng.

Theo hướng dẫn của nhân viên, quả nhiên tìm được chỗ chụp ảnh cưới, hiện tại phần lớn các cặp đôi đều chụp ảnh ở ngoài, chỗ chụp ảnh của Cục Dân chính ngược lại ít người, không xếp hàng lâu, đã đến lượt họ.

Hai người cùng ngồi trên ghế, nhiếp ảnh gia đứng sau máy, nhìn qua ống kính, sau đó lại đứng thẳng người lên lớn tiếng chỉ huy: "Cô dâu chú rể, hai người đừng ngại ngùng như vậy, ngồi

gần nhau vào, gần nhau vào, nhìn qua ống kính hai người sắp ra khỏi khung hình rồi."

Ngu Mẫn mím môi nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy Tần Lễ Tinh chậm rãi di chuyển một chút, cánh tay hai người chạm vào nhau, cách lớp vải dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ của đối phương.

"Nào nào nào, nhìn tôi nhìn tôi." Nhiếp ảnh gia lại hô lên.

Ngu Mẫn định thần lại, nhìn về phía trước.

Nhiếp ảnh gia lại thở dài, ông nghiêng người, thò đầu ra từ phía sau máy ảnh: "Hai người cười lên chứ, trai tài gái sắc, sao lại như người xa lạ vậy."

Không phải là không quen biết nhau lắm sao?

Ngu Mẫn lại nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh cũng hơi mất tự nhiên, nhưng nghe lời nhiếp ảnh gia vẫn hơi nhếch khóe miệng cứng đờ lên, dường như cảm nhận được ánh mắt của Ngu Mẫn, anh quay đầu nhìn cô, bất ngờ chạm vào ánh mắt Ngu Mẫn.

Để ánh sáng đẹp hơn, nơi này cũng đặt vài chiếc đèn chiếu sáng, lúc này những chiếc đèn này chiếu sáng khuôn mặt Ngu Mẫn, cùng với đôi mắt đang mỉm cười.

Anh phát hiện, Ngu Mẫn cười tự nhiên hơn anh nhiều.

Tần Lễ Tinh cúi đầu, ngẩng đầu lên lần nữa, nụ cười cũng coi như có tiến bộ, không còn cứng nhắc nữa.

Anh thật sự không ngờ, chụp ảnh kết hôn lại phiền phức như vậy.

Lần này nhiếp ảnh gia hài lòng, ông nói phía sau máy ảnh: "Cô dâu chú rể hơi nghiêng người về phía đối phương một chút."

Lần này không cần Tần Lễ Tinh di chuyển, Ngu Mãn chủ động điều chỉnh tư thế.

Nhiếp ảnh gia hô một tiếng được rồi, ngay sau đó là tiếng "tách" một cái, ảnh đã chụp xong.

Bức ảnh vừa chụp xong gần như ngay lập tức hiện lên trên máy tính bên cạnh, những người đang xếp hàng phía sau không nhìn được mà nhìn lên.

Quả nhiên là trai tài gái sắc, khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng hai nhân vật chính lại không có phản ứng gì đặc biệt với bức ảnh cưới này, khác hẳn với những người xung quanh.

Sau khi lấy ảnh, hai người quay trở lại sảnh lớn, lúc này người đã đông hơn, Ngu Mãn định đi đến chỗ máy lấy số, áo khoác đang khoác trên tay bị người ta kéo lại.

Cô nhìn Tần Lễ Tinh: "Sao vậy?"

Trong Cục Dân chính bật điều hòa, rất ấm áp, không cần mặc áo khoác cũng không lạnh.

Tần Lễ Tinh nói: "Toi cầm giúp cô, đợi cô."

Từ lúc bắt đầu chụp ảnh, hai người chưa nói với nhau câu nào, đây là lần đầu tiên ông chủ Tần chủ động.

Ngu Mãn cũng không khách sáo, trực tiếp đưa áo khoác cho anh: "Được, anh tìm chỗ ngồi trước đi."

Cô nói xong thì quay người, đi về phía máy lấy số.

Tần Lễ Tinh tìm một chỗ gần đó ngồi xuống, áo khoác trên tay vẫn còn lưu lại chút hơi ấm, anh xòe tay ra, trong lòng bàn tay là bức ảnh hai inch vừa chụp.

Mấy tấm ảnh được bọc trong túi nhựa trong suốt, trong ảnh, hai người đều cười rạng rỡ, không nhìn ra chút cảm giác xa lạ nào, ngược lại còn rất hài hòa.

Tần Lễ Tinh hơi nhướn mày, nắm chặt tay lại.

Lần xếp hàng thứ hai lâu hơn lần đầu tiên, đến lượt họ, Ngu Mẫn giao toàn bộ giấy tờ cho nhân viên.

Cô cầm bút lên, lại nghe thấy nhân viên hỏi: "Ký tên vào đây, hai người sẽ là vợ chồng, cô gái, cô chắc chắn là tự nguyện kết hôn chứ?"

Ngoại hình của Tần Lễ Tinh và Ngu Mẫn rất nổi bật trong sảnh lớn này, nhân viên đương nhiên cũng chú ý đến họ, kết quả hai người hoàn toàn không giao tiếp với nhau, nhân viên tưởng Ngu Mẫn bị ép đến đây.

Ngu Mẫn ngẩn người, sau đó mỉm cười: "Hai chúng tôi đều đã suy nghĩ kỹ rồi, là tự nguyện."

Cô nhanh chóng ký tên mình, sau đó nhìn sang Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh cầm bút lên, cũng nhanh chóng ký tên mình.

Hai người dùng hành động nói cho nhân viên biết sự tự nguyện của mình.

Sau khi ký tên thì nhanh chóng hơn, không bao lâu, hai cuốn sổ đăng ký kết hôn đã được đưa đến tay họ.

Ngu Mẫn dùng đầu ngón tay vuốt v3 cuốn sổ, quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh, phát hiện anh cũng đang xem sổ đăng ký kết hôn.

Nhân viên nói: "Chúc mừng hai người, chúc hai người đầu bạc răng long, hạnh phúc mỹ mãn."

Tần Lễ Tinh cất cuốn sổ vào túi, đứng dậy: "Cảm ơn."

Ngư Mẫn cũng đứng dậy theo, cô cũng nói: "Cảm ơn."

Khi hai người ra khỏi Cục Dân chính, bên ngoài trời đã nắng, ánh nắng chiếu xuống, cảm giác rất dễ chịu.

Ngư Mẫn cất cuốn sổ đăng ký kết hôn vào túi, cô hỏi: "Khi nào thì tôi chuyển đến chỗ anh?"

Hôm nay việc thứ nhất đã hoàn thành, tiếp theo là việc thứ hai.

Đây là một điều khoản trong hợp đồng, sau khi kết hôn, Ngư Mẫn phải sống ở nhà Tần Lễ Tinh, để phòng ngừa những cuộc "đột kích" bất ngờ.

Tần Lễ Tinh nói: "Hôm nay."

Anh bước về phía bãi đậu xe, Ngư Mẫn cũng chậm rãi đi theo, đi theo anh đến bãi đậu xe, Ngư Mẫn thấy anh dùng chìa khóa mở một chiếc xe thể thao màu đen.

Ngư Mẫn đã gặp chiếc xe thể thao màu đen này hai lần, một lần là trên đường đi chùa Thánh An, một lần là ngày hai người gặp mặt lần đầu tiên, không ngờ chiếc xe thể thao màu đen này lại là xe của Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh thấy cô cứ đứng im không nhúc nhích, hỏi: "Sao vậy?"

Ngư Mẫn hoàn hồn, cô mở cửa xe: "Không có gì."

Tần Lễ Tinh chở Ngư Mẫn về nhà, đến nhà Tần Lễ Tinh, Ngư Mẫn mới phát hiện hai người sống rất gần nhau, nơi cô đang ở cách nhà Tần Lễ Tinh chỉ một con phố. Bên cô là khu phố cổ, Tần Lễ Tinh sống ở khu nhà giàu nổi tiếng của Sương Thành, tuy là chung cư thấp tầng, nhưng người sống bên trong đều là quan chức hoặc người giàu có.

Cô đi theo Tần Lễ Tinh vào nhà, nhà anh được trang trí đơn giản đến bất ngờ.

Bước ra khỏi huyền quan, đập vào mắt là tử trưng bày chiếm trọn một bức tường, bên trong bày toàn mô hình xe cộ, máy bay và một số figure.

Ngu Mãn đại khái quan sát một lượt, căn nhà này rất rộng, còn có thêm một tầng lửng nhỏ, chỉ cần bước vài bậc thang là đã ngăn cách phòng khách và phòng ngủ.

Tần Lễ Tinh đưa cô đến phòng khách: "Cô ở đây, cần gì thì cứ mua thêm, thanh toán bằng thẻ của tôi."

Ngu Mãn đáp một tiếng được.

Tần Lễ Tinh nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Mật khẩu khóa cửa, vân tay lát nữa tôi gửi cho cô, cô tự lo liệu đi. Tôi có việc, không chắc là sẽ về."

Ngu Mãn hỏi: "Tôi có thể dùng nhà bếp không?"

Tần Lễ Tinh nhìn cô nói: "Ngoại trừ phòng ngủ của tôi và những mô hình kia, còn lại tùy ý, đã dọn vào rồi thì nhanh chóng làm quen đi, đừng để lộ tẩy."

Ngu Mãn gật đầu: "Được."

Tần Lễ Tinh nhận được câu trả lời thì quay về phòng ngủ chính, không bao lâu anh đã thay đồ thường phục đi ra, cầm chìa khóa xe ra khỏi cửa.

Ngu Mãn nhìn cánh cửa đóng chặt, lông mày giãn ra, cơ thể cũng thả lỏng hơn.

Cô bước vào phòng khách, phòng khách cũng rất rộng, đầy đủ mọi thứ, cô đại khái đi một vòng, sau đó lại đi ra xem các phòng

khác.

Ngoài hai phòng ngủ chính và phòng khách, nhà anh còn có một phòng tập thể dục và phòng chiếu phim gia đình, hai phòng này không có dấu vết sử dụng.

Xem ra, chắc là mới chuyển đến không lâu.

Ngu Mẫn lấy hết giấy tờ trong túi ra định cất vào tủ, nhưng khi nhìn thấy cuốn sổ đăng ký kết hôn, vẫn không nhin được mở ra xem lại.

Cô cứ như vậy kết hôn với một người đàn ông mới gặp hai lần, không đúng, tính cả hôm nay là ba lần. Tuy biết là giả, nhưng cảm giác này thật kỳ diệu.

*

Tần Lễ Tinh về đến nhà đã là mười một giờ đêm, mở cửa ra, trong nhà yên ắng, anh đưa tay bật đèn ở lối vào, mở tủ giày, phát hiện bên trong có thêm hai đôi giày nữ.

Khoảng năm giờ chiều, anh đã nhận được tin nhắn Ngu Mẫn gửi cho mình, nói là đã chuyển đến nhà anh. Nhưng nói là một chuyện, nhìn thấy lại là một chuyện khác, hai đôi giày nữ yên lặng nằm ở góc trong cùng, nhưng lại là sự tồn tại khó có thể bỏ qua.

Xem ra một năm tiếp theo, mình phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Anh lấy dép lê của mình ra, đi vào phòng khách, tay còn chưa chạm đến công tắc đèn phòng khách, đèn phòng khách đã sáng lên trước.

Anh nheo mắt, ngẩng đầu nhìn về phía công tắc đèn, quả nhiên Ngu Mẫn đang đứng đó.

Cô đã mặc đồ ngủ, trên tay cầm một cốc thủy tinh, hình như định ra ngoài rót nước.

Tần Lễ Tinh thu tay về, đi đến ghế sofa ngồi xuống.

Ngu Mẫn rót một cốc nước nóng, lại lấy trong tủ lạnh một chai nước khoáng cho Tần Lễ Tinh đặt lên bàn trà, không nói thêm gì, sau khi đặt xuống định quay về phòng.

Tần Lễ Tinh nhìn chai nước khoáng, cuối cùng cũng lên tiếng: "Ngày mai bà nội xuất viện, trưa mai theo tôi về nhà cũ một chuyến, nói chuyện kết hôn."

Chuyện anh và Ngu Mẫn đăng ký kết hôn chỉ nói với Tần Nho Nguyệt, chưa nói với bà nội.

Ngu Mẫn đáp: "Ừ."

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn cô: "Biểu hiện tốt một chút."

Câu này hoàn toàn thừa thãi, dù sao tuần trước Ngu Mẫn cũng đã gây ấn tượng tốt với bà nội, bà nội rất hài lòng với Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn đều đồng ý, cô đợi một lúc, lại hỏi: "Còn việc gì nữa không?"

"Hết rồi." Tần Lễ Tinh nói: "Đã nói rồi, dọn vào đây thì không cần câu nệ, không cần đợi tôi."

Bây giờ thời gian đã muộn, anh vừa vào cửa, Ngu Mẫn đã đi ra, đoán chừng là đang đợi anh.

Thực ra Tần Lễ Tinh thật sự đã hiểu lầm, cô chỉ đơn giản là ra ngoài rót nước vừa lúc gặp anh mà thôi.

Nhưng Ngu Mẫn không có ý định giải thích, cô chớp mắt: "Ừ, tôi biết rồi, vậy chúc anh ngủ ngon, Tần Lễ Tinh."

Cô nói xong đi về phía phòng khách, không cần phải ứng phó với sếp, quả thật là phúc lợi tốt nhất của người lao động.

Cô vừa nghĩ như vậy, lại không nhận được quay đầu nhìn lại, không ngờ lại bắt gặp Tần Lễ Tinh đang nhìn mình.

Tần Lễ Tinh ho nhẹ một tiếng, hơi mắt tự nhiên muốn dời mắt đi chỗ khác, nhưng ngay sau đó lại thấy Ngu Mẫn mỉm cười với mình: "Chúc ngủ ngon."

Tần Lễ Tinh mím môi: "Chúc ngủ ngon."

Lần này Ngu Mẫn thật sự quay về phòng.

Tần Lễ Tinh ngồi trên ghế sofa, khẽ tắc lưỡi, nụ cười vừa rồi của Ngu Mẫn, thật sự rất đẹp.

Chương 8

DTV-EBOOK

Mười giờ sáng, Tần Lễ Tinh lùi xe vào gara. Hôm nay anh lái chiếc xe việt dã bình thường, cốp xe chất đầy quà gấp mặt mà Ngu Mẫn đã dậy sớm chuẩn bị từ sáng.

Tần Lễ Tinh nói: "Đi thôi, đồ trong cốp sẽ có người mang vào."

Ngu Mẫn gật đầu, nghiêng người, nhắc hai hộp quà đặt ở ghế sau lên. Đây là thứ cô đã mua sau khi ký hợp đồng với Tần Lễ Tinh vào tuần trước. Là một nhân viên đủ tiêu chuẩn, cô tự nhiên phải nghĩ đến những điều mà ông chủ chưa nghĩ đến.

Tần Lễ Tinh nhìn hai hộp quà, không nói gì, đẩy cửa xe bước xuống.

Ngu Mẫn cũng xuống xe, chủ động đi đến bên cạnh Tần Lễ Tinh, hỏi: "Lễ Tinh, có cần nắm tay không?"

Tần Lễ Tinh khẽ ho một tiếng, nói ngắn gọn: "Nắm."

Có kinh nghiệm lần trước, hôm nay Tần Lễ Tinh tự nhiên hơn nhiều. Anh nắm lấy tay Ngu Mẫn đưa tới, hai người bước song song về phía cửa biệt thự.

Trên tầng hai, Tần Nho Nguyệt nhìn hai người nắm tay nhau về nhà, không khỏi nhướn mày. Chẳng lẽ yêu từ cái nhìn đầu tiên là thật?

Tần Nho Nguyệt quá hiểu tính khí của Tần Lễ Tinh, vẫn cần phải quan sát thêm.

Sau khi thấy hai người đã đến cửa, Tần Nho Nguyệt mới dời mắt, xoay người đi xuống lầu.

Trình Mỹ Trân đã bảo Tần Nho Nguyệt đón về từ sáng sớm. Bà cũng được Tần Nho Nguyệt kể cho nghe tin Tần Lễ Tinh và Ngu Mãn đăng ký kết hôn. Vừa về đến nhà, bà đã tắm rửa sạch sẽ, còn chọn một chiếc sườn xám rực rỡ trong tủ quần áo để mặc, sau đó ngồi trên ghế sofa chờ cháu trai và cháu dâu về.

Tần Nho Nguyệt đi dép lê xuống lầu, vừa lúc thấy cửa lớn biệt thự được mở ra từ bên ngoài, Tần Lễ Tinh và Ngu Mãn tay trong tay bước vào.

Trình Mỹ Trân mỉm cười đứng dậy: "Về rồi à."

Bà tiến lên hai bước, Ngu Mãn buông tay Tần Lễ Tinh, nhanh chóng đi về phía Trình Mỹ Trân, cười nói: "Bà nội, sức khỏe của bà đã khá hơn chưa ạ?"

Trình Mỹ Trân nắm lấy tay Ngu Mãn: "Khá hơn nhiều rồi, khá hơn nhiều rồi."

Ngu Mãn đưa món quà mình mang đến cho Trình Mỹ Trân: "Bà nội, cháu không biết bà thích gì nên chọn đại cho bà một chiếc khăn lụa, mong bà thích."

"Đều là người một nhà, khách sáo làm gì." Trình Mỹ Trân nhìn Ngu Mãn, càng nhìn càng ưng ý.

Tần Lễ Tinh ở bên cạnh bổ sung: "Đúng vậy, xe cháu còn chở cả cặp quà, đã nói là không thiếu, cô ấy cứ nhất quyết chuẩn bị."

Ngu Mãn liếc anh một cái: "Đã nói rồi, đó là lòng thành của em."

Hai người lời qua tiếng lại, trông giống như một cặp tình nhân đang cãi nhau lúc yêu đương nồng nhiệt.

Tần Lễ Tinh thấy Tần Nho Nguyệt đi tới, hát hàm về phía anh ấy: "Đây là Tần Nho Nguyệt, gọi anh ấy là anh là được."

Ngũ Mẫn nhìn sang, Tần Nho Nguyệt mặc bộ đồ ở nhà thoải mái, đeo kính gọng nửa viền, anh ấy dịu dàng đưa tay về phía Ngũ Mẫn: "Chào em, Mẫn Mẫn."

Ngũ Mẫn cũng đưa tay ra bắt tay anh ấy, tiện thể đưa hộp quà trong tay cho anh ta: "Anh Nho Nguyệt, em cũng không biết anh thích gì nên chọn một chiếc ghim cài áo cho anh, mong anh thích."

Tần Nho Nguyệt nhận lấy món quà: "Cảm ơn, em thật có lòng, anh sẽ trân trọng nó."

Trình Mỹ Trân kéo tay Ngũ Mẫn: "Nào nào nào, đứng làm gì, ngồi xuống nói chuyện, ngồi xuống nói chuyện."

Tần Nho Nguyệt nhìn Tần Lễ Tinh một cái, Tần Lễ Tinh nói: "Nhìn em làm gì?"

"Không có gì." Tần Nho Nguyệt ngồi xuống ghế sofa đơn, Tần Lễ Tinh đương nhiên ngồi xuống bên cạnh Ngũ Mẫn, anh ấy nhìn sang, hai người ngồi cạnh nhau trông rất đẹp đôi.

Đây cũng là lần đầu tiên anh ấy gặp Ngũ Mẫn, nhìn cô gái trước mặt, đoan trang hào phóng, đúng là có chút khác với những gì anh ấy nghe được.

Ngũ Mẫn nhận thấy ánh mắt của Tần Nho Nguyệt, cô quay đầu nhìn anh ấy, dùng ánh mắt dò hỏi.

Tần Nho Nguyệt liền nói: "Hai đứa đăng ký kết hôn quá vội vàng, hai ngày nữa anh sẽ bảo người ta đặt chỗ, chúng ta cùng với bố em, ăn một bữa cơm gia đình."

Trình Mỹ Trân vội vàng nói: "Đúng đúng đúng, Mẫn Mẫn, cháu về nói với bố cháu, xem khi nào ông ấy rảnh, hai nhà chúng ta cùng ăn một bữa cơm."

Bà lại nắm lấy ngón tay của Ngu Mãn: "Sao vẫn chưa có nhẫn?"

Được Trình Mỹ Trân nhắc nhở, Ngu Mãn mới nhớ ra sáng nay mình đã quên mất việc gì, quên nói với Tần Lễ Tinh chuyện nhẫn cưới.

Đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, vừa định mở miệng, Tần Lễ Tinh ngồi bên cạnh đã nhanh hơn cô một bước: "Hàng đặt làm riêng, phải hai ngày nữa mới lấy được."

Trình Mỹ Trân không vui: "Tinh Tinh, cháu làm việc này không đúng rồi, hàng đặt làm riêng chưa có, chẳng lẽ không thể mua tạm một cái khác sao?"

Ngu Mãn nắm chặt tay Trình Mỹ Trân, cười nói: "Bà nội, bà đừng trách Lễ Tinh, là cháu nói không cần mua nhiều, nhẫn cưới có một chiếc là được rồi, nhiều quá lại trông không quý."

Trình Mỹ Trân nói: "Nói thì nói vậy, nhưng hai đứa kết hôn thật sự quá vội vàng, nhiều thứ chưa kịp chuẩn bị."

Bà vừa nói vừa sốt ruột, nhìn cháu trai cả: "Nho Nguyệt, cháu bảo Tiểu Triệu mang cuốn sổ trang sức đến đây, để Mãn Mãn chọn, xem có thích gì không. Sính lễ đã chuẩn bị trước đó, cháu cũng sắp xếp đi, còn nữa..."

"Bà nội, bà nội." Ngu Mãn vội vàng ngăn lại, cô nói: "Bà nội, thật sự không cần đâu ạ, Lễ Tinh đối xử với cháu rất tốt, hơn nữa bình thường cháu cũng không thích đeo mấy thứ này, bà đừng làm phiền anh Nho Nguyệt nữa."

"Những nghi lễ cần có thì vẫn phải có." Tần Nho Nguyệt tiếp lời.

Tần Lễ Tinh nhìn ba người trò chuyện qua lại, cuối cùng ánh mắt dừng trên người Ngu Mãn. Ngu Mãn vẫn luôn mỉm cười, nắm tay Trình Mỹ Trân nói chuyện với bà.

Giọng điệu cô nhẹ nhàng, có một nét đặc biệt riêng, bất kể Trình Mỹ Trân và Tần Nho Nguyệt nói gì, hỏi gì, ngay cả một số câu hỏi hóc búa, cô đều khéo léo hóa giải. Quan trọng hơn là, anh căn bản không cần phải lên tiếng, ngoại trừ lúc này anh trả lời vấn đề về nhẫn cưới, còn lại anh hoàn toàn không cần phải lo lắng.

Anh nhàm chán lấy một quả táo trong đĩa hoa quả, cắn một miếng, trong lòng càng thêm hài lòng với tinh thần hợp tác của Ngu Mẫn.

Sau bữa cơm, Tần Nho Nguyệt còn có việc phải làm ở công ty nên không lâu sau đã rời đi. Tần Lễ Tinh và Ngu Mẫn ở lại thêm một lúc rồi cũng tìm lý do rời khỏi.

Hai người lên xe, Trình Mỹ Trân còn ra tiễn, đợi xe chạy xa một đoạn, Ngu Mẫn nhìn vào gương chiếu hậu bên ngoài, cô nói: "Bà nội vào nhà rồi."

Tần Lễ Tinh cũng nhìn vào gương chiếu hậu: "Ừ, gần đây tôi có việc."

Ý tứ là gần đây có thể sẽ không về nhà, để Ngu Mẫn tự lo liệu.

Ngu Mẫn gật đầu: "Ừ, tôi biết rồi."

Tần Lễ Tinh đưa Ngu Mẫn đến cổng khu dân cư, đợi cô xuống xe xong, anh đạp ga phóng đi.

Ngu Mẫn nhìn theo hai lần rồi nhanh chóng xoay người về nhà.

*

Sau khi Tần Lễ Tinh nói gần đây có việc, hai người họ đã nhiều ngày không gặp mặt. Hai ngày nay Ngu Mẫn cũng rất bận, cửa hàng mà Ngu Phong Lâm sang tên cho cô còn một số thủ tục

chưa hoàn tất, ngày nào cô cũng đi sớm về muộn, mãi đến Chủ nhật mới có thời gian rảnh rỗi, lớp học nhiếp ảnh mà cô đăng ký trước đó tổ chức buổi tụ tập.

Tối hôm đầu tiên được nhận về, Diệp Thư đã chuẩn bị cho cô một loạt các lớp học nghệ thuật như cắm hoa, vẽ tranh, nhạc cụ để cô lựa chọn.

Diệp Thư nói, là cô chủ nhà họ Ngu, cuộc sống của cô không giống như trước nữa, cô phải biết mọi thứ một chút.

Ngu Mẫn chỉ chọn lớp học nhiếp ảnh mà mình yêu thích, còn lại đều từ chối.

Chỉ là lớp học nhiếp ảnh này mới học được hai buổi thì cô được thông báo mình phải kết hôn với nhà họ Tần, tiếp theo là một khoảng thời gian dài giằng co, cô không có thời gian đến trung tâm, chỉ có thể xem các khóa học online ở nhà.

Ban đầu cô không muốn đi, nhưng giáo viên nói buổi gặp mặt này là để chào mừng cô gia nhập đại gia đình của họ, khiến cô khó mà từ chối.

Ngu Mẫn đến nhà hàng mà lớp học nhiếp ảnh đã đặt trước, chính là nơi cô và Tần Lễ Tinh xem mắt. Phòng riêng của lớp học nhiếp ảnh ở tầng một, khi Ngu Mẫn đẩy cửa bước vào, mọi người đều đã đến đông đủ.

"Cuối cùng bạn học Tiểu Mẫn của chúng ta cũng đến rồi, nhanh nhanh nhanh, đến ngồi đây nào." Một người đàn ông hơi béo mỉm cười vẫy tay gọi cô ngồi cạnh mình.

Ngu Mẫn lục tìm trong trí nhớ ít ỏi của mình cái tên của anh ta, Triệu Hải, là giáo viên của lớp học nhiếp ảnh này, kỹ thuật chụp ảnh của anh ta rất tốt, giảng bài hài hước, các bạn học trong lớp đều đánh giá anh ta rất tốt.

Hơn nữa, trong phòng này chỉ có bên cạnh anh ta là còn một chiếc ghế trống.

Ngu Mẫn đi tới, vừa lúc chạm phải ánh mắt của cô gái gần cô nhất, cô gái ấy nhìn Ngu Mẫn, dường như không muốn cô đi qua.

Nhưng bên cạnh họ thật sự không còn chỗ trống, cô gái mím môi, cuối cùng vẫn thu hồi ánh mắt.

Ngu Mẫn suy nghĩ ngồi xuống bên cạnh Triệu Hải, vừa ngồi xuống, Triệu Hải vỗ vai cô, nhưng rất nhanh đã rút tay về, cười nói: "Quả nhiên là học viên mới của chúng ta, mọi người nhìn xem, dù không trang điểm cũng xinh đẹp."

Lắc đầu vài người trên bàn phụ họa, Ngu Mẫn mỉm cười: "Cảm ơn."

Triệu Hải càng vui vẻ hơn, anh ta nói: "Người đã đến đông đủ rồi, mọi người bắt đầu ăn thôi, bữa này thầy mời, cứ thoải mái ăn uống nhé."

Ngu Mẫn cầm đĩa gấp thức ăn trước mặt, còn chưa kịp đưa vào miệng, Triệu Hải bên cạnh đã cầm ly rượu nói với cô: "Bạn học Tiểu Mẫn, nào, thầy cùng ly với em, chúc em trong đại gia đình ấm áp của chúng ta có thể trưởng thành, gặp vấn đề gì về nghiệp ảnh cũng có thể hỏi thầy bất cứ lúc nào."

Ngu Mẫn lạnh nhạt liếc anh ta một cái, buông đĩa xuống, cầm lấy cốc trà bên cạnh: "Cảm ơn thầy."

Triệu Hải lại không hài lòng, anh ta nói: "Uống trà có gì vui, uống rượu uống rượu."

"Bị cảm, uống thuốc kháng sinh." Giọng Ngu Mẫn không lớn, nhưng mấy người xung quanh đều nghe thấy, nhất thời đều nhìn về phía hai người họ.

Triệu Hải ân cần nói: "Vậy thì đúng, trời lạnh dễ bị ốm thật. Bạn học Tiểu Mẫn, em phải mặc thêm áo ấm vào, dù sao bị cảm thì làm gì cũng mệt mỏi."

Không biết ai đó lớn tiếng hỏi: "Chỉ có bạn học Tiểu Mẫn mặc thêm áo ấm thôi, còn chúng tôi thì mặc tùy tiện à?"

Triệu Hải cười nói: "Thầy không có ý đó, mọi người đều mặc thêm áo ấm vào, nào nào nào, ăn cơm ăn cơm."

Ngu Mẫn đặt cốc trà xuống, vừa yên lặng ăn cơm vừa quan sát những người trên bàn ăn.

Hôm nay đến đây, tính cả cô tổng cộng có tám người, mọi người đều là "học viên" mới nhất của lớp học nhiếp ảnh. Loại hình lớp học này hướng đến mọi lứa tuổi.

Ngu Mẫn nhìn hai cô gái ngồi cạnh nhau, trông còn trẻ, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với chàng trai bên cạnh, có lẽ quan hệ khá tốt.

Ngu Mẫn lại nhìn sang ba người đàn ông khác, tuổi tác chắc cũng tương đương với Triệu Hải, bởi vì những gì Triệu Hải nói, ba người họ phụ họa nhiều nhất.

Ngu Mẫn mở bát lê hằm đường phèn hoa quế bên cạnh, chờ bữa cơm này kết thúc.

Tầng hai.

Ba người Tần Lễ Tinh cũng ngồi trong phòng riêng chờ đồ ăn được mang lên, Dư Du ngáp một cái, thẳng thừng gục xuống bàn, lẩm bẩm: "Quả nhiên là già rồi, mới thức trắng một đêm mà hôm nay đã ngồi không nổi."

Cậu nhìn Tần Lễ Tinh ngồi một bên, vẫn tràn đầy năng lượng, không nhịn được hỏi: "Cậu không buồn ngủ sao Tần Lễ Tinh?"

Rõ ràng đều rời khỏi thế giới game cùng một lúc, tại sao Tần Lễ Tinh trông chẳng có vẻ gì là mệt mỏi.

Hai người họ cũng chỉ chênh nhau một tuổi thôi mà?

Tần Lễ Tinh lười biếng liếc mắt, không nói gì, nhưng Dư Du cảm thấy anh đang chửi thầm rất thậm tệ.

Tô Trình Thanh ngồi bên cạnh cũng ngáp một cái: "Lần sau đừng rủ tôi chơi game nữa, cai rồi."

"Đừng mà." Dư Du nói: "Nhìn sự phối hợp của ba chúng ta xem, trực tiếp nhảy lên hạng nhất, chẳng lẽ không sướng khoái sao?"

Mấy ngày trước Dư Du nói có chút việc gấp cần tìm bọn họ, địa điểm còn ở thành phố bên cạnh, cứ tưởng cậu xảy ra chuyện gì. Đợi đến khi bọn họ đến nơi, mới phát hiện Dư Du chỉ gọi bọn họ đến chơi game, nói gì cũng phải bắt bọn họ giúp cậu đưa bang phái mới của mình lên hạng nhất.

Bây giờ Tô Trình Thanh nhìn thấy thiết bị điện tử là hoa mắt, anh ấy nhìn Tần Lễ Tinh hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Xóa bạn."

Vừa nhắc đến xóa bạn, cơn buồn ngủ của Dư Du lập tức bay biến: "Không cần thiết phải vậy chứ người anh em, lần sau tuyệt đối không lừa các cậu nữa."

Nhưng Tần Lễ Tinh đã xóa sạch thông tin liên lạc của cậu, anh đặt điện thoại lên bàn, đứng dậy, rời khỏi phòng riêng.

Dư Du hỏi: "Cậu ấy đi đâu vậy?"

"Còn đi đâu được nữa, ra ngoài hít thở không khí." Tô Trình Thanh cũng gục xuống bàn, bọn họ vừa mới về Sương Thành,

đáng lẽ mỗi người về nhà mình, Dư Du lại nói đến giờ ăn cơm, nhất quyết đòi cùng nhau ăn một bữa, nói là "tiệc ăn mừng".

Kết quả sau khi đến nơi, đúng lúc quán ăn đang đông khách, bọn họ đến hai mươi phút rồi mà vẫn chưa thấy món nào được mang lên.

Tô Trình Thanh nói: "Có thời gian hỏi Lễ Tinh làm gì, chỉ bằng xuống dưới giục đầu bếp nhà cậu đi."

Dư Du bĩu môi, ngoan ngoãn nằm xuống, coi như không nghe thấy lời Tô Trình Thanh nói.

*

Tần Lễ Tinh đi đến cửa nhà vệ sinh, vừa lúc thấy nhân viên vệ sinh xách cây lau nhà vào dọn dẹp, anh mím môi, xoay người đi xuống tầng một.

Ra khỏi nhà vệ sinh, vừa lúc gặp hai người đàn ông khoác vai nhau, say khướt đi vào nhà vệ sinh, miệng còn lảm nhảm về những người cùng nhau ăn tối hôm nay.

Tần Lễ Tinh ghét bỏ nghiêng người, rời khỏi nhà vệ sinh.

Anh không vội vàng lên lầu, mà đi ra khỏi nhà hàng, tuy bên ngoài lạnh hơn nhiều so với bên trong nhưng không bí bách, anh đứng một bên lấy bao thuốc lá trong túi ra, ngậm một điếu vào miệng, cuối cùng phát hiện mình không mang bật lửa.

Anh thở dài, xem ra hôm nay đúng là đủ loại xui xẻo, anh rút điếu thuốc ra ném vào thùng rác bên cạnh, đang định quay lại tầng hai thì lại chạm mặt hai người đàn ông say khướt kia, hai người đàn ông cũng ra ngoài hóng gió hút thuốc.

Tần Lễ Tinh vừa đi được một bước thì nghe thấy một người đàn ông mặc áo khoác phao màu đen nói: "Cô học viên mới kia

xinh đẹp thật đấy, dù không trang điểm cũng xinh đẹp, nhìn là biết đảm đang."

"Cậu đừng có mơ tưởng nữa, cậu không thấy thầy giáo của chúng ta cứ dán mắt vào người ta à? Tôi cá là, tối nay lão Triệu chắc chắn sẽ thành công, loại con gái mới ra trường này, dễ dành vài câu là đến tay."

Hai người đàn ông nhìn nhau, vừa hút thuốc vừa cười phá lên.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn bọn họ, bước vào sảnh lớn, anh không vội vàng đi vào mà đi đến quầy lễ tân hỏi: "Hai người đàn ông bên ngoài kia ngồi bàn nào?"

Nhân viên lễ tân nhận ra Tần Lễ Tinh, cô ấy quay đầu nhìn: "Anh Tần, anh đợi một chút, tôi tra xem."

Camera giám sát của quán nằm ngay tại quầy lễ tân, nhân viên lễ tân kiểm tra một chút rồi nhanh chóng trả lời: "Anh Tần, họ là khách ở phòng 1-02 ạ."

Tần Lễ Tinh nhìn về phía cửa phòng 1-02, anh nói: "Nhắc mọi người chú ý đến phòng này một chút."

Nhân viên lễ tân vội vàng đáp "Vâng", thấy Tần Lễ Tinh định rời đi, cô lại gọi anh: "Anh Tần."

Tần Lễ Tinh nhìn cô: "Sao vậy?"

Lễ tân nói: "Cô gái trước đây từng dùng bữa với anh cũng ở trong phòng đó, anh có muốn giảm giá cho họ không ạ?"

Tần Lễ Tinh là bạn của Dư Du, lúc Dư Du đầu tư mở quán này, Tần Lễ Tinh cũng góp vốn, tuy bề ngoài quán là của Dư Du, nhưng thực chất còn có một ông chủ Tần nữa.

Dư Du cũng đã dặn dò nhân viên trong quán, yêu cầu của ông chủ Tần cứ đáp ứng là được.

Lễ tân tinh mắt, lúc Ngu Mẫn bước vào quán cô ấy đã chú ý tới. Dù sao ông chủ Tần rất ít khi dẫn người tới đây ăn, phụ nữ lại càng hiếm, mà vị khách nữ này đã tới tận hai lần, chứng tỏ quan hệ không hề bình thường.

Tần Lễ Tinh nghe lễ tân nói, ngăn người một lúc, sau đó mới phản ứng lại người phụ nữ trong miệng cô ấy chính là Ngu Mẫn mà anh vừa mới đăng ký kết hôn cách đây vài ngày.

Ngu Mẫn cũng ở đó?

Tần Lễ Tinh lại nhìn về phía phòng 1-02, nói: "Không cần."

Lễ tân gật đầu: "Vâng, tôi sẽ bảo đồng nghiệp ở phòng giám sát chú ý đến phòng đó."

Ngoài phòng riêng của họ, các phòng khác đều được lắp đặt camera giám sát, chỉ là camera giám sát bên trong phòng được đặt trong một phòng riêng biệt, quây lễ tân chỉ có thể xem camera giám sát ở sảnh và cửa ra vào.

Tần Lễ Tinh lên lầu, không biết tại sao, anh lại nhớ đến cuộc trò chuyện của hai người đàn ông ở cửa ra vào, vẻ mặt họ khó hiểu.

Anh nhớ lại dáng vẻ của Ngu Mẫn, cô thực sự rất xinh đẹp, dù đứng hay ngồi yên lặng cũng khiến người ta vô thức chú ý đến cô.

Một cô gái vừa tốt nghiệp, dễ dàng một chút là có được.

Nếu anh nhớ không nhầm, hình như Ngu Mẫn đã từng nhắc đến việc cô tốt nghiệp Đại học Sư phạm Thành năm ngoái.

Tần Lễ Tinh dừng lại ở đầu cầu thang tầng hai, xoay người bước về phía phòng giám sát.

Anh bước vào phòng giám sát, nói ngắn gọn: "Cho tôi xem camera giám sát phòng 1-02."

Nhân viên nhanh chóng tìm thấy camera giám sát của phòng 1-02, Tần Lễ Tinh khoanh tay đứng trước màn hình, gần như ngay khi vừa mở lên, anh đã nhìn thấy Ngu Mẫn.

Camera giám sát là loại mới nhất, có thể nhìn rõ biểu cảm của những người trong phòng.

Trong phòng có sáu người, những người khác đều đang khoe khoang điều gì đó, chỉ có cô yên lặng ngồi trên ghế, trên mặt không có nhiều biểu cảm, có chút lạc lõng với mọi người trong phòng.

Tần Lễ Tinh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt cô, biểu cảm này khiến anh có chút quen thuộc, lúc ở chùa cô giúp anh giải vây cũng với vẻ mặt này, lạnh nhạt như không quan tâm đến điều gì.

Nhân viên lên tiếng hỏi: "Anh Tần, phòng này có vấn đề gì sao?"

Tần Lễ Tinh hoàn hồn, anh nói: "Không có gì."

Anh cũng không biết tại sao mình lại đến đây, Tần Lễ Tinh đang định dời mắt rời đi, thì thấy người đàn ông bên cạnh Ngu Mẫn trong hình ảnh động đậy.

Tần Lễ Tinh nhú mày, liền thấy người đàn ông kia mượn rượu giả vờ nghiêng người, một tay cầm ly rượu, tay kia vươn về phía vai Ngu Mẫn.

Vẻ mặt Tần Lễ Tinh còn chưa kịp thay đổi đã thấy Ngu Mãn cực kỳ nhanh chóng hất tay người đàn ông ra, khi mọi người chưa kịp phản ứng, cô đã nhanh nhẹn đứng dậy, dùng ngón tay nắm lấy mái tóc thưa thớt của người đàn ông đó, ngay sau đó hung hăng đập đầu anh ta xuống bàn ăn.

"Rầm!"

"A!"

Tiếng động và tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng giám sát qua loa phóng thanh.

Tần Lễ Tinh khẽ động mi mắt, giọng nói lạnh lùng của Ngu Mãn cũng truyền đến.

"Tĩnh rượu chưa?"

Cô hỏi.

Chương 9

DTV-EBOOK

Trong phòng 1-02, tất cả mọi người đều bị biến cố này làm cho giật mình, ai nấy nhìn nhau, không biết nên đáp lại thế nào.

Tiếng kêu la thảm thiết của Triệu Hải vang lên, vốn đã uống rượu, cồn khiến đầu óc anh ta trở nên trì độn, nhưng cú va chạm này lại làm anh ta tỉnh táo, chỉ là đầu óc vẫn còn ong ong, chưa kịp phản ứng.

Mãi đến khi nghe rõ lời nói của những người bên cạnh, anh ta mới giật mình tỉnh lại, mình vậy mà lại bị một người phụ nữ không chế!

Triệu Hải vùng vẫy, nhưng anh ta không ngờ Ngu Mãn trông có vẻ yếu đuối, nhưng sức lực lại lớn đến kinh ngạc. Dù anh ta có cử động thế nào, tay của Ngu Mãn vẫn luôn ghì chặt anh ta, khiến mặt anh ta và mặt bàn dán chặt vào nhau, thân thể ngồi trên ghế không ngừng giãy giụa, trông có chút buồn cười.

Lúc này anh ta cảm nhận được một tia tuyệt vọng, sức mạnh kinh người này của Ngu Mãn, rốt cuộc là từ đâu ra?

Triệu Hải thấy một mình không thể chống cự, bắt đầu gọi tên những người trong phòng. Nhưng hai nữ sinh kia vẫn chỉ lo ăn cơm, chàng trai bên cạnh các cô dường như muốn nói gì đó, cũng bị ánh mắt của hai người kia áp chế.

Một người đàn ông khác ngồi bên cạnh Triệu Hải hít sâu một hơi, đứng dậy nói: "Bạn học Ngu Mãn, có chuyện gì..."

Anh ta còn chưa nói xong thì thấy Ngu Mãn mặt không cảm xúc lại kéo đầu Triệu Hải đập mạnh vào cùng một chỗ.

Tiếng kêu thảm thiết của Triệu Hải càng lớn hơn, Ngu Mãn lại không hề nao núng, chỉ quay đầu nhìn người đàn ông định tiến lên giúp đỡ, lạnh lùng nói: "Anh có thể lại đây, nhưng tôi không dám đảm bảo lần sau người kêu la là anh ta hay là anh."

Người đàn ông nuốt nước miếng, căn bản không dám động đây.

Bởi vì anh ta biết, Ngu Mãn nói nghiêm túc.

Vừa rồi anh ta ở gần Triệu Hải và Ngu Mãn nhất, Triệu Hải uống chút rượu liền bắt đầu mượn rượu làm loạn, nói chung, mọi người đều nghe cho qua, Ngu Mãn này vậy mà phản ứng lớn như vậy.

Ánh mắt người đàn ông nhìn Ngu Mãn mang theo dò xét, dường như đang lặng lẽ lên án Ngu Mãn không biết đùa.

Ngu Mãn cười lạnh một tiếng, cô nhìn rõ ràng vẻ mặt của người đàn ông, cô thẳng thừng nói: "Anh đến khuyên tôi, chính là nói anh đồng tình với hành vi của anh ta. Tôi nhớ cuối con phố này có một quán bar nam, tôi gọi mấy anh chàng người mẫu đến sờ sạo khắp người anh, nói với anh những lời yêu đương, chắc chắn anh sẽ rất thích."

Gương mặt người đàn ông hiện lên một tia tức giận: "Ngu Mãn, cô bị điên à!"

Ngu Mãn không lên tiếng, một cô gái bên cạnh lên tiếng, cô ấy nói: "Kỳ lạ thật, con gái gặp phải chuyện như vậy thì cho rằng người ta không biết đùa, sao bản thân bị sờ sạo quấy rối thì lại mắng người ta bị điên?"

Cô gái kia cũng phụ họa theo: "Haiz, có lẽ anh ta ngoài miệng nói bị điên, trong lòng chắc đã sướng muốn bay lên trời rồi, lại ngại cái thể diện đáng thương của mình, không tiện nói ra thôi."

"Người đàn ông này thật kỳ lạ."

"Kỳ lạ gì chứ, thích làm trò bịp ỏi nhưng lại không cho người ta vạch trần, đúng là đàn ông."

Hai cô gái kẻ tung người hứng, mặt người đàn ông lập tức đỏ bừng như gan lợn, anh ta tức giận nói: "Mấy cô nói gì đấy!"

Nhưng lại không dám tiến lên trước một bước.

Ngu Mãn không quan tâm đến phản ứng của người đàn ông, cô ta lại nắm lấy đầu Triệu Hải một lần nữa, lặp lại câu hỏi ban đầu: "Tỉnh rượu chưa?"

Triệu Hải đã bắt đầu hoa mắt chóng mặt, nghe thấy câu hỏi của Ngu Mãn, vội vàng đáp: "Tỉnh rồi tỉnh rồi, xin lỗi xin lỗi Ngu Mãn, cô cứ coi như tôi bị cồn làm mờ mắt, xin lỗi xin lỗi."

Nghe anh ta lời lẽ không rõ ràng xin lỗi, Ngu Mãn lại nắm lấy đầu anh ta.

Triệu Hải khi nào thì bị sỉ nhục như vậy? Bị một người phụ nữ nắm đầu mà hoàn toàn không có sức phản kháng.

Ngu Mãn nhìn về phía người đàn ông muốn nói đỡ cho Triệu Hải, cô nói: "Anh ta đã xin lỗi rồi, còn anh?"

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người đàn ông, anh ta nghiêng rằng: "Xin lỗi."

Ngu Mãn gật đầu: "Được rồi."

Người đàn ông thở phào nhẹ nhõm, ngồi trở lại ghế, cảm giác áp bức vừa rồi quá mạnh, anh ta cảm thấy lòng bàn tay mình đều ướt đầm mồ hôi.

Ngu Mãn cúi đầu nhìn Triệu Hải, Triệu Hải cũng đang nhìn cô, cô nói: "Anh cúi đầu xuống đất dập đầu cho tôi một cái, hôm

nay chuyện này coi như xong."

Triệu Hải cảm thấy tai mình ù đi, Ngu Mãn nói gì cơ? Bảo anh ta đập đầu?

Đừng hòng!

Triệu Hải vươn tay muốn tóm lấy Ngu Mãn, vẫn muốn phản kháng, mắt đỏ ngầu.

Nhưng Ngu Mãn chỉ lạnh lùng nhìn sự phản kháng của anh ta, giống như đang nhìn một con chuột bẩn thỉu.

Cô hơi siết chặt tay, Triệu Hải không chỉ đau đầu, da đầu cũng đau đến tê dại.

Ngu Mãn không muốn lãng phí thời gian ở phòng này nữa, cô nói: "Xem ra anh không muốn tự mình đập đầu rồi."

Cô nói xong lại là một tiếng "bịch", Ngu Mãn dứt khoát buông tay, Triệu Hải tứ chi rã rời, nằm úp sấp trên bàn ngất đi.

Ngu Mãn rút hai tờ khăn giấy lau lòng bàn tay, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, cô nói: "Đưa anh ta đi bệnh viện đi, tiền thuốc men tôi trả."

Người đàn ông dám giận nhưng không dám nói, bởi vì anh ta cảm thấy nếu mình nói thêm một câu nữa, người nằm úp sấp trên bàn sẽ không chỉ có Triệu Hải.

Ngu Mãn sải bước đi ra cửa, hai cô gái nhìn nhau, cũng vội vàng xách cặp sách đi theo.

"Chị Ngu Mãn." Hai người gọi với theo Ngu Mãn đang đi về phía nhà vệ sinh.

Ngu Mãn dừng bước, quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

Liền thấy cô gái vừa vào phòng đã nhìn mình với vẻ đáng thương lấy hết can đảm bước lên nói: "Vừa rồi xin lỗi, chúng em đã không giúp chị."

Ngu Mẫn nhìn hai cô bé cúi đầu đứng bên cạnh mình, cô mỉm cười, nụ cười lần này chân thật hơn một chút, cô nói: "Các em ngồi ở đó, người đàn ông bên cạnh sẽ kiêng dè không dám hành động thiếu suy nghĩ, sao lại không phải là giúp chị chứ?"

Ngu Mẫn nói: "Trời tối rồi, mau về trường đi."

Hai cô gái gật đầu, nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Chị mới đến có thể không biết, Triệu Hải này thường xuyên "đùa giỡn" với các cô gái trong lớp, mọi người đều rất ghét anh ta, nhưng anh ta là họ hàng của ông chủ, chúng em... chúng em cũng không dám nói gì."

Họ đều đã đóng tiền, số tiền này đối với những gia đình bình thường cũng không phải là con số nhỏ, nên đa số đều nhịn, đợi học xong khóa học là được.

Cứ nhẫn nhịn như vậy, lại tạo cơ hội cho Triệu Hải.

Ngu Mẫn suy nghĩ một chút rồi nói: "Một người thầy của chị đã nói với chị rằng, nếu ngay cả bản thân mình cũng không thể bảo vệ, vậy còn trông chờ ai đến bảo vệ mình nữa?"

Vừa rồi Ngu Mẫn cũng đã nghĩ, có nên cứ bỏ qua chuyện hôm nay hay không, dù sao bây giờ thân phận của cô đã khác, có thể dùng cách khác để bảo vệ mình, nhưng cục tức này cô vẫn không nuốt trôi.

Trước đây cô không sợ, chẳng lẽ trở về nhà họ Ngu rồi cô phải sợ hãi rụt rè sao?

Khoan dung với bản thân, nghiêm khắc với người khác.

Đây mới là nguyên tắc sống của cô.

Trong phòng giám sát, nhân viên trợn mắt há hốc mồm xem hết sự việc xảy ra trong phòng 1-02, nhìn người phụ nữ kia rời đi, mới nhớ ra phía sau mình còn có bạn của ông chủ đang đứng.

Anh ta nuốt nước miếng, hỏi: "Anh Tần, báo cảnh sát không?"

Tần Lễ Tinh liếc nhìn anh ta một cái: "Không cần, cậu cứ coi như không nhìn thấy gì là được."

Coi như không nhìn thấy?

Nhân viên không hiểu ý của Tần Lễ Tinh, nhưng anh ta có mắt nhìn, liền nói: "Vâng anh Tần, tôi sẽ chôn chặt chuyện này trong bụng."

Xem náo nhiệt là chuyện nhỏ, mất việc mới là chuyện lớn.

Nhân viên đã xem toàn bộ sự việc, cũng đại khái hiểu được là chuyện gì, chỉ có thể nói người đàn ông kia, đáng đời.

Tần Lễ Tinh trở lại phòng, đồ ăn đã bắt đầu được dọn lên.

Dư Du thấy anh trở về, kêu la: "Đi đâu vậy? Sao lâu vậy mới quay lại, điện thoại cũng không mang theo."

"Ra ngoài hút điếu thuốc." Tần Lễ Tinh ngồi xuống.

Bây giờ người đã đủ, mọi người bắt đầu động đũa, Tần Lễ Tinh vẫn còn đang nghĩ đến chuyện vừa rồi ở phòng 1-02, không có khẩu vị lắm.

Tô Trình Thanh chú ý tới, anh ấy hỏi: "Sao vậy? Không hợp khẩu vị à?"

Hôm nay toàn là món mới, Tần Lễ Tinh đã kén ăn từ nhỏ, anh ấy lại hỏi: "Hay là bảo nhà bếp làm thêm mấy món cậu thích."

"Không cần." Tần Lễ Tinh cầm đũa lên: "Chỉ là đang suy nghĩ thôi."

Dư Du ngẩng đầu lên khỏi bát cơm, nhìn Tần Lễ Tinh hai lần, nuốt thức ăn trong miệng xuống rồi nói: "Tôi thấy là đang nghĩ đến Ngu Mãn đấy chứ? Nhiều ngày không về nhà, người ta có giận không?"

Tô Trình Thanh trợn trắng mắt: "Hơ, thì ra cậu cũng biết cậu ấy mới cưới vợ à."

Tần Lễ Tinh nhìn hai người bạn của mình, anh cũng nói với họ lời nói dối giống như với Ngu Mãn, hai người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, cực kỳ ăn ý.

Dư Du cười xòa: "Xin lỗi xin lỗi anh bạn, lần này thực sự là giang hồ cấp cứu, tôi cũng không ngờ trò chơi này lại khốn nạn như vậy, đúng rồi, đợi khi nào rảnh cậu dẫn Ngu Mãn đến cho chúng tôi gặp mặt nhé, chúng tôi vẫn chưa gặp Ngu Mãn bao giờ."

Tô Trình Thanh lại nhìn về phía Tần Lễ Tinh: "Đúng vậy, khi nào rảnh thì giới thiệu cho chúng tôi biết."

Tần Lễ Tinh gấp rau lên, bỏ vào miệng nói: "Nói sau đi."

Rõ ràng là không muốn trả lời nhiều về vấn đề này.

Dư Du khế tặc lưỡi: "Không phải chứ Tần Lễ Tinh, còn chưa gặp mặt đã ghen tuông như vậy rồi, sau này cậu làm sao bây giờ!"

Tô Trình Thanh cũng phụ họa: "Đúng vậy, không phải cậu nói Ngu Mãn yếu đuối rất dẹt dàng sao. Nhưng nếu tôi nhớ không nhầm, hồi đi học gặp phải chuyện như vậy, cậu chạy còn nhanh hơn chó."

Ba người từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, quá hiểu nhau rồi.

Cũng chính vì vậy, họ càng tò mò về Ngu Mãn này hơn.

Rốt cuộc là thần thánh phương nào, vậy mà lại khiến Tần Lễ Tinh trực tiếp vứt bỏ nguyên tắc mà sa ngã.

Hai từ dịu dàng và yếu đuối vừa thốt ra, Tần Lễ Tinh lại chìm vào hồi ức ngắn ngủi.

Hình ảnh Ngu Mãn nắm tóc người ta đập đầu xuống bàn ba cái, thế nào cũng không đánh đáng gì đến hai từ này.

Cuối cùng anh cũng hiểu tại sao khi gặp Ngu Mãn, anh luôn có cảm giác kỳ quặc.

Thì ra là do sự trái ngược.

Nhưng nếu không tận mắt nhìn thấy, Tần Lễ Tinh vẫn khó mà tin được.

Là đã học qua sao?

Nhưng nhìn chiêu thức của cô lại không giống như đã học qua, ngược lại có một loại hoang dã, sự hoang dã đó trên người cô tự nhiên mà thành.

Tất cả đều nói cho anh biết, Ngu Mãn không hề đơn giản như anh tưởng tượng, là anh đã lầm tưởng con sư tử hung dữ thành con thỏ vô hại.

Tần Lễ Tinh nhất thời chìm vào trầm tư.

Hai người ngồi đối diện lại nhìn nhau, đều đồng thời đưa ra một kết luận trong mắt đối phương.

Sa ngã rồi.

Tần Lễ Tinh, sa ngã rồi.

Chương 10

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn vừa về đến nhà liền đi tắm nước nóng, để sự mệt mỏi theo dòng nước rời khỏi cơ thể, tứ chi cũng ấm lên không ít.

Cô ra khỏi phòng tắm, thấy điện thoại di động đặt trên bàn trà sáng lên, vừa lau tóc vừa đi tới, cầm lên nhìn, Ngu Phong Lâm gọi điện thoại cho cô.

Người bố này của cô, gần như mỗi ngày đều gọi cho cô một cuộc điện thoại, hỏi cô khi nào thì dẫn Tần Lễ Tinh về nhà, còn hỏi khi nào thì hẹn gặp nhà họ Tần ăn cơm.

Ngu Mẫn đặt điện thoại xuống, cô cũng muốn về tìm Ngu Phong Lâm, dù sao trước đó trên hợp đồng của hồi môn còn một điều khoản chưa thực hiện, chính là cho cô biết tung tích của mẹ cô.

Cô thở dài, trở về phòng ngủ phụ dùng máy sấy tóc sấy khô tóc, bây giờ đã là mười giờ tối. Bữa tiệc tối nay, cô căn bản không động đũa.

Cũng không phải là không muốn ăn, mà là nhìn thấy bộ dạng của Triệu Hải kia, cô có chút không nuốt trôi.

Ngu Mẫn mím môi, đi về phía nhà bếp, mở tủ ra, bên trong là mì gói cô mua về, gần đây cô bận rộn, mỗi ngày về nhà ngay cả thời gian gọi đồ ăn ngoài cũng lười đợi, chỉ muốn nhanh chóng lấp đầy bụng, sau đó nghỉ ngơi sớm.

Cô tùy tiện lấy một gói mì ra nấu, lại lấy trứng gà và rau trong tủ lạnh cho vào, chưa đến năm phút, mì đã chín.

Ngu Mãn bưng ra bàn ăn, vừa ngồi xuống, điện thoại lại vang lên.

Cô đứng dậy đi tới nhìn, vẫn là Ngu Phong Lâm.

Cứ như thế nếu Ngu Mãn không nghe máy, ông ta có thể gọi đến ngày tận thế vậy.

Ngu Mãn hít sâu một hơi, nghe máy: "Bố."

Ngu Phong Lâm không ngờ lần này lại nhanh chóng kết nối như vậy, ông ta nói: "Nghe nói hai ngày nay con đi xem mặt bằng."

Ngu Mãn bật loa ngoài đặt điện thoại trên bàn, cầm đũa gấp mì: "Vâng."

Mặt bằng mà Ngu Phong Lâm xem đều ở vị trí rất tốt, cơ bản đều đã cho thuê, Ngu Mãn không cần phải can thiệp quá nhiều vào tình hình mặt bằng, sau này chỉ cần ngồi chờ thu tiền thuê là được.

Ngu Phong Lâm đã quen với sự lạnh nhạt của Ngu Mãn, trực tiếp đi vào vấn đề chính: "Lễ Tinh đã về chưa?"

Ngu Mãn đặt đũa xuống: "Chưa, anh ấy nói gần đây anh ấy bận, đợi hết bận sẽ về nhà."

Hôm nay đã là cuối tuần, tính kỹ thì hai người cũng gần năm ngày không liên lạc.

Ngu Phong Lâm muốn nói gì đó, nhưng vừa nghĩ đến cái miệng lưỡi sắc bén của Ngu Mãn, lại thôi không nói nhiều nữa, trước khi cúp máy, ông ta nói: "Đợi thằng bé về rồi, lập tức nói cho bố biết, đến lúc đó hẹn nhà họ Tần cùng nhau ăn bữa cơm. Nếu con muốn biết tin tức của mẹ con, tốt nhất đừng chần chừ,

dù sao mấy năm nay bà ấy thỉnh thoảng lại đổi quốc gia, bố cũng khó đảm bảo tin tức cho con là kịp thời."

Ngu Mẫn nghe thấy tiếng tút tút bận rộn ở đầu dây bên kia, điện thoại liền tự động khóa màn hình.

Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại suy nghĩ ngẩn ngủ về những lời Ngu Phong Lâm vừa nói.

Phải nói rằng, câu nói cuối cùng của Ngu Phong Lâm quả thực có chút chấn động.

Tống Nhã Vân thỉnh thoảng lại đổi quốc gia sinh sống, rốt cuộc cuộc sống hiện tại của bà ấy là như thế nào?

Cô cũng rất muốn biết, bao nhiêu năm qua, Tống Nhã Vân có từng nghĩ đến cô hay không.

Ngu Mẫn hít sâu một hơi, lại cầm đĩa lên, xem ra phải liên lạc với Tần Lễ Tinh rồi.

Cô đang nghĩ như vậy thì nghe thấy tiếng mở khóa cửa, Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn về phía cửa ra vào, Tần Lễ Tinh đang từ ngoài đi vào.

Anh nhìn bát mì gói trước mặt Ngu Mẫn, khẽ nhướn mày: "Tối nay cô chỉ ăn cái này thôi à?"

Ngu Mẫn nuốt sợi mì trong miệng xuống, mới mở miệng đáp: "Đồ ăn khuya thôi, trong bếp còn, anh muốn ăn một chút không?"

"Không cần đâu." Tần Lễ Tinh trả lời xong, định về phòng ngủ, nhưng lại nhớ tới cảnh tượng nhìn thấy tối nay, lại nhịn không được nhìn Ngu Mẫn.

Ngu Mãn mặc bộ đồ ngủ màu trơn, trong nhà ấm áp, cô còn xắn tay áo lên đến khuỷu tay, để lộ cánh tay trắng nõn thon thả.

Cánh tay này gây đến mức cứ như chỉ cần bóp nhẹ một cái là sẽ gãy, vậy mà tối nay lại bộc phát ra năng lượng lớn như vậy?

Tần Lễ Tinh nhìn thân hình mảnh mai của cô, cũng khó trách anh nhìn nhầm, dáng vẻ này, ai dám liên hệ cô với chuyện trong phòng bao.

Ngu Mãn nhận thấy ánh mắt của Tần Lễ Tinh, cô quay đầu nhìn: "Còn chuyện gì nữa sao?"

Giọng điệu của cô cũng rất dịu dàng, hoàn toàn không có bóng dáng lạnh lùng như trong phòng bao.

Tần Lễ Tinh hoàn hồn, anh thản nhiên nói: "Ngày mai cùng về gặp bà nội."

Ngu Mãn gật đầu, cũng nhân tiện nói chuyện của Ngu Phong Lâm, cô nói: "Bố tôi nói tìm thời gian cùng nhau ăn bữa cơm, khi nào anh rảnh?"

Không chỉ Ngu Mãn phải giúp anh đối phó với bà nội, Tần Lễ Tinh cũng phải giúp cô đối phó với nhà họ Ngu.

Anh dứt khoát đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn ăn: "Sau này tôi đều rảnh, chuyện gặp người nhà cô cứ để cô sắp xếp."

"Được, nếu vậy thì ngày kia đi." Nếu không phải ngày mai đi gặp bà nội, Ngu Mãn đã muốn ngày mai đi tìm Ngu Phong Lâm rồi, để ông ta nói cho cô biết tung tích của Tống Nhã Vân.

Ngu Mãn ngẩn người, không ngờ vừa ngẩng đầu lên, lại chạm phải ánh mắt của Tần Lễ Tinh.

Hôm nay Tần Lễ Tinh là sao vậy? Vừa vào cửa đã nhìn chăm chăm cô, chẳng lẽ còn chuyện gì muốn nói?

Ngu Mẫn nghĩ vậy, cũng liền hỏi như vậy: "Tần Lễ Tinh, hôm nay anh cứ nhìn chăm chăm tôi, là còn chuyện gì muốn nói sao?"

Tần Lễ Tinh nhìn khuôn mặt cô, ngón tay hơi cong lên, gõ nhẹ lên mặt bàn. Đây là một thói quen nhỏ của anh, mỗi khi suy nghĩ điều gì đó, ngón tay luôn không yên.

Ngu Mẫn quan sát tỉ mỉ, cô cũng phát hiện ra thói quen này của Tần Lễ Tinh.

Nhưng cô không lên tiếng, cúi đầu yên lặng ăn mì, Tần Lễ Tinh muốn nói thì nói, không muốn nói, cô cũng lười hỏi.

Cô cúi đầu xuống, ánh mắt Tần Lễ Tinh lại lướt qua tai và cổ tay của Ngu Mẫn, dường như muốn phát hiện ra điều gì đó, nhưng không phát hiện ra gì cả, Ngu Mẫn bây giờ chính là một cô gái ngoan ngoãn, kỹ năng diễn xuất này thật quá ổn định.

Ngu Mẫn ăn xong mì gói mà vẫn không thấy Tần Lễ Tinh lên tiếng, cô ngẩng đầu nói: "Xem xong chưa? Tôi đi rửa bát đây."

"Có máy rửa bát mà." Cuối cùng Tần Lễ Tinh cũng lên tiếng.

Ngu Mẫn đứng dậy khỏi ghế: "Chỉ có một cái bát thôi mà, tiện tay rửa luôn."

Làm gì cần dùng đến máy rửa bát chứ.

"Ngu Mẫn." Tần Lễ Tinh gọi cô lại.

Ngu Mẫn đặt bát xuống nhìn thẳng vào mắt anh: "Gì vậy?"

Nhìn gần hai mươi phút rồi, cô thật sự rất muốn biết Tần Lễ Tinh sẽ nói gì.

"Bữa tối cô ăn gì?"

"Hả?" Nghe câu hỏi này Ngu Mãn ngẩn người, chỉ hỏi vậy thôi sao?

Ngu Mãn suy nghĩ một chút: "Ăn đại một chút."

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng, anh nhìn bát mì: "Lần sau không biết ăn gì có thể đến Phẩm Nhất Vị, nói tên tôi, nhân viên phục vụ sẽ dẫn cô đến phòng bao riêng."

Phẩm Nhất Vị chính là nơi tối nay Ngu Mãn đánh tên bị3n thái kia, Ngu Mãn không nghĩ nhiều, cô gật đầu: "Được, cảm ơn, còn gì muốn nói nữa không?"

Xem ra cô không muốn nói chuyện xảy ra tối nay, Tần Lễ Tinh đứng dậy khỏi bàn ăn: "Không còn gì nữa, ngủ sớm đi."

Anh nói xong vừa cởi áo khoác vừa đi về phía phòng ngủ, mấy giây sau, trong phòng ăn chỉ còn lại một mình Ngu Mãn.

Ngu Mãn quay đầu nhìn phòng ngủ chính đã đóng cửa, bưng bát đi về phía nhà bếp.

Tần Lễ Tinh ra ngoài một chuyến sao lại kỳ lạ như vậy?

Không hiểu nổi, thật sự không hiểu nổi.

*

Ngày hôm sau, sáng sớm hai người đã về nhà cũ, nhưng không ngờ lại công cốc, Trình Mỹ Trân đã đăng ký làm t ình nguyện viên ở chùa, hôm qua đã cùng người giúp việc lên chùa, phải ngày mai mới về.

Trình Mỹ Trân không có ở nhà, hai người ở nhà cũ cũng không có gì thú vị, Tần Lễ Tinh lái xe ra đường lớn, hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Lịch trình gặp bà nội bị hủy bỏ đột xuất, Ngu Mãn suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là, đến nhà bố tôi?"

Cô quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh nói tiếp: "Ông ấy vẫn luôn muốn gặp anh."

Tần Lễ Tinh không có ý kiến gì: "Được, vậy thì đi thôi."

Anh bật đèn xi nhan: "Mở bản đồ lên."

Ngu Mãn ừ một tiếng, cô cúi đầu mở khung chat WeChat của mình và Ngu Phong Lâm, tìm đoạn hội thoại lúc đầu của họ, lúc đó Ngu Phong Lâm đã gửi định vị cho cô.

Tất cả mọi hành động của cô Tần Lễ Tinh đương nhiên đều nhìn thấy, về nhà mình vậy mà còn phải tìm định vị.

Anh mím môi, xem ra quan hệ của Ngu Mãn và bố cô thật sự rất bình thường.

Ngu Mãn nhập địa chỉ: "Lễ Tinh, xong rồi."

Tần Lễ Tinh hoàn hồn, tập trung sự chú ý vào việc điều hướng.

Nhà của Ngu Phong Lâm ở ngoại thành, xung quanh ít nhà dân, rất yên tĩnh, lúc hai người đến, Ngu Phong Lâm và Diệp Thư đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa đón.

Tần Lễ Tinh vừa xuống xe, đã bị hai người vây quanh.

Diệp Thư cười nói: "Lễ Tinh, lâu rồi không gặp, càng lớn càng đẹp trai."

Mặc dù họ cũng không gặp nhau chính thức bao nhiêu lần, Tần Lễ Tinh vẫn đáp lại: "Dì, lâu rồi không gặp."

Anh đang định nhìn về phía Ngu Mãn, nhưng Ngu Phong Lâm lại cười vỗ vai anh: "Nhanh, vào nhà ngồi đi, ngoài này lạnh, chú đã bảo người hầm canh gà rồi, uống một bát vừa hay làm ấm người."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới nhìn về phía Ngu Mãn ở bên kia, Ngu Mãn vẫn luôn yên lặng đứng một bên, thấy anh nhìn qua, còn mỉm cười.

Cười giả.

Tần Lễ Tinh âm thầm đánh giá trong lòng hai chữ.

Bởi vì ánh mắt này của anh, Diệp Thư cũng chú ý tới Ngu Mãn, thản nhiên dùng khuỷu tay huých Ngu Phong Lâm, nhắc nhở ông ta.

Ngu Phong Lâm nói: "Tiểu Mãn, dì đã làm món con thích nhất rồi, khó khăn lắm mới về nhà một chuyến, con và Lễ Tinh đều ăn nhiều một chút."

Mặc dù trong lòng có bất mãn với Ngu Mãn thế nào đi nữa, nhưng trước mặt Tần Lễ Tinh vẫn phải giả vờ một chút.

Ngu Mãn ngoan ngoãn đáp: "Vâng bố."

Diệp Thư đẩy Ngu Phong Lâm một cái, cười nói: "Được rồi, đừng đứng ngoài này nói chuyện nữa, vào nhà vào nhà."

Tần Lễ Tinh đi đến bên cạnh Ngu Mãn, cúi đầu hỏi: "Sao tôi có cảm giác cô không vui lắm?"

Ngu Mãn chớp chớp mắt: "Sao anh lại nói vậy, tôi chỉ hơi lạnh thôi."

Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng, giây tiếp theo cánh tay anh đã bị một cánh tay khác quàng lấy, anh nhìn sang, Ngu Mãn đang

khoác tay anh.

Ngu Mẫn áp sát vào anh, hạ giọng nói: "Đi thôi ông chủ Tần, ăn cơm thôi."

Cô nửa kéo nửa lôi Tần Lễ Tinh đi vào nhà, vừa vào nhà, quả nhiên trong nhà ấm áp hơn rất nhiều.

Vừa vào nhà, Diệp Thu đã cười kéo Ngu Mẫn và Tần Lễ Tinh ra, bà ta nói: "Tiểu Mẫn, dì đã chuẩn bị quần áo mới cho con rồi, cơm còn một lúc nữa mới xong, chúng ta lên lầu thử trước nhé?"

Ngu Mẫn liếc nhìn Ngu Phong Lâm, chắc là muốn nói chuyện riêng với Tần Lễ Tinh.

Cô quay đầu nói với Tần Lễ Tinh: "Em lên lầu một lát."

Tần Lễ Tinh đã ngồi vững vàng trên ghế sofa, trước mặt trưởng bối, anh nghiêm chỉnh hơn rất nhiều: "Được."

Diệp Thu liền kéo Ngu Mẫn lên lầu hai.

Đến khi khuất tầm nhìn, Ngu Mẫn liền rút tay về: "Có gì thì nói thẳng ra đi."

Không còn Tần Lễ Tinh, vẻ mặt Diệp Thu cũng trầm xuống, bà ta nói: "Là bố con và Lễ Tinh có chuyện muốn nói."

Bà ta và Ngu Mẫn không có gì để nói, đặc biệt là sau khi cô lấy đi một phần lớn của hồi môn, bà ta càng không thích cô con gái riêng này.

Chỉ riêng mặt bằng, có mấy cái là bà ta chuẩn bị cho Ngu Duyệt, nhưng đều bị Ngu Mẫn lấy đi, bây giờ điều duy nhất đáng mừng là, cô không lấy cổ phần của Ngu thị.

Ngu thị vẫn là của Ngu Duyệt.

Ngu Mẫn nhìn bà ta một cái liền biết những suy nghĩ quanh co trong lòng bà ta, cũng không sao, cô không quan tâm thái độ của Diệp Thư đối với cô thế nào, cô chỉ cần phần của cô.

Diệp Thư nói: "Căn phòng cuối hành lang là phòng thay đồ, quần áo của con để trên bàn ở giữa, những thứ khác đừng động vào, là đồ của Duyệt Duyệt."

Ngu Duyệt hiện đang du học nước ngoài, đúng vào cuối kỳ học, họ cũng chưa nói chuyện của Ngu Mẫn với cô ta.

Diệp Thư nhìn cô một cái, xoay người trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, bây giờ bà ta không muốn gặp Ngu Mẫn chút nào.

Ngu Mẫn không quan tâm, cô tự mình đi về phía phòng thay đồ mà Diệp Thư đã nói, vốn tưởng chỉ là một căn phòng bình thường, không ngờ vừa đẩy cửa ra đã bị cảnh tượng bên trong làm cho hơi kinh ngạc.

Phòng thay đồ này được trang trí rất sang trọng, một bức tường được thiết kế giống như tủ trưng bày ở trung tâm thương mại, bên trong ma-nơ-canh treo đủ loại váy dạ hội, mỗi chiếc nhìn đều rất đắt tiền, trong những tủ quần áo khác cũng bày đủ loại quần áo, túi xách hàng hiệu, giày dép, phụ kiện và trang sức càng không cần phải nói, nhiều đến mức không đếm xuể.

Còn chiếc áo mà Diệp Thư nói đưa cho cô thì được đặt trên bàn ở giữa, Ngu Mẫn đi tới, cầm chiếc áo lên nhìn, chỉ là một chiếc áo len bình thường, dường như chỉ là cho có lệ mà thôi.

Ngu Mẫn đặt chiếc áo len xuống, hơi ngẩng đầu đánh giá phòng thay đồ trước mặt, trùng hợp là, trước mặt cô, cũng là áo len.

Áo len của Ngu Duyệt đủ màu sắc sặc sỡ, người không ở nhà, nhưng vẫn luôn được chuẩn bị sẵn sàng.

Diệp Thu đang ám chỉ cô.

Đơn giản là muốn cô nhận thức rõ vị trí của mình, dù cô đã được nhà họ Ngu nhận về, nhưng cũng giống như chiếc áo len này, không hề hòa hợp với họ.

Ngu Mẫn khẽ cười, nơi này, thật sự rất thú vị.

Chương 11

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn đi xuống lầu, Diệp Thư đã ở trong phòng khách, ba người không biết đã nói chuyện gì, bầu không khí khá tốt.

Diệp Thư nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu, ngẩng đầu hỏi: "Thế nào? Vừa người không?"

Ngu Mẫn đi xuống lầu, cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Thư, hiểu ý bà ta, cô nói: "Không phải kiểu tôi thích."

Ngu Phong Lâm tiếp lời: "Không thích cũng không sao, sau này bảo dì con chọn cho con thêm."

Tần Lễ Tinh vẫn luôn nhìn Ngu Mẫn, trở về nhà họ Ngu, cảm giác mà Ngu Mẫn mang đến cho anh đúng là gần giống với tối qua, mặc dù bề ngoài có vẻ ôn hòa, nhưng thực chất lại lạnh lùng vô cùng.

Diệp Thư đáp một tiếng được, lại giả vờ nói: "Tiểu Mẫn, tuy bây giờ con đã có gia đình nhỏ của riêng mình, nhưng cũng phải thường xuyên về thăm bố con, vun đắp tình cảm."

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Vâng."

Tần Lễ Tinh nhìn "gia đình ba người" bọn họ, trong lòng dâng lên cảm giác không thoải mái, anh suy nghĩ một chút, dứt khoát đứng dậy đi đến bên cạnh Ngu Mẫn, chủ động đưa tay nắm lấy tay cô.

Ngu Mẫn ngẩn người, theo bản năng nắm lấy tay anh, dùng ánh mắt hỏi anh làm sao vậy.

Tần Lễ Tinh không trả lời cô, chỉ nói: "Anh đột nhiên nhớ ra, hôm nay chúng ta còn phải về thăm bà nội, nên đi trước."

Ngu Phong Lâm nghe thấy bọn họ muốn đi, cũng vội vàng đứng dậy nói: "Giờ này rồi, hay là ăn cơm rồi hãy đi."

"Không cần đâu." Tần Lễ Tinh từ chối: "Người già mà, gần đây sức khỏe không tốt, lần sau cháu sẽ đến thăm chú."

Ngu Phong Lâm tiếc nuối nói: "Vậy được rồi, lần sau đến, bảo dì đích thân xuống bếp làm cho hai đứa một bữa ngon."

Tần Lễ Tinh gật đầu, anh hơi nghiêng đầu nhìn Ngu Mãn, Ngu Mãn vẫn còn hơi ngơ ngác, chẳng phải họ vừa từ chỗ bà nội đến sao?

Nhưng cô đã đưa Tần Lễ Tinh đến đây rồi, nhiệm vụ của cô cũng đã hoàn thành, ở lại đây làm diễn viên, chi bằng rời đi sớm một chút, cô thuận thế nói: "Vậy chúng con đi trước đây."

Ngu Phong Lâm nhìn hai người nắm chặt tay nhau, ông ta cười nói: "Được, vậy hai đứa lái xe cẩn thận, bên ngoài trời lạnh, mặc thêm áo ấm vào."

Bốn người mỗi người một tâm tư, duy trì sự ấm áp bề ngoài.

Sau khi lên xe, Ngu Mãn lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, cô kéo dây an toàn, vừa cúi đầu cài vào, vừa hỏi: "Là đến chùa tìm bà nội sao?"

Ngu Mãn không nghe thấy câu trả lời, ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh, lại thấy đối phương vẫn luôn nhìn chăm chăm mình.

Từ hôm qua anh trở về, Ngu Mãn luôn cảm nhận được ánh mắt Tần Lễ Tinh thỉnh thoảng lại rơi vào người mình, nhưng khi cô nhìn qua, Tần Lễ Tinh lại giả vờ như không có chuyện gì mà dời mắt đi.

Đối diện với ánh mắt của Tần Lễ Tinh, Ngu Mãn cũng không né tránh, cứ để mặc anh nhìn, cuối cùng vẫn là Tần Lễ Tinh dời

mắt trước, anh khởi động xe, dẫm chân ga nói: "Hình như cô và bố cô không hợp nhau lắm."

Ngu Mẫn nhìn ra ngoài cửa sổ xe, đáp: "Rất bình thường, tôi cũng mới về nhà không lâu."

Tính cả thầy cũng chưa đến nửa tháng.

Nửa tháng này cuộc đời cô cứ như được tua nhanh vậy, nhận người thân, kết hôn.

Con đường bên ngoài liên tục lùi về phía sau, Ngu Mẫn thu hồi ánh mắt lại nhìn Tần Lễ Tinh, anh đang tập trung lái xe, nghĩ nghĩ, cô lấy điện thoại di động ra khỏi túi, gửi tin nhắn cho Ngu Phong Lâm.

[Những gì bố muốn con đã làm được rồi, tin tức mà con muốn thì sao?]

Tin nhắn này vừa gửi đi thì nghe thấy Tần Lễ Tinh nói: "Cũng đúng, bọn họ đúng là rất vội vàng."

Tình cảm với con gái còn chưa bồi dưỡng tốt, đã vội vàng đẩy người ta ra ngoài.

Nhớ lại cuộc trò chuyện vừa rồi trong phòng khách, sắc mặt Tần Lễ Tinh hơi thay đổi.

Liếc nhìn Ngu Mẫn, cô vừa cất điện thoại vào túi.

Anh nghĩ đến điều gì đó, nói: "Quần áo bọn họ tặng cô, là gì?"

Ngu Mẫn không hiểu tại sao Tần Lễ Tinh đột nhiên hỏi chuyện này, đáp: "Một chiếc áo len màu đen."

Một chiếc áo len mà cần thử lâu như vậy sao?

Tần Lễ Tinh không nói nữa, Ngu Mãn hỏi: "Chúng ta đang đi đâu vậy?"

"Có thể đi đâu được? Ăn cơm rồi về nhà thôi."

Về nhà?

Ngũ Mãn lại nhớ đến lời Tần Lễ Tinh vừa nói, bọn họ phải đi tìm bà nội...

Cô kìm nén suy nghĩ, lại nhìn về phía Tần Lễ Tinh, chợt nhận ra, vừa rồi Tần Lễ Tinh là đang... giải vây cho cô sao?

*

Tần Lễ Tinh dừng xe ở chỗ đậu xe dành riêng của Phẩm Nhất Vị, đây là lần đầu tiên hai người đến đây ăn cơm sau khi kết hôn.

Tần Lễ Tinh đi lên bậc thang hai bước rồi quay đầu lại nói: "Nhìn gì vậy?"

Ngũ Mãn hoàn hồn, bước lên theo sau anh, vào trong quán.

Ánh mắt Ngũ Mãn đúng lúc rơi vào cửa phòng 1-02, cửa phòng đang mở, cô không khỏi nhớ đến Triệu Hải, kỳ lạ thật, theo như cô biết về loại người này, cho dù hôm qua đi bệnh viện chưa kịp tìm cô, thì hôm nay cũng nên gọi điện thoại đến rồi chứ, nhưng đến giờ này, vậy mà cũng không liên lạc với cô.

Tần Lễ Tinh vừa quay đầu lại, thì thấy Ngũ Mãn đang nhìn chằm chằm phòng 1-02, anh hơi nhướng mày: "Muốn ăn ở dưới lầu à?"

Ngũ Mãn hoàn hồn: "Không có."

Tần Lễ Tinh nói: "Lại đây."

Anh gọi Ngu Mẫn đi về phía quầy bar, Ngu Mẫn đi tới, nghe thấy Tần Lễ Tinh nói: "Lần sau cô ấy đến cứ trực tiếp dẫn vào phòng bao là được."

Nhân viên lễ tân gật đầu: "Vâng ạ, cho hỏi họ tên?"

"Ngu Mẫn." Tần Lễ Tinh lại quay đầu hỏi: "Có kiêng gì không?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Không có."

Ánh mắt Tần Lễ Tinh lướt qua cổ tay lộ ra của cô, cứ như chỉ toàn xương vậy, anh nói: "Bảo nhà bếp làm theo ý họ đi."

Nhân viên lễ tân nói: "Vâng thưa anh Tần."

Nhân viên lễ tân cầm điện thoại của quán gọi cho nhà bếp.

Ngu Mẫn đi theo anh lên lầu, lầu hai đều là phòng bao, cửa vừa đóng lại, tất cả âm thanh đều bị cách biệt hoàn toàn, đến phòng bao riêng của mấy người họ, Ngu Mẫn mới nói: "Thật ra tôi đến đây, có thể trả tiền."

Tần Lễ Tinh ngồi trên ghế, vắt chéo chân nhìn cô: "Ngồi đi."

Ngu Mẫn ngồi xuống đối diện anh thấy Tần Lễ Tinh lấy điện thoại di động ra, tự mình chơi, Ngu Mẫn còn tưởng anh không nghe thấy, lại lặp lại câu nói vừa rồi.

"Tần Lễ Tinh." Ngu Mẫn gọi tên anh.

Lúc này Tần Lễ Tinh mới đặt điện thoại sang một bên, ngắt đầu nói: "Cô định ăn sập tiệm này à?"

"Sao có thể chứ." Ngu Mẫn cảm thấy mình có chút không theo kịp suy nghĩ của Tần Lễ Tinh.

"Vậy thì được rồi." Tần Lễ Tinh nói: "Trước đó đã nói rồi, trong hôn nhân tài sản đứng tên tôi, cô đều có thể dùng, tuy là hôn

nhân hợp đồng, nhưng chuyện này, không cần phải phân chia rõ ràng như vậy."

Tần Lễ Tinh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngu Mãn: "Hơn nữa tiệm này Tần Nho Nguyệt và bà nội đều biết, nếu như ngày nào đó họ đột nhiên đến, để lộ sơ hở, đến lúc đó sẽ càng phiền phức hơn."

Ngũ Mãn coi như đã hiểu, cô gật đầu: "Được, cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng, anh nói: "Chiều nay cô có việc gì không?"

Ngũ Mãn lắc đầu: "Không có."

"Được, đợi lát nữa ăn cơm xong, tôi lại dẫn cô đi dạo những nơi tôi thường đến." Tần Lễ Tinh ngả người ra sau: "Sau này mỗi tháng đều đến đây một lần."

Ngũ Mãn gật đầu: "Được."

Tần Lễ Tinh nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn đồng ý của cô, không nhịn được hỏi: "Ngũ Mãn, từ nhỏ cô đã nghe lời như vậy sao?"

Ngũ Mãn thản nhiên nói: "Đây là một phần của hợp đồng, có liên quan gì đến việc nghe lời hay không?"

"Nói cũng đúng." Tần Lễ Tinh nói, không biết vì sao, sau khi nhìn thấy một Ngũ Mãn khác biệt, anh luôn muốn tận mắt nhìn thêm.

Nhưng Ngũ Mãn hoàn toàn không có ý định này, thật đáng tiếc.

Hai người ăn cơm xong, Tần Lễ Tinh liền dẫn Ngũ Mãn đi trải nghiệm kiểu bộ đội đặc chủng đánh dấu địa điểm, một buổi chiều, gần như đã đi khắp cả thành phố, cuối cùng Ngũ Mãn

cũng có chút mệt mỏi, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn như không có việc gì.

Anh quan tâm hỏi: "Sức khỏe cô kém vậy sao?"

Buổi chiều nay Ngu Mãn đã trải nghiệm quá nhiều thứ mà trước đây cô chưa từng tiếp xúc, Tần Lễ Tinh quả nhiên không hổ là chuyên gia ăn chơi, không chỉ tràn đầy năng lượng, còn có một đôi mắt tinh tường phát hiện ra những thứ ngon, thú vui.

Vốn dĩ cô còn muốn cố gắng đi thêm một vòng với Tần Lễ Tinh, bây giờ họ đang ở trong trung tâm thương mại, Tần Lễ Tinh nói trong này có mấy cửa hàng, cũng cần Ngu Mãn ghi nhớ một chút.

Nhưng vừa nghe thấy Tần Lễ Tinh nói như vậy, cô hít sâu một hơi nói: "Sức khỏe rất tốt, đi thôi."

Ý chí chiến thắng kỳ lạ này lại nổi lên, Ngu Mãn chủ động bước về phía trước hai bước, vừa đi vừa hỏi: "Cửa hàng nào?"

Trong mắt Tần Lễ Tinh hiếm khi hiện lên ý cười, anh nhìn Ngu Mãn đi thẳng về phía trước, hai ba bước đã đuổi kịp, chỉ huy: "Cửa hàng đằng kia."

Cửa hàng đằng kia là... tiệm trang sức?

Ngu Mãn quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh, cũng không hỏi nhiều, đi vào trong.

Tần Lễ Tinh vừa vào, quản lý cửa hàng lập tức tiến lên đón: "Anh Tần."

Tần Lễ Tinh hỏi: "Đồ đã đến chưa?"

Quản lý cửa hàng gật đầu: "Đã đến rồi ạ, vốn dĩ tối nay tôi định bảo người mang đến nhà cho anh, không ngờ anh lại đích thân

đến đây."

Tần Lễ Tinh nói: "Lấy ra thử xem."

Ngu Mẫn đi bên cạnh anh, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng vẫn không hỏi gì, quản lý cửa hàng dẫn họ vào phòng nghỉ VIP, sau khi dọn bánh ngọt và trà nước cho họ, mới rời khỏi phòng đi lấy đồ.

Ngu Mẫn uống một ngụm trà hoa, bên trong là hương hoa quế nồng nàn, nhưng lại không hề ngấy, cô không nhịn được uống thêm hai ngụm, sau đó mới đặt cốc xuống.

Tần Lễ Tinh chú ý đến hành động nhỏ của cô, hỏi: "Thích à?"

"Cũng được." Ngu Mẫn mím môi, lại cảm thấy câu trả lời của mình hình như không đúng trọng tâm, lại bổ sung một câu: "Rất ngon."

Tần Lễ Tinh thuận tay cầm lấy cuốn sổ trang sức bên cạnh: "Kiểu dáng của tiệm này cũng được, không đến nỗi nào, nếu cô thích có thể bảo người ta mang đến nhà."

Ngu Mẫn hỏi: "Đây cũng là quy trình cần làm quen sao?"

Cô cảm thấy có chút quá rồi.

Chỉ là hôn nhân hợp đồng thôi mà, trang sức ở đây đều không rẻ, vừa vào cửa, cô tùy ý liếc mắt nhìn đều là từ hàng triệu trở lên.

Nếu cứ để mặc cô chọn, chắc cô không dám chọn.

Tần Lễ Tinh khép cuốn sổ lại nói: "Tôi chỉ không muốn để bà nội nghĩ tôi đang bắt nạt cô."

Ngu Mẫn âm thầm nghĩ, đây nào phải bắt nạt, cô quả thực là gặp được thần tài mềm lòng rồi.

Lúc này quản lý cửa hàng đã quay lại, hai tay cô ấy bưng một cái khay, trên khay đặt hai chiếc hộp nhung màu sắc khác nhau, cô ấy cúi người đặt khay lên bàn giữa hai người, nói: "Anh Tần, cần tôi mở giúp anh không?"

"Không cần." Tần Lễ Tinh nói: "Cô cứ làm việc của cô đi."

Quản lý cửa hàng mỉm cười: "Vâng ạ."

Quản lý cửa hàng đi rồi, Tần Lễ Tinh mới cầm chiếc hộp nhung màu đỏ trong khay lên, anh mở ra, cuối cùng cũng để lộ thứ đựng bên trong.

Một chiếc nhẫn kim cương màu hồng.

Chương 12

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh liếc nhìn hai lần, sau đó đưa tay đặt chiếc hộp trong tầm tay Ngu Mãn: "Thử xem."

Ngu Mãn ngạc nhiên hỏi: "Cho tôi?"

Cô cúi đầu, ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn kim cương. Viên kim cương màu hồng cực kỳ trong suốt, đường cong đầy đặn, lớp ngoài cùng cũng được đính những viên kim cương nhỏ li ti. Ánh đèn trong phòng chiếu vào, chiếc nhẫn kim cương lấp lánh.

Tần Lễ Tinh cầm lấy một chiếc hộp nhung màu xanh khác. Bên trong chiếc hộp nhung này là một cặp nhẫn đôi. Cặp nhẫn này đơn giản hơn nhiều so với chiếc nhẫn kim cương hồng kia. Anh lấy ra chiếc nhẫn có kích thước nhỏ hơn rõ ràng. Trên chiếc nhẫn cũng được đính những viên kim cương hồng nhỏ li ti, nhưng cũng rất đẹp.

Anh quay đầu nói: "Ngu Mãn, đưa tay trái cho tôi."

Ngu Mãn vẫn còn đang kinh ngạc trước chiếc nhẫn kim cương hồng. Tần Lễ Tinh gọi cô, cô theo bản năng đưa tay về phía anh, hơi ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Tần Lễ Tinh đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của mình.

Ngón tay anh nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay Ngu Mãn, tay kia chậm rãi đẩy chiếc nhẫn vào trong. Sau khi đeo xong, anh nhìn rồi nói: "Vừa vặn, xem ra không cần điều chỉnh."

Ngu Mãn nhìn chiếc nhẫn trên tay mình ngẩn người. Cô nhớ ra, sau khi hai người kết hôn trở về nhà cũ của nhà họ Tần, bà nội hỏi cô sao không đeo nhẫn, lúc đó Tần Lễ Tinh nói là hàng đặt làm riêng, vẫn đang làm.

Ban đầu cô cứ nghĩ đó chỉ là lời nói dối qua loa của anh, không ngờ lại là thật.

Anh thực sự đã đặt làm nhẫn.

Tần Lễ Tinh nói: "Tuy là hôn nhân hợp đồng, nhưng tôi cũng đã nói rồi, những gì nên cho cô, sẽ không thiếu một thứ nào."

Ánh mắt anh từ ngón tay Ngu Mẫn chuyển sang khuôn mặt cô. Tuy Ngu Mẫn cố gắng kiềm chế, nhưng vẻ mặt vẫn rất ngạc nhiên.

Chỉ trong khoảnh khắc này, Tần Lễ Tinh không khỏi nghĩ, Ngu Mẫn thật sự, rốt cuộc là người như thế nào?

Anh có chút tò mò, trong suốt quá trình trưởng thành của mình, anh chưa từng gặp người nào như vậy, hướng hồ lại là con gái.

Ngu Mẫn rút tay về, cô nhìn chiếc nhẫn cười trên ngón tay, vùng da tiếp xúc với nó dường như hơi nóng lên.

Rõ ràng biết là giả, nhưng khi đeo vào rồi, cảm giác trong khoảnh khắc này vẫn khác.

Ngu Mẫn hít sâu một hơi, cô nhìn chiếc nhẫn nam còn lại trong hộp, cầm lấy nó, ánh mắt ra hiệu Tần Lễ Tinh đưa tay ra.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn mười ngón tay của mình. Không giống những người khác, anh không thích đeo những chiếc nhẫn linh tinh trên ngón tay, không chỉ khó chịu mà còn có cảm giác như mình bị thứ gì đó ràng buộc.

Nhưng chiếc nhẫn này thì khác.

Lúc đăng ký kết hôn, cảm xúc của anh không dao động nhiều, chỉ xem như hoàn thành một nhiệm vụ có thời hạn, nhưng

nhẫn cưới thì khác.

Giấy chứng nhận kết hôn có thể cất dưới đáy rương không xem, nhưng nhẫn cưới thì rõ ràng, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân và những người khác rằng anh đã kết hôn.

Kỳ lạ.

Tần Lễ Tinh vừa nghĩ vừa đưa tay về phía Ngu Mãn.

Ngu Mãn hơi cúi đầu, đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út của anh.

Hai người không nói nhiều lời, lặng lẽ hoàn thành nghi thức trao nhẫn.

Sau khi đeo xong, Ngu Mãn thu tay về, cô đóng nắp hộp đựng chiếc nhẫn kim cương hồng lại, đặt lại bên cạnh tay Tần Lễ Tinh, nói: "Chiếc này anh cứ giữ lấy đi, tôi có cặp nhẫn này là đủ rồi."

Chiếc nhẫn kim cương hồng này khỏi phải nói chắc chắn đắt đến mức khó tin, Tần Lễ Tinh có thể mặt không đổi sắc tặng cô, nhưng cô lại không thể坦然 nhiên nhận lấy.

"Được." Tần Lễ Tinh cất chiếc nhẫn vào túi áo khoác của mình: "Nghỉ ngơi đủ chưa? Đủ rồi thì về nhà."

Mùa đông ở Sương Thành, màn đêm buông xuống sớm, bây giờ đã là năm giờ rưỡi, thêm nửa tiếng nữa, trời sẽ tối hẳn.

Tần Lễ Tinh lái xe về đến nhà, vừa vào cửa đã gặp ngay nhân viên giao đồ ăn của nhà hàng Phẩm Nhất Vị.

Sau khi bày biện đồ ăn lên bàn, Tần Lễ Tinh nói: "Nếu không muốn đến quán, cô có thể bảo họ giao đồ ăn đến tận nhà."

"Được, cảm ơn anh." Ngu Mãn đặt bát của hai người lên bàn.

Tần Lễ Tinh thấy vậy, đưa tay lấy đũa thì Ngu Mãn cũng vừa vặn đưa tay ra định cầm đũa, ngón tay hai người vô tình chạm vào nhau, ngay cả những chiếc nhẫn trên ngón tay của họ dường như cũng khẽ chạm vào nhau.

Ngu Mãn là người đầu tiên phản ứng lại, cô cầm lấy đôi đũa của mình, nhẹ giọng nói: "Ăn cơm thôi."

Tần Lễ Tinh cũng cầm đũa lên, hai người im lặng cúi đầu ăn cơm.

Chiếc điện thoại đặt bên cạnh Ngu Mãn sáng lên, cô liếc nhìn, một tin nhắn WeChat được gửi đến. Cô mở khóa, nhấp vào xem, là tin nhắn của một trong hai nữ sinh hôm qua gửi đến.

Cô ấy gửi một ảnh chụp màn hình, được đăng trong nhóm lớp học nhiếp ảnh của họ.

Trên ảnh chụp màn hình chỉ có một câu ngắn ngủi: [Giáo viên họ Triệu của học viện này, trong quá trình giảng dạy đã có lời nói quấy rối nữ sinh, có vấn đề nghiêm trọng về tác phong cá nhân, vì vậy đã bị sa thải, đã cập nhật thông tin nội bộ, từ nay sẽ không bao giờ tuyển dụng lại.]

Hôm qua Ngu Mãn đã nhanh chóng rời khỏi nhóm, nên đương nhiên không nhận được tin này.

[Chị Ngu Mãn, hôm nay tên Triệu Hải đó đã bị đuổi rồi hahaha, anh ta còn đến chỗ quản lý làm âm ỉ, kết quả bị ban quản lý mắng cho một trận te tua rồi xám xịt bỏ đi, em còn có video, chị có muốn xem không?]

Ngu Mãn không hứng thú: [Không cần đâu, cảm ơn.]

Hơn nữa cô dự định sẽ bỏ lớp học nhiếp ảnh này, ban đầu chỉ là để qua chuyện với Ngu Phong Lâm và Diệp Thư, bây giờ

đã xé rách mặt nhau ngăm rồi, cô cũng không cần phải nể mặt họ nữa.

Mặc dù lớp học nhiếp ảnh này cũng rất thú vị, nhưng ở giai đoạn hiện tại, so với sở thích mang tính kỹ năng này, cô muốn học cách quản lý tài chính hơn.

Thời đại học, cô có bạn cùng phòng học ngành tài chính, nhưng cô thường xuyên đi làm thêm bên ngoài, ít có thời gian ở cùng họ, sau khi tốt nghiệp, mối quan hệ này tự nhiên cũng dần mất liên lạc.

Ngu Mẫn đặt điện thoại sang một bên, cô vẫn phải tìm một khóa học đáng tin cậy để học, tiếc là cô nghĩ nát óc cũng không tìm được người phù hợp.

"Cốc." Đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang ngồi đối diện mình, Tần Lễ Tinh nói: "Ăn cơm đi."

Ngu Mẫn lại nhìn anh chớp chớp mắt, hình như... có một người phù hợp ngay trước mắt.

Lần này đến lượt Tần Lễ Tinh cảm thấy không thoải mái, bởi vì anh cảm nhận được Ngu Mẫn bắt đầu quan sát mình, ánh mắt đó quá mức nóng bỏng. Sau khi ăn xong, Tần Lễ Tinh ngồi trên ghế sofa, cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: "Cô muốn nói gì?"

Ngu Mẫn ngồi bên cạnh anh: "Quả thực có một vấn đề muốn làm phiền anh."

"Ồ." Tần Lễ Tinh không nhịn được nói: "Nói ra nghe thử xem."

"Tôi muốn học một số kiến thức về quản lý tài chính, nhưng tôi không tìm được khóa học phù hợp." Ngu Mẫn nhìn Tần Lễ

Tinh hỏi: "Anh có đề xuất nào về phương diện này không?"

Tần Lễ Tinh dựa vào ghế sofa, anh nói: "Cô đúng là hỏi đúng người rồi, tôi học chuyên ngành tài chính."

"Vậy anh có giáo viên nào giới thiệu không?" Ngu Mẫn ngồi thẳng lưng hơn một chút, cô nhanh chóng nói: "Tôi không có kinh nghiệm về lĩnh vực này, nên có thể cần một giáo viên kiên nhẫn một chút."

Cô muốn lấy một phần tiền của mình ra để đầu tư, nhưng trên thị trường có quá nhiều sản phẩm, cô hoa cả mắt, căn bản không dám dễ dàng xuống tay, vì vậy cô muốn học một số kiến thức về quản lý tài chính trước, sau này có thể phân bổ tài sản của mình tốt hơn.

Tần Lễ Tinh nghe câu hỏi của Ngu Mẫn, nói: "Có, ngày mai tôi sẽ liên lạc giúp cô."

Hai mắt Ngu Mẫn cong cong: "Vậy làm phiền anh rồi, cảm ơn anh!"

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng, ban đầu anh nghĩ nếu Ngu Mẫn hỏi anh, anh cũng có thể giúp cô, nhưng không ngờ từ đầu đến cuối cô không hề đề cập đến việc nhờ anh tư vấn.

Sau khi nhận được câu trả lời, Ngu Mẫn đứng dậy trở về phòng ngủ. Tần Lễ Tinh nghe thấy tiếng đóng cửa, cũng đứng dậy chuẩn bị về phòng ngủ chính, nhưng không ngờ vừa đứng dậy, đèn trong nhà đột nhiên tắt ngúm, chỉ dựa vào ánh sáng bên ngoài mới có thể miễn cưỡng nhìn rõ mọi thứ trong nhà.

Chuyện gì thế này?

Cậu chủ Tần chưa từng gặp phải chuyện như vậy, anh hơi hoang mang nhìn xung quanh, sau đó mới phản ứng lại để gọi điện cho ban quản lý.

Tuy nhiên, điện thoại còn chưa kịp gọi đi, anh đã nghe thấy tiếng mở cửa, Ngu Mẫn cầm điện thoại đi ra từ phòng ngủ phụ, cô hỏi: "Sao lại mất điện vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Tôi không biết."

Ngu Mẫn nhìn ra ngoài cửa sổ sát đất: "Đèn nhà đối diện vẫn sáng."

Cô nhanh chóng đi đến bên cửa sổ nhìn trái nhìn phải: "Dưới lầu cũng có ánh sáng hắt vào."

Vậy tại sao nhà họ lại mất điện?

Tần Lễ Tinh cũng bật đèn pin trên điện thoại của mình: "Hỏi ban quản lý xem sao."

Ngu Mẫn lại nói: "Xem thử có phải bị nhảy cầu dao không, nếu vô tình nhảy cầu dao thì chỉ cần gạt lên lại là được. Anh có biết hộp điện ở đâu không?"

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi: "Hình như ở dưới bức tranh kia."

Không thể trách Tần Lễ Tinh không quen thuộc, cậu ấm này chưa từng gặp phải chuyện mất điện trong nhà, hơn nữa ngày thường cũng có người chuyên lên kiểm tra, căn bản không cần anh phải biết.

Ở lối vào có một bức tranh treo tường, nhưng trên bức tranh này không có gì cả, chỉ là một tờ giấy trắng.

Ngu Mẫn đi tới lấy bức tranh xuống, quả nhiên nhìn thấy hộp điện, nhưng hơi cao, cô ngẩng đầu lên có chút không nhìn rõ.

Tần Lễ Tinh đi đến bên cạnh cô, ngạc nhiên nói: "Cô biết xem à?"

Ngũ Mãn đưa điện thoại của mình cho anh, sau đó chạy đến bàn ăn bên một chiếc ghế lại, cô cúi dấp lê đứng lên: "Chuyện này có gì mà không biết? Rất đơn giản."

Cô đưa tay về phía Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh đặt điện thoại của cô vào lòng bàn tay cô. Ngũ Mãn dùng đèn pin chiếu vào hộp điện, không bị nhảy cầu dao.

Điều này thật kỳ lạ, không nhảy cầu dao, vậy tại sao lại mất điện?

Chẳng lẽ là hết tiền điện?

Vừa nghĩ đến ý này, Ngũ Mãn liền phủ nhận, chắc không phải, gia đình giàu có như Tần Lễ Tinh, chắc chắn có người chuyên quản lý việc này.

Tần Lễ Tinh thấy cô cứ nhìn chằm chằm vào hộp điện, không nhận được hỏi: "Cô xem xong chưa?"

Anh cao, không cần ghế cũng có thể dễ dàng nhìn thấy, anh lại gần, cũng không nhìn ra được gì.

Ngũ Mãn đứng trên ghế cao hơn anh một cái đầu, cô vẫn nói ra suy nghĩ của mình: "Có thể là hết tiền điện rồi, anh có biết mã khách hàng không?"

"Không thể nào." Tần Lễ Tinh không cần suy nghĩ đã phủ nhận: "Mã khách hàng là cái gì? Họ chưa từng đưa cho tôi thứ đó."

Điều này liên quan đến điểm mù của Tần Lễ Tinh.

Ngũ Mãn hít sâu một hơi, lại nhìn vào hộp điện một lúc, phát hiện bên cạnh có một thứ nhỏ nhỏ giống như miếng dán.

Cô cẩn thận nhìn kỹ, hình như là... mã khách hàng?

Dù có phải hay không, cứ xem thử thì biết.

Ngu Mẫn lấy điện thoại ra, nhấp vào mục thanh toán sinh hoạt, rất thành thạo nhập mã khách hàng vào, trang web load một chút, rất nhanh đã hiện ra.

Tiền điện: 20,12 tệ

Thời gian cập nhật: 00:08:00 ngày 28 tháng 12

Ngu Mẫn tính toán một chút, bây giờ đã bảy giờ tối, số điện này chắc đã dùng hết từ lâu rồi.

Cô nạp một ít tiền điện vào, vừa thanh toán vừa nói: "Chắc là hết tiền điện rồi, tôi nạp một ít vào trước."

Sau khi thanh toán thành công, Ngu Mẫn ngồi xỏm xuống ghế, đặt điện thoại lên ghế, sau đó hai tay cầm bức tranh đặt dưới đất lên, treo lại vị trí cũ.

"Được rồi, chờ điện đến thôi." Cô theo bản năng dịch chuyển một bước, nhưng chân vừa vịn chạm đến mép ghế, cơ thể mất thăng bằng.

Trong lúc hoảng loạn, Ngu Mẫn muốn đứng vững, loạng choạng một cái, trực tiếp ngã về phía bên cạnh.

Hình ảnh bản thân ngã nhào trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Bởi vì ngay sau đó, cô đã bị người ta ôm ngang eo.

Ngu Mẫn sửng sốt một lúc, sau đó nghe thấy tiếng thông báo tin nhắn đến từ điện thoại của mình, tiếp theo là tiếng động cơ khởi động gì đó, căn phòng bỗng nhiên sáng bừng.

Cô bị ánh sáng chiếu vào nheo mắt lại, bên tai vang lên tiếng hỏi han: "Cô không sao chứ?"

Ngu Mãn mở mắt ra, lúc này cô đang được Tần Lễ Tinh ôm chặt trong lòng.

Chương 13

DTV-EBOOK

Nhẹ quá.

Đó là phản ứng đầu tiên của Tần Lễ Tinh. Anh biết Ngu Mãn rất gầy, nhưng đây quả thực là lần đầu tiên trực tiếp cảm nhận được sự nhẹ nhàng của cô. Được anh ôm vào lòng, giống như một chiếc lông vũ, nhẹ bẫng, dường như chỉ cần một cơn gió thoảng qua cũng có thể thổi bay cô đi.

Chẳng trách chiều nay đi hai vòng đã mệt.

Nghe thấy câu hỏi của Tần Lễ Tinh, Ngu Mãn cảm thấy tai hơi ù đi, hoàn hồn lại, cô nói: "Cảm ơn anh, tôi không sao."

Thấy Tần Lễ Tinh vẫn chưa có ý định buông cô xuống, cô nhắc nhở: "Anh có thể buông tôi xuống rồi, cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh hoàn hồn, lúc này mới hơi cúi người đặt cô xuống đôi dép lê.

Ngu Mãn nhanh chóng xỏ dép vào, cô nói: "Chỉ là hết tiền điện thôi, tôi đã nạp vào một ít rồi."

Cô ngẩng đầu lên: "Sau này chắc sẽ không bị mất điện nữa, tôi về phòng trước đây, chúc anh ngủ ngon."

Khi Ngu Mãn rời đi, cô không quên cúi xuống nhắc chiếc ghế lên đặt về chỗ cũ, ngón tay cô vừa chạm vào mép ghế, chiếc ghế đã bị một bàn tay khác nhẹ nhàng nhắc lên.

Tần Lễ Tinh không nói gì thêm, chỉ xách ghế đi về phía bàn ăn.

Ngu Mẫn mím môi, đang định đi về phòng ngủ phụ thì nghe thấy Tần Lễ Tinh hỏi: "Nạp bao nhiêu vậy? Tôi chuyển cho cô."

"Không cần đâu." Ngu Mẫn nói: "Tôi cũng sống ở đây mà."

Tần Lễ Tinh hơi nhượng mào: "Được rồi, vậy tôi không khách sáo với cô nữa."

Ngu Mẫn gật đầu, khi đi về phòng ngủ phụ, lại nghe thấy tiếng bước chân phía sau, Tần Lễ Tinh cũng đi theo về phòng.

Không biết có phải vì chuyện ôm vừa rồi hay không, Ngu Mẫn cảm thấy hơi ngại ngùng, nhưng may là Tần Lễ Tinh không nói thêm gì nữa, đẩy cửa phòng ngủ chính rồi vào trong.

Ngu Mẫn thở phào nhẹ nhõm, cô trở về phòng, điện thoại trong tay liên rung lên, cầm lên xem thì thấy Tần Lễ Tinh đã chuyển cho cô hai nghìn tệ.

Tần Lễ Tinh: [Nhận.]

Ngu Mẫn nhìn chằm chằm vào chữ "nhận" một lúc, cuối cùng vẫn nhận số tiền anh chuyển đến.

*

Ngày hôm sau, Ngu Mẫn dậy từ rất sớm.

Tối qua cô đã hẹn một giáo viên dạy lái xe trên mạng, cô có bằng lái, thi từ hồi đại học, lúc đó bạn cùng phòng cũng đang rủ nhau thi, mấy người cùng đăng ký nên được giảm giá. Chỉ có điều bằng lái của họ lấy được rất nhanh, còn lúc đó Ngu Mẫn vì kiếm tiền sinh hoạt, nên thi mãi mới đậu. Nhưng bằng lái vừa lấy được, cơ bản cũng cất vào đáy hòm, cô không có xe để luyện tập.

Chờ một thời gian nữa cô bắt đầu đi học, chắc chắn không thể tránh khỏi việc phải ra ngoài, không thể lúc nào cũng đi xe buýt và taxi, như vậy quá tốn thời gian và tiền bạc, hơn nữa vào giờ cao điểm ở Sương Thành, số người xếp hàng chờ xe công nghệ đều là 200+ trở lên.

Khi Ngu Mãn rửa mặt xong đi ra, cửa phòng ngủ chính cũng mở.

Tần Lễ Tinh mặc áo ba lỗ trắng bước ra khỏi phòng, cơ bắp săn chắc, hai cánh tay để trần với những đường nét rõ ràng. Đầu óc anh vẫn còn hơi mơ hồ, mắt nhắm mắt mở nhìn Ngu Mãn đang đứng ở cửa phòng vệ sinh, ăn mặc chỉnh tề.

Anh tỉnh táo hơn một chút, mặt không đổi sắc quay trở lại phòng, đóng cửa lại.

Ngu Mãn không hiểu loạt phản ứng này của anh, thậm chí cảm thấy một câu kỳ lạ trong lòng, sau đó đi về phía cửa chính. Cô hẹn lúc chín giờ, bây giờ đã tám giờ rưỡi, nếu không đi sẽ muộn mất.

Trong phòng ngủ chính, Tần Lễ Tinh tùy tiện lấy một chiếc áo phông từ tủ quần áo mặc vào, khi mở cửa phòng lần nữa, bên ngoài đã không còn bóng dáng Ngu Mãn.

Anh gãi đầu, xỏ dép lê đi về phía nhà bếp, mở tủ lạnh lấy ra một chai nước, vặn nắp uống ừng ực gần hết nửa chai, người cũng hoàn toàn tỉnh táo.

Ngu Mãn ra ngoài rồi sao?

Anh đi ra ngoài liếc nhìn lối vào, đôi dép lê của Ngu Mãn quả nhiên được đặt ngay ngắn trong tủ giày.

Tần Lễ Tinh nhìn đồng hồ nghệ thuật trên tường, mới vừa qua tám giờ rưỡi.

Cô ra ngoài sớm như vậy để làm gì?

Tần Lễ Tinh lại uống một ngụm nước, không nghĩ nhiều, quay về phòng ngủ tiếp.

*

Ngu Mẫn luyện tập ở sân tập cả buổi sáng, cuối cùng cũng tìm lại được một chút cảm giác lái xe. Sau khi hẹn với huấn luyện viên thêm một buổi tập nữa, huấn luyện viên đã đưa cô đến ga tàu điện ngầm gần nhất rồi rời đi.

Ngu Mẫn nhìn đồng hồ trên điện thoại, đã gần mười hai giờ. Sáng nay cô chỉ ăn một cái bánh bao nhỏ ở tiệm bánh dưới lầu, cả buổi sáng thần kinh đều căng thẳng, bây giờ thả lỏng mới cảm thấy dạ dày hơi khó chịu.

Nhưng xung quanh đây cũng không có gì ăn, Ngu Mẫn đi vào ga tàu điện ngầm, mua một thanh sô cô la ở máy bán hàng tự động, cắn một miếng, vị ngọt của sô cô la lan tỏa trong miệng, quả nhiên, dù ăn bao nhiêu lần, cô vẫn không thích vị ngọt ngấy này.

Cô quẹt thẻ tàu điện ngầm đi vào ga, điện thoại trong túi vang lên.

Cô lấy ra xem, là Ngu Phong Lâm gọi đến.

Sau khi cô gửi tin nhắn cho ông ta hôm qua, ông ta vẫn không trả lời, Ngu Mẫn đã chuẩn bị tinh thần xong việc sẽ đến tìm ông ta, không ngờ hôm nay ông ta lại chủ động gọi điện cho cô.

Cô đi đến một góc yên tĩnh nghe máy, vừa kết nối, Ngu Phong Lâm đã nói ngắn gọn ở đầu dây bên kia: "Đến công ty, nhanh lên, sau một giờ rưỡi nữa bố có một cuộc họp."

Ông ta nói xong liền cúp máy, Ngu Mãn hít sâu một hơi, cô mở bản đồ trên điện thoại xem đường đi, nơi luyện tập xe khá xa, lúc này đi tàu điện ngầm đến tập đoàn Ngu thị ít nhất phải mất năm mươi phút, xuống tàu điện ngầm còn phải đi bộ thêm vài phút nữa mới đến nơi.

Xem ra không có thời gian ăn cơm, Ngu Mãn lại cắn một miếng sô cô la, mặc kệ dạ dày khó chịu, vội vàng đi về phía thang cuốn, đến tập đoàn Ngu thị.

Thời gian gần giống với dự tính của Ngu Mãn, khi cô đến văn phòng của Ngu Phong Lâm đã là hơn một giờ chiều.

Sau khi thư ký rời đi, Ngu Phong Lâm ngồi sau bàn làm việc nhú mào: "Sao lại chậm như vậy."

Ông ta rõ ràng không hài lòng với việc Ngu Mãn đến muộn.

Ngu Mãn kéo chiếc ghế đối diện bàn làm việc của ông ta ra, ngồi xuống rồi mới nói: "Vẫn còn thời gian mà, vội cái gì."

Ngu Phong Lâm nhìn Ngu Mãn, Ngu Mãn trở về lâu như vậy, hình như đây mới là lần đầu tiên ông ta thực sự nhìn cô.

Ngu Mãn không giống ông ta, ngược lại rất giống Tống Nhã Vân, đặc biệt là đôi mắt, gần như là được đúc ra từ một khuôn. Còn cả cách nói chuyện và tính cách, Ngu Mãn quả thực là bản sao của Tống Nhã Vân, có lúc cô thậm chí còn hơn cả Tống Nhã Vân.

Nghĩ đến người vợ cũ của mình, trong lòng Ngu Phong Lâm có chút xúc động, ông ta kéo ngăn kéo ra, lấy ra túi tài liệu đã chuẩn bị từ lâu: "Một năm sau khi con bị lạc, mẹ con và bố đã ly hôn, chưa đầy hai năm, cả nhà bà ấy đã chuyển ra nước ngoài. Chúng ta cũng đã hơn mười năm không liên lạc, đây là những thứ bố đã cho người tìm ra, con tự xem đi."

Ngu Mẫn nhận lấy túi tài liệu, nhưng không mở ra xem ngay, mà nhú mào nhìn Ngu Phong Lâm: "Lúc trước đã nói rõ, thứ con cần là thông tin liên lạc của mẹ, nếu bố không có, cũng có thể cho con thông tin liên lạc của người nhà họ Tống."

"Không có." Ngu Phong Lâm nói: "Tài sản của nhà họ Tống vẫn luôn ở nước ngoài, sau khi họ rời khỏi Trung Quốc, tất cả thông tin đều đã được xử lý, không để lại nhiều dấu vết, nhưng tám năm trước, bố nghe một trưởng bối vô tình nhắc đến việc hiện tại họ đang ở nước A, nhưng cụ thể ở đâu thì không rõ."

"Vậy là những gì bố nói trước đây là lừa con sao?" Ngu Mẫn nhìn thẳng vào mặt Ngu Phong Lâm.

Ngu Phong Lâm dựa vào ghế, ông ta nói: "Không phải lừa con, hai năm đầu bố mẹ vẫn thỉnh thoảng liên lạc, mỗi lần liên lạc, bà ấy đều ở những nơi khác nhau, lần cuối cùng liên lạc, bà ấy ở nước Z, sau đó thì không có tin tức gì nữa."

Ngu Mẫn siết chặt góc túi tài liệu, cố gắng kìm nén cảm xúc của mình lúc này.

Cô vẫn quá tin tưởng Ngu Phong Lâm.

Ngu Phong Lâm tiếp tục nói: "Ngu Mẫn, cho dù con tìm được Tống Nhã Vân thì sao? Mười mấy năm trôi qua rồi, biết đâu bà ấy đã có gia đình mới. Hơn nữa, nếu bà ấy thực sự quan tâm đến con, thì nửa tháng trước, sau khi con nhận lại nhà họ Ngu, bà ấy nên tìm con rồi."

Ngu Mẫn cũng không biết mình đã rời khỏi tập đoàn Ngu thị như thế nào, cô ôm túi tài liệu, ngồi trên tàu điện ngầm chìm vào suy tư.

Trong đầu cô bây giờ toàn là câu nói của Ngu Phong Lâm trước khi rời đi, mười mấy năm có thể thay đổi rất nhiều thứ,

Tống Nhã Vân sẽ gặp người mới, xây dựng gia đình hạnh phúc của riêng mình, cho dù cô tìm được bà ấy thì sao?

Chẳng lẽ cũng giống như bây giờ, không hòa hợp với người nhà họ Ngu?

Đối với cô, hiện tại nhà họ Tống giống như một vầng trăng nhìn thấy được nhưng không thể chạm tới.

Vầng trăng này mờ ảo, cô không biết phía sau nó là gì, là bất ngờ hay thất vọng, có lẽ chẳng có gì cả.

Một người dì ngồi bên cạnh thấy cô có vẻ không ổn, tốt bụng hỏi: "Cô gái, cháu không sao chứ?"

Ngu Mẫn hoàn hồn, cô nói: "Cháu không sao ạ."

Cô nói xong, nhìn màn hình thông báo trên tàu điện ngầm, vừa đúng lúc đến nơi cô cần xuống, tàu điện ngầm phát ra tiếng "bíp bíp bíp" thông báo.

Ngu Mẫn đứng dậy khỏi chỗ ngồi, xuống tàu.

Cô không vội về nhà, mà tùy tiện tìm một quán phở ven đường đi vào.

Bây giờ đã qua giờ cao điểm ăn uống, bát phở Ngu Mẫn gọi nhanh chóng được mang lên, cô yên lặng ăn hết bát phở, mới cảm thấy dạ dày đỡ đau âm ỉ.

Cô lại nhìn túi tài liệu, không hiểu sao, rõ ràng đã tự mình điều tra một lần, lúc đó rất muốn biết mẹ mình rốt cuộc là người như thế nào, trông ra sao, nhưng lại không thu hoạch được gì.

Bây giờ, một số thông tin của mẹ đang ở ngay trong tay, cô lại có chút chùn bước.

Ngón tay Ngu Mẫn đặt trên túi tài liệu, cuối cùng cũng lấy hết can đảm, chuẩn bị mở ra thì điện thoại bên cạnh lại vang lên.

Ba chữ "Tần Lễ Tinh" đập vào mắt cô.

Sao tự dưng Tần Lễ Tinh lại gọi điện cho cô?

Ngụ Mẫn nghe máy, Tần Lễ Tinh ở đầu dây bên kia hỏi: "Khi nào cô về?"

Ngụ Mẫn nói: "Ngay bây giờ, có chuyện gì vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Vừa rồi nhà gọi điện đến, khoảng một tiếng nữa bà nội sẽ đến tìm chúng ta, bây giờ tôi đang trên đường về rồi, lát nữa về đến nhà thì dọn dẹp đồ đạc trong phòng ngủ phụ đi."

Hình tượng của hai người trước mặt bà nội là yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, người yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên sao có thể ngủ hai phòng được? Bà đến nhìn một cái là lộ tẩy ngay.

Ngụ Mẫn gạt những chuyện khác ra sau đầu, nhanh chóng đứng dậy nói: "Ừ, khoảng mười phút nữa tôi sẽ về, còn anh?"

"Chắc cũng gần đến rồi." Tần Lễ Tinh nói: "Cô thu dọn đồ đạc của mình đi, chờ tôi về giúp cô."

Ngụ Mẫn đáp một tiếng "được", rồi nhanh chóng cúp máy, cầm đồ đạc của mình vội vàng về nhà.

Cô về đến cửa nhà đang định mở cửa thì nghe thấy tiếng "ding" một cái, thang máy lại mở ra.

Vừa quay đầu lại, Tần Lễ Tinh cũng sải bước ra khỏi thang máy.

Hai người chạm mặt nhau ở cửa, Tần Lễ Tinh nói: "Bà nội đã xuất phát sớm hơn dự kiến, giờ này không tắc đường, chắc hai

mười phút nữa là đến."

Bọn họ phải tăng tốc thôi.

Ngu Mãn gật đầu, hai người vừa vào nhà đã mỗi người chạy về phòng mình, Tần Lễ Tinh phải dọn dẹp một nửa phòng ngủ chính, Ngu Mãn phải chuyển đồ của mình sang phòng ngủ chính.

Hai người phân công rõ ràng, gần như vừa kịp lúc sắp xếp xong, trước khi bà nội bấm chuông cửa một giây, Ngu Mãn vừa mới thay vỏ chăn trong phòng ngủ phụ bỏ vào máy giặt.

Sau khi nghe thấy tiếng chuông cửa, Tần Lễ Tinh đang định đi mở cửa thì Ngu Mãn đột nhiên hỏi: "Tối nay bà nội có về không?"

Tần Lễ Tinh vừa đi vừa nói: "Về, bà sẽ không ở lại đây."

Ngu Mãn gật đầu, cũng đi theo, hai người cùng mở cửa, nhìn thấy Trình Mỹ Trân đang đứng ở cửa với vẻ mặt hiền từ, phía sau bà là người giúp việc luôn chăm sóc bà, bên cạnh chân người giúp việc đang đặt một chiếc vali.

Trình Mỹ Trân cười nói: "Hai đứa đến thăm bà cũng không nói sớm, vừa hay, hai ngày nay bà không có việc gì, nên đến đây ở với hai đứa."

Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh, đúng là không nên nói trước bước không qua, chưa đến một phút, đã bị vả mặt.

Không chỉ vậy, còn phát sinh vấn đề mới.

Buổi tối, ngủ thế nào đây?

Chương 14

DTV-EBOOK

Trình Mỹ Trân và người giúp việc vào nhà, bà nắm lấy tay Ngu Mãn, cười nói: "Ban đầu bà định đến chỗ Nho Nguyệt ở vài ngày, nhưng gọi điện cho nó, nó nói hôm qua đã đi công tác ở tỉnh ngoài rồi, bà một mình đến đó ở cũng buồn."

Ngu Mãn từng nghe Tần Lễ Tinh nói, Tần Nho Nguyệt cũng sống trong khu chung cư này, chỉ là anh ấy thường về rất muộn, nên rất khó gặp mặt.

Trình Mỹ Trân cười đến nỗi mắt híp lại thành một đường chỉ: "Bà chủ yếu là sợ làm phiền hai đứa, nhưng bà ở nhà một mình cũng chán."

Ngu Mãn cười nói: "Bà nội, bà cứ ở đây đi ạ, vui vẻ nào nhiệt hơn."

Người giúp việc nghe thấy lời của họ, xách vali đi vào phòng ngủ phụ một cách quen thuộc để dọn dẹp giường, Tần Lễ Tinh liếc nhìn phòng ngủ phụ, may mà vừa rồi hai người đã chuyển hết đồ đạc đi.

Tần Lễ Tinh ngồi xuống thì nghe thấy Trình Mỹ Trân nói: "Cháu bảo người ta mang một ít rau tươi đến đây, tối nay bà nội sẽ trở tài cho hai đứa ăn."

Trình Mỹ Trân vẫn nắm chặt tay Ngu Mãn, bà hỏi: "Tay lạnh thế này, có phải là mặc ít quá không?"

Tần Lễ Tinh ngẩng đầu lên, tay Ngu Mãn vẫn luôn lạnh, trước đây khi hai người nắm tay đã phát hiện ra rồi, chỉ là anh không để ý, lúc này bà nội nhắc đến, anh mới nghĩ, trong phòng không

hề lạnh, điều hòa trung tâm bật 24/24, ở nhà anh chỉ mặc một chiếc áo phong cũng đủ ấm rồi.

Nhưng dường như Ngu Mãn luôn mặc rất nhiều quần áo, ra ngoài cũng vậy, cứ như thể quần mình trong ba lớp áo, có lúc anh còn cảm thấy mình và Ngu Mãn không cùng một mùa.

Anh đang ngẩn người thì nghe thấy Ngu Mãn dịu dàng nói: "Cháu đã vậy từ nhỏ rồi, thực ra không lạnh chút nào đâu, lát nữa sẽ ấm lên thôi."

Trình Mỹ Trân nói: "Sức khỏe vẫn còn hơi yếu, hai ngày nữa bà sẽ bảo người mang một ít thuốc bổ đến, cháu tắm bổ đi."

Ngu Mãn mỉm cười đáp ứng. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Trình Mỹ Trân lại hỏi: "Đúng rồi Mãn Mãn, bà vẫn chưa nghe cháu nói về bố mẹ nuôi của cháu, họ có khỏe không? Nhà họ còn có con cái nào khác không?"

Tần Lễ Tinh cũng nhìn Ngu Mãn, Ngu Mãn nói: "Họ rất khỏe ạ, có một em trai, nhỏ hơn cháu tám tuổi, đã học cấp ba rồi."

Cô dường như không muốn nói nhiều về chuyện này, sau khi trả lời xong liền hỏi: "Cháu nghe Lễ Tinh nói, bà thích đi chùa phải không ạ?"

Sự chú ý của Trình Mỹ Trân lập tức bị kéo đi, bà nói: "Đúng vậy, sau khi bố mẹ Lễ Tinh mất, bà và ông nội nó cả đêm không ngủ được, có người khuyên chúng ta nên đến chùa cầu phúc, chép kinh niệm Phật, thói quen này cứ thế mà duy trì đến bây giờ."

Ngu Mãn nói: "Vâng, khi tâm trạng phiền muộn đi chép kinh, quả thực sẽ tĩnh tâm hơn rất nhiều."

Tần Lễ Tinh thấy hai người nói chuyện về việc đi chùa, không nói gì, cúi đầu ngồi bên cạnh nghịch điện thoại, nhưng không biết tại sao, ngón tay lại nhấp vào vòng bạn bè WeChat của Ngu Mẫn.

Vòng bạn bè của cô cũng giống như con người cô, sạch sẽ, gần như toàn là hoa cỏ cây cối, hoặc mèo con chó con gặp trên đường, đủ loại bầu trời hoàng hôn, nội dung cũng chỉ là một câu đi làm tan làm, đi học tan học, tình cờ gặp gỡ.

Anh chán nản lướt xem, vòng bạn bè của Ngu Mẫn không khóa, nhưng rất ngắn gọn, không lâu sau Tần Lễ Tinh đã lướt đến bài đăng đầu tiên của cô.

Vẫn là một bức ảnh, chụp từ cửa hàng tiện lợi, bên ngoài cửa kính là một đêm tuyết hiếm hoi.

[Lạnh thật, mùa mình ghét nhất lại đến rồi.]

Lúc đó cảm xúc bộc lộ ra nhiều hơn bây giờ.

Tần Lễ Tinh tắt điện thoại đặt sang một bên, ngẩng đầu nhìn Ngu Mẫn, Ngu Mẫn vẫn đang trò chuyện với Trình Mỹ Trân, chỉ cần Trình Mỹ Trân mở lời, cô sẽ không để câu chuyện bị ngắt quãng, mỗi câu đều đáp lại tử tế.

Nói chuyện một lúc, Trình Mỹ Trân lại chuyển chủ đề sang Tần Lễ Tinh, bà nói: "Hồi nhỏ nó nghịch ngợm lắm, bà không quản được nó. Có một lần làm chuyện xấu bị ông nội nó dạy dỗ, còn đeo cặp sách bỏ nhà đi, bà đi theo nó ra ngoài, kết quả nó cầm tiền lì xì đến trường tìm anh trai nó. Anh trai nó biết đầu đuôi câu chuyện, lại dạy dỗ nó một trận, thằng bé tức đến mức vừa khóc vừa về nhà, nói với bà rằng lớn lên sẽ làm cảnh sát, bắt ông nội nó và Nho Nguyệt vào tù. Còn nói từ nay về sau sẽ không bao giờ để ý đến hai người họ nữa, kết quả ngày hôm sau đã quên hết chuyện."

Tần Lễ Tinh có chút không vui nói: "Đều là chuyện cũ rích rồi, sao bà cứ lôi ra nói mãi vậy?"

Chuyện này có lẽ được coi là một trong những vết nhơ trong cuộc đời của cậu ấm, điều đáng sợ hơn là còn bị người ta nhắc đi nhắc lại.

Anh chạm mắt Ngu Mãn, trong mắt cô ánh lên ý cười, nhưng khóe miệng lại mím chặt, bộ dạng muốn cười nhưng lại vì lý do gì đó mà chỉ có thể nhịn xuống.

Tần Lễ Tinh đứng dậy, vẻ mặt không kiên nhẫn nói: "Muốn cười thì cười đi, nhịn hỏng người anh không đến nỗi đâu."

Ngũ Mãn lắc đầu: "Không, em không muốn cười."

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, xỏ dép lê đi ra ngoài.

Ngũ Mãn hỏi: "Anh đi đâu vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Cản trở em cười rồi, anh ra ngoài tự kiểm điểm bản thân một chút."

Ngũ Mãn muốn nói gì đó, nhưng Trình Mỹ Trân đã lên tiếng: "Kệ nó đi, ngày nào cũng nói chuyện linh tinh, không biết học ở đâu ra nữa."

"Cháu còn chưa ra ngoài mà, không thể tránh mặt cháu một chút sao?" Giọng nói của Tần Lễ Tinh vọng lại từ cửa ra vào.

Trình Mỹ Trân và Ngũ Mãn làm động tác suyt, chờ đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, cả hai mới cùng lúc bật cười.

Tần Lễ Tinh ra ngoài không lâu, trên tay đã xách hai túi đồ ăn trở về.

Người giúp việc xách đồ vào bếp, phân loại xong liền bắt đầu sơ chế nguyên liệu, Trình Mỹ Trân nói: "Món thịt viên bà làm hai anh em nó đều rất thích. Mãn Mãn, lát nữa cháu cũng ăn nhiều một chút, gầy hay không không quan trọng, khỏe mạnh mới là quan trọng."

Ngu Mãn nói: "Vâng ạ, cháu phụ bà."

Hai người khoác tay nhau đi vào bếp, trong nháy mắt, trong phòng khách lại chỉ còn lại một mình Tần Lễ Tinh. Anh dựa vào ghế sofa, nghĩ ngợi một lúc, cũng đứng dậy đi về phía nhà bếp, nửa người dựa vào cửa kính nhà bếp, nhìn ba người trong bếp nói nói cười cười.

Lúc này anh lại có vẻ thừa thãi.

Tần Lễ Tinh khoanh tay, ánh mắt vô thức rơi vào Ngu Mãn, cô đang chăm chú lắng nghe Trình Mỹ Trân nói chuyện, để thuận tiện cho việc làm bếp, mái tóc dài luôn buông xõa đã được buộc gọn bằng một chiếc chun buộc tóc màu đen, để lộ chiếc cổ thon dài.

Ngu Mãn lơ đãng liếc nhìn Tần Lễ Tinh đang đứng ở cửa, có lẽ anh không biết ánh mắt của mình thu hút sự chú ý đến mức nào.

Tần Lễ Tinh nhanh chóng rời khỏi bếp, không còn ánh mắt nhìn chăm chăm, trong lòng Ngu Mãn thoải mái hơn một chút.

Tần suất Tần Lễ Tinh nhìn chăm chăm vào cô đã tăng lên kể từ khi anh trở về, có lúc ánh mắt tràn đầy hứng thú, có lúc lại có chút nghi ngờ, cứ như đang quan sát một mô hình nào đó.

Nhưng khi cô nhìn lại, hoặc hỏi anh, anh lại coi như không có chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ là muốn xem cô có chuyên nghiệp hay không?

Xem ra vẫn phải tìm thời gian nói chuyện với anh mới được.

Tần Lễ Tinh trở về phòng ngủ chính, anh vốn định thay bộ đồ mặc nhà, từ lúc ra ngoài về, anh vẫn chưa kịp thay quần áo, anh bước vào phòng thay đồ, mở tủ quần áo ra, lại thấy tủ quần áo đã bị chia thành hai nửa, một nửa của anh, một nửa của Ngu Mẫn.

Rõ ràng vừa rồi là anh tự động nhường tủ quần áo, nhưng khi thực sự nhìn thấy quần áo của hai người treo chung với nhau, trong lòng vẫn có chút lạ lẫm.

Anh đưa tay lấy bộ đồ mặc nhà xuống, đóng tủ quần áo lại, đứng ở cửa phòng thay đồ, ánh mắt lần lượt lướt qua từng góc trong phòng ngủ chính, đều có thêm những món đồ không phải của anh, nhưng sở thích của Ngu Mẫn cũng là màu đen trắng xám tối giản, đặt cạnh đồ của anh cũng không hề lạc lõng.

Tần Lễ Tinh đi đến tủ đầu giường, Ngu Mẫn thực sự đã làm đến mức tỉ mỉ, năm phút trước khi bà nội bấm chuông cửa, cô vẫn còn đang đặt mua một số vật dụng trên mạng, trước mặt anh, nhét vào tủ đầu giường.

Có lúc phải thừa nhận, nhìn cô mặt không đổi sắc làm những việc này, anh luôn có cảm giác khác biệt, thậm chí còn nghi ngờ có phải mình đã nghĩ quá nhiều hay không.

May mà, may mà anh đã nhạy bén nhận ra tất cả, nhưng điều này càng khiến anh muốn biết Ngu Mẫn khi tháo bỏ lớp mặt nạ.

Anh đột nhiên nảy sinh hứng thú mãnh liệt, thậm chí còn có chút mong đợi, mong đợi một cuộc khi nào mới có thể nhìn thấy Ngu Mẫn thật sự.

*

Bữa tối đã chuẩn bị xong, Trình Mỹ Trân nói muốn trở tài, nhất quyết không chịu nhường vị trí đầu bếp, vui vẻ nấu một bàn đầy thức ăn.

Sau khi bảo mẫu chuẩn bị xong nguyên liệu, Tần Lễ Tinh cho cô ấy nghỉ, ba người ngồi vào bàn ăn, Trình Mỹ Trân vui vẻ gấp thức ăn cho Ngu Mãn, giục cô ăn nhiều một chút.

Nhìn bát sắp đầy ú ụ, Trình Mỹ Trân vẫn không biết mệt, hận không thể để một mình Ngu Mãn ăn hết cả bàn thức ăn ngon lành.

Ngu Mãn nói: "Bà nội, cháu thật sự no rồi, bà cũng ăn đi, đừng chỉ gấp cho cháu."

Trình Mỹ Trân nói: "Được được được." [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](http://Truyenfull.vision)

Bà vừa nói, lại gấp thêm một ít thức ăn vào bát cho Ngu Mãn.

"Thôi." Tần Lễ Tinh lên tiếng: "Ăn xong bữa này, tự nhiên có một Tần Lễ Tinh chết đói."

Trình Mỹ Trân trừng mắt nhìn anh: "Đang yên đang lành, nói gì vậy, mau nhỏ đi."

Dưới ánh mắt của hai người, Tần Lễ Tinh quay mặt sang một bên, không nhiều không ít, nhỏ ba tiếng.

Trình Mỹ Trân lúc này mới hài lòng: "Trẻ tuổi như vậy, suốt ngày nói sống chết, xem ra thật sự cần phải dạy dỗ lại."

Bà nói xong lại nhìn về phía Ngu Mãn: "Cháu đừng học theo nó."

Ngu Mãn mỉm cười gật đầu: "Vâng bà nội."

Tần Lễ Tinh bắt chước: "Vâng bà nội."

Giống y như đúc, Trình Mỹ Trân không nhận được, vui vẻ cười.

Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh, giơ ngón tay cái với anh: "Giỏi."

Bữa tối này diễn ra rất thoải mái vui vẻ, sau bữa ăn, Ngu Mãn lại đến phòng khách ngồi cùng Trình Mỹ Trân một lúc, Trình Mỹ Trân hai ngày nay tiêu hao không ít thể lực, hôm nay lại ngồi xe lâu như vậy, đã sớm có chút mệt mỏi.

Ngu Mãn từ phòng khách ra, quay đầu nhìn về phía phòng ngủ chính đang hé mở, đèn trong phòng ngủ chính vẫn sáng, ánh sáng xuyên qua cánh cửa hắt ra ngoài.

Cô đưa tay tắt đèn hành lang, hít sâu một hơi, rồi mới bước vào phòng ngủ.

Tiếng nước vọng ra từ phòng tắm, lúc này Tần Lễ Tinh đang tắm.

Ngu Mãn cũng đến phòng thay đồ lấy bộ đồ ngủ của mình, ra ngoài tắm nước nóng, đợi cô trở về phòng thì Tần Lễ Tinh cũng đã tắm xong.

Hai người nhìn nhau, Ngu Mãn bước vào, tiện tay đóng cửa lại: "Máy sấy tóc ở đâu? Bà nội ngủ rồi, tôi vào lấy máy sấy tóc sẽ làm phiền bà."

Tần Lễ Tinh hát cảm về phía phòng tắm: "Trong tủ."

Ngu Mãn nói lời cảm ơn, bước vào phòng tắm, lấy máy sấy tóc từ trong tủ ra, trong phòng rất yên tĩnh, Tần Lễ Tinh chống hai tay lên giường, trước đây sao anh không phát hiện ra tiếng máy sấy tóc ồn ào như vậy nhỉ?

Cách một cánh cửa mà vẫn nghe rõ ràng.

Tiếng máy sấy tóc kéo dài một lúc lâu mới dừng hẳn, Ngu Mãn từ phòng tắm bước ra, mái tóc buông xõa mềm mại trên vai.

Tần Lễ Tinh khẽ nuốt nước bọt, anh nói: "Tư thế ngủ của cô chắc không tệ chứ?"

Ngu Mãn nói: "Rất ngoan."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng: "Mỗi người một bên."

Nhưng Ngu Mãn lại nói: "Không cần."

Tần Lễ Tinh khó khăn lắm mới mở lời vàng ngọc đồng ý nhường một nửa chiếc giường lớn của mình, kết quả Ngu Mãn không cần suy nghĩ đã từ chối.

Anh nhìn Ngu Mãn, bộ đồ ngủ của cô cũng hơi rộng, mặc trên người vẫn có cảm giác trống trải, anh mím môi: "Vậy cô định ngủ ở đâu? Sofa ngoài kia? Bà nội dậy sớm hơn chúng ta nhiều đấy."

Ngu Mãn không trả lời anh, mà đi thẳng đến phòng thay đồ, lúc này cất đồ cô đã phát hiện ra lối đi trong phòng thay đồ rất rộng, có thể trải nệm ngủ dưới đất, cô và Tần Lễ Tinh coi như cách một không gian, không đến nỗi quá ngại ngùng.

Nhưng mà vừa rồi anh nhắc nhở cũng đúng, bà nội dậy sớm, cho nên lát nữa phải khóa trái cửa lại, tuy rằng cô biết Trình Mỹ Trân sẽ không vô duyên vô cớ mở cửa phòng ngủ chính, nhưng khó tránh khỏi có tình huống bất ngờ xảy ra, để chắc chắn, vẫn nên khóa lại.

Tần Lễ Tinh thấy Ngu Mãn vào phòng thay đồ hồi lâu không ra, nghi hoặc đi tới, nhưng khi chỉ còn cách hai ba bước chân, lại dừng lại, anh hướng vào trong gọi: "Tôi vào đây."

Ngu Mãn ở bên trong đáp: "Vào đi."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới tiếp tục đi về phía phòng thay đồ, vừa đến cửa phòng thay đồ, đã thấy Ngu Mãn quỳ trên sàn đang lờ ng vồ chần.

"Cô... ?" Tần Lễ Tinh hoang mang.

Ngu Mãn không nhìn anh, cô nắm lấy góc chần đứng dậy, giữ giữ, vồ chần đã được lờ ng xong, sau khi lờ ng xong, cô mới nói: "Tôi trải nệm ngủ dưới đất là được."

Việc trải nệm ngủ dưới đất đối với Tần Lễ Tinh mà nói cũng vượt quá phạm vi nhận thức, anh lớn đến chừng này, chưa từng thấy người xung quanh trải nệm ngủ dưới đất, huống chi lại là con gái.

Anh nhìn Ngu Mãn rất thản nhiên lấy thêm một chiếc gối từ trong tủ ra, cô khoanh chân ngồi xuống nói: "May mà trong này có chần và đệm dự phòng."

Sau đó phát hiện Tần Lễ Tinh vẫn không lên tiếng, tay cô không ngừng lại, ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang đứng bên ngoài: "Nhìn tôi làm gì? Ngủ đi, ngày mai bà nội nói muốn đi dạo, hai chúng ta đều phải đi."

Cô đặt chiếc gối đã nhét xong vào chỗ: "Đúng rồi, giúp tôi tắt đèn với, cảm ơn."

Tần Lễ Tinh nghe được câu này, dường như mới tìm lại được dây thanh quản của mình.

Anh nói: "Tôi ngủ dưới này."

Anh cũng không đến mức để một cô gái ngủ dưới đất, Tần Lễ Tinh ra vẻ muốn vào trong, Ngu Mãn lại làm động tác dừng tay.

Tần Lễ Tinh đứng tại chỗ, Ngu Mãn nói: "Không cần thấy ngại, chất lượng giấc ngủ của tôi luôn rất tốt, dù môi trường có tệ đến

đâu tôi cũng có thể yên tâm ngủ, hơn nữa chỗ này cũng không tệ, rất ấm áp."

Cô chỉ thiếu nói thẳng ra mấy chữ anh ngủ không quen, Tần Lễ Tinh kỳ thật cũng tự biết, nếu anh ngủ ở trên đó, phỏng chừng cả đêm nay cũng đừng hòng ngủ.

Ngu Mẫn nói xong, liền chuẩn bị nằm xuống, cô vẫy tay với Tần Lễ Tinh: "Ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi, đúng rồi, tiện thể khóa trái cửa lại, đề phòng bất trắc."

Tần Lễ Tinh mím môi mỏng, đưa tay tắt đèn phòng thay đồ, rời khỏi cửa phòng thay đồ, cũng nghe lời Ngu Mẫn, khóa trái cửa phòng ngủ.

Ngu Mẫn chui vào trong chăn, chuẩn bị lướt điện thoại một lát.

Không bao lâu, đèn phòng ngủ chính cũng tắt, trong phòng yên tĩnh, không ai làm phiền ai.

Ngu Mẫn ngáp một cái, hôm nay cô cũng mệt mỏi, xem không bao lâu liền đặt điện thoại sang một bên, ánh mắt lại vừa vắn đối diện với chiếc vali ở góc phòng, trong vali, cất giấu tập tài liệu cô mang về hôm nay chưa mở ra.

Cô khẽ mím môi, thu hồi suy nghĩ, cuộn chặt chăn nhắm mắt chờ giấc ngủ đến.

Trên giường, Tần Lễ Tinh lại trần trọc không ngủ được, anh không hiểu nổi, tại sao Ngu Mẫn có thể thản nhiên trải nệm ngủ dưới đất như vậy, huống chi anh còn chủ động nói nhường một nửa giường cho cô.

Anh nghiêng người, mặt vừa vắn đối diện với lối vào phòng thay đồ, trong phòng tối mờ, anh lại cảm thấy mình nhìn rõ mọi thứ trong phòng thay đồ.

Đặc biệt là Ngu Mãn đang nằm ngủ dưới đất.

Tần Lễ Tinh lại trở mình, mặt hướng ra ngoài cửa sổ, nhắm mắt ép mình vào giấc ngủ.

Năm phút sau, anh ngồi bật dậy trên giường, đầu lại nhìn về phía phòng thay đồ, cuối cùng hít sâu một hơi, vuốt tóc, vén chăn xuống giường, xỏ dép lê đi về phía phòng thay đồ.

Ngu Mãn mơ mơ màng màng, cảm thấy có người đang chọc vào mặt mình, cô mở mắt ra thì thấy Tần Lễ Tinh quỳ một gối bên cạnh mình.

Đầu óc cô ngừng hoạt động một giây: "Hửm? Có chuyện gì vậy?"

Tần Lễ Tinh mặt không cảm xúc nói: "Lên giường ngủ."

Ngu Mãn thở dài, xoay người đưa lưng về phía Tần Lễ Tinh, đầu óc đã ngủ đông, cô lầu bầu: "Bệnh à, đừng làm phiền tôi."

Tần Lễ Tinh trừng lớn mắt, vừa rời Ngu Mãn, là đang mắng anh sao?

Chương 15

DTV-EBOOK

Ánh mắt Tần Lễ Tinh dừng trên gương mặt nghiêng của Ngu Mãn, bản thân anh trên giường trần trọc hết sức bồn chồn, cô thì ngược lại, ngủ say sưa ngon lành.

Đối lập thế này, anh chẳng khác nào một tên hề.

Cô muốn ngủ thì cứ ngủ, đó là lựa chọn của cô.

Trong lòng Tần Lễ Tinh nghĩ như vậy, nhưng cơ thể anh lại cứ như bị đóng đinh trên sàn nhà, không nhúc nhích được.

Anh cứ quỳ một gối như vậy một lúc cũng thấy không chịu nổi, Ngu Mãn mà ngủ như vậy cả đêm, ngày mai tỉnh dậy chắc cũng rã rời cả người.

Cô thật sự không để tâm sao?

Tần Lễ Tinh không biết mình đã lặng lẽ ngồi xổm đầu tranh tư tưởng bao lâu, cuối cùng vẫn không nhịn được, anh đưa tay ôm cả người lẫn chăn lên.

Tuy anh ăn chơi, nhưng cũng không đến mức để con gái nhà người ta ngủ dưới đất, chuyện này mà truyền ra ngoài thì anh còn mặt mũi nào nữa?

Nội tâm anh hoạt động phong phú, tuy động tác có vẻ đơn giản thô bạo, nhưng thực ra lại vô cùng cẩn thận, không dám đánh thức Ngu Mãn.

Dù sao nếu Ngu Mãn tỉnh dậy, Tần Lễ Tinh cũng không biết giải thích thế nào, bản thân trần trọc không ngủ được chỉ vì cô không ngủ trên giường, nói ra, Ngu Mãn chắc chắn lại mắng anh bị bệnh.

Bước chân anh vững vàng, ôm Ngu Mãn đi đến bên giường, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, còn giúp cô chỉnh lại chăn gối.

Tần Lễ Tinh đứng bên giường, ánh mắt lại rơi trên người Ngu Mãn, khẽ cười một tiếng, chất lượng giấc ngủ này quả nhiên giống như lời cô nói, đổi chỗ ngủ mà cũng không hề tỉnh giấc.

Nhưng mà hôm nay cô đi đâu mà mệt mỏi đến vậy?

Tuy nhiên, Tần Lễ Tinh cũng thở phào nhẹ nhõm, Ngu Mãn đã ngủ trên giường rồi, anh cũng có thể ngủ được.

Anh dời mắt, vòng qua phía bên kia giường nằm xuống, anh nằm sát mép giường, khoảng cách giữa hai người còn có thể nhét thêm một cặp đôi nữa.

Tần Lễ Tinh nhìn Ngu Mãn, vui vẻ lắm bầm một câu: "Ngủ ngon."

Anh nói xong, xoay người, lần này cuối cùng cũng có thể yên tâm ngủ.

Trong phòng ngủ chính rất yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều.

Ngu Mãn từ từ mở mắt, đôi mắt trong veo, hoàn toàn không có chút buồn ngủ nào.

Ánh mắt cô dừng trên người Tần Lễ Tinh đang nằm trên cùng một chiếc giường, tư thế ngủ của anh rất nghiêm chỉnh, dù nhắm mắt lại vẫn rất đẹp trai.

Thực ra sau khi mơ màng nói câu "Đừng làm phiền tôi", cô đã tỉnh giấc. Chỉ là không biết phải đối mặt với Tần Lễ Tinh như thế nào, nên cứ giả vờ ngủ, chờ Tần Lễ Tinh tự mình quay lại giường, ngày mai cô có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng hành động này của Tần Lễ Tinh lại khiến cô không hiểu nổi.

Vào lúc anh đưa tay ôm cô lên, bàn tay Ngu Mẫn giấu dưới chăn đã nắm chặt lại, không ngờ anh chỉ đơn giản là muốn cô ngủ trên giường mà thôi.

Trước đây, Ngu Mẫn đã làm rất nhiều công việc, cũng gặp qua rất nhiều người, càng gặp nhiều công tử nhà giàu đến mức không đếm xuể, hầu hết bọn họ đều rất kiêu ngạo, có chút vốn liếng, có chút tiền thì càng ngạo mạn hơn.

Đối với người bình thường đều có một loại khinh miệt. Đối với phụ nữ, bọn họ thật sự quán triệt câu "Phụ nữ như quần áo", hai chữ tôn trọng trong từ điển cuộc sống của bọn họ giống như bị đổ mực tàng hình, căn bản không nhìn thấy.

Trước khi gặp Tần Lễ Tinh, cô đã nghe Diệp Thư và Ngu Phong Lâm nói về anh. Họ nói Tần Lễ Tinh đã mất cả bố lẫn mẹ từ nhỏ, những người khác trong nhà đều rất nuông chiều anh, từ nhỏ đến lớn muốn sao được vậy. Sau khi tốt nghiệp đại học cũng không có hình dáng gì, suốt ngày chỉ ăn chơi hưởng lạc, hoàn toàn trái ngược với anh trai Tần Nho Nguyệt.

Nhưng có thật sự là như vậy không?

Mặc dù phần lớn thời gian khi hai người gặp mặt đều im lặng không nói chuyện, nhưng thực ra cũng có thể rõ ràng cảm nhận được Tần Lễ Tinh không giống như những gì họ nói.

Nói anh mỗi ngày ăn chơi hưởng lạc, trên thực tế anh có sự nghiệp riêng, Ngu Mẫn tính toán sơ qua một nửa tài sản trong hợp đồng mà anh đồng ý cho cô, cũng đủ để cô sống cả đời không cần phải làm việc, sống thoải mái.

Nói anh được nuông chiều vô pháp vô thiên, nhưng thực ra đối với bà nội rất hiếu thuận, quan hệ với Tần Nho Nguyệt cũng

không đến mức như lời đồn bên ngoài.

Trong phòng rất yên tĩnh, Ngu Mãn chậm rãi nằm xuống, nhắm mắt lại, Tần Lễ Tinh tốt hơn lời đồn bên ngoài, đây coi như là điều may mắn trong bất hạnh của cô.

Sáng hôm sau, khi Tần Lễ Tinh thức dậy, anh dụi mắt theo bản năng nhìn sang bên cạnh, anh không quên tối qua mình đã ôm Ngu Mãn lên giường, nhưng người bên cạnh đã không thấy đâu.

Rèm cửa kéo kín mít không lọt một tia sáng nào, Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn đồng hồ báo thức bên cạnh, đã hơn tám giờ.

Anh xuống giường, đeo dép lê đi vào phòng tắm, sau khi rửa mặt xong mới đi ra phòng khách, khi đi ngang qua phòng thay đồ, còn không quên nhìn vào bên trong, chăn và gối đã được cất đi.

Tần Lễ Tinh tỉnh táo hơn một chút, anh mở cửa phòng ngủ chính, cửa phòng ngủ phụ cũng mở, anh vừa ngáp vừa đi ra ngoài, nhưng bà nội và Ngu Mãn đều không có ở nhà.

Mọi người đâu rồi?

Tần Lễ Tinh gỡ gỡ mái tóc rối bù, lại quay về nhìn phòng ngủ phụ một cái, quả thật không có ai.

Anh định lấy điện thoại ra khỏi túi, mò mẫm một hồi mới phát hiện điện thoại vẫn còn trong phòng chưa lấy ra.

Vừa định quay về phòng ngủ thì nghe thấy tiếng mở khóa cửa, anh quay đầu lại nhìn, Trình Mỹ Trân và Ngu Mãn hai tay đều xách đồ.

Tần Lễ Tinh đi tới nhận lấy túi đồ trong tay Trình Mỹ Trân, đặt lên bàn ăn, rồi lại quay về xách túi đồ trong tay Ngu Mãn.

Túi này rất nặng, anh xách cũng hơi đau tay, hướng hồ là Ngu Mẫn.

Anh nhìn Ngu Mẫn, Ngu Mẫn đã cúi đầu thay giày, chỉ có bàn tay liên tục xoa xoa mới cho người khác biết cảm nhận của cô.

Tần Lễ Tinh thu hồi ánh mắt ngay khi cô đứng dậy, anh đặt túi đồ lên bàn ăn: "Hai người sáng sớm ra ngoài làm gì vậy?"

"Đi dạo." Ngu Mẫn nói: "Sau đó thấy chợ rau, nên đi dạo chợ sáng, mua chút hoa quả và rau củ."

Tần Lễ Tinh liếc nhìn tay cô, cả hai tay đều có vết hằn đỏ, vừa rồi xách túi bị cọ đau.

Anh nói: "Sau này những thứ này có thể trực tiếp gọi người ta đưa đến, không cần phải tự mình đi xách."

Ngu Mẫn nhún vai: "Không mua nhiều, chủ yếu là thấy rất tươi."

Trình Mỹ Trân ở bên cạnh cũng nói: "Đúng vậy Tinh Tinh, chúng ta mua dâu tây, vừa to vừa đỏ, nhìn là thấy ngọt rồi. Chỉ là vất vả cho Mẫn Mẫn một mình xách về."

Ngu Mẫn đi tới, mỉm cười dịu dàng: "Không nặng, hơn nữa cũng không phải một mình cháu xách về, bà cũng xách đồ mà?"

Đối với Ngu Mẫn mà nói, trọng lượng này thật sự không tính là gì, chỉ là quai túi xách hơi nhỏ, bị cọ đau tay.

Trình Mỹ Trân càng ngày càng yêu thích cô cháu dâu ngoan ngoãn hiểu chuyện này, hồi nhỏ đã hiếu thảo, lớn lên vẫn đáng yêu như vậy.

Trình Mỹ Trân nói: "Đúng rồi, Mẫn Mẫn nói quán bún ở dưới lầu rất ngon, mua mang về rồi, chúng ta đi rửa tay trước đi, ăn

sáng sớm một chút, nếu không lát nữa sẽ nguội hết."

Ngu Mẫn đáp một tiếng "Vâng", cô cúi đầu cởi áo khoác lông vũ ra, trong phòng bật điều hòa, rất ấm áp, cô không cần mặc dày như vậy.

Cô đang định để áo khoác lên ghế sofa, Tần Lễ Tinh lại đứng trước mặt cô.

Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh không nói gì, chỉ đưa tay lấy áo khoác của cô, giúp cô mang đến móc treo quần áo treo lên.

Hành động này, thật sự giống như một cặp vợ chồng.

Trình Mỹ Trân bưng bát từ trong bếp ra, vừa lúc nhìn thấy cảnh này, bà không nhịn được khẽ mỉm cười, xem ra sau này khi bà trăm tuổi, không chỉ có thể nói chuyện với ông nhà, khi gặp hai người bạn già nhà họ Ngu, bà cũng có thể tự hào nói với họ.

Hiện tại Mẫn Mẫn sống rất tốt.

Sau khi ăn sáng không lâu, Trình Mỹ Trân đề nghị ra ngoài đi dạo, ngoài trời nắng rồi, đi dạo một chút, cả người sẽ thấy khỏe khoắn.

Cách khu chung cư không xa chính là công viên nhân dân quận trung tâm, mùa đông khi có nắng, nơi này là đông người nhất.

Trước đây vào mùa hè, Trình Mỹ Trân và các bà bạn già của bà cũng thích hẹn nhau đến đây nhảy quảng trường, hôm nay vì lý do sức khỏe, nên không nhảy nữa.

Hôm nay đến đây, còn nhìn thấy đội nhảy quảng trường, đang tập luyện bài nhảy mới, họ mặc trang phục thống nhất, nhìn là biết đội chuẩn bị đi thi đấu.

Ngu Mãn cùng Trình Mỹ Trân xem một lúc, sau đó chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ vào bên trong. Tần Lễ Tinh không có kiên nhẫn như vậy, lúc họ xem nhảy đã đi đến phía trước tìm một chỗ ngồi xuống chờ họ.

"Mãn Mãn." Trình Mỹ Trân nhìn cô một cái: "Sau khi cháu trở về, mẹ cháu có liên lạc với cháu không?"

Ngu Mãn không biết tại sao Trình Mỹ Trân lại hỏi vấn đề này, cô đáp: "Không ạ."

Trình Mỹ Trân nói: "Bà cũng đã bảy, tám năm không gặp con bé rồi."

Ngu Mãn hỏi: "Bà nội, mẹ cháu là người như thế nào ạ?"

"Mẹ cháu là người học vẽ tranh, lúc đó con bé rất xinh đẹp, dáng người cao gầy, mỗi khi cười lên giống như một đóa hoa vậy, lúc đó rất nhiều người thích mẹ cháu." Trình Mỹ Trân nói: "Thực ra cháu và mẹ cháu rất giống nhau, hôm đó bà nhìn cháu cái đầu tiên đã nghĩ đến mẹ cháu rồi."

Ngu Mãn không nói gì, yên lặng lắng nghe Trình Mỹ Trân kể chuyện xưa.

Lúc đó nhà họ Ngu và nhà họ Tống cũng có chút qua lại.

Tống Nhã Vân thời đó cũng coi như là một kỳ nữ, nhìn thì có vẻ nho nhã dịu dàng, nhưng tính cách bên trong lại hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài. Bà ấy vì vẽ được một bức tranh hoàn mỹ trong lòng mình, có thể một mình đeo giá vẽ đến những nơi vắng vẻ để vẽ thực tế.

Rõ ràng cũng là tiểu thư khuê các nhà giàu sang, nhưng lại không hề sợ khổ, cũng không hề kiêu căng. Có rất nhiều ý tưởng, và hết sức nhiệt tình theo đuổi ý tưởng của mình.

Bà ấy là người tự do, Ngu Mãn nghĩ thầm.

Cô dường như dần dần phác họa ra hình ảnh người mẹ của mình trong lời kể của Trình Mỹ Trân, tuy vẫn chưa rõ ràng, nhưng cũng có thể nhìn thấy một đường nét sơ lược.

Cô hỏi: "Bà nội, vậy bà có biết bây giờ mẹ cháu ở đâu không ạ?"

Trình Mỹ Trân lắc đầu: "Bảy, tám năm trước vào những ngày lễ tết mẹ cháu vẫn gửi tin nhắn chúc phúc cho bà, sau đó thì không gửi nữa."

Bà quay đầu hỏi: "Cháu muốn tìm mẹ cháu sao?"

Thực ra Trình Mỹ Trân muốn hỏi chính là chuyện này.

Ngu Mãn do dự một chút, không thể không nói, câu nói kia của Ngu Phong Lâm đã tạo thành bóng ma quá lớn đối với cô.

-- Có từng nghĩ đến việc bà ấy không liên lạc với con là vì đã có gia đình mới không?

Tống Nhã Vân ưu tú tự do như vậy, chỉ nghe người khác miêu tả thôi cô đã có ấn tượng tốt với bà ấy, huống chi là những người tiếp xúc gần gũi với bà ấy.

Ngu Mãn không trả lời câu hỏi của Trình Mỹ Trân, Trình Mỹ Trân cũng không ép cô, bà vỗ vỗ tay Ngu Mãn: "Cháu cũng đừng suy nghĩ nhiều, bà chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu có một ngày con muốn tìm mẹ cháu, thì nói với bà, bà nhất định sẽ giúp cháu tìm được."

Ngu Mãn dạ một tiếng: "Cảm ơn bà nội."

Hai người đi đến bên cạnh Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh đứng dậy nói: "Hai cô gái, đã học được bao nhiêu phần bài nhảy đó rồi? Có tự tin giành giải nhất không?"

Trình Mỹ Trân trừng mắt nhìn anh một cái: "Đã kết hôn rồi mà nói chuyện vẫn không đúng đắn như vậy."

Tần Lễ Tinh nhướn mày: "Không đúng đắn sao? Cháu thấy rất đúng đắn mà."

Anh nhìn về phía Ngu Mãn: "Em thấy sao?"

Ngu Mãn hoàn hồn, cô nói: "Bà nội nói đúng."

Tần Lễ Tinh nhìn dáng vẻ thất thần của cô, chỉ khẽ hừ một tiếng.

Trình Mỹ Trân ngồi trên ghế dài lấy điện thoại di động ra: "Hai đứa lại gần một chút, bà chụp ảnh cho hai đứa."

Bây giờ hai người ăn ý hơn lúc ban đầu rất nhiều, nhìn thấy Trình Mỹ Trân giơ điện thoại lên, đã tự nhiên đứng cạnh nhau, vai kề vai, cánh tay chạm cánh tay.

Trình Mỹ Trân giơ điện thoại chụp rất nhiều ảnh, đến khi bà cúi đầu xem ảnh mình chụp.

Tần Lễ Tinh hơi nghiêng đầu về phía Ngu Mãn: "Không vui?"

"Không có." Ngu Mãn không cần suy nghĩ đã phủ nhận.

"Chính là không vui." Lần này Tần Lễ Tinh khẳng định.

Ngu Mãn nhìn bà nội một cái, sau đó nghi ngờ hỏi: "Sao anh biết được tôi vui hay không vui?"

Tần Lễ Tinh nói: "Bởi vì cô không vui, dáng vẻ cười giả tạo rất rõ ràng."

Anh chậm rãi giơ tay lên, ngón tay đẩy hai bên khóe miệng, lúc này độ cong khi cười giống hệt Ngu Mãn.

Ngu Mãn nhìn dáng vẻ của anh, thật sự không nhịn được, phì cười.

Tần Lễ Tinh xoa xoa khóe miệng, lần này là thật sự cười.

Chương 16

DTV-EBOOK

Hai người cùng Trình Mỹ Trân đi dạo cả buổi sáng, ban đầu định mua thức ăn về nhà nấu cơm, nhưng thấy thời gian đã muộn nên quyết định ra ngoài ăn trưa.

Sau bữa ăn, Ngu Mẫn cúi đầu trả lời tin nhắn của thầy giáo, thầy giáo nói chiều nay anh ta rảnh, hỏi cô có muốn tập lái xe trước không.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn cô: "Ngghiêm túc thế, xem gì vậy?"

Ngu Mẫn gửi tin nhắn từ chối, ngẩng đầu nói: "Không có gì, hẹn người dạy lái xe tập xe."

"Mẫn Mẫn, cháu đang thi bằng lái xe à?" Trình Mỹ Trân hỏi: "Giáo viên gọi cháu đi tập xe phải không? Ôi, vậy mau đi đi, không cần phải đặc biệt ở đây với bà, làm xong việc của cháu là được rồi. Sáng nay bà đi bộ nhiều rồi, chiều nay còn phải ngủ một giấc nữa."

Ngu Mẫn cất điện thoại, nghiêng người nắm lấy tay Trình Mỹ Trân, cười nói: "Bà ơi, cháu có bằng lái rồi, chỉ là thi xong chưa dùng đến thôi, cháu hẹn giáo viên giúp cháu làm quen lại."

Trình Mỹ Trân nhìn sang cháu trai mình, nói: "Sao không để Tinh Tinh đi cùng cháu? Dù sao nó cũng rảnh rồi cả ngày."

Ngu Mẫn nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh cũng vừa nhìn cô, đầu óc Ngu Mẫn nhanh chóng xoay chuyển, nói: "Giáo viên này là đã hẹn trước rồi, cũng không tiện thất hứa với người ta."

Trình Mỹ Trân nói: "Dù sao chiều nay cũng không có việc gì, cháu cứ để Tinh Tinh đưa đi luyện tập, tập sớm quen sớm."

Tần Lễ Tinh nói: "Được rồi, vậy anh sẽ xả thân vì nghĩa, cùng em luyện tập."

Hai bà cháu cứ thế quyết định chuyện luyện xe chiều nay của Ngu Mẫn, Ngu Mẫn lại nhìn về phía Tần Lễ Tinh, người sau nhướn mày với cô.

Mơ mơ màng màng, chuyện luyện xe chiều nay cứ thế được quyết định.

Hai giờ chiều, Tần Lễ Tinh lái xe đến điểm hẹn luyện tập, ở phía sau một bệnh viện nào đó trong thành phố, nơi này đường rộng rãi, người cũng ít, chỉ thỉnh thoảng có vài chiếc xe đi qua, là nơi luyện tập xe tốt.

Tần Lễ Tinh bật đèn xi nhan đỗ xe bên đường, không vội xuống xe mà quay sang giới thiệu với Ngu Mẫn các chức năng cơ bản của xe.

Ngu Mẫn mím môi, ngắt lời anh: "Anh chắc chắn để tôi lái chứ?"

Tần Lễ Tinh lái chiếc xe thể thao màu đen ngũ sắc của mình, anh dám dạy, nhưng Ngu Mẫn lại không dám lái, lỡ như sơ ý làm xước một chút sơn, chắc cũng phải tốn một khoản tiền lớn để sửa chữa, nghĩ thôi đã thấy xót ruột.

Tần Lễ Tinh nói: "Biết tại sao lại lái chiếc này không?"

Ngu Mẫn nhìn anh, Tần Lễ Tinh nói: "Vì nó đắt."

Đắt mà còn để cô luyện tập? Ngu Mẫn nhiều lúc không hiểu nổi suy nghĩ của cậu ấm Tần này.

Tần Lễ Tinh liếc mắt đã nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh nói: "Cho nên lát nữa lúc cô luyện tập, trong lòng cứ niệm phải lái

cho cẩn thận, nếu không xước một cái hay gì đó thì phiền phức lắm."

Ngư Mẫn hiểu ra, đây là đang ám thị tâm lý với cô.

Cô không mắc lừa, vì cô không thể đảm bảo mình không mắc lỗi, cô hỏi: "Nhỡ đâu bị thì sao?"

"Nếu thật sự xước thì xước thôi, còn nhỡ đâu gì nữa." Tần Lễ Tinh tỏ vẻ không quan tâm lắm, anh cởi dây an toàn nói: "Xước thì mang đi sửa, yên tâm, không bắt cô đền, tôi tự chịu trách nhiệm."

Ngư Mẫn nhìn anh xuống xe, chậm rãi cởi dây an toàn của mình, cũng xuống xe.

Hai người đổi chỗ cho nhau, Tần Lễ Tinh đợi cô chỉnh ghế xong, tiếp tục giới thiệu một lượt, cuối cùng nói: "Luyện tập đi."

Ngư Mẫn mím môi: "Dây an toàn."

Tần Lễ Tinh cúi đầu nhìn, dây an toàn của mình vẫn chưa cài, anh khẽ ho một tiếng, quay đầu kéo khóa dây an toàn cài vào.

Ngồi trên ghế lái, Ngư Mẫn hít sâu một hơi: "Tôi bắt đầu đây."

Vẻ mặt cô nghiêm túc, Tần Lễ Tinh gạt đầu: "Bắt đầu đi."

Ngư Mẫn từ từ lái xe về phía trước, hôm qua lúc luyện tập thật ra cũng đã quen với chiếc xe, khởi động khá thuận lợi.

Tần Lễ Tinh nhìn ra ngoài, lại nhìn Ngư Mẫn, vốn định nói gì đó, nhưng thấy cô ra vẻ như sắp chết đến nơi, anh mở miệng rồi lại nuốt xuống những lời định nói, đổi giọng: "Đừng căng thẳng, thả lỏng tay ra một chút."

"Ừm." Ngư Mẫn đáp, nhưng cánh tay vẫn căng cứng.

Tần Lễ Tinh chống khuỷu tay lên cửa sổ xe, cầm đặt trên mu bàn tay, nhìn về phía trước, thỉnh thoảng lại giúp cô nhìn gương chiếu hậu.

Không thể không nói, khả năng thích ứng của Ngu Mãn thật sự rất nhanh, lúc lái hai vòng đầu, tốc độ còn chậm hơn cả Trình Mỹ Trân đi bộ, nhưng sau đó tốc độ dần dần nhanh hơn, tuy rằng chiếc siêu xe vẫn bị cô lái như xe đạp, nhưng sự tiến bộ là có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong xe hơi yên tĩnh, Tần Lễ Tinh biết, phần lớn thời gian Ngu Mãn là người ít nói, muốn cô mở lời thì phải chủ động nói chuyện với cô.

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi, anh hỏi: "Cô còn có kế hoạch gì sau này không?"

Ngũ Mãn liếc nhìn anh, suy nghĩ một chút: "Chỉ chờ đến lúc đi học thôi."

Trong một năm này, cô không sắp xếp việc gì cho mình, chỉ là làm một số kế hoạch tài sản, và làm tốt vai trò người vợ của người khác.

"Một năm sau thì sao?" Tần Lễ Tinh lại hỏi: "Một năm sau, cô muốn làm gì?"

Ngũ Mãn suy nghĩ một chút: "Có thể sẽ đi du lịch, hoặc đi học một số thứ mình cảm thấy hứng thú."

Nếu có thể, cô cũng muốn thử tìm kiếm Tống Nhã Vân.

Túi tài liệu trong phòng vẫn chưa xem, hiện tại Ngũ Mãn vẫn chưa chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Ban đầu cô không có ý định muốn gặp Tống Nhã Vân lắm, nhưng sau khi nghe bà nội nói sáng nay, ý định này trong cô đã

tăng lên không ít.

Nhưng Ngu Phong Lâm đã thể hiện rõ thái độ về việc này, ông ta cũng không biết Tống Nhã Vân ở đâu, và sẽ không giúp cô tìm, trừ khi cô có thể mang lại lợi ích cho Ngu thị.

Tần Lễ Tinh thấy sắc mặt cô đột nhiên trầm xuống, khẽ nhướn mày: "Nghĩ gì vậy, nghiêm túc thế."

Ngu Mẫn hỏi: "Hôm qua bố tôi ở dưới lầu nói gì với anh?"

Tần Lễ Tinh thu tay về, ngồi thẳng dậy: "Chỉ là mấy lời nói sáo rỗng thôi, bảo chúng ta vun vén cho cuộc hôn nhân này, sớm sinh con đẻ cái."

Anh nói xong, lại liếc nhìn Ngu Mẫn, Ngu Mẫn không có vẻ gì là ngạc nhiên, cô nói: "Tôi đoán được rồi."

Chẳng qua là muốn để đứa trẻ trở thành sợi dây liên kết giữa hai nhà Ngu - Tần, sáng nay cô xem tin tức, Ngu thị muốn tiếp tục bàn bạc hợp tác kinh doanh với Tần thị.

Tuy tin tức cô và Tần Lễ Tinh kết hôn không công khai rõ ràng, nhưng trong giới cơ bản đều biết, người tìm đến Ngu thị hợp tác cũng nhiều hơn.

Ngu Mẫn thậm chí còn nghĩ, nếu Ngu Phong Lâm không nhắm vào nhà họ Tần làm đối tác, có lẽ ông ta sẽ không nhận cô về.

Ngu Mẫn dừng xe lại bên đường, Tần Lễ Tinh nói: "Không luyện nữa à?"

"Cũng khá đủ rồi, hôm khác luyện tiếp đi." Ngu Mẫn chỉ vào đồng hồ, ở đây vòng vòng hơn một tiếng, cũng nên nghỉ ngơi.

Hơn nữa cô không quên, bà Trình Mỹ Trân vẫn còn ở nhà, chắc là cũng ngủ dậy.

Hai người lại đổi chỗ cho nhau, anh hỏi: "Có muốn đi dạo không?"

Ngư Mẫn không cần suy nghĩ liền từ chối: "Giám đốc Tần, bây giờ là mùa đông, tôi không muốn giầy trước đi dạo, giầy sau phải vào viện truyền nước."

Tần Lễ Tinh có chút thất vọng mím môi: "Được rồi, vậy đợi đến mùa hè năm sau rồi đi."

Anh khởi động xe lại, quả nhiên siêu xe vẫn là ở trong tay mình mới oai phong, vừa rồi ở trong tay Ngư Mẫn cứ như con cừu non.

Ngư Mẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh vật không ngừng lùi về phía sau.

Khi xe đi qua cổng bệnh viện, tốc độ rõ ràng chậm lại, Ngư Mẫn đang định thu hồi tầm mắt nhìn ra ngoài, thì khóe mắt lại liếc thấy một bóng dáng quen thuộc.

Cô ngồi thẳng dậy, hỏi: "Ở đây có thể dừng lại một chút không?"

Tần Lễ Tinh lại giảm tốc độ, anh nói: "Không thể dừng, sao vậy? Khó chịu à?"

Ngư Mẫn nhìn bóng dáng quen thuộc kia, hoàn hồn nói: "Không có, hoa mắt nhìn nhầm, đi thôi."

Tần Lễ Tinh cũng nhanh chóng liếc nhìn cổng bệnh viện, sau khi dời mắt, lái xe trở về.

Buổi tối, Ngu Mãn đi ra từ phòng ngủ phụ, Tần Lễ Tinh đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa chơi game trên điện thoại. Anh nghe thấy tiếng cửa mở, quay đầu lại nhìn: "Bà nội ngủ rồi à?"

Ngu Mãn gật đầu: "Tôi vào phòng đây."

Tần Lễ Tinh ngồi trên ghế sofa ừ một tiếng, lại quay đầu chơi game, chỉ là hơi lơ đãng, thả nhăm chiêu cuối, kết quả đối phương nắm bắt được sơ hở này, một chiêu đã hạ gục anh.

Trong tai nghe bên tai trái truyền đến tiếng kêu la thảm thiết của Dư Du: "Tần Lễ Tinh, cậu đang làm gì vậy? Mộng du à? Thua rồi thua rồi!"

Ván này vốn đã kéo đến giai đoạn cuối, Tần Lễ Tinh là người gây sát thương chính, trực tiếp sụp đổ, bọn họ cũng không ngoài dự đoán bị đối phương một đợt tiêu diệt, chờ đến khi trên màn hình xuất hiện hai chữ "Thất bại", Tần Lễ Tinh khó có được lúc nghe Dư Du nói chuyện, anh nói: "Đi ngủ đi, đừng làm phiền tôi nữa."

Anh nói xong, bấm mấy cái liên thoát khỏi phòng, nhanh chóng thoát game.

Anh tháo tai nghe xuống, khớp xương nhẹ nhàng xoa xoa lỗ tai hơi khó chịu, quay đầu lại nhìn về phía phòng ngủ chính, cửa phòng ngủ chính đang hé mở, Ngu Mãn đã để cửa cho anh, ánh sáng trong phòng và ánh sáng phòng khách hòa vào nhau không phân biệt được.

Tối hôm qua anh đã ôm Ngu Mãn lên giường, cô hẳn là hiểu ý của mình chứ?

Tần Lễ Tinh đứng dậy đi về phía phòng ngủ, khi đi ngang qua công tắc đèn liền tắt đèn phòng khách, ánh sáng phòng ngủ chính càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt anh dừng trên ánh sáng dưới sàn, dừng lại vài giây, mới bước vào trong, ánh mắt đầu tiên liền nhìn về phía giường.

Ngu Mẫn không có ở đó.

Tần Lễ Tinh nhíu mày không thể nhận ra, xem ra vẫn phải tìm Ngu Mẫn nói chuyện rõ ràng.

Anh bước vào phòng, liếc mắt nhìn vào phòng thay đồ, còn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy cảnh tượng giống như hôm qua, nhưng chỉ thấy Ngu Mẫn đang kéo khóa vali.

Anh hỏi: "Cô đang làm gì vậy?"

Ngu Mẫn đặt vali vào góc phòng: "Cất ít đồ."

Cô cất đồ xong quay đầu lại, liền thấy Tần Lễ Tinh đang dựa vào cửa: "Anh đứng đó làm gì?"

"Chỉ là đột nhiên nhớ ra một chuyện." Tần Lễ Tinh nhìn chằm chằm vào mặt Ngu Mẫn: "Hôm qua, cô mắng tôi."

Ngu Mẫn cười gượng gạo: "Sao có thể chứ giám đốc Tần."

"Lúc cô nói móc tôi thì thích gọi tôi là giám đốc Tần." Tần Lễ Tinh nói: "Cô mắng tôi bị bệnh."

"Không thể nào." Ngu Mẫn cố tình nhấn nhá giọng điệu: "Sao tôi có thể mắng anh bị bệnh được."

Tần Lễ Tinh cũng bắt chước cô nở nụ cười gượng gạo: "Cô không phát hiện ra, lúc cô lảng tránh thì ngữ điệu sẽ thay đổi sao?"

Ngu Mẫn cảm nhận được, nhưng đã quen rồi.

Cô vươn vai: "Buồn ngủ rồi, ngủ thôi."

Cô đi ngang qua Tần Lễ Tinh, chân thành nói: "À đúng rồi, vẫn chưa nói cảm ơn anh, giường của anh rất êm."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng: "Rồi sao nữa?"

Còn rồi sao nữa sao?

Ngu Mẫn suy nghĩ một chút, lại nói: "Vậy thì cảm ơn sự phục vụ của anh?"

Cô nói xong liền đi về phía giường.

Tần Lễ Tinh đứng ở cửa phòng thay đồ, quay đầu nhìn bóng lưng Ngu Mẫn.

Không phải.

Tại sao câu này nghe kỳ lạ thế nhỉ?

Chương 17

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn trở lại giường, tối qua đã ngủ chung một đêm, hôm nay còn rụt rè e ngại thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Cô vén chăn lên giường, nằm nghiêng người, dùng chăn trùm kín mít, chỉ lộ ra một bàn tay cầm điện thoại lướt các loại mạng xã hội.

Tần Lễ Tinh chậm hơn cô một bước đi vào, nhìn thấy tư thế của cô liền nói: "Cô như vậy, không khó chịu sao?"

"Không khó chịu." Ngu Mẫn không quay đầu lại, "Như vậy rất ấm."

Tần Lễ Tinh nhìn vị trí điều hòa trung tâm trong phòng, thành phố của họ không giống như miền Bắc, mùa đông có hệ thống sưởi sàn, nhưng điều hòa trong nhà bật cả mùa đông, nhiệt độ cao đến mức anh chỉ cần mặc áo thun là đủ.

Anh đoán Ngu Mẫn sợ lạnh, nhưng không ngờ lại sợ đến mức này.

Cũng khó trách cô lại đặc biệt nhắc đến mùa đông trên vòng bạn bè, những người sợ lạnh chắc đều như vậy.

Anh cũng chậm rãi lên giường, đèn phòng ngủ chính vẫn sáng, bây giờ thời gian còn sớm, hai người đều không có chút buồn ngủ nào.

Tần Lễ Tinh buồn chán xem hết các ứng dụng trong điện thoại, Dư Du hỏi anh có muốn online chơi một ván nữa không, lần này còn gọi cả Tô Trình Thanh, nói nhất định sẽ thắng.

Tần Lễ Tinh không có hứng thú lắm, đang định trả lời tin nhắn thì cảm nhận được Ngu Mẫn bên cạnh cử động.

Anh quay đầu nhìn sang, thấy cô khẽ chống người dậy, đưa tay lấy đồ trên tủ đầu giường, từ góc độ này nhìn sang, anh thậm chí có thể nhìn thấy vành tai cô có một nốt ruồi nhỏ màu rất nhạt.

Ngu Mẫn lấy tai nghe, cô chú ý đến ánh mắt phía sau, vừa quay đầu lại, liền bất ngờ chạm vào ánh mắt của Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh cũng giật mình vì cú quay đầu bất ngờ này, ngón tay đang cầm điện thoại siết chặt lại, anh không ngờ Ngu Mẫn lại đột nhiên quay đầu lại, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, anh hỏi với giọng điệu hơi cứng nhắc: "Chơi game không?"

Vừa nói xong đã hối hận, thật sự là đầu óc anh đột nhiên ngắt mạch, lời nói trực tiếp bật ra khỏi miệng, dù sao Ngu Mẫn cũng chưa chắc đã chơi game.

"Hả?" Ngu Mẫn vốn chỉ là vô tình liếc mắt, chơi game?

Cô nhìn thấy vẻ mặt Tần Lễ Tinh hiện lên vẻ hối hận, tuy rất ngắn ngủi, nhưng cô vẫn nhận ra.

Đây là thua đến mức tức giận rồi sao? Vừa rồi lúc vào hình như đúng là không vui lắm.

Ngu Mẫn suy nghĩ một chút, cô ngồi dậy: "Được."

Giám đốc Tần ra tay rộng rãi, chơi game cùng anh, coi như là một phần công việc cũng được.

Tần Lễ Tinh còn đang nghĩ sau khi Ngu Mẫn từ chối, làm sao để mở lời cho tự nhiên không gượng gạo, không ngờ Ngu Mẫn lại đồng ý sáng khoái như vậy.

Anh ngược lại ngăn người ra, Ngu Mẫn lại tiếp tục nói: "Là trò anh vừa chơi lúc này sao? Nhưng mà có thể tôi chơi không giỏi."

Tần Lễ Tinh h0àn hồn, anh nói: "Không sao, chơi cho vui thôi, dù sao bây giờ cũng không ngủ được."

Ngu Mẫn gật đầu: "Nhưng mà có thể phải đợi một chút, tôi phải tải về trước đã, anh chơi một ván trước đi."

"Ừm." Tần Lễ Tinh nhìn Ngu Mẫn cúi đầu bấm vào kênh tải ứng dụng: "Không vội."

Lúc anh còn chưa kịp phản ứng, thì đã hẹn chơi game tối nay rồi.

Trò chơi này cần một khoảng thời gian để tải về, Tần Lễ Tinh đợi một lúc, lại cảm thấy hai người như vậy thật sự hơi... ngại ngùng.

Anh đang định chơi một ván đấu đôi, chờ Ngu Mẫn tải xong game, nhưng vừa vào game đã nhận được lời mời của Dư Du.

Anh bấm từ chối, Dư Du lại ra vẻ nhất định phải kéo anh chơi cùng.

Có lẽ là từ chối quá nhiều lần, Dư Du dứt khoát gọi điện thoại trực tiếp.

Tần Lễ Tinh cũng tắt máy, Dư Du không bỏ cuộc, cứ gọi mãi.

Ngu Mẫn ở bên cạnh nói: "Hay là nghe máy đi?"

Điện thoại vẫn đang đổ chuông, Tần Lễ Tinh cử động ngón tay, nghe máy.

Anh còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây bên kia đã nói: "Cậu đang làm gì vậy, cứ từ chối mãi. Tôi và Tô Trình Thanh đợi cậu lâu rồi,

nhANH lÊN NHANH lÊN NHANH lÊN, tam kiểM kháCH chỉ còn thiếU cẬU thÔI."

Tuy không bậT loa ngoàI, nhƯng trong phòng không ai nÓI chuyệN, hai ngườI lại ngồI gắN nhau, Ngu MẫN cũNg nghe rỜ rằNg.

Cô nhìn về phIA TầN LỄ TìNH, TầN LỄ TìNH nhậN thấY áNH mắT củA cô, ngắN gỌN nÓI: "Không đắNH vớI các cẬU."

"Không đắNH vớI bỌN tÔI thì cẬU chƠI solo à?" Dư Du nÓI: "TrậN đấU thắNG hẠNG củA anh em đÓ, không có cẬU trỢ giÚP, thậT sỰ rấT khÓ đắNH."

Ngư MẫN lÊN tiếNg: "Có thể đắNH."

TầN LỄ TìNH mím mÔI, còn chƯA kỊP mỞ miệNg, Dư Du trong điệN thoạI đÃ khoa trườNg "oa" lÊN mộT tiếNg: "TÔI nghe thấY giỌNg con gáI rỒI, là em dÂU hẢ? Ngư MẫN? CÙNG chƠI đi!"

TầN LỄ TìNH nhANH chÓNG nÓI: "ChỜ mộT lát nỮA kÉO cẬU, cúp máY đấY."

Anh nhANH tay cúp điệN thoạI, địnH suy nghĩ lỰA lỜI, làm sao đỂ nÓI vớI Ngư MẫN trậN thắNG hẠNG này không đỂ đắNH, đặC biệT là ở bẬC rank củA bỌN họ.

NhƯng vỪA quay đầU lẠI, liềN thấY Ngư MẫN vẫN lUÔN nhìn chẳM chẳM vàO giao điệN trò chƠI, yếT hầU anh khỂ đỘNg, nÓI: "ChƠI game cho vui thÔI, không cần quá đỂ tÂM."

Ngư MẫN gặT đầU: "Ừ, nhƯng mà tÔI biếT chƠI không nhiềU, mong là sẽ không kÉO chÂN mộI ngườI."

TầN LỄ TìNH nÓI: "Không sao."

Dù sao cũng là Dư Du mời cô cùng tham gia trận thăng hạng, cho dù đánh không tốt, Dư Du cũng chỉ có thể tự trách mình.

Game tải xong, Ngu Mãn suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Mọi người rank gì vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Đăng nhập tài khoản của tôi đi."

Lúc trò chơi này hot, anh đã cày cả nick chính lẫn nick phụ, bây giờ không còn nghiện game nhiều như vậy nữa, chỉ chơi vào mùa giải mới, có lúc Dư Du đặt dịch vụ cày thuê cũng dùng tài khoản của anh, cho nên cấp độ tài khoản đều gần giống nhau, cũng có thể chơi được.

Nhưng điều này cũng có nghĩa là độ khó của trò chơi sẽ tăng lên rất nhiều, tuy nhiên không sao cả, Tần Lễ Tinh tự tin có thể gánh team.

Ngu Mãn đưa điện thoại của mình cho Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh rất nhanh chóng đăng nhập tài khoản, anh hỏi: "Cô thường chơi vị trí nào?"

Ngu Mãn nói: "Vị trí nào cũng được, đi rừng hơi tốt hơn một chút."

Tần Lễ Tinh khẽ nhướn mày, điều này đúng là không nhìn ra.

Ngu Mãn nói: "Anh kéo tôi à?"

Tần Lễ Tinh hoàn hồn: "Ừ."

Anh kéo Ngu Mãn vào phòng, lại kéo cả Dư Du và Tô Trình Thanh vào, không cho họ cơ hội nói chuyện, thấy hai người đã sẵn sàng liền nhanh chóng ấn bắt đầu.

Dư Du hỏi trong game: "Là em dâu hả?"

Hai người không bật mic, Tần Lễ Tinh nhìn Ngu Mãn nói: "Kệ cậu ta."

Ngũ Mãn gật đầu: "Được."

Ngũ Mãn là người đầu tiên, nhìn đồng hồ đếm ngược sắp hết, cô hỏi: "Anh muốn tôi chơi gì?"

"Tùy cô." Tần Lễ Tinh đã chuẩn bị sẵn sàng gánh cả đội.

Ngũ Mãn lại hỏi: "Ba người thường chơi gì?"

"Đi rừng và đường trên, dưới." Tần Lễ Tinh đáp: "Cô không cần áp lực, chơi game cho vui thôi."

Ngũ Mãn gật đầu, chọn một tướng đường giữa.

Người chơi ngẫu nhiên kia nhanh tay chọn đi rừng, ba vị trí còn lại được chia cho ba người bạn thân.

Tần Lễ Tinh nói: "Tôi chọn hỗ trợ đi cùng cô."

Như vậy nếu lát nữa trong trận đấu quá tệ, anh có thể đổi điện thoại với Ngũ Mãn.

Ngũ Mãn gật đầu: "Được."

Trò chơi bắt đầu, tâm trí Tần Lễ Tinh luôn đặt trên người Ngũ Mãn, Dư Du và Tô Trình Thanh cứ như đang diễn kịch trong game, hai người họ chẳng để ý đến bọn họ.

Chẳng mấy chốc, Tần Lễ Tinh phát hiện Ngũ Mãn nói mình chơi không tốt hình như chỉ là khách sáo. Ý thức game của cô rất tốt, cộng thêm sự phối hợp của anh, hơn nửa trận đấu trôi qua, anh không chỉ hỗ trợ nhiều mà còn ăn được kha khá mạng, anh không phải kẻ ngốc, có thể nhìn ra là Ngũ Mãn cố tình nhường cho anh.

Anh nhìn không được mở lời: "Cô chơi đỉnh thật đấy, trước đây hay chơi à?"

Ngu Mẫn vừa điều khiển nhân vật di chuyển vừa đáp: "Cũng tạm tạm, hồi đại học chơi nhiều."

"Hửm? Chơi cùng bạn cùng phòng à?" Tần Lễ Tinh thuận miệng hỏi.

Ngu Mẫn đáp: "Không, chơi cùng mấy ông chủ."

"Ông chủ?" Tần Lễ Tinh khẽ nhướn mày.

"Ừ." Ngu Mẫn mắt vẫn dán vào màn hình điện thoại: "Hồi đấy có làm thêm cày thuê, đánh rank cùng các kiểu."

Thực ra chơi game này cũng là tình cờ, lúc đó Ngu Mẫn đang đi làm thêm ở quán trà sữa để kiếm tiền trang trải học phí, có một bạn học cùng trường rất thích chơi trò này, thỉnh thoảng lúc vắng khách, cô ấy cũng lén lút ra sau bếp chơi.

Sau đó Ngu Mẫn mới biết, người bạn học kia làm nghề "cày thuê". Quan hệ của cô ấy với Ngu Mẫn lúc bấy giờ rất tốt, gia cảnh cũng tương tự nhau, cô ấy rất thoải mái kể cho Ngu Mẫn nghe nhiều chuyện về nghề "cày thuê", còn gợi ý Ngu Mẫn học hỏi, vừa giải trí vừa kiếm thêm thu nhập.

Biết điện thoại của Ngu Mẫn không tải nổi game, cô ấy còn đặc biệt dẫn Ngu Mẫn đến cửa hàng đồ cũ, lựa giúp cô một chiếc điện thoại giá cả phải chăng mà cấu hình ổn, tận tình chỉ dạy cô chơi game lúc rảnh rỗi.

Người bạn này có thể coi là một trong số ít những người bạn trong đời Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn ngay từ đầu đã theo chân cô bạn kia nhận vài đơn hàng, ban đầu đánh cũng bình thường, nhưng Ngu Mẫn học gì

cũng nhanh, lên mạng xem chút chiến thuật rồi cách di chuyển, sau đó số lượng ông chủ tìm đến cô cũng nhiều hơn.

Về sau, để giảm thời gian chơi game, Ngu Mãn thích đánh nhanh thắng nhanh. Có khi chỉ vài tiếng đồng hồ, cô đã kiếm đủ tiền ăn cho cả tuần.

Tần Lễ Tinh nghe cô kể chuyện, thành tâm khen ngợi: "Cô giỏi thật đấy, vậy cô có bao giờ thua không?"

Ngón tay Ngu Mãn khựng lại một chút, sau đó hoàn hồn đáp: "Cũng không hẳn là giỏi. Ban đầu thua nhiều, sau này thì ít hơn. Bởi vì thua một hai lần thì không sao, thua nhiều thì các ông chủ cũng hết kiên nhẫn, tự nhiên sẽ đi tìm người khác."

Quan trọng hơn là, thua thì không được trả tiền.

Ngu Mãn đều chọn những đơn hàng chắc ăn, cô không thể chấp nhận bỏ thời gian ra mà chẳng được gì.

Hơn nữa, cuối kỳ đại học thi cử nhiều, đủ thứ việc linh tinh, có những công việc làm thêm cũng không thể đi làm được, cô chỉ có thể nhận vài đơn cày thuê, chơi cùng để kiếm thêm chút tiền sinh hoạt.

Tần Lễ Tinh không hiểu rõ lắm về ngành nghề này, nhưng nghe Ngu Mãn kể thì thấy khá thú vị.

Anh hỏi: "Cô chơi game, bố mẹ nuôi của cô không nói gì à?"

Ngu Mãn hơi phân tâm, nhân vật do cô điều khiển liên bị hạ gục, cô vẫn không ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào con số đếm ngược trên màn hình, đáp: "Không."

"Ồ, vậy cũng khá là thoáng đấy." Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi một chút, lại nhin không được muốn nói gì đó.

Nhưng Ngu Mãn đã cắt ngang, cô hỏi: "Anh có biết vì sao tôi có thể trăm trận trăm thắng không?"

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng, thuận theo lời cô hỏi: "Vì sao?"

"Vì tôi nghiêm túc, không nói nhiều." Nhân vật của Ngu Mãn hồi sinh, cô điều khiển nhân vật, tiếp tục nói: "Dù làm gì, cứ mở miệng nói chuyện là dễ phân tâm, mà phân tâm thì dễ thua." Thua là không kiếm được tiền.

Đương nhiên, câu cuối cùng này Ngu Mãn sẽ không nói ra.

Được rồi, đang nói bóng gió anh nói nhiều đây mà.

Tần Lễ Tinh mím môi, hai người lại chìm vào im lặng.

Tuy nhiên, đây cũng là lần đầu tiên anh nghe Ngu Mãn chủ động kể chuyện ngày xưa, anh cảm giác như mình lại nhìn thấy một Ngu Mãn khác.

Biết đánh nhau, biết chơi game, cô còn biết gì nữa đây?

Tần Lễ Tinh không nhin được liếc nhìn cô.

Ngay sau đó, anh nghe thấy Ngu Mãn nói: "Nhìn người khác cũng dễ phân tâm."

Được rồi, còn là máy dò ánh nhìn nữa chứ.

Tần Lễ Tinh nhướng mày, anh không chịu yếu thế đáp: "Không có nhìn."

Anh chỉ là tò mò thôi.

Ngu Mãn hờ hững ừ một tiếng: "Ừ, không có nhìn."

Giọng điệu rất qua loa.

Tần Lễ Tinh bắt đầu cãi: "Tôi thật sự không có nhìn cô."

"Ừm ừm." Ngu Mãn càng qua loa hơn: "Thật sự không có nhìn tôi."

Tần Lễ Tinh há miệng, cuối cùng lại nuốt lời vào bụng.

Anh cảm thấy hơi ghen khuất, cảm thấy mình chưa phát huy tốt, bây giờ nói gì cũng giống như đang cãi cùn vậy.

Lời nói của Ngu Mãn như có ma lực, rõ ràng cô chẳng nói gì nặng lời, nhưng anh cứ thế nhảy vào cái hố đó. Kết quả cuối cùng, người ta chẳng cảm thấy gì, anh lại cứng họng, tự mình đập tắt khí thế của bản thân.

Tuy nhiên, cảm giác này rất nhanh đã biến mất, tối đó Ngu Mãn chơi cùng anh ba trận, trận nào MVP cũng là anh, trải nghiệm chơi game so với ngày thường đúng là nâng lên không chỉ một bậc.

Sau khi thoát game, Dư Du còn nhện không được nhắn tin cho anh: [Nể cậu thật đấy, để lấy lòng vợ mà trận nào cũng nhường MVP cho hỗ trợ.]

Dư Du: [Cậu đúng là, cậu yêu vợ thật đấy, ngày mai tặng cậu cái cờ "siêu yêu vợ" treo ở nhà luôn.]

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn Ngu Mãn đã cuộn mình trong chăn ngủ say, ngón tay khẽ động, trả lời tin nhắn của Dư Du.

[Tối nay hỗ trợ là tôi.]

Dư Du: [...]

Dư Du: [Đời này ghét nhất mấy đứa yêu nhau.]

Chương 18

DTV-EBOOK

Bệnh viện Nhân dân số 6 Sương Thành.

Ngu Mẫn đeo khẩu trang bước ra từ màn sương mù dày đặc, đi vào khu nội trú. Khi vào đến sảnh, cô xách trên tay đủ loại hộp quà hoa quả, từng tầng từng tầng leo lên cầu thang hỏi thăm, mãi đến tầng 8 khoa hô hấp và bệnh phổi mới tìm được manh mối.

"Xin chào, cho tôi hỏi có thể giúp tôi kiểm tra xem Tề Việt nằm ở giường số mấy được không, bà ấy khoảng 60 tuổi."

Cô y tá liếc nhìn cô: "Cô là gì của bà Tề Việt?"

Ngu Mẫn đáp: "Tôi là..."

"Mẫn Mẫn?"

Ngu Mẫn còn chưa kịp nói hết câu thì nghe thấy có người gọi mình, cô quay đầu lại nhìn, đúng là bóng dáng người quen hôm qua cô gặp, con gái của cô giáo Tề Việt, Tề Dục.

Tề Dục tay đang cầm cháo trắng và bánh bao mua ở căn tin dưới lầu, cô bước nhanh về phía Ngu Mẫn, cười nói: "Thật sự là em, vừa nãy chị còn không dám nhận."

Ngu Mẫn trước tiên nói lời cảm ơn với y tá, sau đó quay sang Tề Dục: "Chị Dục Dục, lâu rồi không gặp."

Tề Dục nhìn những thứ Ngu Mẫn xách trên tay, hỏi: "Em đến thăm người bệnh à?"

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Đến thăm cô giáo ạ."

Tề Dục ồ lên một tiếng, cô dẫn Ngu Mẫn đi vào phòng bệnh, về mặt nghi hoặc: "Sao em biết?"

Ngu Mẫn đáp: "Hôm qua lúc em ngồi xe đi ngang qua cổng bệnh viện, thấy chị đi vào khu nội trú, nên hôm nay đến xem thử, không ngờ lại gặp thật."

Thấy Tề Dục xuất hiện ở bệnh viện, trong lòng cô đã đoán được bảy tám phần, không ngờ lại đoán đúng thật.

Cô nói: "Mấy hôm trước em còn nhắn tin cho cô, cô còn nói đang ở nhà mà."

Tề Dục hiểu ý cô, giải thích: "Bây giờ em vất vả lắm mới tìm được bố ruột, mẹ chị không muốn em lo lắng, biết em mà biết chuyện thì nhất định sẽ đến, nên bảo chị giấu."

Vừa nói, Tề Dục đã dẫn Ngu Mẫn đến cửa phòng bệnh. Trong phòng có ba giường bệnh, hai người kia đang ngồi trên giường xem tivi, chờ y tá đến tiêm và truyền nước.

Giường của Tề Việt ở trong cùng, bà đeo kính, đang yên lặng đọc sách giáo khoa.

Tề Dục xách bữa sáng đến, cười nói: "Mẹ, đừng đọc nữa, mẹ xem ai đến thăm mẹ này."

Nghe thấy giọng Tề Dục, Tề Việt ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy Ngu Mẫn đang mỉm cười đứng phía sau Tề Dục.

"Mẫn Mẫn?" Tề Việt có chút không dám tin, sau đó chậm rãi ngồi dậy.

Ngu Mẫn vội vàng bước tới: "Cô đừng động, cứ nghỉ ngơi đi ạ."

Tề Dục điều chỉnh giường bệnh lên một chút, sau đó nhận lấy quà và hoa quả từ tay Ngu Mẫn, đặt lên tủ đầu giường.

Tề Việt nói: "Đến thì đến thôi, sao lại tốn nhiều tiền thế này?"

Sau đó lại thắc mắc: "Là Dục Dục nói cho con biết đúng không?"

Tề Dục kéo rèm che giường bệnh, rồi lấy ghế cho Ngu Mãn. Ngu Mãn nói lời cảm ơn, sau khi ngồi xuống, cô nắm lấy tay Tề Việt, cười nói: "Không ạ, là hôm qua con đi ngang qua thấy chị Dục Dục."

Sau đó, cô thu lại nụ cười, hỏi: "Cô nhập viện sao không nói cho con biết? Nếu con không nhìn thấy chị Dục Dục, con còn không biết cô nhập viện."

"Chỉ là bệnh cũ thôi, Dục Dục cứ nhất quyết đòi cô đến bệnh viện lớn kiểm tra, nhập viện cũng là vì được bảo hiểm chi trả, khám xong là về nhà thôi." Tề Việt ôn hòa đáp: "Cô đã nói là không sao rồi mà con bé cứ làm ầm lên đòi cô nhập viện."

Ngu Mãn liếc nhìn Tề Dục, cô ấy đang đứng bên tủ đầu giường, mở bữa sáng vừa mua cho Tề Việt, nghe thấy Tề Việt nói vậy, liền quay mặt vào tường.

Ngu Mãn cụp mắt xuống, kiên nhẫn nói: "Chị Dục Dục cũng là vì muốn tốt cho cô, cô cứ yên tâm nằm viện điều trị cho khỏe ạ."

"Không nói chuyện của cô nữa." Tề Việt hỏi: "Về nhà rồi, con có quen không?"

Rồi lại thở dài, bà nhìn chiếc nhẫn trên tay Ngu Mãn: "Chiếc nhẫn này của con là...?"

Ngu Mãn khẽ cử động ngón tay, cười nói: "Dạo trước con kết hôn rồi, định bụng đợi mọi việc ổn định xong sẽ mời cô đến Sương Thành chơi, không ngờ lại gặp cô ở đây trước."

"Kết hôn rồi à." Khuôn mặt Tề Việt rạng rỡ hẳn lên: "Tốt quá, chồng con là người ở đâu? Hai đứa quen nhau khi nào?"

Tề Việt hỏi một tràng, Tề Dục vừa dựng bàn ăn nhỏ lên vừa bất lực nói: "Mẹ, mẹ muốn Mẫn Mẫn trả lời câu nào đây?"

Cô ấy đưa thìa cho Tề Việt: "Mẹ ăn sáng trước đi, lát nữa y tá đến truyền nước biển cho mẹ đấy."

Ngu Mẫn thản nhiên đáp: "Con và chồng con quen nhau hồi đại học, anh ấy học trên con một khóa, ngày mai con dẫn anh ấy đến thăm cô."

"Không cần không cần." Tề Việt nói: "Bây giờ đang là mùa dễ cảm cúm, sau này con cũng đừng đến nữa, khoa hô hấp dễ lây bệnh lắm."

Ngu Mẫn vẫn mỉm cười: "Con đeo khẩu trang rồi, không sao đâu ạ, hoặc là đợi cô xuất viện, đến nhà con chơi vài hôm."

Tề Việt xua tay: "Để lần sau đi, dạo này cô còn đang dạy học sinh, mấy hôm nay phải nằm viện đã làm lỡ nhiều tiết học rồi, bây giờ thời gian trôi nhanh lắm, sắp thi đại học rồi, không thể lơ là được."

Tề Dục nói: "Mẹ, trường có giáo viên khác dạy thay mẹ rồi, bây giờ nhiệm vụ của mẹ là ăn uống đầy đủ, khám bệnh cho cẩn thận, đừng nghĩ ngợi gì nữa."

Ngu Mẫn nắm chặt tay Tề Việt hơn một chút: "Chị Dục Dục nói đúng đấy ạ, đã đi khám rồi thì đừng lo lắng nữa, cô giữ gìn sức khỏe là tốt nhất rồi."

Ngu Mẫn ở lại bệnh viện đến tận trưa, Tề Việt thấy Ngu Mẫn đến thăm thì rất vui, nhưng vẫn không giấu được vẻ mệt mỏi, vừa lúc truyền nước xong, bà nói muốn nghỉ ngơi, Tề Dục liền nhân cơ hội đưa Ngu Mẫn ra khỏi phòng bệnh.

Hai người tùy tiện tìm một quán mì nhỏ ven đường ngồi xuống, Ngu Mẫn nhìn Tề Dục đang dùng khăn giấy lau bàn, trên mặt không còn vẻ thoải mái như lúc gặp mặt ban nãy.

Họ cứ im lặng như vậy, cuối cùng Tề Dục thở dài một hơi, ngẩng đầu lên, hốc mắt đã đỏ hoe: "Chị biết em muốn hỏi gì, kết quả kiểm tra là ung thư giai đoạn cuối."

Sáng nay khi thấy Tề Dục quay mặt đi, Ngu Mẫn đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi nghe tin này, cô vẫn không nói nên lời.

Tề Dục lại rút thêm mấy tờ khăn giấy lau nước mắt: "Trước đây bà ấy cứ kêu chóng mặt, khó chịu, chị bảo bà ấy đi khám. Bà ấy thì cứ lo cho học sinh trong lớp, cứ kéo dài mãi, tuần trước ngất xỉu ngay trong văn phòng, được các thầy cô khác đưa vào bệnh viện. Chị vội vội vàng vàng chạy về, bác sĩ khuyên nên đưa bà ấy đến bệnh viện lớn kiểm tra, ban đầu bà ấy vẫn không chịu, chị cãi nhau một trận với bà ấy, bà ấy mới chịu đi."

Kết quả vừa đến nơi, đã là giai đoạn cuối rồi.

"Cô giáo có biết không?" Giọng Ngu Mẫn có chút cứng nhắc, hai tay đặt trên đùi cũng siết chặt hơn.

Tề Dục lắc đầu: "Không nói cho bà ấy biết, nhưng bà ấy thông minh như vậy, chắc cũng đoán được rồi."

Tề Dục bình tĩnh lại, nói tiếp: "Bây giờ vẫn đang làm kiểm tra, xem có thể phẫu thuật được không, nhưng bác sĩ nói, tuổi bà ấy lớn rồi, phẫu thuật rất nguy hiểm, rất có thể..."

Tề Dục nghẹn ngào không nói tiếp được, nhưng Ngu Mẫn hiểu ý cô ấy chưa nói hết.

Hai người ăn xong bữa cơm im lặng nhất từ trước đến nay, Ngu Mẫn lại hỏi thêm vài chuyện về Tề Dục.

Tháng mười Tề Dục vừa nhận được lời mời làm việc của một công ty ở Sương Thành, công việc cũng mới ổn định, không ngờ lại xảy ra chuyện này, bây giờ vừa phải lo công việc vừa phải chạy qua chạy lại bệnh viện, cô ấy cũng gầy đi nhiều.

Ngư Mẫn hít sâu một hơi, lấy từ trong túi ra một tấm thẻ đưa cho Tề Dục: "Mặt khẩu là sinh nhật của cô giáo."

Tề Dục nói: "Mẫn Mẫn, không cần tiền của em đâu."

Cô ấy định trả lại cho Ngư Mẫn, nhưng Ngư Mẫn giơ tay ngăn lại: "Chị Dục Dục, đây là chút lòng thành của em, chị cứ nhận lấy đi."

Cô hít sâu một hơi: "Đúng rồi, chuyển viện cho cô giáo đi, giường bệnh với bác sĩ chị không cần lo, để em lo liệu."

Tề Dục vừa định nói gì đó, Ngư Mẫn đã chặn lời: "Trước giờ toàn là cô giáo lo lắng cho em, bây giờ cũng nên đến lượt em rồi. Hơn nữa, chị mới chuyển việc đến công ty, còn chưa hòa nhập tốt, cứ xin nghỉ phép mãi, tuy cô giáo không nói gì nhưng trong lòng chắc chắn cũng sốt ruột, cô ấy không muốn nằm viện, thực ra là sợ làm lỡ dở việc của chị."

Tề Dục im lặng, Ngư Mẫn nói tiếp: "Chị Dục Dục, trước đây cô giáo từng nói, em là con gái thứ hai của cô ấy, em làm con gái làm chút việc cho cô ấy, chẳng phải là chuyện nên làm sao?"

Tề Dục hít sâu một hơi: "Được rồi."

Ngư Mẫn đứng dậy: "Chị đợi tin em nhé, chậm nhất là sáng mai."

Tề Dục gật đầu: "Được."

Sau khi nhận được câu trả lời, Ngư Mẫn liền rời đi.

Bên ngoài, màn sương đã tan hết, lần đầu tiên Ngu Mãn không dừng lại ngắm nhìn ánh nắng, vội vàng bắt xe đến bệnh viện tư.

Cô sống ở Sương Thành từ hồi đại học, trước đây vì đi làm thêm, có thể đi từ Nam ra Bắc, gần như mọi ngóc ngách của Sương Thành cô đều biết, đương nhiên cũng rõ bệnh viện nào tốt nhất.

Nhưng đến bệnh viện tư, cô lại được thông báo dù muốn chuyển viện đến đây cũng phải chờ có giường trống mới được, dù có thêm tiền cũng vô ích.

Cả buổi chiều, Ngu Mãn gần như đã đi hết các bệnh viện lớn nhỏ ở Sương Thành, đều nhận được câu trả lời là không có giường, phải chờ.

Mùa đông là thời điểm bệnh của người già thường tái phát, hành lang bệnh viện đều chật kín người, thật sự không thể thêm được nữa.

Ngu Mãn ngồi trên ghế dài dưới sân bệnh viện, ánh nắng chiếu lên người cô, nhưng cô không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Có nên hỏi Ngu Phong Lâm không?

Ngu Phong Lâm cũng chưa chắc đã quan tâm đến cô, dù sao bây giờ ông ta đang bận hợp tác với Tần thị.

Tần thị...

Tần Lễ Tinh!

Ngu Mãn đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế dài, làm người đi đường bên cạnh giật mình, cô không có cách nào, nhưng Tần Lễ Tinh nhất định có cách!

Nửa tiếng sau, Ngu Mẫn về đến nhà, lại phát hiện Tần Lễ Tinh và Trình Mỹ Trân đều không có ở nhà. Cô bình tĩnh lại một chút, rồi mới gọi điện cho Tần Lễ Tinh.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, đầu dây bên kia vang lên tiếng còi xe, hình như anh đang lái xe, anh hỏi: "Sao thế?"

Ngu Mẫn hỏi: "Bây giờ anh đang ở đâu?"

"Bạn của bà nội hẹn bà đi nhảy quảng trường, anh đang đưa bà về." Tần Lễ Tinh vừa nhìn đường vừa nói: "Sắp đến nơi rồi."

Trình Mỹ Trân ngồi bên cạnh cũng hỏi: "Mẫn Mẫn, cháu về nhà rồi à?"

Sáng sớm Ngu Mẫn đã ra ngoài, nói là đi thăm một người lớn tuổi, bà cũng không hỏi nhiều.

"Vâng, bà nội, cháu về nhà rồi ạ, không thấy bà đâu nên gọi hỏi thăm thôi." Ngu Mẫn ngồi xuống ghế sofa: "Vậy anh lái xe cẩn thận nhé, em cúp máy đây."

"Ừ." Tần Lễ Tinh nhả chân ga: "Cúp máy đi."

Sau khi cúp điện thoại, Trình Mỹ Trân hỏi: "Mẫn Mẫn tìm cháu, chắc không có chuyện gì đâu nhỉ?"

"Không có chuyện gì đâu ạ." Tần Lễ Tinh nói: "Có lẽ là vì chuyện học thêm."

Trình Mỹ Trân ồ lên một tiếng: "Lát nữa đưa bà về xong thì cháu về nhà ngay đi, nghe giọng con bé bà thấy hơi khác khác, cháu về hỏi xem sao."

Tần Lễ Tinh nhìn Trình Mỹ Trân: "Vâng, lát nữa cháu sẽ về ngay."

Nhưng lúc anh về đến nhà, Ngu Mẫn lại không có ở nhà.

Gọi điện cho cô cũng không ai nghe máy.

Lạ thật, cô đi đâu rồi?

Tần Lễ Tinh đang phân vân có nên gọi lại cho cô lần nữa không thì Ngu Mẫn đã gọi lại.

Anh bắt máy: "Cô đang ở đâu đấy?"

Ngu Mẫn đáp: "Đang ở bệnh viện."

"Bệnh viện?" Tần Lễ Tinh nhíu mày, anh bước ra ngoài: "Cô bị sao thế? Ở bệnh viện nào?"

Ngu Mẫn nói: "Bệnh viện hôm qua chúng ta đi ngang qua lúc học lái xe ấy."

Tần Lễ Tinh nghĩ một lúc, rồi nhớ ra, anh còn chưa kịp nói gì thì đã nghe Ngu Mẫn hỏi: "Tần Lễ Tinh, anh còn nhớ tôi từng nói, muốn anh hứa với tôi một chuyện không?"

Mới có mấy hôm trước thôi, Tần Lễ Tinh đương nhiên nhớ.

Giọng Ngu Mẫn có chút mệt mỏi: "Anh có thể giúp tôi liên hệ với khoa nội trú của bệnh viện tư được không? Nhờ họ sắp xếp cho một giường bệnh, cô giáo của tôi bị bệnh, tôi muốn đưa cô ấy đến bệnh viện tốt hơn để chữa trị."

*

Tần Lễ Tinh gặp Ngu Mẫn lúc mười giờ tối, cô đi cùng xe cấp cứu, cùng đi còn có một người trạc tuổi cô.

Trên giường bệnh là một người đang hôn mê, trông bà không được khỏe, đây chắc hẳn là cô giáo mà Ngu Mẫn nhắc đến trong điện thoại.

Ngu Mẫn không có thời gian giải thích nhiều với anh, vội vàng cùng nhân viên y tế chạy vào phòng cấp cứu. Đến khi đèn phòng cấp cứu sáng lên, Ngu Mẫn mới có thời gian giới thiệu với anh: "Đây là Tề Dục, con gái của cô Tề. Chị Dục Dục, đây là chồng em, Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh nhìn Tề Dục với đôi mắt rõ ràng là vừa khóc, đưa tay ra: "Xin chào."

Tề Dục cũng đưa tay ra: "Xin chào."

Ba người không nói nhiều, ngồi xuống ghế dài bên ngoài phòng cấp cứu. Tần Lễ Tinh muốn hỏi gì đó, nhưng nhìn hai người đều ỉu rĩ, anh lại nuốt lời vào bụng.

Không biết chờ đợi bao lâu, cuối cùng đèn phòng cấp cứu cũng tắt.

Bác sĩ bước ra, nhìn Tề Dục nói: "Bệnh nhân đã được chuyển vào phòng chăm sóc đặc biệt để theo dõi, tạm thời có thể yên tâm, nhưng mọi người cũng nên chuẩn bị tâm lý, dù sao tình trạng của bà ấy, chắc hẳn mọi người cũng rõ."

Tề Dục vội vàng cảm ơn bác sĩ, cuối cùng trái tim treo lơ lửng cũng được thả lỏng.

Cô ấy quay sang nhìn Ngu Mẫn và Tần Lễ Tinh, giọng khàn khàn: "Mẫn Mẫn, em và chồng em về trước đi, hôm nay em cũng mệt rồi."

Ngu Mẫn há miệng định nói gì đó, sau đó gật đầu: "Vâng, điện thoại của em luôn mở, có việc gì thì gọi cho em nhé. lát nữa em sẽ tìm người chăm sóc đến, tối nay chị cũng nghỉ ngơi đi."

Tề Dục ừ một tiếng, Ngu Mẫn lại nhìn phòng cấp cứu một lần nữa, cuối cùng mới cùng Tần Lễ Tinh đi ra ngoài.

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Ngu Mãn mới nói với Tần Lễ Tinh: "Cảm ơn anh."

"Không có gì." Tần Lễ Tinh vẫn luôn chờ đợi câu nói này của cô: "Cô Tề là giáo viên của cô hồi nào vậy?"

"Là giáo viên cấp ba của tôi, lúc đó cô ấy làm chủ nhiệm lớp tôi." Ngu Mãn mím môi: "Anh về trước đi, tôi đi tìm người chăm sóc cho cô giáo, để chị Dục Dục đỡ vất vả."

"Không cần đâu." Tần Lễ Tinh nói: "Tôi đã sắp xếp xong rồi."

Ngu Mãn nhìn anh, ánh đèn ngoài bệnh viện rất mờ, trong ánh sáng lờ mờ, cô nhìn thấy bóng dáng của Tần Lễ Tinh, cuối cùng, cô cũng chỉ nói một câu cảm ơn.

Mối quan hệ giữa hai người đã gần gũi hơn lúc ban đầu, Tần Lễ Tinh vừa đi về phía bãi đậu xe vừa nói: "Vớ lại, chuyện nhỏ như sắp xếp giường bệnh này không cần cô phải dùng đến lời hứa của tôi đâu, lần sau cứ nói thẳng là được. Nếu tôi không nghe máy, cô cứ đến đây, nói tên tôi với họ là được, họ sẽ tự sắp xếp cho cô."

Bệnh viện tư nhân này, nhà họ Tần cũng có cổ phần, sắp xếp một giường bệnh không phải chuyện khó.

Anh đi được hai bước, nhận thấy Ngu Mãn không đi theo, anh quay lại, Ngu Mãn vẫn đứng yên tại chỗ.

Lúc này ở trong anh chưa để ý, bây giờ ra ngoài mới thấy cô chỉ mặc mỗi áo len, áo khoác hình như... để trên ghế sofa ở nhà rồi?

Chắc là cô đi quá gấp, nếu không với một người sợ lạnh như cô thì sao có thể ăn mặc mỏng manh như vậy được.

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi một chút, rồi quay lại: "Nghĩ gì thế?"

Ngũ Mãn hoàn hồn, lắc đầu: "Không có gì."

Ngay sau đó, cô thấy Tần Lễ Tinh cởi áo khoác của mình ra, chưa kịp phản ứng thì chiếc áo khoác còn vương hơi ấm đó đã giúp cô chặn gió lạnh đêm đông.

Lúc này cô mới nhớ ra mình không mặc áo khoác, nhưng sau khi nghe tin Tề Việt hôn mê, trong khoảnh khắc đó cô không nghĩ được gì khác, chỉ muốn đến bệnh viện nhanh nhất có thể.

Cho đến khi Tần Lễ Tinh khoác áo cho cô, cô mới cảm thấy lạnh, sau khi khoác áo vào, khả năng cảm nhận của cô dường như mới trở lại bình thường.

Dù là trước đây hay bây giờ, đêm mùa đông vẫn thật sự rất lạnh. Gió lạnh luồn qua từng lỗ chân lông, len lỏi khắp cơ thể cô, khiến cô không nhịn được run rẩy.

Cô ngẩng đầu lên, khuôn mặt Tần Lễ Tinh trong màn đêm mờ ảo dường như rõ ràng hơn. Cậu ấm tối nay không có nhiều biểu cảm, cũng không quan sát cô mọi lúc mọi nơi như trước, mà giống như một người bạn, kiên nhẫn chờ đợi cô bình tĩnh lại.

Tần Lễ Tinh chạm mắt Ngũ Mãn, có lẽ chính Ngũ Mãn cũng không biết, lúc này trông cô rất căng thẳng.

Giọng anh bất giác dịu dàng hơn: "Đi thôi, về nhà."

Bên trong anh cũng chỉ mặc một chiếc áo lót, nhưng anh chịu lạnh tốt hơn Ngũ Mãn rất nhiều.

Ngũ Mãn hoàn hồn, lặng lẽ đi theo sau anh, luôn giữ khoảng cách một bước chân. Đến khi lên xe, gió lạnh đêm đông mới bị ngăn cách hoàn toàn.

Tần Lễ Tinh khởi động xe, Ngũ Mãn chợt hỏi: "Anh không hỏi tôi gì à?"

Tần Lễ Tinh như thở dài: "Hỏi gì nữa? Cô muốn nói thì cứ nói thẳng, không muốn nói mà tôi hỏi thì chắc cô lại bịa ra lý do để lấp liếm, tôi không thích nghe, mà chắc bây giờ cô cũng không có tâm trạng để bịa chuyện."

Quả đúng là vậy.

Ngu Mẫn mím môi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài hình như lại có sương mù.

Mùa đông ở Sương Thành, đúng là không hổ danh cái tên của nó.

Sương mù dày đặc, che khuất mọi thứ bên ngoài.

*

Trình Mỹ Trân đã về quê, hai người đương nhiên không cần phải ngủ chung nữa, nhưng phòng ngủ phụ vẫn chưa được dọn dẹp, Tần Lễ Tinh khoanh tay nói: "Tôi thấy cô cũng đừng dọn nữa, hai hôm nữa bà nội lại lên, lúc đó lại chuyển đồ thêm một lần nữa à?"

Bây giờ anh và Ngu Mẫn đã kết hôn, người già chắc chắn mong muốn con cháu ở bên cạnh nhiều hơn, tuy bà không nói ra miệng, nhưng hai ngày nay ở đây, bà thực sự rất vui.

Hơn nữa, hôm nay chắc Ngu Mẫn cũng mệt mỏi cả ngày rồi, từ nhỏ anh đã là cậu ấm được nuông chiều, không biết dọn dẹp phòng ốc.

Lúc đề nghị, anh còn sợ Ngu Mẫn không đồng ý, dù sao người này có thể thản nhiên chọn ngủ dưới đất thì cũng đủ biết tính cách cô thế nào.

Nhưng ngoài dự đoán, Ngu Mẫn lại đồng ý: "Được, vậy tôi đi tắm trước đây."

Tần Lễ Tinh ừm một tiếng: "Ừm, cô đi đi."

Ngu Mẫn cầm đồ ngủ đi ra phòng tắm bên ngoài, Tần Lễ Tinh gãi đầu, lúc này trên xe anh đã nói những lời trái với lòng mình.

Thực ra anh rất muốn biết.

Từ nhỏ đến lớn, anh cũng có không ít giáo viên, nhưng hình ảnh mỗi người thầy người cô giờ đây trong đầu anh đều đã mờ nhạt.

Nhìn Ngu Mẫn lúc này ở phòng cấp cứu, có thể thấy người cô giáo này rất quan trọng với cô.

Giáo viên cấp ba sao?

Nói đi cũng phải nói lại, Ngu Mẫn chỉ thỉnh thoảng nhắc đến chuyện học đại học ở Sương Thành, hình như chưa từng nói đến thông tin về trường cấp ba.

Cô học cấp ba ở đâu?

Trước khi được tìm về, cô sống ở nơi nào?

Trong đầu Tần Lễ Tinh nảy ra hết câu hỏi này đến câu hỏi khác, đây là lần đầu tiên anh tò mò về một người như vậy.

Chương 19

DTV-EBOOK

Sau khi biết được tình trạng bệnh của cô giáo, Ngu Mẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, thêm vào đó là việc hiện Tề Việt vẫn đang nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

Cô có chút không hiểu nổi, tại sao buổi sáng vẫn còn khỏe mạnh, nói cười vui vẻ với cô, vậy mà chỉ sau vài tiếng đã phải vào phòng cấp cứu?

Ngu Mẫn vùi mặt vào trong chăn, giấu đi vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt dưới lớp chăn tối tăm.

Tần Lễ Tinh từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy Ngu Mẫn cuộn tròn trong chăn.

Đây là đang khóc sao?

Tần Lễ Tinh có chút không được tự nhiên, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng dỗ dành con gái. Hay là cứ để cô tự khóc xong rồi mình lại vào?

Hình như cũng không ổn lắm, tuy là kết hôn theo hợp đồng, nhưng dù sao cũng là vợ chồng trên giấy tờ, về tình về lý anh cũng nên an ủi một hai câu.

Tần Lễ Tinh cứng đờ đứng tại chỗ một lúc lâu, nhìn thấy Ngu Mẫn dưới chăn động đậy, anh hoàn hồn, dùng khăn lau mái tóc hơi ướt của mình, đeo dép lê đi tới.

Anh khẽ động yết hầu, đứng bên giường gọi tên cô: "Ngu Mẫn."

Anh lại thở dài: "Sinh lão bệnh tử, vốn là chuyện rất bình thường, cô giáo chắc cũng không muốn nhìn thấy cô buồn như

vậy."

Anh lại đưa tay gỡ gỡ đầu: "Cô... cô đừng buồn nữa, có chuyện gì cứ nói thẳng ra, tôi có thể giúp được sẽ giúp cô."

Ngu Mẫn không trả lời anh.

Tần Lễ Tinh dứt khoát đi vòng qua bên giường cô: "Ngu Mẫn?"

Ngu Mẫn vẫn không nhúc nhích.

Tần Lễ Tinh nghĩ nghĩ, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng vén chăn của cô lên, vốn tưởng cô đang cố tỏ ra mạnh mẽ, nhưng không ngờ, chăn dễ dàng bị anh vén lên một góc, để lộ ra Ngu Mẫn đang trốn bên dưới.

Nửa khuôn mặt cô vùi vào chiếc gối mềm mại, hai mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, đã... ngủ rồi.

Ngủ rồi?

Tần Lễ Tinh cảm nhận được rõ ràng câu nói trước đó của Ngu Mẫn một lần nữa, cô có chất lượng giấc ngủ rất tốt.

Thật là tốt quá.

Như vậy có vẻ như vừa rồi anh có chút tự mình đa tình.

Tần Lễ Tinh nắm lấy chăn của cô, sau đó lại giúp cô đắp lại, nhưng lần này để lộ đầu cô ra, anh không nhịn được nhỏ giọng nói: "Trùm chăn ngủ, không sợ ngạt thở sao."

Anh nói xong liền thuận tay tắt đèn ngủ bên phía cô, sau đó đứng dậy trở về phía giường của mình, bật đèn ngủ lên, vài giây sau, đèn trong phòng ngủ chính cũng tắt hẳn, chỉ còn lại chiếc đèn ngủ kia vẫn tận tụy chiếu sáng một vùng nhỏ.

Cửa phòng ngủ chính được mở ra, nhưng không đóng chặt, có vài tiếng động nhỏ truyền vào từ bên ngoài, rất nhỏ, nhưng nếu lắng tai nghe kỹ vẫn có thể nghe thấy.

Ngu Mẫn trên giường từ từ mở mắt ra, tuy có vẻ mệt mỏi, nhưng hiện tại cô không hề buồn ngủ.

Chỉ là nhất thời cô không biết nên trả lời lời an ủi của Tần Lễ Tinh như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng chỉ còn cách giả vờ ngủ.

Tuy rằng né tránh đáng xấu hổ, nhưng lại hiệu quả ngoài ý muốn.

Rèm cửa sổ phòng ngủ chính đã được kéo kín mít, không nhìn thấy chút gì bên ngoài.

Ngu Mẫn hít sâu một hơi, hai tay giấu dưới chăn nắm chặt mép chăn, để chăn ôm sát vào người hơn, dường như chỉ có cuộn tròn mình lại mới có thể có được chút cảm giác an toàn.

Tâm trạng cô rất rối bời, muốn sắp xếp lại, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Ngu Mẫn nhắm mắt lại lần nữa, ngày mai còn phải đi thăm thầy, cô phải giữ tinh thần thật tốt mới được.

*

Là mơ.

Ngu Mẫn biết rất rõ mình đang chìm trong cơn ác mộng.

Bởi vì Tề Việt mà cô nhìn thấy trẻ hơn bây giờ rất nhiều, ngay cả tóc cũng vẫn còn đen nhánh, quanh năm dùng hai sợi dây chun buộc tóc ra sau đầu, trông vừa gọn gàng vừa năng động.

Bà tìm thấy Ngu Mãn đang làm việc, khuyên cô phải học hành cho tốt, dù bố mẹ không đồng ý cũng không sao, bà có thể giúp cô tìm được người hảo tâm giúp đỡ.

Tề Việt nói với cô, nhất định phải học hành, mới có thể bước ra khỏi ngọn núi này một lần nữa.

Tại sao lại là một lần nữa?

Bởi vì tất cả mọi người trong thị trấn đều biết cô là con nuôi, Tề Việt khi trở thành giáo viên chủ nhiệm của cô cũng đã sớm biết chuyện của cô.

Sau đó là cảnh cô dùng thân hình gầy yếu của mình, tranh luận với bố mẹ nuôi, cuối cùng là sau khi cô nói ra rằng tất cả chi phí của mình đều do cô tự lo liệu, bố mẹ nuôi mới miễn cưỡng đồng ý.

Ngu Mãn nhìn Tề Việt nắm lấy bàn tay gầy guộc của mình, bà mỉm cười: "Cô biết, con là đứa trẻ thông minh, không phải đứa trẻ hư."

Bà nói, đôi tay là vũ khí để bảo vệ bản thân, bà rất vui vì Mãn Mãn có thể dùng nắm đấm của mình để bảo vệ chính mình.

Khuôn mặt Ngu Mãn còn chưa kịp nở nụ cười, thì cảnh tượng đột nhiên thay đổi, cô đứng trước cửa phòng cấp cứu, bác sĩ đẩy cửa phòng phẫu thuật ra, nhưng lại với vẻ mặt tiếc nuối chỉ thốt ra hai chữ: "Xin nén đau thương."

"Cô ơi!"

Ngu Mãn đột ngột ngồi bật dậy trên giường, đôi mắt dần dần lấy lại tiêu cự, dần dần nhìn rõ đồ đạc trong phòng.

Giác quan của cô dần dần thoát khỏi giấc mơ, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, hơi thở cũng dần ổn định lại. Cô đưa tay sờ lên

trán, cả bàn tay đều ướt đầm.

Đột nhiên, chiếc đèn ngủ bên cạnh bật sáng.

Ngu Mẫn quay đầu nhìn lại, Tần Lễ Tinh cũng đang ngồi dậy với vẻ mặt ngái ngủ, anh quay đầu lại, lim dim một mắt nhìn Ngu Mẫn, không nói gì, chỉ vén chăn lên, xỏ dép lê đi ra ngoài.

Ngu Mẫn đã hoàn toàn tỉnh táo, cô đưa hai tay ôm mặt hít sâu một hơi, cũng xuống giường đi vào phòng tắm, rửa mặt, cô ngẩng đầu lên, nhìn mình trong gương, nước lạnh khiến đầu óc cô tỉnh táo lại.

Cô lấy một chiếc khăn lau mặt lau khô nước trên mặt, thở dài một hơi, rồi mới quay người ra khỏi phòng tắm.

Vừa đúng lúc, Tần Lễ Tinh cũng bước vào, anh hai tay cầm nước, nhìn Ngu Mẫn, đưa cốc nước trong tay ra, Ngu Mẫn ngăn người, nhận lấy cốc nước, hai tay ôm lấy cốc, hơi ấm truyền qua thành cốc khiến tay cô ấm lên đôi chút.

Cô lại ngược mắt nhìn Tần Lễ Tinh, trong phòng chỉ có chiếc đèn ngủ của anh đang sáng, rất mờ ảo, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ đồ vật, nhưng cô lại cảm thấy lúc này Tần Lễ Tinh vô cùng rõ ràng.

Tần Lễ Tinh tự lấy một chai nước khoáng, anh vặn nắp uống một ngụm, giọng nói khi nói chuyện vẫn còn khàn khàn, anh nói: "Trời còn sớm, ngủ tiếp đi."

Anh nói xong lại ngáp một cái, cầm chai nước khoáng vừa lấy từ trong tủ lạnh đi về phía giường, anh đặt chai nước khoáng bên cạnh đèn ngủ, nhận thấy Ngu Mẫn không quay lại, anh quay đầu hỏi: "Hửm? Không buồn ngủ sao?"

Tay Ngu Mẫn đang ôm cốc nước siết chặt hơn một chút, chậm rãi trở về giường.

Tần Lễ Tinh nhắc nhở: "Chắc nước không quá nóng đâu."

Ngu Mẫn cúi đầu nhìn, thử nhấp một ngụm, nhiệt độ nước chỉ hơi cao hơn nước ấm một chút, đúng là nhiệt độ mà cô thích.

Cô có chút bất ngờ nhìn Tần Lễ Tinh, không ngờ anh lại tinh tế đến vậy.

Nhưng người kia đã nằm lại trên giường, quay lưng về phía cô.

Một cốc nước cũng không nhiều lắm, Ngu Mẫn uống xong liền đặt lên tủ đầu giường, lên giường nằm, lại nghe thấy Tần Lễ Tinh lầm bầm: "Tắt đèn."

Động tác nằm xuống của Ngu Mẫn khựng lại, sau đó đáp: "Ừ."

Cô vừa nằm xuống chưa được mấy giây, thì thấy Tần Lễ Tinh vươn tay dài tắt chiếc đèn ngủ duy nhất.

Căn phòng ngủ chính lại chìm vào bóng tối.

Lúc này Ngu Mẫn lại có chút không ngủ được, cô biết, hiện tại Tần Lễ Tinh cũng chưa ngủ.

Cô mím môi, nhỏ giọng đáp lại Tần Lễ Tinh: "Cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh bên kia trở mình, nằm ngửa, anh lầm bầm: "Ngủ đi."

Anh cũng chỉ là tự nhiên muốn uống nước, tiện thể mang vào cho cô một cốc nước nóng thôi, có gì mà phải cảm ơn.

Ngu Mẫn trong bóng tối phác họa ra hình dáng của Tần Lễ Tinh, cô mím môi, lại vui mặt vào trong chăn.

Ngày hôm sau.

Ngu Mãn dậy từ rất sớm, nhẹ nhàng mặc quần áo chỉnh tề rồi đến bệnh viện.

Tê Việt vẫn đang nằm trong phòng ICU, Tê Dục ở trong phòng do Tần Lễ Tinh sắp xếp, ngủ một giấc trong lo lắng.

Cô ấy ăn xong bữa sáng mà Ngu Mãn mang đến cho mình, hai người đứng trước cửa phòng chăm sóc đặc biệt, không vào được cũng không nhìn thấy gì.

Ngu Mãn đưa tay vỗ lên vai cô ấy: "Để em ở đây trông, chị đi ngủ thêm một lát nữa nhé?"

Tê Dục lắc đầu: "Bây giờ không buồn ngủ lắm, bác sĩ nói xem hôm nay có thể tỉnh lại không, lát nữa có giờ thăm khám, chị đợi xem xong rồi sẽ chợp mắt một lát."

Ngu Mãn mím môi, chỉ vỗ vỗ vai cô ấy.

Hai người cùng nhau đợi đến giờ thăm khám, nhưng vào trong chỉ có thể vào một người.

Ngu Mãn nhìn vào bên trong, cô nói: "Em đi mua cơm trưa, chị vào trong đi."

Tê Dục ừ một tiếng, đi theo y tá thay đồ bảo hộ.

Ngu Mãn một mình đi ra khỏi bệnh viện, cô không vội đi mua cơm, mà tìm một chỗ ngồi xuống.

Sáng nay vẫn sương mù dày đặc, sương mù tan hết, ánh nắng liền chiếu xuống, nhiệt độ có vẻ như còn muốn tăng lên. Cô hơi ngẩng đầu, nhắm mắt lại, cảm nhận ánh nắng chiếu trên mặt mình.

Cô tự tận hưởng ánh nắng một lúc, nghe thấy tiếng bước chân đi tới. Ngu Mãn mở mắt nhìn về phía phát ra tiếng động.

Thật không ngờ lại là Tần Lễ Tinh.

Hôm nay Tần Lễ Tinh mặc một chiếc áo khoác màu đen, anh dừng lại trước mặt Ngu Mẫn, nghi hoặc hỏi: "Sao cô lại ngồi ở đây?"

Ngu Mẫn giải thích: "Đến giờ thăm khám rồi, Tề Dục vào thăm cô, tôi ra ngoài mua cơm."

Cô nhìn Tần Lễ Tinh: "Sao anh lại ở đây?"

"Đi ngang qua." Tần Lễ Tinh cũng không biết sao mình lại đi đến đây, vốn là đã hẹn Dư Du và Tô Trình Thanh ăn cơm ở Phẩm Nhất Vị, đi ngang qua đây thì không nhịn được dừng lại.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Cùng đi ăn cơm nhé? Dư Du và Tô Trình Thanh cũng ở đó."

Nói đi cũng phải nói lại, hai người kết hôn cũng đã được một thời gian, nhưng mới chỉ gặp người nhà của Tần Lễ Tinh, bạn bè thì cũng chỉ có tối hôm trước lúc chơi game, dùng nhân vật game "gặp mặt" một lần.

Ngu Mẫn nói: "Trạng thái của tôi hôm nay mà đi gặp bạn anh, có phải không được ổn lắm không?"

Quảng thâm dưới mắt Ngu Mẫn hiện rõ, chứng tỏ tối qua cô ngủ không ngon.

Tần Lễ Tinh cũng nhớ tới chuyện tối qua cô bị giật mình tỉnh giấc, lúc đó anh chỉ mơ mơ màng màng cảm thấy người bên cạnh dậy, bản thân theo phản xạ ngồi dậy hoàn toàn là hành động theo bản năng.

Anh nói: "Được rồi, để lần sau đi."

Ngu Mẫn gật đầu: "Xin lỗi anh."

Tần Lễ Tinh hơi nhướn mày: "Sao tự nhiên lại xin lỗi?"

Ngu Mẫn mở miệng, cô nói: "Gặp người nhà, bạn bè đều là chúng ta đã nói trước, lần này vì nguyên nhân cá nhân của tôi dẫn đến không thể..."

Tần Lễ Tinh làm động tác dừng lại: "Không cần phải nâng lên mức độ đó, không rảnh thì không rảnh, nào có nhiều lời xin lỗi thế."

Nói thật, anh vẫn thích mặt khác Ngu Mẫn hơn, kiểu nói chuyện khách sáo này, anh nhìn thế nào cũng thấy không thoải mái.

Tần Lễ Tinh nhìn đồng hồ trên cổ tay: "Nếu cô không đi, vậy tôi đi trước, cũng sắp đến giờ rồi."

Ngu Mẫn gật đầu, chỉ là nhìn Tần Lễ Tinh đi được hai bước, cô lại không nhịn được nói: "Tần Lễ Tinh, cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh quay đầu lại: "Lại cảm ơn cái gì?"

Ngu Mẫn nói: "Cảm ơn anh đã giúp tôi."

"Chuyện này không phải hôm qua đã cảm ơn rồi sao?" Anh nói: "Không cần cảm ơn lần nữa, làm tôi cũng thấy áp lực."

Ngu Mẫn ừ một tiếng, Tần Lễ Tinh nghĩ nghĩ: "Cô biết nấu cơm không?"

"Biết." Ngu Mẫn không hiểu ý anh, nhưng nấu cơm đối với cô mà nói là chuyện rất đơn giản.

"Nếu cô thật sự muốn cảm ơn tôi, vậy tối nay cô nấu cơm đi, tối nay dì giúp việc xin nghỉ rồi." Tần Lễ Tinh nói: "Trong tủ lạnh có nguyên liệu, chiều nay tôi có việc, chắc khoảng sáu giờ mới về."

"Được." Ngu Mãn đồng ý.

Dù sao cô cũng không vào thăm cô giáo được, chắc đợi Tề Dục nghỉ ngơi xong, cô cũng sẽ về.

Sau khi thấy Ngu Mãn đồng ý, Tần Lễ Tinh mới dứt hai tay vào túi đi, nhưng bước chân lại có phần nhẹ nhàng hơn.

*

Tần Lễ Tinh về sớm hơn thời gian dự định một chút.

Lúc đó Ngu Mãn vừa vào bếp sơ chế nguyên liệu, nghe thấy tiếng động liền quay đầu lại nhìn, Tần Lễ Tinh đang vừa cởi áo khoác vừa đi về phía bếp.

Ngu Mãn nhìn anh một cái, sau đó quay đầu lại tiếp tục rửa rau trong tay.

Giọng nói của Tần Lễ Tinh vang lên từ phía sau, anh hỏi: "Tối nay ăn gì?"

Ngu Mãn không ngẩng đầu lên, nói ngắn gọn: "Rau, thịt, tôm."

Tần Lễ Tinh chớp chớp mắt, đi vào bếp, nhìn nguyên liệu đã chuẩn bị mới hiểu được ý nghĩa cụ thể trong câu nói đơn giản kia của cô.

Tôm rất tươi, là dì giúp việc mua từ sáng sớm, vẫn luôn để trong chậu, vốn là định tối nay nấu cơm cho bọn họ, không ngờ người nhà dì ấy bị ốm, dì ấy liền xin nghỉ vội vàng về quê.

Ngu Mãn hỏi: "Anh biết sơ chế nguyên liệu không?"

Cụm từ sơ chế nguyên liệu chưa từng xuất hiện trong từ điển của Tần Lễ Tinh, anh im lặng định nói có thể thử xem sao, nhưng Ngu Mãn cũng nhận ra mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn, cô nói: "Vậy anh ra ngoài đi."

Rõ ràng câu nói cũng không có ý gì, nhưng nghe vào tai Tần Lễ Tinh lại có chút chói tai.

Không phải chỉ là sơ chế nguyên liệu thôi sao? Có gì mà không biết làm chứ!

Anh xắn tay áo lên đi đến bên cạnh Ngu Mãn: "Cần tôi làm gì?"

Ngũ Mãn nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, nhưng thấy anh vẻ mặt đầy quyết tâm, suy nghĩ: "Vậy anh rút chỉ tôm đi."

Cô đặt tấm vừa lấy ra bên cạnh tay anh, còn chu dao cầm một con tôm lớn lên làm mẫu trước mặt Tần Lễ Tinh, nhẹ nhàng rút chỉ tôm ra.

Tần Lễ Tinh nhướn mày: "Chỉ đơn giản vậy thôi sao?"

Ngũ Mãn lấy một cái bát sạch, bỏ chỉ tôm đã rút vào trong: "Cứ làm như vậy là được."

Tần Lễ Tinh nhìn những con tôm còn sống đang nhảy trong bát, anh lại xắn tay áo lên, học theo dáng vẻ vừa rồi của Ngũ Mãn, từ trong nước vớt một con tôm ra, cả bàn tay nắm chặt con tôm, như sợ nó chạy mất.

Ngũ Mãn liếc mắt nhìn, không nói gì, tiếp tục rửa rau.

Còn Tần Lễ Tinh thì vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, dùng tấm đâm vào thịt tôm, sau đó hơi dùng sức, chỉ tôm đứt luôn bên trong.

Anh nói: "Đứt rồi thì làm thế nào?"

Ngũ Mãn nói: "Lại rút tiếp là được, đừng dùng sức quá, sẽ đứt."

Tần Lễ Tinh nhìn chằm chằm con tôm không biết nên làm thế nào, Ngũ Mãn đặt rau đã rửa xong sang một bên, nhận lấy con tôm từ tay anh, cầm một chiếc tấm khác, chậm rãi rút chỉ tôm.

Thật kỳ lạ, con tôm trong tay cô lại ngoan ngoãn lạ thường, chỉ tôm bị đứt dễ dàng được rút ra, cô bỏ vào bát, nhẹ nhàng nói: "Để tôi làm cho, anh đi rửa rau nhé?"

Tần Lễ Tinh nhìn Ngu Mãn, cô đã đưa tay ra lấy tôm trong chậu, anh nhìn cổ tay mảnh khảnh kia, không chút suy nghĩ liền đưa tay ra nắm lấy.

Ngu Mãn ngược mắt nhìn anh, Tần Lễ Tinh lại như bị điện giật vội vàng rút tay lại, yết hầu anh chuyển động: "Đã nói là để tôi làm việc này mà."

Ngu Mãn buông tay xuống: "Được rồi."

Cậu ấm này có đầu có cuối cũng tốt.

Ánh mắt cô lướt qua trước người anh, xoay người đi về phía tủ bếp.

Tần Lễ Tinh hơi thở phào nhẹ nhõm, anh tĩnh tâm lại, hôm nay như thể đang đối đầu với chậu tôm này vậy, anh nhất định phải chinh phục nó!

Anh tập trung tinh thần rút chỉ tôm, bỗng nhiên nghe thấy Ngu Mãn nói: "Tần Lễ Tinh, anh đừng động đây."

Nhưng vừa nghe thấy câu này, anh theo bản năng nghiêng người về phía phát ra tiếng nói, không ngờ khoảng cách với Ngu Mãn lại gần hơn một chút.

Ngu Mãn dang tay ra, vừa vặn ôm lấy eo anh.

Tần Lễ Tinh cảm thấy trái tim trong lồng ngực mình đập thình thịch, tay đang cầm tôm cũng vô thức siết chặt, anh nín thở, như thể không biết nói gì.

"Cô... cô... cô làm gì vậy?"

Hai người nắm tay cũng đã mấy lần rồi, anh miễn cưỡng có thể chấp nhận, nhưng bọn họ vẫn chưa từng ôm nhau một cách đàng hoàng.

Ngu Mẫn đột nhiên làm vậy, cũng không phải là anh ghét, chỉ là có chút không quen. Anh thậm chí còn cảm thấy mình sắp đổ mồ hôi.

Tại sao bây giờ lại ôm? Là muốn tìm kiếm một sự an ủi sao?

Nhưng tay anh đang cầm đồ cũng không thể ôm lại cô, càng không thể an ủi cô.

Ngu Mẫn rất nhanh lùi lại một bước, cô nghi hoặc hỏi: "Buộc tạp dề, nếu không áo anh sẽ bị bẩn."

Tần Lễ Tinh chớp mắt, sau đó mới cúi đầu nhìn eo mình, quả nhiên đã được buộc một chiếc tạp dề cùng màu với chiếc tạp dề của cô.

Ngu Mẫn thấy anh có vẻ khác lạ, lại nhớ tới phản ứng của anh lúc hai người lần đầu tiên nắm tay.

Chắc là anh không thích tiếp xúc gần gũi với người khác như vậy.

Ngu Mẫn nói: "Xin lỗi, tôi thấy tay anh không tiện, nên muốn giúp anh buộc."

Tần Lễ Tinh dần dần tìm lại được giọng nói của mình, anh ồ một tiếng: "Cảm ơn."

Ngu Mẫn tiếp tục xử lý các nguyên liệu khác.

Tần Lễ Tinh cũng quay lại đối mặt với bồn rửa, anh chậm rãi hít sâu một hơi, xòe bàn tay ra, mới phát hiện con tôm vừa bị anh nắm trong tay đã bị bóp đến mức không ra hình dạng.

Anh thân nhiên ném con tôm đó vào thùng rác, đưa tay ra lấy một con tôm khác.

Hai người không ai nói chuyện nữa, trong bếp chỉ còn tiếng nước chảy hoặc thỉnh thoảng là tiếng Ngu Mãn cầm dao thái rau.

Tần Lễ Tinh cup mắt xuống, liếc nhìn lồ ng ngực mình.

Ngoài những âm thanh đó ra, còn có, chính là âm thanh anh không thể nào kiểm soát được, tiếng tim đập nhanh.

Chương 20

DTV-EBOOK

Sau khi sơ chế xong nguyên liệu, Tần Lễ Tinh không còn việc gì để làm trong bếp nữa.

Anh rửa tay, lại ngửi ngửi mùi trên tay, nhíu mày vẻ chán ghét, toàn mùi tanh. Ban đầu anh định ở trong bếp xem Ngu Mẫn nấu ăn, nhưng chịu đựng được năm phút thì vẫn phải đi vào phòng tắm. Rửa bằng xà phòng rửa tay hai lần, xác định không còn mùi nữa mới đi ra.

Lại vào bếp lần nữa, món tôm xào cay của Ngu Mẫn đã ra khỏi chảo, sắc hương vị đều đủ cả.

Tần Lễ Tinh không nhịn được nói: "Không ngờ cô lại giỏi như vậy."

Ngũ Mẫn nhanh nhẹn mở vòi nước rửa chảo: "Anh có thể nếm thử trước, có thể hơi cay một chút."

Ban đầu không định cho nhiều ớt như vậy, số ớt đó là lượng dùng cho hai món. Nhưng lúc làm Ngu Mẫn theo bản năng đã cho hết chỗ ớt đã thái vào, cô và Tần Lễ Tinh đã ăn cơm cùng nhau nhiều lần như vậy, hình như Tần Lễ Tinh chưa từng ăn cay bao giờ.

Nơi cô sống, ớt là gia vị cơ bản nhất. Cô cũng đã lâu không nấu ăn, nhất thời thuận tay, hành vi không được sự bảo vệ của não bộ nữa.

Tần Lễ Tinh nhìn món tôm xào cay đỏ au, anh bưng lên nói: "Chờ lát nữa cùng ăn."

Anh nghĩ một chút, lại nói: "Cô cũng đừng xem thường tôi quá."

Anh là người ăn cay giỏi nhất nhà!

Ngu Mẫn đặt chiếc chảo đã rửa sạch lên bếp, nghe Tần Lễ Tinh nói như vậy, không nhịn được hơi nhướng mày, cô không hề có ý xem thường.

Các món ăn gia đình làm rất nhanh, không bao lâu món ăn đã xong, Tần Lễ Tinh xới hai bát cơm đặt lên bàn ăn, anh nói: "Trước đây cô đã từng học nấu ăn à?"

Trông có vẻ giống như làm ở quán.

Ngu Mẫn đáp: "Trước đây tôi từng làm thêm ở quán ăn, ngày nào cũng vào bếp, nhìn vài lần là biết làm, chẳng qua chỉ là khác biệt về lượng gia vị thôi."

Từ khi biết nhận thức, cô gần như sống một mình, nếu ngay cả cơm cũng không biết nấu, e rằng đã chết đói từ lâu rồi.

Cô ăn một miếng cơm, thì thấy Tần Lễ Tinh gấp tôm xào cay. Ngu Mẫn chần chừ một chút, vẫn nói: "Để tôi đi lấy cho anh chai nước."

"Không cần." Tần Lễ Tinh nói: "Đừng xem thường người khác."

Anh gấp trực tiếp con tôm xào cay cho vào miệng, nhai nhai con tôm, nuốt xuống, mặt không đổi sắc nói: "Không hề cay chút nào."

Ngu Mẫn chớp chớp mắt, chẳng lẽ ớt mình cho vào là ớt không cay? Cô lấy từ trong tủ ra, cho nên cũng không chắc có cay hay không.

Nhưng Tần Lễ Tinh nói không cay, vậy chắc là không cay, cô gật đầu: "Không cay là được."

Chỉ có điều, cô thấy mặt Tần Lễ Tinh hơi đỏ, nghi ngờ hỏi: "Mặt anh sao vậy?"

Cả mặt cũng ươn ướt.

"Không sao." Tần Lễ Tinh lại gắp một con tôm, nói lí nhí: "Rất ngon."

Ngu Mẫn mà còn không hiểu thì đúng là đồ ngốc, cô vội vàng đứng dậy đi vào bếp, lấy ra một chai nước khoáng và một chai sữa chua: "Chua giải cay, uống một chút đi."

Tần Lễ Tinh thở ra hai hơi dài, cuối cùng vẫn chịu thua, nhanh chóng vặn nắp chai sữa chua, ngửa đầu uống một hơi dài, yết hầu không ngừng trượt lên trượt xuống.

Ngu Mẫn rút một tờ giấy ăn đưa cho anh, cuối cùng mới ngồi về chỗ của mình, cô nói: "Lần sau vẫn nên làm món hấp đi."

Người đối diện vừa nghe thấy, liền đặt chai sữa chua xuống một bên, anh lại gắp một con tôm: "Thực sự không cay, vừa rồi chỉ là vô tình bị sặc thôi."

Ngu Mẫn nhìn anh mắt đã đỏ hoe, còn cố chấp nói, cúi đầu không nhìn được cười thành tiếng, Tần Lễ Tinh bất mãn: "Lại xem thường người ta nữa phải không."

Cô ngẩng đầu, lắc đầu: "Không có, tôi không có ý xem thường anh."

Cô cũng gắp một con tôm xào cay, ăn có vẻ tao nhã hơn Tần Lễ Tinh nhiều, cũng tự nhiên hơn.

Tần Lễ Tinh chớp chớp mắt, đẩy chai nước chưa mở nắp đến trước mặt cô: "Không cần cố."

Ngu Mẫn đẩy chai nước lại, cô nói: "Không có cố đâu."

Tần Lễ Tinh nhìn cô hồi lâu, xác định Ngu Mẫn thật sự không lộ ra vẻ bị cay: "Cô ăn cay giỏi thật đấy."

Thật không nhìn ra.

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Trước đây ăn nhiều rồi, bây giờ chút cay này cũng bình thường."

Tần Lễ Tinh hỏi: "Cô thích ăn cay à?"

"Cũng không nói là thích hay không, chỉ là ăn được thôi." Ngu Mẫn nuốt con tôm trong miệng xuống.

Tần Lễ Tinh lại hỏi: "Vậy cô không thích ăn gì?"

"Cũng không có gì không thích." Cô không kén ăn, hơn nữa cô cũng không có quyền nói không thích, chỉ cần ăn được, dù có là thứ khó ăn đến mấy, cô cũng có thể mặt không đổi sắc ăn hết.

Tần Lễ Tinh lẩm bẩm: "Sao có thể không có thứ không thích ăn chứ."

Ngu Mẫn nhìn anh: "Anh không thích ăn gì?"

"Thế thì nhiều lắm." Tần Lễ Tinh như đọc tên món ăn mà kể ra một đồng nguyên liệu, hoa quả mà mình không thích ăn.

Quả thực là nhiều, Ngu Mẫn nghĩ, nghe anh kể xong, một bát cơm của mình cũng sắp hết.

Tần Lễ Tinh nói: "Cô chắc chắn cũng có thứ không thích ăn."

Ngu Mẫn nghĩ một chút: "Cũng bình thường."

Tần Lễ Tinh giơ ngón trỏ lên lắc lắc: "Không, tôi biết cô không thích ăn gì."

Ngu Mẫn chớp chớp mắt, nhìn anh: "Hửm? Nói thử xem."

"Cô không thích cần tây, rau mùi và cà rốt." Tần Lễ Tinh lại gấp một con tôm, không biết có phải vì đã ăn mấy con, bắt đầu hình thành khả năng chịu đựng, anh ngược lại càng có thể cảm nhận rõ ràng hương vị món ăn này hơn.

Lúc đầu anh cũng không nói sai, thật sự rất ngon, còn ngon hơn cả dì giúp việc làm.

Ngu Mẫn mím môi, hình như không tin lắm.

Tần Lễ Tinh thấy dáng vẻ của cô liền giải thích: "Những lúc chúng ta ăn cơm cùng nhau, món nào có cần tây và rau mùi thì cô cơ bản không ăn, dù có ăn thì cũng chỉ gấp một miếng ném thử."

Khả năng tiếp nhận những thứ này của Tần Lễ Tinh cũng tạm được, nhưng lần thứ hai ăn cơm cùng Ngu Mẫn, anh đã phát hiện ra, có những lúc món ăn có hành lá cô cũng rất ít ăn, nhưng khả năng tiếp nhận hành lá cao hơn một chút so với mấy thứ kia.

Sau này ăn cơm cùng nhau, Tần Lễ Tinh sẽ dọn dò một câu, anh cứ tưởng là Ngu Mẫn ngại nói ra.

Tuy anh biết dưới lớp vỏ bọc của Ngu Mẫn là một nữ chiến binh, nhưng cô gái chiến binh này dường như lại rất mỏng manh, không ngờ rằng, hóa ra là chính cô cũng không biết sở thích của mình.

Ngu Mẫn nghe vậy, hồi tưởng lại một chút, hình như những gì Tần Lễ Tinh nói là thật, từ khi có thể tự lựa chọn, hình như dù thế nào cô cũng sẽ không mua đồ ăn có ba thứ này.

Nhưng nếu bắt cô ăn, cô cũng có thể miễn cưỡng ăn một chút.

Tần Lễ Tinh gấp cho cô một con tôm: "Nghĩ gì vậy?"

Ngu Mẫn hoàn hồn, cô nhìn con tôm trong bát mình, nói: "Không có gì, chỉ là thấy anh rất tinh mắt."

Tần Lễ Tinh coi như Ngu Mẫn đang khen anh.

Hai người ăn xong bữa tối, Tần Lễ Tinh cũng chủ động dọn bát đĩa, hoàn toàn không giống dáng vẻ của một cậu ấm.

Ngu Mẫn lại âm thầm thay đổi hình tượng của Tần Lễ Tinh trong lòng một lần nữa.

Ngu Mẫn nghỉ ngơi một lát, rồi đi tắm, lúc về cô đã nói với Tề Dục, ngày mai cô sẽ đến bệnh viện trông nom, bảo cô ấy về nhà nghỉ ngơi rồi đến công ty xin nghỉ phép tiếp.

Bố của Tề Dục đã mất cách đây mấy năm, nhà họ cũng không có người thân nào khác, cho dù có thì mọi người cũng có cuộc sống riêng, không thể lặn lội đường xa đến giúp Tề Dục được.

Sau khi từ phòng tắm ra, Tần Lễ Tinh vừa lúc từ phòng ngủ chính đi ra, trên tay anh cầm áo khoác, hình như định ra ngoài.

Anh nhìn Ngu Mẫn, mái tóc dài của cô được quấn trong khăn tắm, nhưng có vài sợi tóc không nghe lời đang buông thõng bên cạnh xương quai xanh, trên tay ôm quần áo vừa thay ra, xem ra là định đem đi giặt.

Ánh mắt Tần Lễ Tinh vô thức di chuyển theo những sợi tóc đó, cho đến khi nghe thấy Ngu Mẫn hỏi: "Anh định ra ngoài à?"

Anh hoàn hồn, cúi đầu nhìn áo khoác trong tay: "Không có, bị bẩn, mang đi giặt."

Ngu Mẫn cúi đầu nhìn, cô nói: "Đưa cho tôi đi, tôi cũng định ra phòng giặt."

Tần Lễ Tinh lại siết chặt cánh tay: "Tôi tự đi được."

Hai người vào phòng giặt, bên trong có hai chiếc máy giặt, Ngu Mẫn cho quần áo của mình vào máy giặt, nhấn nút khởi động, liền nghe thấy tiếng nước chảy bên trong.

Cô quay đầu lại thì thấy Tần Lễ Tinh đang ngồi xổm nghiên cứu các nút bấm của máy giặt. Ngu Mẫn đứng dậy đi tới, hỏi: "Cần tôi giúp anh không?"

Ngu Mẫn cũng ngồi xổm xuống bên cạnh Tần Lễ Tinh, đầu gối trái hơi chạm đất, cô đưa tay vặn nút xoay của máy giặt, nói: "Xoay cái này là có thể chọn chế độ."

Cô biết, cậu chủ Tần chắc là chưa từng vào căn phòng này, máy giặt phát ra tiếng ting ting ting báo hiệu, Ngu Mẫn chọn chế độ giặt áo phao, ngón tay ấn nút khởi động trên màn hình cảm ứng, máy giặt liền hoạt động.

Ngu Mẫn tiếp tục nói: "Tần Lễ Tinh, anh mua nhiều máy giặt như vậy để làm gì?"

Cơ bản đều là một kiểu, cần phải mua nhiều như vậy sao?

Cô nhìn chiếc áo phao đang xoay tròn bên trong, không nghe thấy Tần Lễ Tinh trả lời, nghi ngờ quay đầu lại, lại phát hiện khoảng cách giữa hai người lúc này cực kỳ gần.

Hơi thở phả ra như hòa vào làm một.

Bầu không khí trở nên im lặng, ánh mắt Tần Lễ Tinh từ lòng mày, đôi mắt của cô di chuyển xuống, dừng lại trên sống mũi và đôi môi, cuối cùng lại rơi vào lọn tóc kia.

Trong phòng này có gió à?

Sao cứ lắc lư qua lại vậy?

Tần Lễ Tinh mím môi, đưa tay vén lọn tóc đỏ ra sau tai cho cô, sau khi làm xong tất cả những điều này, anh mới đột ngột đứng dậy, nói lảng sang chuyện khác: "Cô, tóc cô rồi rồi."

Anh nói xong thì vội vàng rời khỏi phòng giặt, bóng lưng có chút ý tứ chạy trốn.

Ngư Mẫn phản ứng chậm nửa ngày, cô đưa tay sờ lọn tóc bên tai, lúc này quần khăn có lẽ vô tình bị rơi ra, hệ thống sưởi trong phòng bật cao, lúc này đã khô.

Đèn trong máy giặt đã tắt, chỉ còn tiếng vo vo nhỏ nhẹ tuyên bố rằng nó đang làm việc tận tâm tận lực.

Ngư Mẫn đứng trong phòng giặt một lúc, sau đó mới chậm rãi đi ra ngoài.

Trong phòng ngủ chính, Tần Lễ Tinh trốn vào phòng vệ sinh vội vàng rửa mặt mấy lần, mới xua đuổi được hình ảnh trong đầu, nhưng vừa ngẩng đầu lên, nhìn thấy mái tóc, cảnh tượng trong phòng giặt lại hiện lên rõ ràng trong đầu.

Vừa rồi sao anh lại động tay động chân vậy?

Sao anh lại có chút không kiểm soát được tay mình vậy?

Ngư Mẫn chắc chắn sẽ coi anh là bị3n thái mất?

Tần Lễ Tinh hít sâu rồi thở ra, anh lẩm bẩm: "Không sao, không có gì to tát cả."

Anh chẳng qua chỉ giúp Ngư Mẫn một việc nhỏ thôi mà, theo lý mà nói, phải cảm ơn anh mới đúng!

Tần Lễ Tinh lại cúi người rửa mặt, lau nước trên mặt, sau đó mới mở cửa bước ra khỏi phòng tắm.

Ngu Mẫn vẫn chưa vào, nhưng tiếng máy sấy tóc từ khe cửa chưa đóng kín truyền vào, cô đang sấy tóc.

Anh hít sâu một hơi, lê dép đi đến bên giường, chiếc điện thoại vừa rồi bị anh tiện tay ném lên giường đang rung lên bần bật.

Nhìn một cái, là điện thoại của Tô Trình Thanh gọi tới.

Tần Lễ Tinh nghe máy, Tô Trình Thanh hỏi trong điện thoại: "Khi nào thì cậu đến? Chỉ còn thiếu mỗi cậu thôi."

Tần Lễ Tinh nói ngắn gọn: "Không đến nữa."

Nói xong liền cúp máy.

Anh lấy bộ đồ ngủ của mình từ trong tủ quần áo, rồi chậm rãi đi vào phòng tắm, lát nữa Ngu Mẫn sấy tóc xong sẽ vào đây, theo thói quen của cô, chắc cô sẽ lướt điện thoại một lát.

Với tốc độ tắm rửa của anh, khi ra ngoài, chắc cô vẫn chưa ngủ.

Tần Lễ Tinh bực bội vò đầu.

Không hiểu, sao anh lại đột nhiên bực bội thế này?

Chương 21

DTV-EBOOK

Khi Tần Lễ Tinh lễ mề bước ra khỏi phòng tắm thì đã là nửa tiếng sau, anh cũng không biết tại sao mình lại căng thẳng như vậy, nhưng trái tim cứ đập thình thịch không ngừng, cảnh tượng trong phòng giặt cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

Anh bị nhiễm virus lặp lại nào đó sao? Trái tim cứ mãi không thể bình tĩnh lại được.

Anh hít một hơi thật sâu, mở cửa phòng tắm, nếu lát nữa Ngu Mẫn hỏi hoặc có biểu hiện gì lạ, anh sẽ lập tức ra khỏi nhà!

Tiếc là, những cảnh tượng anh tưởng tượng đều không xảy ra.

Ngu Mẫn đang ở trong phòng ngủ, chỉ là cô đã nằm trên giường, trùm chăn kín đầu dường như đã ngủ.

Sao cô lại thích trùm chăn kín đầu khi ngủ như vậy?

Tần Lễ Tinh đi được hai bước, mới hơi ngẩng đầu nhìn đèn trong phòng ngủ, lúc anh vào phòng tắm đèn còn sáng trưng, bây giờ đã được chuyển sang chế độ đèn ngủ.

Hình như anh đã hiểu ra điều gì đó, bước đến đầu giường bật đèn bàn của mình lên, sau đó đưa tay tắt đèn lớn trong phòng.

Tiếng "tách" vang lên rõ mồn một trong phòng ngủ, anh thấy Ngu Mẫn trên giường động đậy, sau đó cô thò đầu ra, mở mắt nhìn anh.

Tần Lễ Tinh thả lỏng nét mặt: "Tôi làm cô tỉnh giấc à?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Không, tôi vẫn chưa buồn ngủ lắm."

Thực ra cô đã buồn ngủ từ lâu, nhưng không hiểu sao, sau khi nằm trên giường lại không tài nào ngủ được.

Tần Lễ Tinh ô lên một tiếng: "Vậy cô ngủ tiếp đi, tôi đi sấy tóc."

Ngu Mẫn ừ một tiếng.

Tần Lễ Tinh quay người trở lại phòng tắm, cửa khép hờ, cầm máy sấy tóc sấy tóc, một lúc sau tóc đã khô.

Anh nhìn mình trong gương, cảm thấy mình và Ngu Mẫn càng ngày càng tự nhiên.

"Dừng lại." Anh làm động tác dừng lại với hình ảnh của mình trong gương, không thể nghĩ tiếp nữa.

Tần Lễ Tinh thu tay lại, đặt nhẹ bàn tay lên ngực mình, nơi này đang đập thình thịch, anh cảm giác như trái tim mình đang đập trong tay mình vậy.

Cứ như được tăng tốc vậy.

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi thật sâu, trở lại phòng ngủ, Ngu Mẫn nằm quay lưng về phía ánh sáng, không biết đã ngủ hay chưa.

Nhưng động tác của anh vẫn nhẹ nhàng hơn, bước đến vén chăn lên giường, vừa ngồi xuống, người bên cạnh liền nằm thẳng ra.

Tần Lễ Tinh khẽ nhướn mày: "Không buồn ngủ à?"

Giờ này đối với anh vẫn còn sớm, mới chín giờ, trước khi gặp Ngu Mẫn, chín giờ anh còn chưa xuất hiện trong phòng ngủ. Nhưng Ngu Mẫn có giờ giấc rất đều đặn, nếu không ra ngoài, cơ bản trước mười rưỡi nhất định sẽ lên giường nằm, khoảng mười một giờ là ngủ.

Tần Lễ Tinh đã nắm rõ, tối nay Tô Trình Thanh và Dư Du rủ anh đi uống rượu, vốn định ra ngoài thư giãn một chút, nhưng không hiểu sao, khoảnh khắc chạm mắt Ngu Mãn, anh lại không muốn ra ngoài nữa.

Ngủ sớm dậy sớm cũng khá thú vị.

Ngu Mãn nói: "Buồn ngủ."

Tần Lễ Tinh h0àn hồn, nằm xuống, dứt khoát nghiêng người nhìn Ngu Mãn: "Cô có tâm sự à?"

Ngu Mãn cũng hơi nghiêng người, hai người mặt đối mặt, cô ừ một tiếng: "Ừ."

Cô vừa nhắm mắt lại liền nhớ đến hình ảnh Tề Việt nằm trên giường, cô rụt cảm lại, lại muốn trùm chăn lên đầu, nhưng lại cảm nhận được một lực cản, nhìn kĩ thì ra tay Tần Lễ Tinh đang nắm lấy chăn của cô.

Ngu Mãn khó hiểu nhìn anh, Tần Lễ Tinh nói: "Cô không sợ ngạt thở sao?"

Ngu Mãn buông tay định trùm chăn lên, cô thuận miệng nói: "Tôi quen rồi."

Từ nhỏ chỉ có không gian tối đen dưới chăn mới là căn cứ bí mật của cô, có thể tạm thời giúp cô ngăn chặn những phiền nhiễu bên ngoài.

Tần Lễ Tinh mím môi, anh thu tay về: "Ngu Mãn, trước đây cuộc sống của cô như thế nào?"

"Hả?" Ngu Mãn không hiểu lắm câu hỏi của anh.

Tần Lễ Tinh nói: "Cô thường làm gì vào thời gian rảnh?"

"Làm thêm?" Ngu Mãn thử trả lời.

Làm thêm?

Sao làm thêm được coi là sở thích được.

Anh còn chưa kịp hỏi ra miệng, Ngu Mãn đã tiếp tục nói: "Trước đây cũng khá đơn giản, tan học là đi làm thêm, không có việc làm thêm thì đến thư viện."

Ngũ Mãn học cấp ba ở thành phố, lúc đó mỗi lần về nhà đều phải đi xe buýt hai tiếng đồng hồ. Nhưng chiều thứ Bảy tan học rất muộn, trưa Chủ nhật ăn cơm xong là phải quay lại trường. Tiền xe đi về hết gần hai mươi tệ, đủ tiền ăn một tuần của cô rồi.

Quan trọng hơn là sau khi học cấp ba, cô cũng không có chỗ nào để đi, trở về cái nơi gọi là nhà đó, cũng chỉ là những lời mắng nhiếc và những công việc làm không hết, ở lại thành phố, cô còn có thể tìm được một số công việc làm thêm theo giờ. Đến tối, thì đến những nơi mở cửa 24/24 để nghỉ ngơi.

Vì vậy, phần lớn thời gian đều dành để tìm những nơi có thể làm thêm, phát tờ rơi các kiểu, tối đến thì tìm những cửa hàng tiện lợi 24 giờ hoặc một số cửa hàng đồ ăn nhanh, ở tạm qua đêm, sáng hôm sau về kí túc xá trường sớm để không bị phát hiện.

Giấc ngủ của cô luôn tốt, cũng là vì lý do này, dù sao cô không tranh thủ từng giây từng phút để ngủ thì sẽ thật sự không có thời gian để ngủ.

Tần Lễ Tinh tiêu hóa những lời cô nói, lại hỏi: "Vậy còn bố mẹ nuôi của cô thì sao?"

Lúc học cấp ba, hễ rảnh rồi là anh lại đi chơi với Tô Trình Thanh và Dư Du, chuyện làm thêm kiếm tiền, vốn không phải là chuyện họ phải cân nhắc.

Ngũ Mãn chỉ nói: "Họ có việc của mình phải làm."

Ngu Mẫn xoay người, quay lưng về phía Tần Lễ Tinh: "Buồn ngủ rồi, ngủ thôi."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, Ngu Mẫn không để ý đến anh.

Anh không nhìn được dịch vào trong, dùng ngón tay chọc chọc vào vai cô qua lớp chăn: "Này, đừng ngủ, nói thêm chút nữa đi."

Ngu Mẫn vẫn không để ý đến anh.

Tần Lễ Tinh hăng hái: "Ngu Mẫn."

"Ngu Mẫn?"

"Ngu Mẫn, tôi biết cô không buồn ngủ."

Anh chọc chọc vào vai Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn chịu hết nổi, cô lại xoay người, đối mặt với Tần Lễ Tinh, chỉ là cô không ngờ Tần Lễ Tinh đã ở phía sau mình, cô bất ngờ xoay người, cũng dịch vào giữa một chút, hai người lúc này mặt đối mặt, lại gần nhau hơn.

Ngón tay Tần Lễ Tinh còn chưa kịp rút lại, đã bị vai Ngu Mẫn đè lên.

Đôi mắt anh sáng long lanh, ngậy người nhìn Ngu Mẫn, yết hầu chuyển động, nhưng lại không nói nên lời.

Ngu Mẫn đưa mắt nhìn qua khuôn mặt anh, khẽ mím môi, cô vẫn luôn biết Tần Lễ Tinh rất đẹp trai, là người đẹp trai nhất trong số những người cô từng gặp, trên người còn toát lên vẻ trẻ trung, chỉ là có lẽ vì muốn duy trì danh hiệu công tử bột của mình, khi lạnh lùng, thật sự có chút cảm giác xa cách, khó gần.

"Tần Lễ Tinh." Ngu Mẫn khẽ gọi tên anh.

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng: "Sao vậy?"

Ngu Mẫn hỏi: "Sở thích của anh hồi cấp ba là gì?"

Hai người gần nhau, hơi thở cũng gần nhau.

Tần Lễ Tinh thậm chí có thể ngửi thấy mùi sữa tắm trên người cô, giống hệt mùi anh dùng, nhưng lại cảm thấy thơm hơn của anh.

Anh vô thức nuốt nước bọt, giọng nói cũng trầm xuống vài phần: "Chơi game, lập ban nhạc các thứ."

"Lập ban nhạc?" Ngu Mẫn hứng thú: "Vậy anh hát hay không?"

"Cũng tạm." Tần Lễ Tinh mím môi: "Nghe được."

Ngu Mẫn ồ lên một tiếng: "Được rồi, biết rồi, ngủ thôi."

Cô nói xong, lại nhanh chóng xoay người, phá tan bầu không khí khó nói giữa hai người vừa rồi.

Lần này Tần Lễ Tinh phía sau cũng không dùng ngón tay chọc cô như vừa nãy, mà lặng lẽ rút ngón tay bị đè lại, nhìn hai cái, lại đưa mắt nhìn lưng Ngu Mẫn.

Tai anh áp sát vào gối, không biết là do tâm lý hay vì nguyên nhân nào khác, trái tim vừa mới bình tĩnh lại, lúc này lại đập thành thịch, âm thanh rõ mồn một.

Đồ xấu xa, Tần Lễ Tinh nghĩ.

Anh nắm nhẹ tay thành nắm đấm đặt lên ngực mình xoa xoa hai cái.

Ngày mai nhất định phải bắt cô xin lỗi!

*

Ngày hôm sau.

Ngu Mẫn đến bệnh viện từ sáng sớm, Tề Dục cũng vừa dậy, cô ấy nói với Ngu Mẫn một số việc, sau đó cầm đồ đạc về nhà nghỉ ngơi trước, đợi xử lý xong việc công ty rồi mới quay lại.

Ngu Mẫn cũng không có việc gì, cô không vào được phòng chăm sóc đặc biệt, chỉ có thể đợi ở phòng bệnh. Nhưng cô cũng không rảnh rỗi, mang cả sách đến đây.

Phòng bệnh do Tần Lễ Tinh sắp xếp có đủ mọi thứ, làm việc gì cũng rất tiện lợi.

Hai giờ chiều, Tề Dục quay lại, cô ấy về nhà tắm rửa rồi ngủ một lát, trông tinh thần đã khá hơn nhiều.

Tề Dục nói: "Lát nữa có thể vào thăm mười phút."

Thời gian thăm bệnh ở phòng chăm sóc đặc biệt rất ngắn, Ngu Mẫn gật đầu: "Không sao, chị vào thăm đi, em đợi chị ở đây."

Tề Dục lại nói: "Hôm nay em vào thăm bà ấy đi."

Ngu Mẫn ngăn người, Tề Dục mỉm cười: "Chị biết, tình cảm của em và mẹ chị cũng rất tốt, hôm qua chị vào thăm rồi, hôm nay em cũng vào xem đi, nếu mẹ chị biết em ở đó, chắc chắn sẽ rất vui."

Ngu Mẫn gật đầu: "Vâng ạ."

Tề Dục nói: "Em mau vào đi, chị dọn dẹp một chút. À đúng rồi, khi nào rảnh rủ chồng em đi, chị mời hai em ăn cơm nhé, lần này, cậu ấy đã giúp đỡ rất nhiều."

Tề Dục biết chuyện Ngu Mẫn nhận người thân, hai ngày nay cũng vô tình nghe điều dưỡng nhắc đến nhà họ Tần vài câu,

trong lòng cũng đoán được, có lẽ việc Ngu Mãn kết hôn không đơn giản như cô nói.

Ơn huệ này rất lớn, có thể cô ấy không trả được, nhưng lễ nghĩa nên có, vẫn phải chu đáo.

Cô ấy không muốn làm khó Ngu Mãn.

Cô ấy hơn Ngu Mãn hai tuổi, đi học sớm, lúc Ngu Mãn học lớp 10, cô ấy đã học đại học năm nhất, bố mẹ lại đều là giáo viên, cô ấy thấy nhiều, tư tưởng cũng chín chắn, có thể nói Ngu Mãn cũng là do cô ấy nhìn từng chút từng chút trưởng thành.

Cô ấy cũng thật sự thương đứa em gái không có quan hệ huyết thống này.

Ngu Mãn gật đầu: "Vâng, đợi cô khỏe lại rồi nói sau."

Hai người đều là người hiểu chuyện, Ngu Mãn tự nhiên hiểu ý của Tề Dục.

Cô đến cửa phòng chăm sóc đặc biệt, đã có không ít người nhà bệnh nhân đang đợi, Ngu Mãn hít một hơi thật sâu, cùng họ vào trong mặc đồ bảo hộ.

Giường bệnh của Tề Việt ở ngay gần cửa, lúc này trên người bà cắm đầy đủ loại thiết bị. Bà vẫn đang hôn mê, Ngu Mãn bước đến, ngồi xuống ghế, cũng không nói gì, chỉ nắm lấy tay bà nhìn bà: "Cô ơi, con là Mãn Mãn đây, chị Tiểu Dục đang nghỉ ngơi, chị ấy khỏe lắm, cô đừng lo."

Cô nghĩ một lát, lại nói thêm: "Cô yên tâm, con cũng sống rất tốt."

Chương 22

DTV-EBOOK

Ngu Mẫn bước ra khỏi thang máy, cô đứng trên bậc ngoài khu nội trú, ngẩng đầu nhìn thời tiết bên ngoài, lúc ra khỏi nhà cô có xem dự báo thời tiết, nói là có mưa, nhưng lúc này lại có nắng, cây dù trong túi cô xem như mang theo vô ích.

Cô thu hồi tầm mắt, bước xuống bậc thang trước mặt, chỉ là vừa đi được hai bước, điện thoại trong túi đã vang lên, cô lấy ra xem, là Ngu Phong Lâm gọi tới.

Từ sau hôm ông ta đưa cho cô một số tài liệu về Tống Nhã Vân, ông ta như biến mất vậy, không hề liên lạc với cô.

Hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng Tây, ông ta lại còn gọi điện thoại tới.

Ngu Mẫn không muốn nghe lắm, nhưng Ngu Phong Lâm cứ gọi mãi như ép cô phải nghe vậy.

Cô thở dài, bắt máy: "Nói đi."

Ngu Phong Lâm hừ một tiếng: "Thứ Bảy, bố đã hẹn người nhà họ Tần ăn cơm, em gái con cũng về rồi, con nhớ đến đấy, đừng có mà làm mặt lạnh với bố."

"Được thôi, đưa tiền." Ngu Mẫn lạnh lùng nói.

"Cái gì?" Ngu Phong Lâm cảm thấy mình bị ảo giác, Ngu Mẫn nói gì cơ?

Ngu Mẫn kiên nhẫn giải thích: "Bố thuê một diễn viên cũng phải tốn nhiều tiền, bảo con đi, chẳng lẽ không nên trả chút thù lao sao? Nhưng con tốt hơn bọn họ, con còn có thể cho bố một lựa chọn, đưa con phương thức liên lạc của người nhà họ Tống."

Tất nhiên, phương thức liên lạc này bố có thể cân nhắc xem đưa cho ai, dù sao con không hài lòng, lần sau sẽ trực tiếp bỏ điện."

Ngu Phong Lâm cảm thấy mỗi lần gọi điện thoại cho đứa con gái này đều phải uống thuốc hạ huyết áp trước, nếu không sẽ thật sự bị tức đến tăng huyết áp.

Bộ dạng này của cô, giống hệt người vợ trước của ông ta.

Ngu Mẫn nói xong liền đưa điện thoại ra xa tai, cúi đầu trực tiếp cúp máy.

Cô cất điện thoại vào túi, tiện tay vẫy một chiếc taxi về nhà, về đến nhà, cô còn tưởng Tần Lễ Tinh đã ra ngoài, không ngờ anh đang ở phòng khách nghịch một cây đàn guitar.

Tần Lễ Tinh nghe thấy tiếng động ở cửa, quay đầu nhìn, uể oải nói: "Về rồi à."

Ngu Mẫn thay giày đi tới, cô nhìn cây đàn guitar, Tần Lễ Tinh hỏi: "Đã chơi guitar bao giờ chưa?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Chưa."

Những ngón tay thon dài của Tần Lễ Tinh gảy dây đàn: "Thật sao?"

Ngu Mẫn hiểu ý anh, cô ngồi xuống ghế sofa hỏi: "Không biết có thể mời anh Tần đàn cho tôi nghe một bản được không?"

Cô lại nhớ đến câu hỏi mình hỏi Tần Lễ Tinh lúc ngủ tối qua.

-- Anh hát hay không?

-- Cũng tạm.

Cô dừng lại một chút, bổ sung: "Hay là hát một bài đi? Hình như tôi chưa từng nghe anh hát."

Tần Lễ Tinh thờ ơ nói: "Giọng hát của tôi cũng bình thường thôi."

Ngu Mẫn ồ lên một tiếng thật dài, hóa ra là cô hiểu sai ý, vốn định thôi vậy.

Không ngờ giây tiếp theo đã nghe thấy tiếng dây đàn, Tần Lễ Tinh hơi cúi đầu, ngón tay gảy dây đàn.

Giai điệu có chút quen thuộc, chỉ là Ngu Mẫn nhất thời không nhớ ra.

Cho đến khi Tần Lễ Tinh cất tiếng hát.

"*City of stars, Are you shining just for me..."

Ngu Mẫn nhớ ra, cô nhìn Tần Lễ Tinh, lúc chơi đàn guitar anh đặc biệt nghiêm túc. Lúc anh hát cũng rất khác lúc nói chuyện thường ngày, thêm vài phần lười biếng và dịu dàng, không chỉ vậy, thần sắc cũng dịu dàng hơn không ít.

Những ngón tay thon dài của Tần Lễ Tinh không ngừng gảy dây đàn, giọng điệu cũng thay đổi theo âm điệu cao thấp của dây đàn.

Giọng hát thiếu niên đặc trưng.

Anh chỉ đàn một đoạn ngắn, chẳng mấy chốc đã kết thúc.

Ngu Mẫn hoàn hồn, cô vỗ tay: "Hay quá, Tần Lễ Tinh, anh giỏi thật đấy, sao cái gì anh cũng biết vậy?"

Tần Lễ Tinh cố gắng kìm nén khóe miệng đang nhếch lên, khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói: "Bình thường thôi, không giỏi lắm đâu."

Ngu Mẫn lắc đầu, giọng điệu cũng khoa trương hơn không ít: "Sao lại bình thường được, giỏi quá trời!"

Tần Lễ Tinh nhìn chăm chăm vào mặt cô: "Cô lại nịnh bợ tôi rồi. Lúc trước khi ký hợp đồng đáng lẽ nên thêm một điều khoản, không được nịnh bợ ông chủ."

"Là anh tưởng tượng thôi." Ngu Mãn buông tay đang vỗ: "Anh thật sự rất giỏi, tôi thật lòng đấy."

Tần Lễ Tinh lại cầm đàn guitar lên, hỏi: "Cô có muốn thử không?"

Ngu Mãn lắc đầu: "Thôi, tôi không có năng khiếu âm nhạc."

Năng khiếu âm nhạc của Ngu Mãn bằng không, một bài hát thiếu nhi đơn giản cũng có thể hát lệch tông, kiếp này cô không có duyên với âm nhạc, thỉnh thoảng vui vẻ cũng chỉ tự mình ngân nga vài câu thôi.

Tần Lễ Tinh thấy cô từ chối, cũng không ép buộc, anh nói: "Tối nay ăn gì?"

Dì giúp việc vẫn chưa xong việc nhà, thỉnh thoảng mới tranh thủ đến một lần, Tần Lễ Tinh dứt khoát cho dì ấy nghỉ phép dài ngày, để dì ấy làm xong việc rồi quay lại.

Ngu Mãn nhìn đồng hồ điện tử treo tường, không ngờ đã gần năm giờ.

Cô đứng dậy, đi về phía nhà bếp, mở tủ lạnh ra, dì giúp việc không đến, hôm nay cô lại ra ngoài sớm, trong tủ lạnh chỉ còn vài chai nước khoáng, nước có ga và một đồng rượu trái cây, cơ bản đều là đồ Tần Lễ Tinh uống.

Cô đóng tủ lạnh lại, vừa quay người, kết quả không biết Tần Lễ Tinh đã chạy ra sau lưng cô từ lúc nào, Ngu Mãn vừa quay người, đầu đã đập vào cằm Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh kêu lên một tiếng, anh lùi lại một bước, ôm cầm nói: "Ngu Mãn, cô định giết người diệt khẩu à?"

Ngu Mãn cũng ôm đầu, vừa nẩy đứng là đụng mạnh thật, cô cảm thấy trán mình cũng đau, theo bản năng đáp lại: "Anh đứng sau lưng tôi làm gì?"

Tần Lễ Tinh thấy cô ôm trán, giọng điệu hạ thấp, có chút chột dạ lắm lắm: "Tất nhiên là xem trong tủ lạnh còn gì..."

Anh tiến lên một bước, kéo tay Ngu Mãn ra, lúc Ngu Mãn chưa kịp phản ứng đã nhìn trán cô, thối thối: "Không sao."

Ngu Mãn ngẩng lên, cô nhìn Tần Lễ Tinh đang đứng đối diện mình, anh còn dùng đầu ngón tay xoa xoa trán cô, miệng lại nói: "Không đỏ."

Anh như không cần quá trình chuyển biến tâm lý nào, động tác vô cùng tự nhiên, tự nhiên đến mức có một khoảnh khắc, Ngu Mãn thật sự cảm thấy hai người họ là vợ chồng son mới cưới.

Ngu Mãn lùi lại một bước, lưng áp vào cửa tủ lạnh, cô né tránh tay Tần Lễ Tinh: "Tôi không sao."

Tần Lễ Tinh thấy cô lùi lại một bước, cũng dần dần phản ứng lại, anh buông tay xuống, khô khan ồ lên một tiếng: "Ra siêu thị mua chút đồ về đi, tôi muốn ăn tôm."

Ngu Mãn gật đầu: "Được, nhưng mà anh..."

"Tôi phải dọn dẹp, tôi biết, nói nhiều quá, tôi đâu phải loại người ăn không ngồi rồi." Tần Lễ Tinh cắt ngang lời Ngu Mãn, "Lắm lời, đi thôi."

Anh nói xong liền cùng tay cùng chân đi ra ngoài.

Ngu Mãn nhìn bóng lưng anh, khẽ nhướn mày, không nhìn được, nghiêng mặt cười thâm.

Giọng Tần Lễ Tinh từ phòng ăn vọng lại: "Cô còn đứng đó làm gì?"

Ngu Mãn thu lại vẻ mặt, cô bình tĩnh đáp: "Đến đây."

*

Rẽ phải 300 mét từ khu chung cư có một siêu thị lớn, hai người cứ thế thông thả đi đến siêu thị, Ngu Mãn đẩy một chiếc xe, đi theo sau Tần Lễ Tinh, nhìn anh bỏ từng món đồ ăn vặt vào xe đẩy. Vẫn chưa đến khu rau củ quả tươi sống, xe đẩy đã đầy.

Ngu Mãn nói: "Một chiếc xe không đủ thì phải?"

Hơn nữa bình thường cô cũng không thấy Tần Lễ Tinh ăn mấy món đồ ăn vặt này, anh mua nhiều như vậy để làm gì?

Tần Lễ Tinh liếc nhìn, anh nói: "Cô đợi tôi một lát."

Ngu Mãn quay đầu nhìn anh bước về phía lối vào, đoán chừng là đi lấy xe mới.

Cô hoàn hồn, đẩy xe chậm rãi đi về phía trước, đi ngang qua khu vực bánh quy, lại nhìn thấy một loại bánh quy mà trước đây cô rất thích ăn, chỉ là lúc đó thấy đắt, một túi đã hết hai ngày sinh hoạt phí của cô, nhìn thấy cũng không mua, cho dù có mua, nhất định là vào những ngày đặc biệt.

Ngu Mãn đẩy xe đi tới, cô đưa tay lấy gói bánh quy xuống, nhìn hai cái, cuối cùng vẫn đặt lại lên kệ hàng.

Bây giờ cô không thích ăn bánh quy nữa.

Tần Lễ Tinh nhanh chóng đã đẩy xe không quay lại, Ngu Mãn nhìn xe của anh nói: "Chỉ có hai chúng ta, lát nữa đồ nhiều,

không tiện mang về."

"Không sao." Tần Lễ Tinh nói: "Hội viên hạng kim cương, được giao hàng tận nhà."

Ngu Mẫn chớp chớp mắt, giơ ngón tay cái với anh, chuyện này đã vượt quá tầm hiểu biết của cô.

Giải quyết xong nỗi lo mang đồ về, Ngu Mẫn tách ra mua đồ với Tần Lễ Tinh, cô đến khu rau củ quả mua rau và tôm, anh tự đi loanh quanh ở khu đồ ăn vặt.

Chỉ là, cô vừa chọn xong tôm, đã nghe thấy tiếng bánh xe, trong xe của Tần Lễ Tinh đã chất đầy đồ.

Ngu Mẫn ngăn người, cô đưa túi tôm đã đóng gói cho nhân viên cân, sau đó nói: "Anh ăn hết được sao?"

Tần Lễ Tinh không nói gì, chỉ đưa tay ra hiệu giữa hai người, ý là hai người họ.

Ngu Mẫn khẽ nhướn mày, không ngờ còn có phần của cô.

Tôm nhanh chóng đã được cân xong, Ngu Mẫn lại đi cân thêm một ít thịt và sườn, cô hỏi: "Anh thích uống canh sườn kiểu gì?"

Tần Lễ Tinh chống khuỷu tay lên cần đẩy xe, cúi đầu đang trả lời tin nhắn, nghe thấy Ngu Mẫn hỏi, anh ngẩng đầu nhìn cô: "Tùy ý, gì cũng được."

Anh cất điện thoại vào túi, đi theo sau Ngu Mẫn đến khu rau củ quả, anh nhìn Ngu Mẫn yên lặng chọn cà chua, ngô các thứ, khẽ mím môi.

Sao vẫn gây thế nhỉ?

Trên mặt vẫn không có chút thịt nào, gây đến mức cứ như gió thổi một cái là có thể bay đi.

Tần Lễ Tinh ngây người nhìn cô, mãi đến khi Ngu Mãn gọi anh, anh mới hoàn hồn, đẩy xe đi theo, hai người một trước một sau, Ngu Mãn ở phía trước chọn rau, anh ở phía sau nhìn.

Điện thoại rung lên, anh cúi đầu nhìn, là tin nhắn Dư Du gửi tới.

Dư Du: [Online.]

Dư Du: [Vào game.]

Dư Du: [...]

Dư Du: [Người đâu, tôi nói này anh bạn, người đâu?]

Tần Lễ Tinh lập tức chụp một bức ảnh xe đẩy chất đầy đồ.

Tần Lễ Tinh: [Đi siêu thị.]

Dư Du trả lời ngay: [Ồ, cậu ầm lại có nhã hứng thế này từ bao giờ.]

Dư Du: [À! Hóa ra là đi với em dâu à! Chả trách! Lần trước không phải đã nói là dẫn em dâu ra mắt chúng tôi sao? Còn kim ốc tàng kiều nữa hả?]

Được Dư Du nhắc nhở, Tần Lễ Tinh mới phát hiện trong ảnh có bóng dáng Ngu Mãn, rất mờ, nhưng vẫn miễn cưỡng nhìn rõ khuôn mặt cô.

Tần Lễ Tinh nhanh chóng thu hồi bức ảnh.

Nhanh chóng gõ chữ: [Tôi không đồng ý.]

Dư Du: [?]

Dư Du: [Cậu, cậu còn thu hồi! Có phải cậu chơi không nổi không!]

Tần Lễ Tinh "chơi không nổi" gửi một chữ "Cút", sau đó ném điện thoại vào túi, đẩy xe đi về phía trước, chỉ vào một củ khoai tây tròn trịa với Ngu Mẫn: "Muốn ăn khoai tây nghiền, cô biết làm không?"

Ngu Mẫn lại lấy thêm hai củ khoai tây, hỏi: "Anh muốn ăn kiểu gì?"

Tần Lễ Tinh hơi nhướn mày: "Cô còn biết làm nhiều loại à?"

Ngu Mẫn nói: "Không phải vị ngọt thì là vị cay, làm vị ngọt còn phải đi mua tương cà và sữa tươi."

Trong nhà không có sữa tươi cũng không có tương cà.

Tần Lễ Tinh nghĩ một lát: "Tôi muốn ăn vị cay."

Ngu Mẫn không nhìn được liếc nhìn anh, sau khi Tần Lễ Tinh ăn tôm xào cay một lần như được đả thông hai mạch nhân độc (*) vậy, bắt đầu thích ăn cay.

() Có thể được dùng để ví von một người bỗng nhiên "ngộ" ra điều gì đó, năng lực được nâng cao, hoặc bùng nổ cảm hứng, sức sáng tạo.*

Cô nghĩ một lát: "Tần Lễ Tinh, anh không phải đang chiều theo khẩu vị của tôi đấy chứ?"

Tần Lễ Tinh ra vẻ kinh ngạc nói: "Sao cô lại nói vậy?"

Anh cầm một củ cà rốt lên: "Cho vào khoai tây nghiền."

Dùng hành động để chứng minh, anh không hề chiều theo khẩu vị của Ngu Mẫn.

Nực cười, người khác phải chiều theo khẩu vị của anh từ trước đến nay.

Anh, Tần Lễ Tinh, khi nào thì phải chiều theo người khác?

Thật nực cười, đúng là chuyện cười lớn nhất trên đời.

Chương 23

DTV-EBOOK

Hai người về đến nhà, Tần Lễ Tinh rất tự giác xách túi đồ ăn đã mua vào bếp, Ngu Mẫn thay đồ ở nhà, lúc đi vào bếp thì Tần Lễ Tinh đã sơ chế tôm xong gần hết.

Ngu Mẫn xắn tay áo lên nhìn thoáng qua: "Giỏi."

Làm qua một lần, lần thứ hai tốc độ rõ ràng tăng lên không ít.

Tần Lễ Tinh cho tôm vào bồn rửa, học theo các bước trước đó của Ngu Mẫn để rửa sạch, sau khi rửa xong thì ướp gia vị để qua một bên.

Ngu Mẫn cầm dụng cụ nạo đang định gọt vỏ khoai tây, thấy vậy không nhìn được nhướn mày: "Tần Lễ Tinh, anh học hỏi cũng nhanh đấy."

Tần Lễ Tinh rửa tay: "Nói nhảm, tôi đâu phải kẻ ngốc."

Giọng điệu còn có thêm vài phần đắc ý.

Anh hỏi: "Còn cần tôi làm gì nữa không?"

Ngu Mẫn nhìn trái nhìn phải: "Bóc tỏi, được không?"

Tần Lễ Tinh cầm lấy củ tỏi bên cạnh: "Được, cần mấy củ?"

"Bóc hết cả đi." Ngu Mẫn nghĩ ngợi, tôm xào cần nhiều tỏi để phi thơm: "Rửa thêm ít gừng nữa."

Tần Lễ Tinh lại lôi gừng ra, anh làm việc nhanh nhẹn hơn tưởng tượng, không bao lâu đã bóc xong một đũa nhỏ tỏi để sang một bên, gừng cũng rửa sạch, anh đưa hai tay lên mũi ngửi ngửi.

Làm việc nhanh nhẹn thì nhanh nhẹn thật, nhưng mùi vị này anh thật sự không thích.

Anh quay đầu nhìn Ngu Mãn, cô đã cắt khoai tây xong, chuẩn bị cho vào nồi hấp, anh chủ động nhận lấy: "Để tôi làm cho."

Ngu Mãn đưa khoai tây cho anh, không nhịn được hỏi: "Tần Lễ Tinh, trước đây anh từng làm mấy việc này rồi à?"

"Chưa từng." Tần Lễ Tinh nói: "Chẳng phải có tay là làm được sao?"

Ngu Mãn bị câu này chọc cười, Tần Lễ Tinh khó hiểu nhìn cô: "Cô cười gì? Tôi buồn cười lắm à?"

"Không có." Ngu Mãn nói: "Sao anh có thể suy diễn ra nhiều chuyện như vậy?"

Tần Lễ Tinh hừ hừ hai tiếng: "Tôi không có, cô đừng có vu khống người ta."

Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh cho khoai tây vào nồi hấp, còn chuẩn bị bật lửa.

Cô nghĩ ngợi, vừa định mở miệng, Tần Lễ Tinh đã cắt ngang lời cô: "Đừng khen tôi, chuyện người bình thường đều làm được, cô đừng nói như thể tôi là trẻ con mẫu giáo ấy, cần được khen mới tích cực hơn."

"Không phải." Ngu Mãn đưa tay nắm lấy cổ tay đang định bật lửa của anh.

Tay cô không biết là vừa mới chạm nước hay vì nguyên nhân gì khác, nhiệt độ tay thấp hơn tưởng tượng, khi nắm lấy tay anh, Tần Lễ Tinh không nhịn được khựng lại một chút.

Ánh mắt anh dừng trên tay cô, lúc trước nắm tay sao không cảm thấy, trên ngón tay cô hình như có một lớp chai mỏng.

Sao lại có chai được nhỉ?

Cho dù anh không tiếp xúc nhiều với phụ nữ, cũng biết phụ nữ ở độ tuổi này không thể nào có chai tay.

Đúng lúc anh đang lơ đãng suy nghĩ thì nghe thấy Ngu Mãn nói: "Tôi muốn nói là, trong nồi chưa có nước, anh bật lửa lên sẽ làm hỏng nồi đấy."

Tần Lễ Tinh vội vàng rút tay về, Ngu Mãn ngẩn ra, cũng nhanh chóng rút tay lại: "Xin lỗi."

Cô hơi vượt quá giới hạn rồi.

Tần Lễ Tinh phản ứng mất hai giây mới hiểu ra tại sao Ngu Mãn xin lỗi.

... Ai thèm cô xin lỗi chuyện này chứ!

Tần Lễ Tinh cứng miệng nói: "Tôi muốn bật lửa trước rồi mới thêm nước, không được à?"

Ngu Mãn đã lấy đầy một bát nước, cô ừ một tiếng: "Nhưng vẫn nên thêm nước trước, làm phiền anh, nhắc vĩ hấp lên một chút."

Tuy Tần Lễ Tinh cứng miệng, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắc vĩ hấp lên, nhìn Ngu Mãn đổ nước vào nồi, sau đó lại nhận lấy vĩ hấp trong tay Tần Lễ Tinh đặt lên trên nồi.

Anh thấy Ngu Mãn đang đưa tay ra định bật lửa, nhưng sau khi đặt ngón tay lên lại rút về.

Mí mắt Tần Lễ Tinh giật giật, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, quả nhiên, Ngu Mãn quay đầu nhìn anh.

Chỉ trong nháy mắt, cô không cần nói gì thêm, Tần Lễ Tinh đã hiểu ý cô.

"Tôi không phải trẻ con mẫu giáo." Tần Lễ Tinh cảm thấy ngứa răng.

Ngu Mãn ồ một tiếng: "Vậy anh bật lửa nhé?"

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, vẫn đưa tay vặn lửa lên.

Ngu Mãn vỗ tay kiểu hải cẩu, chỉ thiếu nước nói ra mấy chữ "Bảo bối Lễ Tinh giỏi quá".

Đây là đang coi anh như trẻ con mà trêu chọc đấy à! Sao người này lại như vậy chứ!

Nhưng Ngu Mãn cũng biết điểm dừng, cô buông tay xuống nói: "Mọi việc đã xong xuôi rồi, cảm ơn anh nhé."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, ừ ừ nói: "Không có gì."

Anh cảm thấy mình chưa thể hiện tốt, nhưng lại không nghĩ ra cách trả lời nào hay hơn. Anh lại ngược mắt nhìn Ngu Mãn, Ngu Mãn đã đi xử lý sườn heo, nói là tối nay còn muốn hầm canh sườn.

Tần Lễ Tinh đứng trong bếp một lúc, lại ghét bỏ mùi vị trên tay mình, quay người đi vào phòng tắm rửa tay.

Ngu Mãn nhận ra anh rời đi, quay đầu nhìn thoáng qua, ý cười trong mắt cô căn bản chưa từng biến mất.

Tuy Tần Lễ Tinh cứng miệng, nhưng tiếp xúc rồi mới thấy thật ra cũng rất tốt.

Là một ông chủ tốt có thể vui vẻ ở chung.

Ngu Mẫn đổ sườn vào nồi hầm canh, lại cho cà chua và ngô vào, vừa mới bật lửa, thì nghe thấy tiếng điện thoại để bên cạnh vang lên một tiếng, cô cầm lên nhìn, là một tin nhắn ngân hàng.

Có người chuyển mười vạn vào thẻ cô, Ngu Mẫn nhìn thoáng qua đuôi số tài khoản của đối phương, là Ngu Phong Lâm gửi tới.

Ngu Mẫn trở về lâu như vậy không nhận được tin tức, còn tưởng rằng Ngu Phong Lâm đã từ bỏ việc để cô "lên hình", không ngờ cuối cùng vẫn chịu thua.

Cô cất điện thoại đi, rửa sạch rau củ quả lát nữa sẽ dùng, tuy chỉ có hai người, nhưng hôm nay Ngu Mẫn xem xong bài giảng của giáo viên tâm trạng hơi bất an, dứt khoát làm nhiều thêm một chút, để đầu óc mình được trống rỗng trong chốc lát.

Ngu Mẫn cúi đầu, nước ấm chảy trên tay, vẫn không thể cứ bị động như vậy được.

Cô phải nắm quyền chủ động trong tay mình.

"Ngu Mẫn."

Ngu Mẫn theo bản năng nhìn về phía phát ra tiếng nói, cách mỗi một centimet là thêm một miếng bánh quy, cô khựng lại, ánh mắt từ miếng bánh quy trước mặt chuyển sang người đối diện.

Tay kia của Tần Lễ Tinh đang cầm một hộp bánh quy, chính là loại bánh quy mà hôm nay cô đã xem ở siêu thị.

Ngu Mẫn kinh ngạc, vì cô biết, loại bánh quy này chắc chắn sẽ không lọt vào mắt xanh của một công tử bột như Tần Lễ Tinh. Nhưng sao anh lại mua loại bánh quy này, rõ ràng lúc này khi đóng gói, cũng không để ý thấy có loại bánh quy này.

Nhưng rất nhanh Tần Lễ Tinh đã thúc giục: "Nghĩ gì thế? Không phải lúc này ở siêu thị cô cứ nhìn chăm chăm loại bánh quy này sao?"

Thật ra lúc này Tần Lễ Tinh đã nhìn thấy, còn tưởng rằng Ngu Mãn sẽ bỏ vào xe đẩy, rõ ràng cũng đã xem rất lâu, cho nên lúc bọn họ tách ra, anh lại vòng về xem thử, loại bánh quy này rẻ hơn rất nhiều so với những loại bánh quy nhập khẩu bên cạnh, thẻ hội viên của anh có thể được giảm giá, sau khi giảm giá hình như chỉ còn có ba tệ?

Anh không hiểu loại bánh quy này có gì thần kỳ, vậy mà lại khiến Ngu Mãn nhìn lâu như vậy.

Ngũ Mãn há miệng, cắn miếng bánh quy, lấy bánh quy từ tay anh, hơi ngẩng đầu lên, bánh quy đã vào miệng, một loạt động tác liên mạch lưu loát.

Câu nói định giúp cô cầm bánh quy của Tần Lễ Tinh trực tiếp bị chặn lại trong miệng.

Được rồi, cô không cần anh giúp.

Yết hầu Tần Lễ Tinh chuyển động, cúi đầu nhìn bánh quy trong tay, bánh quy này hình tròn, để Ngu Mãn ăn tiện, lúc lấy ra anh đã bẻ làm đôi, bây giờ trong túi còn lại nửa miếng kia.

Anh lấy nửa miếng còn lại ra, nhét vào miệng, hình như chỉ là bánh quy vị sữa bình thường, hơn nữa vị sữa cũng không đậm đà, so với những loại bánh quy anh từng ăn, chỉ có thể coi là không có gì đặc biệt.

Nhưng Ngu Mãn lại ăn rất vui vẻ, đuôi mắt cũng cong lên.

Tần Lễ Tinh chớp chớp mắt, cúi đầu lại lấy ra một miếng bánh quy, bẻ đôi đưa nửa miếng qua.

Ngũ Mãn quay đầu, rất tự nhiên ngậm lấy bánh quy, mắt sáng lấp lánh, vừa cười vừa nói lí nhí: "Cảm ơn."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng, anh cúi đầu lấy nửa miếng còn lại, thật ra cũng không đến nỗi không có gì đặc biệt.

Cũng khá ngon, vẫn có mùi sữa, cũng không quá ngọt, lại giòn tan.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Ngon không?"

"Ngon." Ngũ Mãn nói: "Thật ra đã lâu tôi không ăn loại bánh quy này, hồi bé lúc nào cũng muốn ăn, nhưng lần nào cũng không mua được."

"Vì sao?" Tần Lễ Tinh không biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh cô.

Lúc này Ngũ Mãn đã rửa xong nguyên liệu, cầm dao chuẩn bị cắt, cô nghe câu hỏi của Tần Lễ Tinh, không ngẩng đầu lên, chỉ đáp: "Còn có thể vì sao nữa, đắt quá, không kham nổi mức tiêu hoang."

Đắt quá?

Tần Lễ Tinh không hiểu, lần trước ở bệnh viện nghe Ngũ Mãn và Trình Mỹ Trân nói vài câu, nghe thì cảm thấy gia cảnh cũng không tệ lắm, chỉ là một loại bánh quy thôi mà, bố mẹ nuôi hẳn là mua được chứ.

Ánh mắt anh dừng trên gương mặt nghiêng của Ngũ Mãn, anh càng ngày càng tò mò về cuộc sống của Ngũ Mãn trước khi được tìm về.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Ngũ Mãn, nơi cô sống trước kia tên là gì?"

Ngũ Mãn khi nói đến, luôn dùng một thị trấn để khái quát, hình như chưa từng nghe cô nói tên cụ thể.

Ngũ Mãn quay đầu nhìn anh: "Sao đột nhiên lại tò mò chuyện này?"

Tần Lễ Tinh nói: "Không thể tò mò sao?"

"Không thể." Ngũ Mãn từ chối dứt khoát: "Anh Tần, tò mò hại chết mèo đấy."

Anh Tần nói: "Tôi đâu phải mèo."

Nhưng Ngũ Mãn đã không để ý đến anh nữa.

"Lại giở trò này." Tần Lễ Tinh không nhịn được lẩm bẩm, anh đến gần Ngũ Mãn, Ngũ Mãn đương nhiên có thể nghe thấy.

Tần Lễ Tinh lại nói: "Không thể từ chối yêu cầu của ông chủ."

Ngũ Mãn đặt dao xuống, cô hỏi: "Vậy anh nói cho tôi biết, tại sao đột nhiên lại tò mò như vậy?"

"Tò mò thì cứ tò mò thôi, cần phải có lý do sao?" Tần Lễ Tinh cũng không thể nói, thật ra anh tò mò là quá khứ của Ngũ Mãn chứ không phải cái thị trấn kia được.

Ngũ Mãn nhìn chằm chằm anh, sau đó lại cầm dao lên nói: "Đợi sau này có dịp thì dẫn anh đi."

"Không cần đợi sau này, ngày mai luôn đi!" Tần Lễ Tinh hận không thể tối nay đi luôn: "Tôi mua vé máy bay, nhanh lắm."

"Ngày mai không được, tôi phải đi thăm cô giáo." Ngũ Mãn cho gia vị vào đĩa.

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi: "Thứ Bảy thì sao? Người chị gì đó của em, thứ Bảy hẳn là ở nhà chứ."

"Thứ Bảy cũng không được." Ngu Mãn đưa tay ra, chỉ chỉ Tần Lễ Tinh rồi lại chỉ chỉ bản thân.

Tần Lễ Tinh khó hiểu: "Ý gì?"

Ngu Mãn nói: "Thứ Bảy, chúng ta có hẹn ăn cơm, Ngu, à bố tôi, hẹn anh Nho Nguyệt, bà nội và hai chúng ta, đi ăn cơm."

Tần Lễ Tinh thở dài một hơi: "Thôi được, vậy đợi cô xong việc đã."

Ngu Mãn thấy vẻ mặt tiếc nuối của anh, đang định nói gì đó, thì nghe thấy tiếng chuông cửa ở ngoài vang lên. Cô nhìn về phía cửa ra vào.

Tần Lễ Tinh nói: "Hắn là nhân viên giao hàng đến rồi."

Anh thuận tay cầm lấy bánh quy, đặt lên bàn ăn, sau đó đi tới mở cửa, hai tay chuẩn bị đưa ra ngoài, người đứng ở cửa lại không phải nhân viên giao hàng.

Dư Du và Tô Trình Thanh đứng ở cửa, thấy anh mở cửa, Dư Du còn giơ tay lên lắc lắc thứ đang xách trên tay: "Bất ngờ không? Ngạc nhiên không?"

Tô Trình Thanh ở bên cạnh cũng phụ họa: "Lâu rồi không gặp cậu, bọn tôi đến thăm..."

Anh ấy còn chưa nói xong, cửa trước mặt đã bị Tần Lễ Tinh mặt không cảm xúc đóng sầm lại.

Lúc này Ngu Mãn đang đi từ trong bếp ra, cô còn đang định giúp Tần Lễ Tinh xách đồ, kết quả thấy sắc mặt anh khó chịu đứng sau cửa, khó hiểu hỏi: "Hửm? Đồ đâu?"

Tần Lễ Tinh ngược mắt nhìn cô: "Không phải người giao hàng."

Không phải người giao hàng? Vậy là ai?

Tiếng chuông cửa lại vang lên, Ngu Mãn hỏi: "Không mở cửa à?"

Tần Lễ Tinh khoanh tay: "Không mở."

Ngu Mãn càng thắc mắc: "Vậy rốt cuộc là ai vậy?"

Cô đi tới, đang định đến chỗ mắt mèo nhìn xem, kết quả Tần Lễ Tinh hơi dạng ch@n ra, không cho cô đi qua.

"Anh làm gì thế?" Ngu Mãn càng hoang mang, rốt cuộc ngoài cửa là ai, có thể khiến Tần Lễ Tinh như vậy: "Ngoài kia là ai vậy?"

Tần Lễ Tinh lạnh lùng nói: "Một người bán bảo hiểm, một người tiếp thị."

Nếu không phải không lịch sự, anh đã muốn nói với Ngu Mãn, ngoài cửa có hai tên gốc không có mắt nhìn.

Chương 24

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh vừa dứt lời, Ngu Mãn liền nghe thấy tiếng đàn ông truyền đến từ ngoài cửa.

"Tần Lễ Tinh, cậu mở cửa ra, cho chúng tôi vào! Đừng giả điếc, chúng tôi biết cậu ở nhà. Tần Lễ Tinh, mở cửa! Tần Lễ Tinh, mở cửa! Tần Lễ Tinh, mở cửa!"

Ngu Mãn đại khái đã hiểu, chắc là hai người bạn trong miệng Tần Lễ Tinh lúc nãy, cô cố nhin cười: "Hay là, mở cửa đi? Cứ đứng ngoài kia gào thét, cũng không hay lắm đúng không? Lát nữa trên dưới lầu đều nghe thấy hết."

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, dường như cũng cảm thấy bọn họ gào thét có hơi mất mặt, xoay người vẫn mở cửa ra. Toàn thân anh tỏa ra khí áp thấp, đưa tay về phía bọn họ, nói ngắn gọn: "Đồ để lại, người cút ngay."

Dư Du lại xách đồ chen vào cửa, cậu vừa xách đồ vừa lải nhải: "Đồ chúng tôi mua đâu phải cho cậu, chúng tôi mua cho em dâu. Cậu còn chưa có tư cách đuổi bọn tôi đi."

Tần Lễ Tinh bị đẩy sang một bên, Tô Trình Thanh ở phía sau nhin cười, anh ấy đi vào, không nhin được cười nói: "Làm phiền rồi, Lễ Tinh."

Anh ấy cũng xách đồ vào nhà, Dư Du đã đến bên cạnh Ngu Mãn, Ngu Mãn rõ ràng trở nên hơi lúng túng, trên tay là món quà Dư Du tặng cô.

Dư Du nói: "Ngu Mãn, em thật sự rất xinh đẹp, khó trách Tần Lễ Tinh thích em như vậy, vì em mà không chơi game với bọn anh nữa."

Ngư Mẫn nở nụ cười lịch sự, không đáp lời.

Tô Trình Thanh cũng bước lên trước, anh ấy lý trí hơn nhiều so với con khỉ ồn ào Dư Du này, anh ấy nói: "Chào Ngư Mẫn, anh là Tô Trình Thanh, đây là Dư Du. Hôm nay mạo muội đến chơi, không làm phiền hai người chứ?"

"Giả vờ giả vịt cái gì." Tần Lễ Tinh ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: "Làm phiền rồi cũng có thấy các người--"

Anh nhìn Ngư Mẫn một cái, mới nói ra hai chữ cuối cùng: "Đi ra."

Dư Du đi tới, cậu khoác tay lên vai Tần Lễ Tinh, khuyên nhủ: "Tiểu Tần, đây là cậu không đúng rồi, dù sao bọn tôi cũng là khách."

Tần Lễ Tinh mặt không cảm xúc hất cánh tay đang khoác trên vai mình ra, tuy không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt là biết trong lòng đang chửi bậy.

So với sự cặn lời của Tần Lễ Tinh, Ngư Mẫn lịch sự hơn nhiều, cô nhận lấy món quà Tô Trình Thanh tặng: "Cảm ơn, hai người ăn cơm chưa?"

"Chưa." Dư Du cười nói: "Vừa lúc anh đi ngang qua, nên muốn ghé qua xem sao."

Tô Trình Thanh nói: "Bọn anh cũng gọi đồ ăn ngoài của Phẩm Nhất Vị rồi, chắc lát nữa sẽ đến."

Hai người này là nhất định phải ở lì không đi, Tần Lễ Tinh nghe mà phát bực.

Ngư Mẫn gật đầu: "Được."

Cô nhìn Tần Lễ Tinh, chỉ vào bếp: "Tôi tiếp tục nấu cơm đây."

So với việc trò chuyện gượng gạo, Ngu Mẫn vẫn thích nấu ăn hơn.

Nhưng hai người họ đến thật đúng lúc, hôm nay Ngu Mẫn còn cố ý làm nhiều hơn một chút.

Cô trở lại nhà bếp, trong phòng khách chỉ còn lại ba người bọn họ.

Dư Du tắc lưỡi mấy cái: "Không phải chứ Tần Lễ Tinh, người ta làm vợ cậu chứ có phải làm bảo mẫu cho cậu đâu, ngay cả người giúp việc cậu cũng không muốn thuê à?"

"Người giúp việc bạn, xin nghỉ rồi." Tần Lễ Tinh lạnh lùng nói: "Sự nhẫn nại của tôi có hạn, tốt nhất là cậu đừng có những lời nói ngu ngốc như thế."

Tô Trình Thanh thấy Tần Lễ Tinh sắp bùng nổ, ở bên cạnh giảng hòa: "Thôi thôi, vẫn là đi giúp đỡ đi."

Dư Du xắn tay áo lên: "Để hai người mở mang tầm mắt với tay nghề của đầu bếp đại tài này."

Tần Lễ Tinh trợn trắng mắt, khoanh tay đi về phía nhà bếp, anh nói: "Ngu Mẫn."

Ngu Mẫn đang chuẩn bị làm tôm xào, cô nghe thấy Tần Lễ Tinh gọi mình, quay đầu hỏi: "Sao vậy?"

"Để Dư Du làm." Tần Lễ Tinh đi vào: "Cô đừng làm nữa."

Hai người bọn họ không biết điều thì không xứng ăn món Ngu Mẫn nấu!

Ngu Mẫn ồ một tiếng, cô nhìn Dư Du bên cạnh đang nóng lòng muốn thử, nhỏ giọng nói: "Không ổn lắm đâu?"

Dư Du rất tự nhiên đi vào: "Không sao, vốn dĩ cũng không nên là em nấu cơm."

Tô Trình Thanh cũng đi theo vào, anh ấy thấy Ngu Mãn có vẻ muốn nói lại thôi, giải thích: "Nhà Dư Du mở chuỗi nhà hàng, từ nhỏ cậu ấy đã được tiếp xúc nhiều. Hai tuổi đã biết lật chảo rồi, mùi vị miễn cưỡng cũng ăn được, em cứ đi nghỉ ngơi đi."

Thế là Ngu Mãn bị đẩy ra khỏi bếp một cách khó hiểu.

Tần Lễ Tinh đứng bên cạnh cô, thấy cô có vẻ hơi băn khoăn, thuận tay cầm hộp bánh quy trên bàn ăn nhét vào tay cô: "Không sao, cô cứ đi nghỉ ngơi đi."

Tần Lễ Tinh đã nói vậy rồi, Ngu Mãn cũng không còn gì để nói. Cô cúi đầu nhìn bánh quy trong tay, vừa lúc thấy Tần Lễ Tinh dùng ngón tay lấy đi mấy miếng, sau đó dựa vào cửa bếp vừa ăn vừa nói: "Tô Trình Thanh, đã đến rồi thì tiện thể khắc hoa cho cà rốt đi."

"Cậu bị bệnh à?" Tô Trình Thanh kinh ngạc: "Tôi là nhà thiết kế chứ không phải thợ khắc."

"Vậy cậu đến làm gì? Không làm gì cả à? Nhà họ Tần chúng tôi không chứa người rảnh rỗi."

Dư Du cũng phụ họa: "Nói hay lắm, trăm đồng ý đầy Tô ái khanh đi lưu đầy..."

Trong bếp ồn ào náo nhiệt, Ngu Mãn nghe một lúc, cầm bánh quy trở về phòng.

Đóng cửa lại, âm thanh bên ngoài bị ngăn cách, Ngu Mãn nhất thời cũng không biết nên làm gì, cứ thế đi tới đi lui, rồi đi vào phòng thay đồ.

Cô lấy ra chiếc túi tài liệu được niêm phong kỹ trong vali. Ngu Mẫn cúi đầu nhìn chiếc túi tài liệu được niêm phong kỹ, hít sâu một hơi, ngồi xếp bằng trên sàn nhà mở túi tài liệu ra.

Đồ vật bên trong ít hơn cô tưởng tượng, chỉ là vài tờ tư liệu được sắp xếp gọn gàng và một tấm ảnh thẻ.

Ngu Mẫn nhìn chăm chăm tấm ảnh thẻ đó, Tống Nhã Vân trong ảnh trẻ hơn cô tưởng tượng rất nhiều, nhưng dung mạo quả thật giống như cô tưởng tượng.

Dịu dàng tươi sáng, bà ấy nở nụ cười với ống kính.

Ngu Mẫn cảm thấy, cả thế giới trước nụ cười của bà ấy đều trở nên ảm đạm, một số hình ảnh được niêm phong trong ký ức từ lâu cũng miễn cưỡng nhớ lại được một chút.

Ngón tay Ngu Mẫn lướt qua lông mày và đôi mắt trên ảnh thẻ, so với Ngu Phong Lâm, cô càng giống Tống Nhã Vân, thật tốt.

Cô rất vui.

Ngu Mẫn hít sâu một hơi, lại xem những tư liệu khác. Nói là tư liệu, thật ra giống một văn bản mà Ngu Phong Lâm qua loa lấy lệ với cô hơn, bên trên ghi lại đều là chuyện lúc hai người còn ở bên nhau, xem hai lần cũng không tìm thấy tin tức hữu ích nào.

Cô thở dài, cũng đúng, trước đây cô thật sự quá ngây thơ, nếu cô là Ngu Phong Lâm thì sẽ ước gì vĩnh viễn không tìm thấy Tống Nhã Vân.

Dù sao chỉ có như vậy, trong một số trường hợp mới dễ dàng nắm thóp cô được.

Ngu Mẫn cất tư liệu vào túi tài liệu, cô thở dài một hơi, đặt ảnh thẻ trong lòng bàn tay, nhất định sẽ có cách!

Ngu Mẫn ra khỏi phòng thay đồ, vừa lúc gặp Tần Lễ Tinh đến gọi cô ăn cơm.

Tần Lễ Tinh nói: "Ăn cơm thôi."

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Đến ngay đây."

Tần Lễ Tinh nhìn cô một cái, chậm rãi nói: "Cũng không gấp lắm, cô thay quần áo rồi ra cũng được."

Ngu Mẫn cúi đầu nhìn quần áo của mình, hôm nay từ bệnh viện về vẫn chưa thay, chắc Tần Lễ Tinh hiểu lắm.

Cô giải thích: "Không có, tôi chỉ là vừa lúc vào xem thứ Bảy mặc gì cho phù hợp."

Thứ Bảy miễn cưỡng coi như một buổi họp mặt gia đình, quần áo của Ngu Mẫn cơ bản đều là đồ mặc thường ngày, cũng không có gì để chọn, chỉ là thuận miệng đáp lời Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng: "VẬY ăn cơm thôi."

Hai người cùng nhau đi về phía phòng khách, Dư Du và Tô Trình Thanh đã ngồi vào bàn.

Tần Lễ Tinh nhìn thoáng qua, quay đầu nhỏ giọng nói: "Tuy bọn họ hơi phiền phức, nhưng người cũng không tệ. Cô đừng có áp lực tâm lý, lần sau tôi sẽ nói với bọn họ đừng đến nhà nữa."

"Không sao." Ngu Mẫn nói: "Vốn dĩ là bạn của anh, hơn nữa đây cũng là nhà anh, mọi người cứ tự nhiên, không cần để ý đến tôi quá."

Tần Lễ Tinh chậm rãi ồ một tiếng, tuy Ngu Mẫn nói đúng là chuyện đương nhiên, nhưng nghe xong anh vẫn cảm thấy hơi khó chịu trong lòng.

Nhưng Ngu Mẫn đã đi tới, anh bình tĩnh lại, cũng đi theo.

Ngu Mãn đi đến bàn ăn, vừa nhìn đã thấy một bông hoa cà rốt được đặt ngay ngắn ở giữa khoai tây nghiền, đồ ăn ngoài của Phẩm Nhất Vị cũng được đưa đến, gần như bày kín cả bàn.

Không biết có phải ảo giác của cô không, những món cô không hay ăn, đều không được bày lên bàn.

Ngu Mãn thu lại suy nghĩ, cô kéo ghế ra ngồi xuống, Tần Lễ Tinh cũng ngồi xuống theo, anh nói: "Ăn cơm thôi, người đã đủ rồi."

Ngu Mãn gật đầu, đây là lần đầu tiên cô ăn cơm cùng bạn bè của Tần Lễ Tinh ngoài người nhà họ Tần.

Không biết có phải Tần Lễ Tinh đã cảnh cáo trước không, lúc ăn cơm rõ ràng cảm thấy Dư Du và Tô Trình Thanh dè dặt hơn rất nhiều, ngay cả nói chuyện cũng nhỏ nhẹ hơn.

Nhưng một bữa cơm ăn cũng coi như vui vẻ, tay nghề nấu nướng của Dư Du còn tốt hơn cô tưởng tượng, quả nhiên là con cháu của gia tộc ẩm thực, chuyện hai tuổi biết lật chảo chắc chắn cũng là thật rồi.

Ngu Mãn hơi nhướng mày, ăn rất hài lòng.

Sau bữa cơm, Dư Du và Tô Trình Thanh cũng rất có trách nhiệm dọn bát đĩa vào máy rửa bát, ngồi thêm một lúc rồi đi.

Trong phòng khách lại chỉ còn lại Ngu Mãn và Tần Lễ Tinh, Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh, nghĩ ngợi rồi vẫn nói: "Thật ra không cần để ý đến tôi đâu."

Tần Lễ Tinh nhìn cô, sau khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Ngu Mãn tiếp tục nói: "Nếu tôi ở đây không tiện, tôi cũng có thể về nhà trước đây."

Nhà hai người cách nhau không xa, chỉ một con phố mà thôi.

Hơn nữa cô ở đây, hình như bọn họ tụ tập cũng không được thoải mái lắm.

Là nhân viên tốt của ông chủ, Ngu Mẫn cảm thấy lần sau mình vẫn nên biết điều một chút.

Tần Lễ Tinh chỉ ừ một tiếng, anh nói: "Biết rồi."

Lần sau Dư Du và Tô Trình Thanh dừng hòng bước vào nhà anh nửa bước.

Ngu Mẫn còn muốn nói gì đó, Tần Lễ Tinh nhìn vào mắt cô hỏi: "Cô mở quà chưa?"

Ngu Mẫn nhìn thoáng qua món quà đặt trên bàn trà, Dư Du và Tô Trình Thanh đều mua rất nhiều, nói với Ngu Mẫn là quà gặp mặt và quà tân hôn bù cho cô, còn nói mong cô đừng giận, đến muộn như vậy mới đến gặp cô.

Cô nói: "Vẫn chưa, nhưng mà..."

"Còn nhưng nhị gì nữa." Tần Lễ Tinh nói: "Người ta tặng thì cô cứ nhận lấy, nói nhiều thế làm gì."

Ngu Mẫn rõ ràng cảm nhận được Tần Lễ Tinh không vui, cô ồ một tiếng: "Vây cùng nhau mở nhé?"

Tần Lễ Tinh không trả lời, chỉ đi về phía ghế sofa, dùng hành động chứng minh sự lựa chọn của mình.

Ngu Mẫn cũng đi theo, vốn dĩ cô định ngồi bên kia, nhưng suy nghĩ một lát, vẫn ngồi xuống bên cạnh Tần Lễ Tinh. Cô lần lượt mở từng món quà bọn họ mang đến, từ trang sức cho đến cốc đôi, gần như đều tặng cả, không ngờ Dư Du và Tô Trình Thanh lại chu đáo như vậy.

Tần Lễ Tinh nhận xét: "Cũng được."

Không làm anh mất mặt.

Ngu Mẫn cầm cốc đôi lên, cô hỏi: "Vậy chúng ta nên tặng quà đáp lễ gì cho bọn họ thì tốt?"

Tần Lễ Tinh uể oải nói: "Hai người bọn họ không thiếu thứ gì, không cần đâu."

Ngu Mẫn nghe giọng điệu hình như hơi không vui, đặt cốc xuống, cô ngồi thẳng dậy, hơi nghiêng người nhìn Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh đang dựa vào ghế sofa, theo ánh mắt của cô cũng không tự chủ được mà thẳng lưng: "Nhìn tôi làm gì."

Ngu Mẫn nói: "Tôi không phải ghét bọn họ đến, tôi chỉ là cảm thấy lúc nãy trên bàn ăn bọn họ có vẻ hơi gò bó, cho nên đang nghĩ nếu tôi không có mặt, có phải mọi người tụ tập sẽ thoải mái hơn không."

Tần Lễ Tinh không ngờ Ngu Mẫn lại nói chuyện này, nhất thời không biết nên đáp lời thế nào.

Nhưng Ngu Mẫn cũng không cần câu trả lời của anh, cô nói: "Sau này tôi sẽ không nói những lời đó nữa, trong một năm này tôi sẽ cố gắng hòa nhập vào cuộc sống của anh, cũng sẽ cố gắng hòa thuận với người nhà và bạn bè của anh."

Tần Lễ Tinh chậm chạp nhận ra Ngu Mẫn đang dỗ dành mình, anh mím môi, đôi mắt đen trắng rõ ràng nhìn chằm chằm Ngu Mẫn, vẫn không nói gì.

Ngu Mẫn kiên nhẫn nói tiếp: "Tôi cảm thấy để chúng ta hợp tác tốt hơn, có vấn đề gì thì cứ nói ra ngay, như vậy cũng có thể kịp thời phát hiện và giải quyết vấn đề, anh thấy sao?"

Tần Lễ Tinh khẽ ừ một tiếng, Ngu Mẫn học theo dáng vẻ của anh hơi nhướng mày, hỏi: "Ừ là có ý gì? Là được hay không"

được? Tôi cảm thấy chúng ta cũng không thể dùng những từ ngữ mơ hồ như vậy để trả lời, như vậy hiệu suất không cao."

"Được." Tần Lễ Tinh lại dựa vào ghế sofa: "Nghe cô."

"Được." Ngu Mẫn gật đầu, hỏi: "Bây giờ tôi nói xong rồi, đến lượt anh, tại sao anh không vui?"

Anh không vui sao?

Tần Lễ Tinh ngỡ ngàng một chút, vốn dĩ anh định nói không có, nhưng sau khi nhìn vào mắt Ngu Mẫn thì câu không có lại không nói ra được.

Thôi được.

Anh đúng là có hơi không vui, nhưng anh cũng không nói ra được tại sao mình không vui.

Nhưng lúc này Ngu Mẫn giống như con giun trong bụng anh vậy, cô nói: "Nếu bây giờ không tiện trả lời thì cũng không cần trả lời. Vậy tôi hỏi lại một câu khác, chúng ta nên tặng quà đáp lễ gì cho Dư Du và Tô Trình Thanh thì tốt?"

Tần Lễ Tinh không vội trả lời, suy nghĩ một chút mới nói: "Đồng hồ đi, hai người bọn họ đều rất thích đồng hồ."

Ngũ Mẫn gật đầu: "Được, đồng ý, thứ Bảy chúng ta ăn cơm xong thì cùng đi chọn nhé?"

Khóe miệng Tần Lễ Tinh hơi nhếch lên, thật kỳ lạ, bây giờ tâm trạng anh lại tốt hơn rồi.

Anh nói: "Được."

Anh sẽ miễn cưỡng đi chọn cho hai đứa con bất hiếu kia vậy.

Chương 25

DTV-EBOOK

Bảy giờ tối thứ Bảy.

Ngu Mãn và Tần Lễ Tinh là hai người đầu tiên đến câu lạc bộ tư nhân mà Ngu Phong Lâm đã đặt trước.

Ông ta hẹn thời gian là bảy giờ rưỡi, trong phòng bao chỉ có nhân viên phục vụ đang bày những bó hoa tươi và bát đĩa sạch sẽ.

Hai người ngồi bên bàn trà, Tần Lễ Tinh vất chéo chân nói: "Đến muộn quá."

Ngu Mãn nói: "Là chúng ta đến sớm."

Hai người họ đã ra ngoài từ năm giờ để mua quà đáp lễ cho Dư Du và Tô Trình Thanh, Tần Lễ Tinh đưa cô đến cửa hàng đồng hồ mà họ thường lui tới để đặt hai chiếc đồng hồ, đồng hồ sẽ được gửi thẳng đến nhà họ sau vài ngày nữa.

Cửa hàng đồng hồ cách đây không xa nên họ cũng đến sớm.

Tần Lễ Tinh uống một ngụm trà, nhạt nhẽo, không có vị gì, anh đặt cốc trà xuống, dựa vào ghế chờ đợi.

Ngu Mãn liếc nhìn đồng hồ: "Tôi đi vệ sinh một lát."

Anh đứng dậy: "Vậy tôi ra ngoài đi dạo."

Dù sao ngồi cũng chán.

Ngu Mãn đáp lại một tiếng, Tần Lễ Tinh khoanh tay đi ra ngoài, đây là một câu lạc bộ tư nhân mới mở, một thời gian trước khi khai trương còn nghe Dư Du nói, nơi này đã trả giá cao

để lôi kéo một đầu bếp lâu năm của nhà họ, khiến Dư Du tức giận đến mức ngày nào cũng thắp hương cầu mong câu lạc bộ tư nhân này đóng cửa.

Bên trong câu lạc bộ tư nhân được trang trí rất yên tĩnh, ở giữa có một hồ nước nhân tạo, trên đó trồng hoa sen, lá sen, đủ loại cá chép koi bơi lội tung tăng trong hồ, nhìn rất đẹp mắt.

Tần Lễ Tinh đột nhiên lên cơn nghiện thuốc lá, sờ sọc túi quần, mới nhớ ra mình đã cai thuốc lá một thời gian trước, trong túi căn bản không có.

Anh tìm một chỗ ngồi xuống, vắt chéo chân, tiện tay lấy điện thoại ra, hiếm khi mở nhóm chat ba người, cầm điện thoại lên chụp một vòng.

Dư Du luôn luôn là người nổi bong bóng nhanh nhất: [Ồ, hôm nay tao nhã ghê, đây là đâu vậy? Cũng không dẫn anh em đi chơi.]

Tô Trình Thanh cũng tranh thủ trả lời một câu: [Cậu ấy muốn dẫn cũng là dẫn Ngụ Mãn, cậu chen vào làm gì? Cậu vẫn chưa chịu đủ mấy cái lườm nguýt của Tần Lễ Tinh hai ngày trước à?]

Tần Lễ Tinh mới chậm rãi trả lời Dư Du: [@Dư Du, ở câu lạc bộ tư nhân mà một thời gian trước ngày nào cậu cũng thắp hương cầu mong nó đóng cửa đấy.]

Dư Du: [?]

Dư Du: [Kẻ phản bội!]

Tần Lễ Tinh ngáp một cái, lại nói: [Vài ngày nữa có một chiếc đồng hồ gửi đến nhà hai người, nhớ ký nhận.]

Dư Du lại nịnh nọt: [Ôi chà chà, mặt trời mọc đằng tây rồi, Tần Lễ Tinh, cậu phát tài gì à, vậy mà lại nghĩ đến việc mua đồng hồ

cho hai chúng tôi?]

[Người nhà bảo nhận quà của hai người rồi, phải tặng quà đáp lễ, cứ việc vui vẻ đi.] Tần Lễ Tinh gửi tin nhắn này xong, lại nhìn đồng hồ, cũng sắp bảy giờ hai mươi, chắc mọi người cũng đến rồi.

Anh cất điện thoại vào túi, lại chậm rãi đi về.

Quả nhiên từ xa đã nhìn thấy qua cửa kính trong phòng bao có thêm hai người, Ngu Phong Lâm và Diệp Thư đã đến.

Họ và Ngu Mãn đều đã ngồi vào bàn, chỉ là ngồi cách xa nhau, không thân thiết.

Tần Lễ Tinh nhớ đến ngày hôm đó anh và Ngu Mãn đến nhà họ Ngu, những lời Ngu Phong Lâm nói với Tần Lễ Tinh, trong lời nói ra đều thiên vị anh, về phần Ngu Mãn thì chỉ nói một câu là cô mới về nên có một số việc làm chưa tốt, mong anh có thể bao dung nhiều hơn.

Cũng không nói gì tốt đẹp cho Ngu Mãn.

Tần Lễ Tinh cũng hiểu được phần nào, có lẽ mối quan hệ giữa Ngu Mãn và bố cùng mẹ kế của cô có chút tế nhị, anh bước nhanh hơn một chút, đến gần thì nghe thấy giọng nói truyền ra từ bên trong.

"Lát nữa người nhà họ Tần đến, con nên biết mình lúc nào nên nói lúc nào không nên nói." Ngu Phong Lâm thản nhiên liếc nhìn Ngu Mãn đang ngồi ở đầu bên kia, cô đang nhìn bó hoa còn đọng những giọt nước đặt ở trung tâm bàn ăn.

Màu sắc rất nhã nhặn, đẹp mắt.

Ngu Phong Lâm không nghe thấy Ngu Mãn trả lời, bèn cao giọng: "Ngu Mãn."

Lúc này Ngu Mãn mới nhận ra một tiếng: "Con sẽ làm kẻ cầm."

Ngu Phong Lâm hừ một tiếng: "Lát nữa em gái con đến, con chủ động chào hỏi nó."

Việc nhận lại Ngu Mãn, họ không nói với Ngu Duyệt, mà đợi đến khi làm xong tiệc nhận thân mới nói với Ngu Duyệt. Ngu Duyệt đang đi du học nước ngoài, khi biết tin thì không vui lắm.

Vài năm sau khi Ngu Mãn bị lạc, rất nhiều tin tức đã bị phong tỏa, năm đầu tiên vì muốn chăm sóc cảm xúc của Tống Nhã Vân, mọi người cũng cố gắng không nhắc đến chuyện này, sau đó khi xé rách mặt nhau, cũng đoán chừng đứa trẻ này chắc chắn đã gặp nạn, Ngu Phong Lâm liền ra tay thao túng một số tin tức, vì vậy từ nhỏ đến lớn Ngu Duyệt không biết mình còn có một người chị cùng bố khác mẹ.

Ngu Mãn khẽ nhướn mí mắt: "Chẳng phải nhà họ Ngu rất coi trọng quy củ sao?"

Ngu Phong Lâm nghe thấy cô nói vậy, nói: "Con ngược lại rất rõ ràng."

Giọng điệu của Ngu Mãn không hề lên xuống, chỉ tiếp tục nói: "Vậy theo quy củ, chẳng phải nó nên chào hỏi con sao? Hơn nữa con đã trở về lâu như vậy rồi, nó cũng không chủ động đến hỏi han người chị này sống có tốt không, quy củ nhà họ Ngu các người dạy cho chó ăn rồi à?"

Ngu Mãn tấn công tất cả mọi người mà không phân biệt, có đôi khi cô thật sự không nhìn thấu Ngu Phong Lâm, rõ ràng cũng biết cô không phải là người cam chịu, nhưng vẫn sẽ hết lần này đến lần khác lên lớp cô.

Sau đó tức giận đến mức nổi trận lôi đình, nhưng lại chẳng làm gì được cô.

Đúng là bệnh thần kinh.

Diệp Thư nghe những lời Ngu Mãn nói, sắc mặt vốn đã trầm xuống càng thêm u ám: "Ngu Mãn, ý con là gì?"

Ngu Mãn đáp: "Tôi chỉ đang trình bày sự thật, hay là, ngay từ đầu cái gọi là "quy tắc nhà họ Ngu" của các người chỉ là đặt ra cho riêng tôi?"

Diệp Thư im lặng, Ngu Mãn tiếp tục: "Nếu các người muốn một Ngu Mãn ngoan ngoãn, khi tâm trạng tôi tốt tôi có thể diễn với các người một chút, nhưng nhiều hơn thì phiền phức."

Cô lại nhìn về phía Ngu Phong Lâm, bình tĩnh nói: "Bố biết người đàn ông trước đây dám lên mặt dạy dỗ con cuối cùng ra sao không?"

Ngu Mãn nói: "Bị con đánh vào bệnh viện nằm ba ngày."

Vẻ mặt Ngu Phong Lâm không giấu nổi sự kinh ngạc: "Con dám đe dọa bố?"

Ông ta, một người bố, vậy mà lại bị chính con gái mình đe dọa.

Ngu Mãn rất bình tĩnh: "Đe dọa thì không hẳn, chỉ là muốn nói với bố, khi con có thể động thủ thì thường sẽ không nói nhảm. Hơn nữa, khi đón con về bố hẳn cũng đã đến nơi con từng sống để hỏi thăm, con từng là người như thế nào."

Bầu không khí trong phòng trở nên ngưng trọng.

Đương nhiên Ngu Phong Lâm đã hỏi thăm, bọn họ đánh giá về Ngu Mãn khen chê lẫn lộn, có người nói Ngu Mãn là cô gái tốt, siêng năng, tháo vát lại thông minh, thành tích tốt. Cũng có người chửi rủa nói Ngu Mãn là đồ điên, chẳng mấy ai dám chọc vào cô.

Tuy nhiên, lúc đó Ngu Phong Lâm chỉ nghe những lời người ta nói trước, siêng năng, tháo vát, thông minh.

Gả vào nhà họ Tần, ông ta cần một đứa con gái có những phẩm chất như vậy.

Ngoài phòng, Tần Lễ Tinh đứng không vào trong, nhưng tai anh thính, xung quanh lại yên tĩnh, nên cơ bản cũng nghe được gần hết những lời nói bên trong.

Trước đây Ngu Mãn là người như thế nào?

Thật lòng mà nói, anh cũng tò mò.

Ánh mắt anh dừng lại trên người Ngu Mãn trong phòng, cô ngồi tư thế rất đẹp, lưng thẳng tắp, tóc buộc bằng một sợi dây chun màu đen thành kiểu đuôi ngựa thấp, để lộ gương mặt mộc thanh tú.

Cô không thích trang điểm, cũng không thích đeo trang sức, không đeo khuyên tai vòng cổ gì cả, trên tay cũng chỉ có chiếc nhẫn cưới của hai người.

Tần Lễ Tinh khẽ động lòng, anh khẽ ho một tiếng rồi bước vào.

Ngu Mãn nhìn về phía anh, Tần Lễ Tinh thản nhiên nhướn mày với cô, sau đó mới chào hỏi: "Chủ tịch Ngu, dì Diệp."

Quả nhiên Ngu Phong Lâm là lão cáo già, khi nhìn thấy anh thì nụ cười trên mặt lập tức hiện ra: "Lễ Tinh đến rồi, mau ngồi mau ngồi."

Tần Lễ Tinh khẽ gật đầu, bước tới ngồi xuống bên cạnh Ngu Mãn, anh dựa vào lưng ghế nói: "Vừa rồi chán quá ra ngoài đi dạo một lát, mong mọi người đừng để ý."

"Chú đã đến vài lần câu lạc bộ tư nhân này, trang trí rất đẹp, nếu cháu thích, lần sau cứ đến trực tiếp báo tên chú, ghi vào sổ của chú."

Tần Lễ Tinh gật đầu: "Cảm ơn chủ tịch Ngu."

Anh liếc nhìn Ngu Mẫn bên cạnh, sau khi anh vào, Ngu Mẫn đã tận tâm tận lực làm một kẻ câm.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Khi nào bà và mọi người đến?"

Ngũ Mẫn không biết tại sao Tần Lễ Tinh lại đột nhiên hỏi cô, cô cầm điện thoại lên nói: "Em hỏi một chút."

Cô vừa mới mở khóa, Tần Lễ Tinh bên cạnh đã giữ tay cô lại: "Không cần, họ đến rồi."

Ngũ Mẫn nhìn ra ngoài, Trình Mỹ Trân đang khoác tay Tần Nho Nguyệt bước vào từ bên ngoài, hôm nay bà mặc một chiếc áo khoác màu tím được thiết kế riêng, trông vô cùng khỏe mạnh.

"Tổng giám đốc Tần." Ngũ Phong Lâm đứng dậy nghênh đón, Diệp Thư theo sát phía sau, bốn người nhanh chóng trò chuyện rôm rả.

Tần Lễ Tinh thấy họ tạm thời chưa chú ý đến bên này, mới khẽ hỏi: "Họ nói cô à?"

Ngũ Mẫn lắc đầu: "Không có."

Họ muốn nói, cũng không nói lại cô.

Tần Lễ Tinh chỉ vào mặt cô: "Không phải đã nói rồi sao, có chuyện gì chúng ta phải nói rõ ràng, không được hiểu lầm à? Vậy tại sao bây giờ lại nói dối."

Ngũ Mãn phải mất một lúc mới phản ứng lại được lời Tần Lễ Tinh nói là lời cô nói hai ngày trước, nhưng lúc đó cô đang ám chỉ chuyện của Dư Du và Tô Trình Thanh.

Chuyện của cô và nhà họ Ngũ cũng không ảnh hưởng đến bọn họ, nhưng Tần Lễ Tinh đã hỏi, cô vẫn trả lời: "Thật sự không nói gì cả, nếu thật sự có chuyện gì, tôi sẽ nói cho anh biết."

Tần Lễ Tinh nhìn chằm chằm vào mặt cô, cũng không truy hỏi nữa.

Tuy nhiên, anh càng thêm tò mò về Ngũ Mãn, đôi mắt đen trắng rõ ràng cứ nhìn chằm chằm vào Ngũ Mãn.

Ngũ Mãn không chịu nổi ánh mắt của Tần Lễ Tinh nhìn mình như vậy, cô nói: "Thật sự, tôi không lừa anh."

Tần Lễ Tinh vẫn không rời mắt, Ngũ Mãn mím môi, cô nhanh chóng liếc nhìn bốn người đang trò chuyện, sau đó đưa tay lên, "bê" mặt Tần Lễ Tinh về phía họ.

Tần Lễ Tinh chớp chớp mắt, dường như vẫn còn hơi ngơ ngác, anh không ngờ Ngũ Mãn lại trực tiếp "động thủ".

Bàn tay hơi lạnh lẽo đó nhanh chóng thu về, bên tai vang lên giọng nói của Ngũ Mãn: "Đừng nhìn tôi nữa, tôi cũng chẳng có gì đẹp để nhìn."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, lại quay đầu nhìn Ngũ Mãn, nhưng lần này thuần túy hơn nhiều, anh hỏi: "Cô lạnh không?"

Ngũ Mãn lắc đầu: "Không lạnh."

Trong phòng bao bật điều hòa, cho dù bây giờ cửa kính mở sang hai bên, có gió lạnh lùa vào, nhưng cũng không lạnh.

Tần Lễ Tinh đưa lòng bàn tay về phía cô, Ngu Mẫn không hiểu ý anh là gì, nhưng nghĩ một hồi vẫn đặt tay mình lên.

Bàn tay cô lập tức được bao bọc bởi lòng bàn tay ấm áp của Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh khẽ tắc lưỡi: "Tay lạnh như vậy, còn cứng miêng."

Ngu Mẫn vừa định giải thích là do cơ địa của mình, nhưng Tần Lễ Tinh đã nắm tay cô đứng dậy, anh kéo Ngu Mẫn đi về phía Tần Nho Nguyệt và Trình Mỹ Trân.

Cô mới phản ứng lại là phải đi chào hỏi, vì vậy cô cử động ngón tay, cũng nắm lại tay Tần Lễ Tinh.

"Bà nội." Hai người đồng thanh nói.

Sau đó lại nhanh chóng nhìn nhau.

Trình Mỹ Trân cười tủm tỉm nói: "Lễ Tinh, Mẫn Mẫn, hai đứa đến lâu chưa?"

"Không lâu ạ." Tần Lễ Tinh giải thích.

Ngu Mẫn bên cạnh nhìn về phía Tần Nho Nguyệt, cô dịu dàng nói: "Anh Nho Nguyệt, buổi tối tốt lành."

"Buổi tối tốt lành Mẫn Mẫn." Hôm nay Tần Nho Nguyệt ăn mặc rất giản dị, khí chất người bề trên trên người cũng dịu đi không ít, sau khi chào hỏi xong, anh ấy liền nói: "Mọi người ngồi xuống đi, bữa cơm gia đình, mọi người đừng câu nệ."

Trong phòng bao này, Trình Mỹ Trân là người có bối phận lớn nhất, tiếp theo là Ngu Phong Lâm và Diệp Thư, cuối cùng mới là Ngu Mẫn, Tần Lễ Tinh và Tần Nho Nguyệt.

Nhưng ngoài những điều này, Tần Nho Nguyệt hiện đang là người nắm quyền nhà họ Tần, tuy bề ngoài gọi là tổng giám đốc,

nhưng thực tế anh ấy nắm giữ 40% cổ phần của Tần thị, là chủ tịch đích thực.

Thân phận hoàn toàn khác nhau, nên mặc dù là tiệc gia đình, nhưng trên thực tế vẫn phải chờ Tần Nho Nguyệt lên tiếng.

Quả nhiên, anh ấy vừa nói xong, Ngu Phong Lâm liền tiếp đón mọi người ngồi xuống, Ngu Mẫn buông tay Tần Lễ Tinh ra rồi chuyển sang khoác tay bà nội.

Bà nội nắm lấy cánh tay cô: "Mặc ít như vậy, có lạnh không?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Bà nội, cháu không lạnh ạ."

Bà nội và Ngu Mẫn tự nhiên ngồi cạnh nhau, Tần Lễ Tinh ngồi xuống bên cạnh Ngu Mẫn, Tần Nho Nguyệt liếc nhìn rồi cũng ngồi xuống theo.

Vị trí phía còn lại đương nhiên là của Ngu Phong Lâm và Diệp Thư, chỉ là giữa hai người có một chỗ trống.

Tần Nho Nguyệt hỏi: "Vẫn còn người nữa sao?"

Ngu Phong Lâm cười nói: "Phải, con bé Duyệt Duyệt nhà chúng tôi cũng sẽ đến, chỉ là nó vừa nói trên đường hơi tắc, không sao, chúng ta cứ ăn trước, không cần đợi nó, từ nhỏ nó đã quen chậm chạp rồi."

Trình Mỹ Trân nghe vậy, bà nói: "Không sao, nếu còn người thì cứ đợi thêm."

Tần Nho Nguyệt gật đầu: "Đợi thêm chút nữa đi, đã là tiệc gia đình, nên đợi người đông đủ rồi hãy nói."

Ngu Phong Lâm lập tức nói: "Được."

Ông ta lại bảo Diệp Thư gọi điện giục một chút, sau khi sắp xếp xong lại nhìn về phía Tần Nho Nguyệt, niềm nở nói: "Dự án

kia của công ty đã được xúc tiến thuận lợi, vẫn chưa kịp cảm ơn tổng giám đốc Tần."

"Ông khách sáo rồi, chỉ là chuyện tiện tay thôi." Tần Nho Nguyệt trên mặt mang theo nụ cười đúng mực.

Dự án đất đai của Ngu Phong Lâm bị mắc kẹt đã lâu, nhờ rất nhiều mối quan hệ mà vẫn không có chuyển biến tốt, nhưng chỉ với một câu nói nhẹ nhàng của Tần Nho Nguyệt, mọi chuyện đều trở nên tốt đẹp.

Tuy Ngu Mãn khiến người ta bức mình, nhưng quan hệ của nhà họ Tần quả thực rất hữu dụng.

Ông ta nghe nói Tần thị hợp tác với chính phủ để phát triển một số ngành nghề ở Sương Thành, cho dù là triển vọng hay thu nhập sau này đều rất khả quan.

Công ty của bọn họ cũng rất cần một số dự án mới để hồi vốn, đây cũng là mục đích chính của bữa tiệc gia đình hôm nay.

Nhân lúc người chưa đến đông đủ, Ngu Phong Lâm đã khéo léo dẫn dắt câu chuyện.

Ngu Mãn đang trò chuyện với Trình Mỹ Trân, nhưng cũng chú ý đến bọn họ, nghe thấy Ngu Phong Lâm nói đến dự án, trong lòng cô khẽ tặc lưỡi, thảo nào lại vội vàng nói muốn ăn bữa cơm gia đình.

Tần Nho Nguyệt rất bận, sau khi cô kết hôn với Tần Lễ Tinh, cũng chỉ gặp anh ấy hai ba lần, ngoài lần đầu tiên bọn họ cùng nhau ngồi xuống ăn cơm ra, những lần còn lại đều là hai người họ về nhà cũ thăm bà nội, anh ấy vội vàng về lấy đồ hoặc vội vàng ra ngoài.

Theo lời Ngu Phong Lâm nói, ông ta cũng đã hẹn gặp Tần Nho Nguyệt rất nhiều lần, nhưng Tần Nho Nguyệt đều không có thời

gian.

Nhưng bữa tiệc gia đình thì không thể từ chối, xét về tình về lý, Tần Nho Nguyệt đều phải đến.

"Đang nghĩ gì vậy?"

Giọng nói của Tần Lễ Tinh vang lên bên tai cô, Ngu Mãn hoàn hồn, cô nói: "Không có gì."

Trình Mỹ Trân bên cạnh nói: "Khi nào hai đứa về nhà?"

Thoáng chốc sắp đến Tết, cả năm cũng chỉ có khoảng thời gian này gia đình mới náo nhiệt một chút.

Tần Lễ Tinh nói: "Chờ anh trai xong việc đã."

Ngu Mãn cũng nói: "Bà nội có muốn đến chỗ chúng cháu chơi mấy ngày không? Gần đây chúng cháu thật sự có chút việc cần phải xử lý."

"Không, ý bà không phải vậy." Trình Mỹ Trân nắm lấy tay Ngu Mãn, bà lẩm bẩm một câu: "Sao lạnh thế này? Mặc thêm áo vào."

Sau đó lại nói: "Bà chỉ hỏi thôi, hai đứa cứ làm việc của mình, anh trai cháu đã đăng ký cho bà một tour du lịch dành cho người cao tuổi, bà phải đi bảy ngày, sợ hai đứa đột nhiên về nhà, nhà lại không có ai."

Ngu Mãn cười nói: "Vâng, chờ bà về thì việc của chúng cháu cũng gần xong rồi."

Hôm nay trước khi đến đây cô cũng đã đến bệnh viện một chuyến, nghe bác sĩ nói thời gian tĩnh táo của Tế Việt đã nhiều hơn, nói không chừng theo dõi thêm một thời gian nữa là có thể chuyển sang phòng bệnh thường.

Đây quả thực là tin tức tốt nhất mà cô được nghe gần đây, Ngu Mẫn cũng mang theo ý cười trong mắt.

Tần Lễ Tinh bên cạnh vẫn luôn nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ Ngu Mẫn trò chuyện với Trình Mỹ Trân, trong lòng cũng vô cùng thoải mái.

Một lát sau, Diệp Thư đứng dậy, một phút sau, bà ta dẫn theo một cô gái khác đi vào.

Ngu Mẫn ngược mắt lên, đây cũng là lần đầu tiên cô gặp người em gái cùng cha khác mẹ Ngu Duyệt.

Ngu Duyệt vừa nhìn cũng đã thấy cô.

Hai người nhìn nhau trong không khí, nhưng chỉ trong vài giây ngắn ngủi, rồi đều dời mắt đi chỗ khác.

Lúc Ngu Mẫn bị lạc hình như cô mới năm sáu tuổi, nhưng Ngu Duyệt chỉ nhỏ hơn cô hai tuổi, những chuyện trong đó cho dù không cần nghĩ kỹ cũng có thể hiểu được là chuyện gì đã xảy ra.

Tần Lễ Tinh vẫn luôn nhìn Ngu Mẫn, ánh mắt hai người bọn họ nhìn nhau cũng lọt vào tầm mắt anh.

Ngu Mẫn và cô ta không có điểm gì giống nhau, hồi nhỏ anh đã từng gặp Tống Nhã Vân, tuy rằng ký ức về dáng vẻ của dì Tống có chút mơ hồ, nhưng anh biết, Ngu Mẫn trông giống Tống Nhã Vân.

Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Ngu Mẫn, muốn đọc được điều gì đó từ trên mặt cô, nhưng Ngu Mẫn trời sinh là một diễn viên, sau cái nhìn đó, cô thân nhiên trò chuyện với Trình Mỹ Trân.

Người đã đến đông đủ, nhân viên phục vụ cũng bắt đầu chuẩn bị dọn món.

Ngu Phong Lâm nhìn Ngu Duyệt ngồi bên cạnh mình, sau đó quay đầu nói với Tần Nho Nguyệt: "Đây là con gái út của chú, Ngu Duyệt, hôm qua vừa từ nước A về."

Ngu Duyệt cười chào hỏi Tần Nho Nguyệt: "Đàn anh, đã lâu không gặp."

Tần Nho Nguyệt suy nghĩ một chút, rồi mới khẽ gật đầu: "Chào Ngu Duyệt, đã lâu không gặp."

Tần Nho Nguyệt cũng từng du học ở nước A, nửa đầu năm ngoái trường cũ tổ chức lễ kỷ niệm thành lập trường và mời anh ấy tham dự, anh ấy vừa nhanh chóng nhớ lại, mới nhớ ra lúc đó Ngu Duyệt là thành viên của đoàn tiếp đón, phụ trách tiếp đón nhóm học sinh đã tốt nghiệp như bọn họ.

Anh ấy không ngờ lại chính là con gái của Ngu Phong Lâm, thật trùng hợp.

Tần Lễ Tinh nghe anh trai mình nói như vậy, ánh mắt cũng dừng lại trên người Ngu Duyệt, đều là con gái nhà họ Ngu nhưng khí chất tiểu thư khuê các trên người Ngu Duyệt rõ ràng hơn rất nhiều.

Cô ta rất hoạt bát cởi mở, Diệp Thư bên cạnh cũng thỉnh thoảng nhỏ nhẹ nói chuyện với cô ta, Ngu Phong Lâm cũng vậy, còn đặc biệt bảo nhân viên phục vụ thêm một món mà Ngu Duyệt thích ăn.

Vậy còn Ngu Mãn thì sao?

Tuy rằng đã sớm biết quan hệ giữa Ngu Mãn và nhà họ Ngu không tốt, nhưng trong lòng Tần Lễ Tinh vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

Có một cảm giác phần nộ muốn bênh vực cho Ngu Mãn.

Diệp Thư thì thôi, Ngu Phong Lâm là bố ruột, vậy mà cũng thiên vị Ngu Duyệt rõ ràng.

Cũng đúng, người vừa mới trở về đã có thể đem ra liên hôn, vốn dĩ cũng không có tình cảm gì sâu đậm.

Vẻ mặt anh lạnh đi một chút, sau đó cảm thấy vật áo mình bị người ta kéo nhẹ. Tần Lễ Tinh theo bản năng đưa tay ra nắm lấy.

Tay của Ngu Mẫn, vẫn lạnh.

Ngu Mẫn không ngờ anh lại nắm tay mình, cô rút tay về, nhưng không rút được, đành phải tiến sát lại gần nói với Tần Lễ Tinh: "Bà nội nói lát nữa bà và anh Nho Nguyệt sẽ đi xe của chúng ta về, anh đừng uống rượu nữa."

Giọng nói của Ngu Mẫn rất nhỏ, lại gần như vậy, hơi thổi phả vào bên má anh, ngứa ngứa.

Anh ồ một tiếng: "Tôi biết rồi."

Ngu Mẫn khẽ chớp mắt: "Vậy thì tay anh... cũng buông ra đi."

Tần Lễ Tinh cúi đầu nhìn xuống, thì ra mình vẫn đang nắm tay Ngu Mẫn, anh khẽ ho một tiếng, rồi buông ra.

Cuộc trò chuyện của hai người nhiều nhất cũng chỉ ba mươi giây, nhưng đều bị Diệp Thư đối diện nhìn thấy rõ ràng.

Bà ta cười nói: "Tình cảm của Lễ Tinh và Tiểu Mẫn thật tốt, Lễ Tinh định khi nào thì sinh con đây?"

Ngu Phong Lâm vừa nghe, cũng nói: "Đúng vậy, hai đứa cũng đến tuổi rồi, sinh con rồi dì của con cũng có thể giúp hai đứa chăm sóc cháu."

Chủ đề chuyển đổi nhanh chóng, tất cả mọi người trên bàn đều nhìn về phía bọn họ.

Tần Lễ Tinh nâng mí mắt lên, anh nhìn Diệp Thư nói: "Không vội, chúng cháu vẫn chưa hưởng thụ đủ thế giới hai người."

Anh liếc nhìn Ngu Mãn, sau đó chậm rãi nói: "Nếu thật sự có con thì cũng không cần làm phiền dì Diệp đâu, cháu không có bản lĩnh gì, nhưng chăm sóc Mãn Mãn và con cái thì cũng coi như là dư dả."

Diệp Thư cười cười: "Lễ Tinh đúng là người chồng tốt, sau này cũng là người bố tốt."

"Chuyện con cái không vội, hai đứa nhỏ có dự định của riêng mình." Trình Mỹ Trân cũng lên tiếng: "Chúng ta là người lớn, không cần phải thúc giục."

Ngu Phong Lâm gật đầu: "Dì Trình, dì nói đúng."

Lúc này nhân viên phục vụ vừa đúng lúc mang món ăn lên, Ngu Phong Lâm nói: "Mọi người đều đói rồi đúng không, mọi người cứ tự nhiên dùng bữa, dùng bữa."

Bảy giờ năm mươi, bữa tiệc gia đình bắt đầu.

Trong bữa tiệc, Ngu Phong Lâm vẫn tìm Tần Nho Nguyệt để nói chuyện dự án, Tần Nho Nguyệt đều kiên nhẫn trả lời từng câu một.

Trên bàn ăn hôm nay cũng có món tôm xào, nhìn đỏ au có vẻ rất cay.

Tần Lễ Tinh nhớ đến món Ngu Mãn làm, hôm đó món tôm xào rất ngon, mặc dù cay, nhưng anh vẫn ăn rất nhiều, nhưng lần thứ hai vì chuyện của Dư Du và Tô Trình Thanh nên không được ăn.

Anh đưa đũa gắp một con tôm, Trình Mỹ Trân bên cạnh nói: "Tinh Tinh, không phải cháu không ăn cay à?"

Tần Lễ Tinh nói: "Bà nội, cháu không ăn cay lúc nào? Bà nghe được tin đồn từ đâu vậy?"

Anh bỏ con tôm vào miệng, ừm, vẫn là Ngu Mãn làm ngon hơn.

Anh nói với Ngu Mãn: "Anh thấy, em càng thích hợp làm đầu bếp cho món này hơn."

Ánh mắt Ngu Mãn cũng dừng lại trên món ăn, nhỏ giọng nói: "Tần Lễ Tinh, bớt dùng filter lại đi, anh làm cũng ngon mà."

"Được." Tần Lễ Tinh lại đồng ý.

"Cái gì?" Ngu Mãn nhướn mày, không hiểu lắm chữ "được" này là có ý gì.

Tần Lễ Tinh nói: "Anh làm tôm xào dầu, cho dù khó ăn, em cũng phải ăn hết cho anh."

Ngu Mãn sững sờ, sau đó nói: "Được, em nhất định sẽ không phụ lòng của đầu bếp Tần."

Tần Lễ Tinh hừ hừ hai tiếng, tiếp tục ăn cơm.

Trình Mỹ Trân bên cạnh vẫn luôn mỉm cười hiền từ, cách hai người ở chung với nhau cũng tự nhiên hơn trước rất nhiều, bà thật sự rất an lòng.

Một lát sau, nhân viên phục vụ lại mang món ăn lên, chỉ là lần này mỗi người một phần.

Diệp Thư nói: "Mãn Mãn, món cần tây xào thịt bò này rất ngon, con cũng mau nếm thử đi."

Bà ta vừa dứt lời, món cần tây xào thịt bò đã dừng lại trước mặt Ngu Mãn, Diệp Thư cười tủm tỉm nói: "Không phải con thích nhất sao?"

Ngu Mãn liếc nhìn bà ta một cái, lại nữa rồi.

Ngu Mãn thật sự không muốn phối hợp, cô thật sự không thích ăn cần tây và một số loại rau có mùi đặc biệt.

Chỉ là cô không lên tiếng, ngược lại Tần Lễ Tinh bên cạnh gấp sườn xào chua ngọt cho cô, anh lười biếng nói: "Cảm ơn dì Diệp, nhưng Mãn Mãn nhà cháu không thích ăn cần tây, dì ăn nhiều một chút đi."

Vẻ mặt Diệp Thư cứng đờ, nhưng rất nhanh liền tự bào chữa: "Ôi, xem trí nhớ của dì này, lại quên mất."

Trong lúc nói chuyện, bàn xoay tự động đã đưa món ăn đó rời khỏi tầm mắt Ngu Mãn.

Tần Lễ Tinh lại gấp thức ăn cho Ngu Mãn, anh nhỏ giọng nói: "Không thích chính là không thích, không ai có thể ép cô ăn."

Ngu Mãn khẽ cười một tiếng: "Vâng."

Bữa cơm này miễn cưỡng coi như là thoải mái vui vẻ, bữa tiệc kéo dài đến chín giờ mới kết thúc.

Tài xế nhà họ Ngu đón Ngu Phong Lâm cùng vợ và con gái đi, Tần Lễ Tinh ngáp một cái nói: "Em đi lấy xe, mọi người cứ đợi ở đây đi."

Tần Nho Nguyệt uống chút rượu, anh nói: "Anh đi cùng em, giải rượu một chút."

Sau đó lại nói với Trình Mỹ Trân và Ngu Mãn: "Bà nội, Mãn Mãn, hai người cứ ở đây, trời lạnh, đợi xe đến rồi hãy ra ngoài."

Bọn họ đang ở sảnh lớn của câu lạc bộ tư nhân, nơi này từ lúc mở cửa cho đến khi đóng cửa đều bật điều hòa.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn Ngu Mãn một cái, hai anh em liền đi ra bãi đậu xe ngoài trời.

Sau khi đi được vài bước, Tần Lễ Tinh mới nói: "Muốn nói gì thì nói đi."

Tần Nho Nguyệt bên cạnh lấy hộp thuốc lá từ trong túi ra, ngậm một điếu, rồi đưa thuốc cho Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh nói: "Cái rồi."

Tần Nho Nguyệt ngạc nhiên: "Hả? Nghe lời vậy, thật hiếm thấy đấy."

"Anh đi theo em ra đây chỉ để nói mấy câu này thôi sao?" Tần Lễ Tinh mặt không cảm xúc: "Thật rảnh rồi."

Tần Nho Nguyệt nhét hộp thuốc lá trở lại túi, bật lửa châm thuốc, anh ấy nói: "Ông bố vợ của em, tham vọng không nhỏ."

Có vài lời không tiện nói trước mặt Ngu Mãn, mà ngày thường anh ấy lại không có thời gian để ở riêng với cậu em trai này.

Anh ấy bận rộn như con quay, em trai anh ấy lại nhàn rỗi như kẻ vô dụng, trước đây anh ấy nhìn thêm hai cái cũng thấy bức mình, mấy lần gặp mặt sau khi kết hôn mới thấy thuận mắt hơn một chút.

Tần Lễ Tinh nói: "Vừa rồi trên bàn ăn em không có điếc, vậy anh định làm thế nào? Thật sự kéo ông ta vào cuộc?"

Trên bàn ăn, Ngu Phong Lâm nhắc đến dự án phát triển ở Sương Thành quá nhiều lần, người bình thường cũng có thể nghe ra ý của ông ta là gì.

"Không." Tần Nho Nguyệt nói: "Chỉ là đang nghĩ sau khi từ chối, ông ta chắc chắn sẽ đi tìm Ngu Mãn, tình cảm của em và Mãn Mãn vẫn đang vun đắp, không muốn làm khó em ấy."

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng: "Từ chối đi, Ngu Mãn sẽ không để ý đến ông ta đâu."

Sau đó lại nói: "Bọn em vun đắp tình cảm gì chứ? Bọn em là vừa gặp đã yêu, tốt lắm rồi."

Tần Nho Nguyệt khẽ hừ một tiếng, anh ấy liếc nhìn Tần Lễ Tinh: "Thật sự coi anh là kẻ ngốc sao?"

Lúc đầu hai người quả thực trông rất tình cảm, nhưng nhìn kỹ một chút, kỳ thật hai người vẫn có chút xa cách. Tần Nho Nguyệt là trụ cột trong gia đình, lại là người đưa ra quyết định, ở một số phương diện tự nhiên phải nhạy cảm hơn một chút.

Nhưng tối nay xem ra hai người thật sự đã thân thiết hơn, đặc biệt là Tần Lễ Tinh, động một tí lại tiến đến gần, hết gấp thức ăn lại bênh vực, giống như con công xòe đuôi khoe mẽ trong vườn thú vậy.

Chỉ là cái đuôi của anh, là vô hình.

Tần Lễ Tinh không để ý đến anh ấy, anh bấm khóa xe, chiếc SUV màu đen gần bọn họ nhất liền sáng đèn.

Sau khi lên xe, Tần Lễ Tinh mới nói: "Anh đang làm chủ chuyện của Tần thị, anh muốn kéo ông ta vào cuộc cũng được, từ chối ông ta cũng được, tùy theo ý anh."

Tần Nho Nguyệt thắt dây an toàn, anh ấy dựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại: "Ừm."

Tần Lễ Tinh lại nhớ đến thái độ khác biệt của Ngu Phong Lâm đối với Ngu Duyệt và Ngu Mãn trên bàn ăn.

Anh thản nhiên nói: "Nhưng mà, ý kiến của em là không hợp tác."

Tần Nho Nguyệt quay đầu lại: "Lý do."

Tần Lễ Tinh khởi động xe, anh nói: "Không có lý do."

Còn cần lý do sao?

Nếu nhà họ Ngu đối xử tốt với Ngu Mãn, vậy anh còn có thể cân nhắc một chút, dù sao Ngu Mãn nói thế nào cũng là đối tác làm ăn của anh, hơn nữa cô cũng rất tận tâm với công việc, anh rất hài lòng.

Nhưng nhà họ Ngu đối xử không tốt với Ngu Mãn.

Trước mặt anh một đằng, sau lưng anh một kiểu.

Bây giờ anh còn thấy may mắn vì Ngu Mãn miệng lưỡi linh hoạt, ít nhất, sẽ không bị bắt nạt.

Chương 26

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh lái xe đưa Tần Nho Nguyệt và Trình Mỹ Trân xuống dưới lầu trước, sau khi chào tạm biệt họ, anh mới lái xe vào gara.

Anh lái xe vòng quanh gara ngẫm một vòng rồi mới dừng lại ở chỗ đỗ xe. Ngu Mẫn đẩy cửa ra, Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn cô, cũng xuống xe.

Gara rộng rãi yên tĩnh, tiếng bước chân chồng lên nhau vang lên đặc biệt rõ ràng.

"Ngu Mẫn."

Ngu Mẫn dừng bước quay đầu nhìn anh, Tần Lễ Tinh sai một bước dài đuổi kịp, hai người sóng vai đi cùng nhau, Tần Lễ Tinh nói: "Bữa cơm hôm nay, cô có vui không?"

Ngu Mẫn không hiểu tại sao Tần Lễ Tinh lại hỏi như vậy, nhưng nghĩ đến dáng vẻ anh giúp cô giải vây trên bàn ăn, cô gật đầu: "Khá vui."

Tần Lễ Tinh nghiêng đầu nhìn chăm chăm vào mặt cô, Ngu Mẫn sờ sờ mặt mình hỏi: "Anh nhìn tôi làm gì?"

Tần Lễ Tinh nói: "Tôi chỉ đang nghĩ, điều gì khiến cô vui."

Trên bàn ăn, Ngu Phong Lâm bận rộn kết nối với anh trai mình, Diệp Thư thỉnh thoảng phụ họa vài câu, những lúc khác thì chú ý đến Ngu Duyệt nhiều hơn, duy nhất một lần là lúc bảo Ngu Mẫn thử món ăn kia.

Nhìn là biết nói cho có lệ, chẳng hề thật lòng.

Ngũ Mãn nói: "Lúc anh giúp tôi từ chối Diệp Thư, tôi rất vui."

Tần Lễ Tinh hơi sững người, Ngũ Mãn cười tủm tỉm nói: "Vẫn chưa kịp nói cảm ơn với anh, cảm ơn anh, Tần Lễ Tinh."

Anh đã cho cô một chỗ dựa tạm thời. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

"Chuyện nhỏ." Tần Lễ Tinh đáp: "Lần sau tự từ chối đi, đừng để bị ức hiếp."

Mặc dù anh biết Ngũ Mãn sẽ ngẫm không để bản thân chịu thiệt thòi, nhưng trước mặt mọi người, anh cũng không muốn cô phải chịu thiệt.

Dù sao cũng là người anh để ý... đối tác làm ăn, thì phải ngẫu như anh mới được!

Ngũ Mãn bật cười, đáp: "Vâng."

*

Sau bữa tiệc gia đình, mọi người đều bước vào giai đoạn bận rộn cuối năm.

Ngũ Mãn cũng bận, giáo viên mà trước đó cô nhờ Tần Lễ Tinh tìm giúp có vài buổi học trước Tết, cô vừa đi học vừa chạy đến bệnh viện.

Thời gian tỉnh táo của Tề Việt không dài, nhưng tình hình vẫn được coi là tốt, thỉnh thoảng Ngũ Mãn đến, vẫn có thể nói chuyện với bà ấy vài câu.

Chỉ là Tề Việt luôn bảo cô đừng đến bệnh viện, bảo cô tập trung vào việc của mình.

Nhưng Ngũ Mãn thực sự không yên tâm về Tề Việt, chỉ là ngoài mặt đồng ý, nhưng vẫn đến thăm đều đặn bất kể mưa gió.

Gần Tết, đường phố trở nên nhộn nhịp hơn rất nhiều, trên cây treo đầy đèn lồng, đèn màu và một số nút dây Trung Quốc, Ngu Mẫn đi trên đường, cô định ghé qua mua ít đồ Tết cho hai mẹ con nhà họ Tề trước khi đến bệnh viện.

Tết năm nay, Tề Việt và Tề Dục chỉ có thể đón Tết trong phòng bệnh, năm nay cô phải cùng Tần Lễ Tinh về nhà cũ ăn Tết, chắc là không thể đến thăm họ được, sớm nhất cũng phải qua Tết mới có thể gặp lại.

Ngu Mẫn hít sâu một hơi, hôm nay khó khăn lắm cô mới có một ngày nghỉ ngơi, lát nữa nói không chừng còn có thể trò chuyện với Tề Việt.

Mặc dù từ sau khi tỉnh lại giáo viên của cô không muốn gặp cô.

Ngu Mẫn đi vào siêu thị, nhưng vừa mới đi được hai bước, điện thoại trong túi đã đổ chuông, cô lấy ra xem, là của Tề Dục gọi đến.

Cô và Tề Dục rất ít khi gọi điện thoại, thường là liên lạc qua WeChat, thấy cuộc gọi này, tim Ngu Mẫn đập thành thịch, vội vàng bắt máy: "Chị Tiểu Dục, có chuyện gì vậy?"

Bên phía Tề Dục có vẻ ồn ào, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng còi xe.

Giọng nói của Tề Dục truyền đến từ loa điện thoại, cô ấy nói: "Mẫn Mẫn, bây giờ em đang trên đường đến bệnh viện phải không?"

"Vâng, có chuyện gì vậy ạ?" Phản ứng đầu tiên của Ngu Mẫn là chẳng lẽ Tề Việt đã xảy ra chuyện gì.

Tề Dục nói: "Không có gì, chỉ là muốn nói với em, bọn chị không còn ở bệnh viện nữa."

Không ở bệnh viện? Vậy ở đâu?

Ngu Mẫn đang định mở miệng hỏi thì Tề Dục ở đầu dây bên kia đã nhanh chóng giải thích: "Sức khỏe mẹ chị đã tốt hơn nhiều rồi, bà ấy không muốn đón Tết ở bệnh viện, bây giờ chị đang đưa bà ấy về nhà."

Trước khi rời đi, ngay cả cô cũng không muốn gặp lại sao?

Giọng Tề Dục cũng có chút trầm xuống, nhưng vẫn tiếp tục nói với Ngu Mẫn: "Mẫn Mẫn, tấm lòng của em, cô Tề đều biết, hôm qua lúc tỉnh táo bà ấy có nói với chị, không muốn gặp em, em cũng không cần phải quay lại đâu."

"Bây giờ em đã có cuộc sống tốt hơn rồi, có gia đình rồi, Mẫn Mẫn, ở lại Sương Thành, sống tốt nhé, đợi chị..."

Tề Dục dừng lại một chút: "Thôi cứ vậy đi, chúc em năm mới vui vẻ."

Cô ấy cúp máy ngay không cho Ngu Mẫn cơ hội nói chuyện, Ngu Mẫn nghe tiếng tút tút trong điện thoại, theo bản năng hạ máy xuống, sau đó lại giơ tay gọi lại cho đối phương, nhưng Tề Dục đã không nghe máy nữa.

Khoảnh khắc này Ngu Mẫn có chút hoang mang. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Hai chân cô như bị trói ngàn cân xi măng, phải mất một lúc mới chậm rãi đi đến ven đường giơ tay chặn một chiếc taxi, cô báo tên bệnh viện.

Chưa đến năm phút đã tới nơi, Ngu Mẫn trả tiền theo giá mở cửa rồi xuống xe, tài xế lăm bắm một câu người kỳ lạ, rồi đạp ga phóng đi.

Ngu Mẫn chạy lên khoa nội trú với tốc độ nhanh nhất. Quả nhiên, phòng bệnh mà Tề Việt ở đã được dọn dẹp sạch sẽ, đồ đạc của họ đều biến mất không thấy tăm hơi, bọn họ thực sự đã rời đi.

Cô đứng ở cửa, hồi lâu không hoàn hồn, cô không hiểu nổi, tại sao Tề Việt lại không muốn gặp cô?

"Tiểu Ngu, cháu thực sự đến rồi à."

Giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, Ngu Mẫn quay đầu lại nhìn, là điều dưỡng vẫn luôn chăm sóc Tề Việt, điều dưỡng bước tới, bà ấy vẫn cười như mọi khi: "Tiểu Dục bảo dì đưa đồ cho cháu, dì đang định gọi điện cho cháu thì cháu đã đến rồi."

Điều dưỡng lấy từ trong túi ra một chiếc thẻ ngân hàng, Ngu Mẫn nhận ra, chính là chiếc thẻ mà cô đã đưa cho Tề Dục cách đây không lâu.

Điều dưỡng trả lại thẻ cho Ngu Mẫn, bà ấy làm điều dưỡng ở đây nhiều năm rồi, trong lòng biết rõ điều gì nên nói điều gì không nên nói.

Bà ấy nhìn người chủ trước mặt, suy nghĩ một chút rồi nói: "Thỉnh thoảng lúc cô Tề tỉnh táo cũng trò chuyện với dì đôi ba câu, thỉnh thoảng cũng nhắc đến chuyện cũ, bà ấy nói đời này bà ấy không còn gì hối tiếc, những việc muốn làm đều đã làm, con gái cũng đã trưởng thành, cháu cũng đã có cuộc sống tốt đẹp, bà ấy cảm thấy cuộc đời này của bà ấy rất đáng giá."

"Cháu cũng đừng quá buồn, chỉ cần không còn gì hối tiếc, sống vui vẻ là quan trọng hơn tất cả."

Ngu Mẫn cảm ơn dì điều dưỡng, chậm rãi đi xuống lầu.

Cô đứng trên đài vọng cảnh của khoa nội trú nhìn ra ngoài, cuối cùng thì tuyết mà dự báo thời tiết đã báo trước mấy ngày

cũng rơi xuống.

Ngu Mãn co ro trong chiếc áo khoác, cô bước xuống bậc thang, nhưng vì không tập trung nên bước hụt một cái, cả người nghiêng ngả sang một bên, xung quanh không có gì để bám vào, cô ngã thẳng xuống.

Lòng bàn tay cọ xát trên mặt đất, cô khẽ kêu lên một tiếng, cơn đau khiến đầu óc cô ngừng suy nghĩ vài giây, sau khi hoàn hồn, cô tự mình bò dậy.

Cô nhìn lòng bàn tay, tay trái bị trầy xước vài đường, không nghiêm trọng, nghiêm trọng nhất, chắc là chân trái vừa bị bước hụt, xương truyền đến cơn đau buốt óc, chắc là bị bong gân.

Ngu Mãn thở dài một hơi, tuyết rơi trên người cô, cô chậm rãi định đi vào khoa nội trú, bên trong có ghế ngồi, nhưng nhìn bậc thang trước mặt, cô đột nhiên lại không muốn lên nữa.

Bậc thang này, thật dài, cô cũng thật mệt mỏi.

Cô thu lại ánh mắt, xoay người chậm rãi đi ra ngoài.

May mà ở cửa khoa nội trú có xây dựng không ít nơi để mọi người nghỉ ngơi, tuyết càng lúc càng rơi nhiều, Ngu Mãn tìm một cái đình có thể che bớt tuyết trước mặt. Cô khập khiễng ngồi xuống, cúi đầu, ánh mắt lại rơi vào mắt cá chân trái, cơn đau vẫn đang kích thích dây thần kinh của cô.

Trời lạnh, chân đau, lòng cũng mệt mỏi.

Ngu Mãn ngẩn người ngồi trong đình, chẳng muốn nhúc nhích chút nào, cô chỉ muốn chui vào chăn ngủ một giấc thật ngon, không muốn ai quấy rầy.

Tiếng bước chân vội vã vang lên bên tai, nhưng rất nhanh đã chậm lại, chắc cũng là đến để tránh tuyết.

Ngu Mẫn không hứng thú, cũng không ngẩng đầu lên.

Cho đến khi người đó dừng lại trước mặt cô.

Người trước mặt đi một đôi giày thể thao nam, đôi giày này Ngu Mẫn đã từng thấy, Tần Lễ Tinh đã đi hôm qua, là giày phiên bản giới hạn mới, bây giờ rất hiếm có.

Tần Lễ Tinh.

Ngu Mẫn đột ngột ngẩng đầu lên, quả nhiên người đứng trước mặt chính là Tần Lễ Tinh.

Trên mặt cô không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên, cô nói: "Sao anh lại..."

Cô còn chưa hỏi xong, người trước mặt đã cắt ngang lời cô.

"Mới mấy tiếng không gặp, sao lại thành ra thế này?" Trên đầu và người Tần Lễ Tinh cũng dính chút tuyết, anh lấy từ trong túi ra một chiếc khăn tay, lau tóc và vai ướt cho Ngu Mẫn.

Lau xong, anh nhét khăn tay vào túi, rồi tùy ý phúi phúi tuyết trên người.

Ngu Mẫn nhìn anh, nhìn một lúc lâu mới hỏi lại câu hỏi mà mình muốn hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Tần Lễ Tinh nói: "Đi ngang qua, thấy trời đổ tuyết, nghĩ đến cô đang ở đây nên vào xem."

Ngu Mẫn chớp mắt, giọng nói có chút khô khốc hỏi: "Vậy là anh đến tìm tôi sao?"

Tần Lễ Tinh cảm thấy cô hơi kỳ lạ, anh nói: "Tôi không tìm cô thì tìm ai?"

Anh lại nhìn xung quanh: "Không phải cô sợ lạnh sao? Sao lại ngồi ở đây?"

"Cô giáo và Tề Dục xuất viện rồi." Ngu Mẫn giải thích: "Cô giáo muốn về nhà ăn Tết."

Tần Lễ Tinh lại nhìn Ngu Mẫn, lúc này mới phát hiện Ngu Mẫn giờ phút này giống như cà bị sương muối, anh ngồi xuống bên cạnh cô, che chắn một bên gió cho cô: "Sao vậy?"

Ngu Mẫn đã điều chỉnh lại cảm xúc, lộ ra vẻ mặt không khác gì lúc trước: "Không sao, chúng ta về thôi."

Tần Lễ Tinh khẽ tắc lưỡi, nói thật, anh rất không thích người khác nói chuyện nửa chừng nửa vời, hơn nữa cũng không có ai dám nói chuyện với anh như vậy.

Ngu Mẫn đã đứng dậy, ánh mắt anh vẫn luôn dừng trên người Ngu Mẫn, tự nhiên cũng nhìn thấy sự khác thường của cô.

Tần Lễ Tinh nhíu mày, hỏi: "Tay cô làm sao vậy?"

Ngu Mẫn theo bản năng giấu tay trái ra sau lưng, nhưng Tần Lễ Tinh đã đưa tay ra, bàn tay khô ráo ấm áp nắm lấy cổ tay cô, vết thương trên tay trái liền lộ ra trước mắt anh, đỏ ửng một mảng lớn, cũng có chút lấm lem.

Ngu Mẫn không quen với ánh mắt thẳng thắn của Tần Lễ Tinh, cô muốn rút tay về, nhưng Tần Lễ Tinh nắm chặt, cô đành phải nói: "Vừa nãy lúc xuống cầu thang khoa nội trú không cẩn thận bước hụt ngã, không sao rồi."

Tần Lễ Tinh ngẩng đầu nhìn cô, nhìn dáng vẻ thản nhiên của cô, lời đến miệng lại nuốt xuống, anh buông tay Ngu Mẫn ra: "Còn chỗ nào bị thương nữa không?"

Ngũ Mãn cúi đầu nhìn mắt cá chân của mình: "Hình như chân trái bị bong gân."

Tần Lễ Tinh lập tức cúi đầu nhìn chân trái của cô, anh thở phào: "Đi khám bác sĩ chưa?"

"Không có gì nghiêm trọng, từ từ sẽ khỏi." Ngũ Mãn không để ý lắm, từ nhỏ cô đã lăn lộn nhiều rồi, vết thương nhỏ này, nghỉ ngơi một chút là khỏi.

Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng, anh cũng đứng dậy: "Có thể đi được không?"

Ngũ Mãn gật đầu, cô ngồi một lúc, bây giờ đã cảm thấy khá hơn nhiều, nhưng vừa bước một bước, chân trái lại nhói đau, cô theo bản năng khụy gối xuống, lần này lại không ngã, bởi vì có người nhanh hơn ôm lấy eo cô, cho cô một điểm tựa.

Mùi hương được nhận ra trước tiên, trên người Tần Lễ Tinh có mùi hương gỗ dễ chịu, rất độc đáo, lại ngoài ý muốn hợp với anh.

"Còn cứng miệng."

Ngũ Mãn nghe thấy Tần Lễ Tinh lẩm bẩm hai câu, giây tiếp theo anh đã ngồi xổm xuống trước mặt cô: "Lên đây."

Ngũ Mãn nhìn lưng anh, không nhúc nhích.

Tần Lễ Tinh đợi một lát, đang định quay đầu lại thì cảm thấy trên lưng mình nặng thêm, Ngũ Mãn đã bò lên.

Anh ổn định tinh thần, nhẹ nhàng cõng cô lên.

Tần Lễ Tinh nhắc cô lên một chút, anh nói: "Sao vẫn nhẹ như vậy?"

Ngu Mẫn không nghe rõ, cô hỏi bên tai Tần Lễ Tinh: "Anh đang nói gì vậy?"

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng: "Không có gì."

Anh cũng Ngu Mẫn đi rất nhanh, vội vàng, ngay cả những bông tuyết bay lượn cũng chỉ lướt qua họ.

Tần Lễ Tinh cũng Ngu Mẫn đến phòng khám, lấy số thứ tự, để bác sĩ khám mắt cá chân cho Ngu Mẫn.

Lúc cởi giày và tắt ra mới phát hiện mắt cá chân đã sưng to, Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng bên cạnh: "Còn nói không sao."

Ngu Mẫn không nói gì. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Bác sĩ yêu cầu kiểm tra kỹ lưỡng, nhưng may mắn là kiểm tra xong cũng không có gì nghiêm trọng, nghỉ ngơi hai ngày là khỏi.

Tần Lễ Tinh đặt cô lên ghế, lại đi lấy thuốc cho cô. Cô nhìn bóng dáng bận rộn của Tần Lễ Tinh, cảm giác này thật kỳ diệu.

Cô luôn độc lai độc vãng, rất ít khi được chăm sóc, nhưng lần này, là Tần Lễ Tinh đang chăm sóc cô.

Một cậu ấm mười ngón tay không dính nước mùa xuân (*) làm việc cũng đặc biệt thuận tay.

() Ý chỉ người không bao giờ phải làm việc nhà.*

Không bao lâu Tần Lễ Tinh đã xách thuốc về, vừa đi vừa lấy thuốc trong túi ra xem, xem nhãn mác trên đó, ghi nhớ cách dùng thuốc.

Anh đi đến trước mặt Ngu Mẫn, đưa túi thuốc cho cô.

Ngu Mãn nhận lấy, cũng cúi đầu nhìn thuốc trong túi, nhìn sơ qua, đều là thuốc mỡ bôi ngoài. Cô đang định ngẩng đầu lên, thì một chiếc áo khoác đã phủ xuống.

Hôm nay Tần Lễ Tinh mặc một chiếc áo khoác dáng dài vừa phải, chiếc áo khoác mang hương gỗ che trên đỉnh đầu cô, cô nhìn sang, trên người anh bây giờ chỉ còn một chiếc áo len trắng.

Tần Lễ Tinh không nói gì, chỉ lại ngồi xổm xuống trước mặt cô, ngắn gọn nói: "Lên đây, xe ở ngoài."

Ngu Mãn kéo áo khoác trên người lại, áo của anh rất lớn, gần như bao trùm lấy Ngu Mãn.

Cô im lặng bò lên lưng anh, Tần Lễ Tinh cũng cô lên: "Tự giữ cho chắc, ngã tôi không chịu trách nhiệm đâu."

Anh nói xong cũng cô sải bước đi ra ngoài, lúc họ ra ngoài, tuyết vẫn đang rơi, xung quanh đã có thể nhìn thấy một ít tuyết trắng đọng lại.

Cầm Ngu Mãn tựa lên vai Tần Lễ Tinh, tuyết rơi xuống, cũng chỉ rơi trên áo Tần Lễ Tinh, cô được cõng, dường như không cảm thấy lạnh.

Cô hỏi bên tai Tần Lễ Tinh: "Tần Lễ Tinh, anh không lạnh sao?"

Gió mang theo tuyết thổi về phía họ, Tần Lễ Tinh cà lơ phát phơ nói: "Cô ôm chặt một chút thì sẽ không lạnh."

Anh chỉ thuận miệng nói, anh chịu lạnh giỏi hơn Ngu Mãn nhiều, chút lạnh này đối với anh không có cảm giác gì.

"Được." Người dựa trên lưng anh thật sự nhỏ giọng đáp ứng, cô siết chặt tay: "Như vậy được không?"

Tần Lễ Tinh cảm thấy mình sắp bốc hỏa, hai chân như muốn đánh nhau, mấy giây sau mới nói: "Tùy ý."

Ngu Mẫn trên lưng lại như mở hộp thoại, lẩm bẩm bên tai anh: "Tần Lễ Tinh, anh vẫn chưa nói, sao anh lại đến bệnh viện."

"Không phải đã nói rồi sao, đi ngang qua." Tần Lễ Tinh nói: "Sau đó nhìn thấy một con thỏ đáng thương."

"Tôi không đáng thương." Ngu Mẫn lại siết chặt cổ tay hơn một chút: "Áo khoác của anh rất ấm."

Tần Lễ Tinh khẽ cười một tiếng: "Vậy cô phải che cho kỹ, cái áo khoác này sáu vạn, rớt xuống đất là bỏ đi đấy."

Ngu Mẫn cảm thấy toàn thân mình đều là mùi hương gỗ của Tần Lễ Tinh, nghe vậy, cô im lặng đưa tay nắm lấy một góc áo.

Ngu Mẫn phía sau không nói nữa, Tần Lễ Tinh tiếp tục công cô đi ra ngoài.

Một lát sau, Ngu Mẫn lại nói bên tai anh: "Cảm ơn anh, Tần Lễ Tinh, áo khoác đắt tiền như vậy cũng sẵn lòng cho tôi che tuyết."

Mặc dù cô che giấu rất tốt, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn nghe ra giọng điệu của cô có chút... ghen ngào.

Tần Lễ Tinh dụ giọng: "Tôi chỉ nói đùa thôi, rớt xuống đất thì rớt xuống đất thôi. Chỉ là một cái áo khoác, nếu cô thích, trong tủ quần áo còn có cái đắt hơn, tùy cô che."

"Tần Lễ Tinh." Ngu Mẫn khẽ gọi tên anh.

"Hửm?" Tần Lễ Tinh muốn quay đầu nhìn Ngu Mẫn đang nằm trên lưng mình, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống, anh vừa đi vừa đợi Ngu Mẫn lên tiếng.

Sắp đến cửa bệnh viện rồi, anh mới nghe thấy Ngu Mãn nói ra những lời còn lại.

"Anh đang an ủi tôi sao?" Cô hỏi.

Nói thật, sự hỏi thẳng thắn của Ngu Mãn luôn khiến anh có chút trở tay không kịp.

Nhưng Ngu Mãn dường như không cần anh đáp lại, cô nói: "Tôi rất vui."

Hốc mắt Ngu Mãn đỏ hoe, cô thật sự rất vui, rất vui.

Cô không hiểu tại sao cô giáo lại không muốn gặp cô, cũng không hiểu rõ ràng đã tìm được người thân, vậy mà cô vẫn giống như một đứa trẻ mồ côi.

Ngu Mãn cảm thấy hai mươi mấy năm nay của mình thật sự rất thất bại, cô đơn độc bước đi, một mình trưởng thành đến tuổi này, cuối cùng vẫn không có được gì.

Cô áp vào lưng Tần Lễ Tinh, cách lớp áo cô dường như có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của Tần Lễ Tinh.

Như một ngọn lửa, cô nhịn không được lại muốn siết chặt cánh tay đang ôm lấy anh, nhưng lý trí trở lại, cô lại buông lỏng tay ra.

Không thể làm phiền Tần Lễ Tinh, hôm nay anh có thể làm đến mức này, đã là anh mềm lòng rồi.

Anh là một người cộng sự tốt, cô cũng phải biết dừng đúng lúc.

Tần Lễ Tinh vừa định nói chuyện, lại cảm thấy trên cổ mình lướt qua giọt nước ấm áp, người trên lưng cử động cánh tay, lau đi giọt nước đó, dường như không muốn để anh biết.

Nhưng trên thực tế cả hai đều hiểu rõ trong lòng.

Anh im lặng, không lên tiếng, chỉ lặng lẽ cõng cô tiếp tục đi về phía trước.

Thật đúng là một cô gái cứng đầu. Tần Lễ Tinh trầm nghĩ, ngay cả khóc cũng không thành tiếng.

Chương 27

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh cũng không biết mình đã cống Ngu Mãn đi bao lâu, cho đến khi anh nghe thấy Ngu Mãn dùng giọng điệu như bình thường nói: "Tần Lễ Tinh, anh nói tìm giường bệnh cho cô giáo không cần dùng đến lời hứa."

Yết hầu anh chuyển động: "Ừ."

Ngu Mãn chậm rãi nói: "Vậy bây giờ tôi có thể dùng lời hứa của anh không?"

"Được." Tần Lễ Tinh cũng rất tò mò Ngu Mãn sẽ nhờ anh giúp việc gì.

Nhưng dù là việc gì cũng được, anh có vốn liếng và thực lực để hoàn thành.

Tần Lễ Tinh chỉ cảm thấy tay Ngu Mãn siết chặt hơn một chút, cô chậm rãi nói bên tai anh: "Có thể giúp tôi tìm một người không?"

"Hửm?" Tần Lễ Tinh nghi ngờ: "Ai?"

"Tống Nhã Vân." Ngu Mãn nói: "Mẹ... của tôi."

Lời hứa của Tần Lễ Tinh, kỳ thật cô không nghĩ sẽ dùng ở đây, nhưng cũng trách cô quá tin tưởng Ngu Phong Lâm, đã bỏ lỡ cơ hội.

Tần Lễ Tinh nghe xong có chút ngẩn người, giúp cô tìm Tống Nhã Vân là sao?

Hóa ra Ngu Mãn nhận người thân lâu như vậy, vậy mà chưa từng gặp mặt Tống Nhã Vân sao?

Trong lòng anh có quá nhiều nghi vấn, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện.

Tần Lễ Tinh thấp giọng ừ một tiếng: "Được."

Ngu Mẫn hơi ngẩng đầu lên khỏi vai anh nhìn anh, cô tưởng Tần Lễ Tinh sẽ hỏi cô, nhưng anh lại không nói gì.

Lưng của Tần Lễ Tinh và áo khoác của Tần Lễ Tinh an toàn vây lấy cô, lần đầu tiên Ngu Mẫn cảm thấy thì ra mình cũng có thể yên tâm.

Tâm trạng cô đã ổn định lại, Ngu Mẫn nhỏ giọng nói: "Tần Lễ Tinh, chúng ta đi xe thôi."

Tần Lễ Tinh đã công cô đi rất lâu rất lâu rồi, bây giờ cô mới phản ứng lại, còn sinh ra chút ngại ngùng.

Tần Lễ Tinh cũng cảm thấy tâm trạng cô đã khá hơn nhiều, anh quay đầu lại vốn định nói gì đó, lại cảm thấy trên mặt dán lên gì đó mềm mại.

Là mặt của Ngu Mẫn.

Mặt anh và mặt Ngu Mẫn cứ như vậy không hề chuẩn bị mà dán chặt vào nhau.

Cả hai dường như đều không phản ứng kịp sự cố lúc này, bởi vì gió thổi khiến má hơi lạnh lúc này lại vì dán chặt vào nhau mà không ngừng tăng nhiệt độ.

Nóng bỏng, nhưng vẫn không tách ra.

Cuối cùng vẫn là Ngu Mẫn phản ứng trước, cô nghiêng sang một bên, không nói gì.

Tần Lễ Tinh khẽ ho khan một tiếng, cũng phản ứng lại, theo bản năng nói: "Sao mặt cô lạnh như vậy."

Anh nói xong liền hối hận, khó khăn lắm mới không nói gì giống Ngu Mãn.

Chỉ là trong lòng anh vừa nghĩ xong, liền cảm thấy mặt mình bị chọc nhẹ một cái.

Anh nghe thấy Ngu Mãn lẩm bẩm bên tai anh: "Anh cũng vậy."

Trong nháy mắt, Tần Lễ Tinh dường như nghe thấy tiếng tim mình đập như trống, bùm bùm bùm như muốn nhảy ra ngoài.

Rất không ổn.

Tần Lễ Tinh nghĩ.

Anh rất không ổn.

*

Khi về đến nhà, tuyết bên ngoài vẫn chưa ngừng rơi, chân trái của Ngu Mãn đã không còn cảm thấy quá đau nữa. Cô ngồi trên ghế sofa, nhìn Tần Lễ Tinh rót cho mình một cốc nước nóng, sau khi nói lời cảm ơn, cô nghe thấy Tần Lễ Tinh hỏi: "Ngâm bồn tắm nhé? Có thể sẽ thoải mái hơn một chút."

Lòng bàn tay của Ngu Mãn cũng không có vấn đề gì lớn, sau khi bôi thuốc thì giờ đã bắt đầu đóng vảy, không còn cảm giác gì nữa.

Ngu Mãn gật đầu: "Được."

Cô chuẩn bị đứng dậy đi vào bồn tắm, Tần Lễ Tinh lại nói: "Ngồi yên đó."

Anh đi vào phòng tắm xả nước cho Ngu Mãn, Ngu Mãn cảm thấy anh có chút kỳ lạ, bởi vì anh quá chủ động, không giống như những việc anh sẽ làm.

Cô uống nước nóng, cảm thấy thoải mái hơn một chút, không lâu sau Tần Lễ Tinh từ phòng tắm đi ra: "Xả nước xong rồi."

Ngu Mẫn đứng dậy chuẩn bị vào phòng ngủ lấy quần áo sạch, kết quả Tần Lễ Tinh không nói hai lời trực tiếp đi tới bế cô lên.

Hệ thống sưởi trong nhà được bật 24/24, lúc vào nhà Ngu Mẫn đã cởi áo khoác ra, Tần Lễ Tinh cũng vậy, hiện tại trên người anh chỉ mặc một chiếc áo phông đen.

Anh ôm cô như vậy, thậm chí còn thân mật hơn lúc công cô lúc này.

Ngu Mẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, cô nói: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng.

"Chân tôi chỉ bị bong gân thôi."

Chứ không phải bị gãy không đi được.

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng: "Biết rồi."

Biết rồi còn bế cô?

Ngu Mẫn muốn nói gì đó, nhưng lại cảm thấy ngại ngùng.

Từ phòng khách đến phòng ngủ chỉ mất vài bước chân, trong lúc cô còn đang do dự, Tần Lễ Tinh đã bế cô vào phòng thay đồ. Trước đó Tần Lễ Tinh đã tìm người đến sắp xếp lại, dành ra hơn nửa tủ quần áo cho cô.

Chỉ là Ngu Mẫn không có hứng thú lắm với quần áo, chỉ cần đơn giản thoải mái là được, nên quần áo cô mặc qua mặc lại cũng chỉ có vài bộ đó.

Anh đặt Ngu Mẫn xuống trước tủ quần áo: "Lấy quần áo đi."

Ngu Mẫn mím môi, kéo tử quần áo ra, vừa đưa tay định lấy bộ đồ ngủ, liền nghe thấy Tần Lễ Tinh ở bên cạnh nói: "Sao chỉ có vài bộ quần áo vậy?"

Ngu Mẫn quay đầu nhìn anh, Tần Lễ Tinh nói: "Ngày mai tôi sẽ cho người mang thêm quần áo đến cho cô."

"Tần Lễ Tinh." Ngu Mẫn khẽ cử động ngón tay: "Anh ra ngoài trước đi, tôi muốn lấy quần áo."

"Lấy đi." Tần Lễ Tinh không hiểu, anh đâu có không cho cô lấy quần áo.

Nhưng Ngu Mẫn vẫn nhìn anh, Tần Lễ Tinh bị nhìn một lúc mới phản ứng lại "quần áo" trong miệng Ngu Mẫn là chỉ cái gì, sắc đỏ lan từ cổ lên tai rõ mồn một, anh vội vàng nói: "Lấy xong thì gọi tôi, tôi ra ngoài cửa."

Nói xong liền chuồn mất, đầu cũng không dám ngoảnh lại.

Ngu Mẫn nhìn bóng lưng anh, lông mày và khóe mắt đều bất giác giãn ra, ẩn hiện ý cười.

Cô lấy quần áo cần thay, vịn tường chậm rãi đi ra ngoài, Tần Lễ Tinh nghe thấy tiếng bước chân mới quay đầu lại, thấy cô một tay ôm quần áo một tay vịn tường, đi khập khiễng, trông thật đáng thương.

Tần Lễ Tinh sải bước đi tới, anh nói: "Không phải đã nói là gọi tôi sao?"

"Không cần..." Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, Ngu Mẫn đã bị nhấc bổng lên, động tác của Tần Lễ Tinh quá thuần thục, trực tiếp chặn lời Ngu Mẫn lại.

Tần Lễ Tinh thản nhiên giải thích: "Với tốc độ chậm chạp này của cô, bao giờ chúng ta mới nói chuyện tìm người được?"

Ngu Mẫn khẽ chớp mắt, Tần Lễ Tinh cũng vừa lúc cúi đầu nhìn cô: "Tôi không phải là người dây dưa."

Tần Lễ Tinh bế cô vào phòng tắm, đặt cô xuống xong định ra ngoài, lúc đóng cửa nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng cảm ơn.

Anh cong môi, chỉ nói: "Chân cô bị bong gân đừng ngâm lâu quá."

Ngu Mẫn quả thực cũng không ngâm lâu, dù sao người bị thương ở chân cũng không nên tắm bồn. Cô chỉ muốn cho tứ chi bớt cứng đờ, sau khi ngâm nước nóng, quả thực thoải mái hơn nhiều.

Cô chậm rãi mặc quần áo xong, mở cửa phòng ngủ, nhìn ra ngoài, Tần Lễ Tinh đang ngồi trên ghế sofa, thấy cô đi ra, anh đi tới, không nói hai lời lại bế cô lên.

Ngu Mẫn đã quen rồi, sau khi ngồi xuống sofa liền nói lời cảm ơn.

Tần Lễ Tinh nói: "Không cần cảm ơn, cô còn không nặng bằng quả tạ tôi tập thể hình."

Ngu Mẫn cụp mắt xuống, Tần Lễ Tinh ngồi bên cạnh cô: "Nói đi, cô muốn tôi giúp cô như thế nào."

"Tôi cũng không biết." Ngu Mẫn nói về chuyện của Tống Nhã Vân cũng không có bất kỳ manh mối nào: "Ngu à ờm, bố tôi nói, nhà họ Tống đã ra nước ngoài từ rất sớm, mẹ tôi cũng thường xuyên đi lại giữa các quốc gia, ông ấy cũng đã nhiều năm không có tin tức."

"Tôi nhớ năm đó nhà họ Tống ở trong nước cũng có bản đồ kinh doanh, ngay cả công ty cũng không liên lạc được sao?" Tần Lễ Tinh hỏi.

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Những gì tôi có thể tìm đều đã tìm rồi, số điện thoại trước đây của họ cũng đã bỏ từ lâu rồi."

Tần Lễ Tinh suy nghĩ một chút: "Tôi hỏi anh tôi anh xem, xem anh ấy có hợp tác với nhà họ Tống hay không."

Anh vừa dứt lời, Ngu Mẫn liền nói: "Nếu được, tôi hy vọng chuyện này càng ít người biết càng tốt."

Tần Lễ Tinh nhìn cô, Ngu Mẫn nhỏ giọng nói: "Dù sao..."

Cô vẫn chưa nghĩ ra lý do.

Dù sao cô cũng không biết nhà họ Tống là không biết cô đã về nhà họ Ngu, hay là biết rồi nhưng không quan tâm.

Cô lại sợ mình... tự mình đa tình.

"Được." Tần Lễ Tinh nói: "Chuyện này tôi sẽ giúp cô giải quyết."

Ngu Mẫn nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh khẽ nhướng mày: "Nhìn tôi làm gì?"

Ngu Mẫn nói: "Chỉ là không biết nên cảm ơn anh như thế nào."

Cô biết Tần Lễ Tinh không phải là công tử bột thật sự, anh có tài nguyên và mối quan hệ của riêng mình, nếu thực sự nghiêm túc thì cũng không thua kém gì Tần Nho Nguyệt.

Tần Lễ Tinh dựa người vào ghế sofa, vắt chéo chân, buông lời trêu chọc: "Muốn cảm ơn tôi đến thế à, được thôi, hôn tôi một cái xem thành ý nào."

Vừa dứt lời, anh đã cảm thấy trên má mình thêm một vùng mềm mại ấm áp.

Tần Lễ Tinh cứng đờ đưa mắt nhìn sang, Ngu Mãn đã ngồi thẳng dậy, cô thản nhiên nói: "Ừm, cảm ơn."

Cô nói xong liền đứng dậy, tập tễnh đi về phía phòng ngủ.

Lần này, Tần Lễ Tinh không đuổi theo, bởi vì anh đã ngậy người.

Hoàn toàn ngậy người.

Anh thề với trời, vừa rồi anh thật sự chỉ muốn trêu chọc cô thôi, thật sự thật sự thật sự không muốn Ngu Mãn hôn anh.

Tần Lễ Tinh tự thuyết phục bản thân trong lòng, lần sau sẽ không trêu chọc cô nữa.

Nhưng ba giây sau, anh cúi đầu, hai tay vò đầu bứt tóc, được rồi, vừa rồi anh cũng không trong sạch cho lắm.

Nhưng mà, Ngu Mãn rốt cuộc là có ý gì đây?

Cô có chút giới hạn nào không vậy?

Anh bảo hôn là hôn luôn?

Cô chắc chắn cũng không trong sạch!

Tần Lễ Tinh buông một tay xuống, ngón tay chậm rãi vuốt v3 lên má vừa bị hôn, dường như anh vẫn còn cảm nhận được nhiệt độ của Ngu Mãn.

Không được.

Anh vẫn còn là trai tân, sao có thể để người ta chiếm lợi như vậy được!

Tần Lễ Tinh bật dậy, anh phải đi tìm Ngu Mãn tính sổ!

Trong phòng ngủ, Ngu Mãn cũng đang ngẩn người, bản thân cô cũng chưa hoàn hồn lại sau việc vừa rồi thật sự hôn Tần Lễ Tinh.

Sao lại thật sự hôn lên rồi?

Rõ ràng trong lòng cũng biết anh chỉ đang trêu chọc, nhưng cơ thể lại phản ứng nhanh hơn.

Rõ ràng lúc đầu còn đang nói chuyện nghiêm túc...

Cô sờ sờ môi mình, thôi vậy, đã hôn rồi, thời gian không thể quay lại được nữa. Dù sao cũng là do Tần Lễ Tinh tự yêu cầu, cô chỉ làm theo thôi.

Ngu Mãn vừa miễn cưỡng thuyết phục được bản thân về động cơ hành động vừa rồi, thì cửa phòng ngủ phía sau đã bị người ta mở ra.

Tần Lễ Tinh sải bước đi đến trước mặt cô, nhưng sau khi chạm phải ánh mắt của cô, khí thế bỗng chốc giảm đi một nửa.

Ánh mắt anh không nhìn được mà rơi trên môi Ngu Mãn, yết hầu khẽ động.

Ngu Mãn cũng nhìn anh, chờ anh mở lời.

Tần Lễ Tinh hỏi: "Sao lại hôn tôi?"

Ngu Mãn nhìn người đứng trước mặt mình, dường như anh muốn đối chất với cô.

Ngu Mãn hỏi ngược lại: "Không phải anh bảo tôi hôn sao?"

Tần Lễ Tinh ghen lời, đúng là anh mở lời trước, nhưng sao có thể nói hôn là hôn luôn được? Anh hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào!

Anh không cam lòng nói: "Tôi bảo cô hôn là cô hôn luôn à? Vậy người khác bảo cô hôn cô cũng hôn sao?"

"Người khác không phải Tần Lễ Tinh." Ngu Mãn thậm chí không cần suy nghĩ: "Lúc đó nghe anh nói vậy, tôi thấy được nên hôn thôi."

Cổ, mặt, thậm chí cả tai của Tần Lễ Tinh đều đỏ lên rõ rệt.

Cái gì gọi là người khác không phải Tần Lễ Tinh?

Cái gì gọi là cô thấy được nên hôn thôi?

Thật là tùy tiện!

Ngu Mãn thấy anh không nói lời nào, suy nghĩ một chút rồi nói: "Xin lỗi, vậy lần sau tôi sẽ hỏi thêm một câu."

Tần Lễ Tinh tìm lại được giọng nói của mình: "Cô hỏi thêm một câu gì?"

Ngu Mãn nói: "Hỏi xem lời anh nói có thật lòng hay không."

Đôi mắt đen trắng rõ ràng của cô nhìn Tần Lễ Tinh, cô hỏi: "Bây giờ tôi có thể bổ sung câu hỏi đó không? Câu nói vừa rồi của anh là thật lòng hay giả dối?"

Câu nói nào?

-- Hôn tôi một cái xem thành ý nào.

Tần Lễ Tinh bị câu hỏi thẳng thắn của Ngu Mãn làm cho mặt càng đỏ hơn, anh giả vờ tức giận nói: "Cô đã hôn rồi còn hỏi làm gì?"

"Được rồi." Ngu Mãn nói: "Vậy sau này nếu anh còn nói những lời như vậy, tôi vẫn làm theo sao?"

Tần Lễ Tinh mấp máy môi, cuối cùng chỉ thốt ra được một câu: "Không quản được cô."

Anh nói xong liền xoay người rời đi, chân tay luống cuống.

Phiền chết mất.

Hỏi anh làm gì.

Anh đâu có nói không cho.

Tần Lễ Tinh đỏ bừng mặt chui vào phòng tắm.

Chương 28

DTV-EBOOK

Hai người mãi đến bữa tối mới gặp lại nhau.

Tần Lễ Tinh gọi đồ ăn ngoài từ quán Phẩm Nhất Vị, anh và Ngu Mẫn ngồi đối diện nhau. Ngu Mẫn đã điều chỉnh lại được cảm xúc, ngược lại Tần Lễ Tinh dường như vẫn còn hơi lúng túng. Ngày thường lúc ăn cơm vẫn thường nói vài câu, hôm nay lại chỉ cầm cúi ăn, rất ít nói chuyện với Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn cũng không để ý, cô yên lặng ăn, chỉ là hôm nay khẩu vị của cô không được tốt lắm, ăn vài miếng đã buông đũa xuống. Cô vừa định nói mình đã no, Tần Lễ Tinh đã cầm đũa chung gấp thức ăn vào bát cho cô.

"Mèo con nuôi còn ăn nhiều hơn cô."

Đây là câu đầu tiên Tần Lễ Tinh nói tối nay.

Anh gấp cho Ngu Mẫn những món cô thích ăn ngày thường, chẳng mấy chốc bát cơm của Ngu Mẫn lại đầy lên.

"Tần Lễ Tinh, đủ rồi." Ngu Mẫn nhỏ giọng nói: "Tôi ăn không hết."

"Ăn có tí vậy, tôi đoán một cơn gió thổi qua là cô bay thẳng ra đảo vô danh luôn đấy." Tần Lễ Tinh múc một bát canh cá đặt bên cạnh tay cô: "Uống đi."

Anh nói xong lại cúi đầu ăn cơm, phải nói rằng, Tần Lễ Tinh khi ăn cơm thực sự rất nề mặt, chỉ cần là món anh có thể chấp nhận được, đều ăn rất ngon miệng. Lần trước làm món tôm xào dầu cũng vậy, rõ ràng là rất cay đối với anh, nhưng vẫn ăn hết sạch.

Ngu Mãn uống một ngụm canh cá, cô hỏi: "Khi nào chúng ta về nhà bà nội?"

Hôm nay đã là ngày 25 tháng Chạp, chỉ còn vài ngày nữa là đến Tết, hôm nay lúc cô ra ngoài đi bệnh viện, Tần Lễ Tinh còn nhắc đến việc Trình Mỹ Trân sắp đi du lịch về.

Tần Lễ Tinh đáp: "Ngày 28 về, hôm đó không phải cô có tiết học cuối cùng sao?"

Ngu Mãn gật đầu: "Ừ."

Bầu không khí dịu xuống, Tần Lễ Tinh ăn cơm chậm lại một chút, anh mới hỏi: "Cô nói cô Tề về rồi, là chuyện gì vậy?"

Lúc ở bệnh viện, tâm trạng Ngu Mãn không tốt, anh không hỏi, lúc này hai người đang ở trong ngôi nhà ấm áp, tâm trạng cũng ổn định, tự nhiên cũng có thể hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì.

Ngu Mãn lại uống một ngụm canh cá, cô nói: "Không có gì, chị Tiểu Dục nói cô Tề không muốn ăn Tết ở bệnh viện, nên họ về rồi."

Chỉ đơn giản như vậy thì không thể khiến Ngu Mãn tủi thân đến mức đó, Tần Lễ Tinh thu lại ánh mắt, thôi, không muốn nói thì thôi, anh cũng không muốn biết lắm!

Ngu Mãn cố gắng ăn hết bát cơm, định giúp đỡ dọn bát đĩa vào máy rửa bát, Tần Lễ Tinh lại nói: "Nghỉ ngơi đi."

Anh nhanh chóng dọn dẹp xong, lúc đi ra còn không quên rót cho Ngu Mãn một cốc nước nóng.

"Cảm ơn." Ngu Mãn nhận lấy cốc nước, ánh mắt lại nhìn về phía TV.

Trên TV đang chiếu một chương trình tạp kỹ, Ngu Mãn bật đại, bây giờ cô vẫn chưa muốn về phòng ngủ nằm nghỉ.

Tần Lễ Tinh ngồi xuống bên cạnh cô, cùng xem một lúc, vẫn không nhin được hỏi: "Ngu Mãn, trước đây cô đã từng có bạn trai chưa?"

Tiếng tivi hơi lớn, Ngu Mãn không nghe rõ lắm lời Tần Lễ Tinh nói, quay người lại: "Hả? Xin lỗi, tôi không nghe rõ, anh có thể nói lại lần nữa được không?"

Tần Lễ Tinh lại đứng dậy: "Tôi nói tôi đi tắt đèn."

Ngu Mãn nhìn anh đi tắt đèn lớn trong phòng khách, chỉ để lại đèn ngủ mờ ảo, chiếu sáng lờ mờ căn phòng.

Anh trở lại sofa ngồi, vừa ngồi xuống đã nghe thấy Ngu Mãn nói: "Chưa từng."

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh.

Anh chợt nhận ra: "Không phải cô không nghe rõ sao?"

Ngu Mãn thản nhiên nói: "Là không nghe rõ chứ không phải không nghe thấy."

Cô chủ yếu là sợ mình hiểu lầm ý anh.

Tần Lễ Tinh nghĩ lại, quả thực là như vậy.

Anh lại hỏi: "Vậy cô đã từng thích ai chưa?"

Ngu Mãn khẽ lắc đầu: "Chưa."

Cũng có người từng bày tỏ thiện cảm với cô, chỉ là Ngu Mãn làm thêm kiếm tiền cũng không đủ, không thể lãng phí thời gian vào chuyện tình cảm.

Tần Lễ Tinh càng thêm hứng thú, anh nghiêng người, một tay đặt lên sô pha, mượn ánh sáng mờ ảo trong phòng nhìn Ngu Mẫn: "Vây hình mẫu lý tưởng của cô là gì?"

Hình mẫu lý tưởng?

Ngư Mẫn thật ra không có yêu cầu đặc biệt nào, nhưng vẫn nghiêm túc trả lời: "Phải biết chăm lo cho gia đình."

"Hết rồi?"

"Còn phải biết kiếm tiền, biết quan tâm người khác."

"Còn gì nữa?" Tần Lễ Tinh tiếp tục hỏi.

Lúc này Ngu Mẫn lắc đầu: "Hết rồi, thật ra tôi chưa từng nghĩ đến vấn đề này."

Tần Lễ Tinh ồ lên một tiếng, anh tự nói với mình: "Tôi cũng chưa từng yêu đương."

Ngư Mẫn nhướn mày, liền bị Tần Lễ Tinh bắt gặp, anh hơi nhúu mày: "Cô nhướn mày làm gì? Không tin?"

Ngư Mẫn thành thật gật đầu: "Đúng, bởi vì người vừa đẹp trai vừa có gia thế tốt như anh, chắc hẳn không thiếu bạn gái mới phải."

Tần Lễ Tinh khịt mũi: "Định kiến."

Thực ra chủ yếu là từ nhỏ anh đã được dạy dỗ dù ở bên ngoài có hoang dã thế nào, cũng không được tùy tiện làm hại người khác, đặc biệt là con gái.

Tuy bố mẹ nhà họ Tần mất sớm, nhưng khi còn sống cũng là một cặp vợ chồng ân ái đáng ngưỡng mộ. Vì vậy, Tần Lễ Tinh vẫn có chút kiên trì trong chuyện này, nếu không phải đột nhiên

xuất hiện một vị hôn thê, anh cũng không biết mình cả đời này có thể tìm được tình yêu đích thực hay không.

"Xin lỗi, lần sau tôi sẽ không nghĩ như vậy nữa." Ngu Mãn lập tức xin lỗi.

Tần Lễ Tinh đưa lưỡi chạm vào má trong: "Tha thứ cho cô."

Hai người lại chìm vào im lặng, chương trình tạp kỹ đang chơi trò chơi kinh điển bạn diễn tôi đoán.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn, từ khóa của trò chơi này là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Ngu Mãn trước mặt Trình Mỹ Trân cũng nói là yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Anh hỏi: "Ngu Mãn."

Ngu Mãn không hiểu sao tối nay Tần Lễ Tinh lại đột nhiên nói nhiều như vậy, cô lại quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh: "Sao vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Cô nói với bà nội là chúng ta yêu nhau từ cái nhìn đầu tiên, vậy ấn tượng đầu tiên của cô khi gặp tôi là gì?"

Ấn tượng đầu tiên là gì?

Trong đầu Ngu Mãn hiện lên hình ảnh anh mặc bộ vest cao cấp ngồi trong phòng riêng, cô không biết Tần Lễ Tinh hỏi điều này để làm gì, suy nghĩ một chút rồi nói: "Bộ vest đó rất hợp với anh, rất đẹp trai, nhưng lại có cảm giác hơi khó gần."

Ai ngờ Tần Lễ Tinh hừ lạnh một tiếng, anh thẳng người dậy nói: "Cô suy nghĩ kỹ rồi hãy nói."

Câu nói này của anh nhắc nhở Ngu Mãn nhớ ra một chuyện, cô hỏi: "Nhưng mà tôi cũng có một chuyện muốn hỏi anh, tại sao hôm đó anh lại chuyển tiền cho tôi?"

Lúc đó Ngu Mãn thực sự đã nghĩ mãi mà không hiểu tại sao anh lại chuyển cho cô ba mươi chín tệ.

Con số này có ý nghĩa gì sao?

Lúc đó cô đã muốn hỏi, nhưng sau đó có nhiều chuyện xảy ra, cô quên hết.

Ai ngờ cô vừa hỏi, Tần Lễ Tinh dường như tức giận, anh im lặng không nói, nhưng ánh mắt cứ nhìn chăm chăm Ngu Mãn, giống như nếu cô còn không nhớ ra ba mươi chín tệ là vì cái gì, anh sẽ cắn cô.

Không hiểu sao Ngu Mãn lại có chút chột dạ.

Nhưng vấn đề là, thật sự rất kỳ lạ!

Cô cũng chưa từng gặp Tần Lễ Tinh, nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra, cô nói: "Tại sao vậy Tần Lễ Tinh? Tiền xe cũng không chỉ có ba mươi chín tệ."

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, cắn răng hàm, dừng một lúc lâu mới đưa ra gợi ý: "Chùa, ô."

Ngu Mãn nhìn chăm chăm Tần Lễ Tinh, hai từ khóa này giống như kích hoạt ký ức bị phong ấn, cô nhớ ra: "Thì ra tối hôm đó là anh."

Tần Lễ Tinh nhìn dáng vẻ chợt hiểu ra của cô, hừ lạnh một tiếng: "Lần thứ hai chúng ta gặp nhau còn chưa đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ."

Thực ra không nhớ cũng bình thường, nhưng Ngu Mãn không nhớ, anh lại cảm thấy bức bối.

Sao cô có thể quên được!

"Hôm đó quá muộn rồi, tôi cứ nghĩ đến việc phải chạy cho kịp xe buýt, sợ không kịp, tâm trí không tập trung, tự nhiên sẽ chọn quên một số thứ, không phải cố ý." Ngu Mãn giải thích: "Hơn nữa khuôn mặt của anh, nếu thực sự gặp mặt một lần, thật sự rất khó quên, bây giờ tôi nhớ rất rõ ràng."

Cô sợ Tần Lễ Tinh không tin, còn bổ sung: "Thật sự đã khắc ghi trong lòng rồi."

"... Dẻo miệng." Tuy nhiên, sắc mặt Tần Lễ Tinh cũng đã dịu đi một chút.

Ngu Mãn không muốn tiếp tục chủ đề này, cô hỏi: "Vây hình mẫu lý tưởng của anh là gì?"

"Không có hình mẫu lý tưởng." Tần Lễ Tinh trả lời rất nhanh: "Yêu tôi là được."

Anh không thiếu thứ gì, cũng không cần đối phương phải làm gì cho mình, anh chỉ cần đối phương yêu anh.

Ánh mắt Tần Lễ Tinh lại rơi vào môi Ngu Mãn, trước đây sao anh không phát hiện ra, hình dáng môi Ngu Mãn cũng khá đẹp.

Hai người ngồi gần nhau, Ngu Mãn tự nhiên chú ý đến ánh mắt của Tần Lễ Tinh, có lẽ anh cũng không biết lúc này mình thẳng thắn đến mức nào.

Thành thật mà nói, cô cũng có chút hảo cảm với Tần Lễ Tinh.

Nếu không thì buổi chiều cũng sẽ không nảy ra ý nghĩ, anh nói hôn, cô cảm thấy cũng được.

Ngu Mãn im lặng quay đầu đi, tiếp tục tập trung vào chương trình tạp kỹ, không để ý đến người bên cạnh lúc này đang nghĩ gì.

"Ngu Mẫn."

Tần Lễ Tinh lại gọi cô.

Ngu Mẫn chậm rãi hít sâu một hơi, cô lại quay đầu, lại phát hiện Tần Lễ Tinh đã di chuyển, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, mặt ngang bằng với vai cô, hai mắt nhìn lên cô.

Trong mắt anh có thêm vài phần muốn thử, đôi môi mỏng gợi cảm khẽ mở, như nàng tiên cá dụ dỗ Ngu Mẫn.

"Có muốn thử không?"

Ngu Mẫn không động đậy, chỉ dùng ánh mắt đánh giá anh.

Tần Lễ Tinh tiếp tục dụ dỗ: "Hôn một cái, thế nào?"

Hôn một cái?

Ba chữ này xuất hiện khiến Ngu Mẫn ngẩn người trong giây lát, cô nhìn khuôn mặt Tần Lễ Tinh đang áp sát bên cạnh mình, anh vẫn giữ tư thế ngẩng đầu, lời là anh nói, nhưng anh lại muốn Ngu Mẫn chủ động.

Ánh mắt Ngu Mẫn từ vàng trán đầy đặn đến đôi mắt long lanh, rồi lại xuống dưới, lướt qua sống mũi cao thẳng của anh, cuối cùng dừng lại trên đôi môi mỏng.

Ngu Mẫn bình tĩnh lại một chút, cô nói: "Tôi sẽ không chịu trách nhiệm với anh đâu."

Buổi chiều chỉ chạm nhẹ vào má, Tần Lễ Tinh đã làm âm ỉ như muốn cô cho một câu trả lời, nếu thực sự hôn rồi, Tần Lễ Tinh chẳng phải càng làm quá lên sao.

Tần Lễ Tinh đặt cằm lên vai Ngu Mẫn, chậm rãi nói: "Sẽ không để cô chịu trách nhiệm đâu."

"Vậy cũng không được." Ngu Mãn biết rất rõ, hảo cảm là hảo cảm, cô vẫn chưa đến mức muốn hôn.

Tần Lễ Tinh cứ dựa vào người cô như vậy, hơi thở anh thổi ra dường như hòa quyện với hơi thở của cô, anh nghe thấy câu trả lời của Ngu Mãn, cũng không đứng thẳng dậy, mà hỏi: "Vậy cô có thích tôi không?"

"Không có ai là không thích anh." Ngu Mãn nói: "Vừa rồi tôi đã nói rồi, anh rất ưu tú, đẹp trai, gia thế cũng tốt..."

"Vậy cô hôn tôi một cái đi." Tần Lễ Tinh cắt ngang lời nói khách sáo của cô: "Cô nói nhiều như vậy, chẳng phải là có ý thích tôi sao? Vậy tại sao cô không thể hôn tôi một cái?"

Ngu Mãn á khẩu không trả lời được, cô nói: "Cũng có chút, nhưng vẫn chưa đến mức--"

Môi cô chạm vào ngón trỏ của Tần Lễ Tinh, cô lại không nhận được nghiêng đầu nhìn anh.

Tần Lễ Tinh nói: "Vậy, có muốn hôn một cái không?"

Vòng vo tam quốc, vẫn là muốn hôn một cái.

Ngu Mãn không hiểu tại sao tối nay Tần Lễ Tinh cứ khẳng định chuyện này, cô đưa tay nắm lấy cổ tay Tần Lễ Tinh, dời ngón tay anh ra khỏi môi mình: "Vậy tôi muốn hỏi, tại sao? Tôi cần một lý do thuyết phục tôi."

Lý do?

Thực ra bản thân Tần Lễ Tinh cũng không biết là lý do gì, có thể là nụ hôn buổi chiều đó đã in sâu vào lòng khiến anh ngứa ngáy, cũng có thể là bây giờ bầu không khí trong phòng khách vừa đúng.

Anh chỉ muốn Ngu Mãn hôn anh một cái.

Là Ngu Mãn hôn anh, không phải anh hôn Ngu Mãn.

Anh nói: "Không có lý do."

"Anh cũng nói như vậy với người khác sao?" Lần này đến lượt Ngu Mãn hỏi câu này.

"Người khác là người khác, Ngu Mãn là Ngu Mãn." Tần Lễ Tinh nói: "Tôi chỉ muốn Ngu Mãn, hôn tôi một cái."

Nếu người khác nói câu này, anh sẽ phải báo cảnh sát.

Lời vừa dứt, anh cảm thấy cằm mình bị nâng lên một chút, đúng lúc anh định nhìn Ngu Mãn, thì khuôn mặt Ngu Mãn trong mắt anh phóng to lên, đôi môi ấm áp của cô lại hạ xuống.

Lần này không phải má, mà là khóe môi anh.

Thực ra đây cũng không tính là một nụ hôn, nhiều nhất chỉ là một cái chạm nhẹ.

Ngu Mãn chỉ dừng lại hai ba giây rồi rời khỏi khóe môi anh, tiếp tục giữ tư thế vừa rồi nhìn anh.

Tần Lễ Tinh cảm thấy người phụ nữ này thật sự rất khác biệt, một nụ hôn lãng mạn trước mặt cô, vậy mà cô có thể tự chủ bình tĩnh như vậy.

Rõ ràng cô cũng nói có hảo cảm với mình, tại sao vẫn có thể thờ ơ như vậy.

Bàn tay nâng cằm anh bị chủ nhân rút về, Ngu Mãn hỏi: "Vậy thì sao? Anh rút ra kết luận gì rồi?"

Kết luận gì?

Thực ra đầu óc Tần Lễ Tinh hơi rối loạn, nếu thực sự phải nói kết luận, thì đó là

-- Anh muốn hôn lại.

Chương 29

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh nghĩ như vậy, nhưng Ngu Mãn lại không cho anh cơ hội này, khi anh theo bản năng ngẩng đầu muốn đuổi theo môi Ngu Mãn, thì bị Ngu Mãn dùng mu bàn tay cản lại.

Anh hôn lên mu bàn tay Ngu Mãn.

Anh lộ vẻ mặt thất vọng, lại đặt cằm lên vai Ngu Mãn, giống như một con mèo, dùng trán cọ cọ vào má cô, im lặng bày tỏ sự bất mãn vừa rồi của mình.

Ngu Mãn khẽ run vai: "Dậy đi, em đã nói rồi, em sẽ không chịu trách nhiệm."

"Không cần em chịu trách nhiệm." Tần Lễ Tinh nói mơ hồ: "Anh chịu trách nhiệm."

Nhưng Ngu Mãn vẫn nghe rõ: "Em cũng không cần anh chịu trách nhiệm."

Tần Lễ Tinh cứ lặp đi lặp lại: "Anh không phải là người không chịu trách nhiệm."

Lần này Ngu Mãn đã hiểu ra, cô cúi đầu nhìn Tần Lễ Tinh hỏi: "Có phải anh đang chờ câu này không?"

Trời đất chứng giám lòng anh, anh hoàn toàn không có ý này, anh thật sự thật sự chỉ là quyết định nhất thời!

Ngu Mãn mặc kệ anh là sớm có dự mưu hay là ý nghĩ bất chợt, cô nghĩ rất rõ ràng, ngoại trừ hai ngày đầu mới cưới Tần Lễ Tinh bị gọi đi công tác, sau đó hầu như đều ở nhà, hai người còn ngủ chung giường, có ý nghĩ cũng rất bình thường.

Trên hợp đồng cũng không ghi hai người sau khi kết hôn không được làm những chuyện thân mật, tùy tâm thì được, nhưng trách nhiệm, cô không muốn gánh vác.

Cầm Tần Lễ Tinh vẫn dính chặt trên vai cô, thấy Ngu Mãn thực sự không muốn, anh đành tiếc nuối kết thúc.

Chỉ có thể chờ lần sau.

Nhưng cũng không biết lần sau này, khi nào mới đến.

Anh thắng người dậy nói: "Anh đi tắm đây."

Ngu Mãn gật đầu: "Đi đi."

Cô nói xong lại quay đầu nhìn TV, Tần Lễ Tinh đi đến phía sau cô, trong lòng lại không nhịn được trầm nghĩ, không phải nói là có chút hảo cảm với anh sao?

Tại sao có thể thờ ơ như vậy!

Tần Lễ Tinh rời bờ, người trong cuộc còn lại vẫn bình tĩnh như núi, anh ngửa răng, rất muốn xem trong đầu Ngu Mãn đang chứa thứ gì.

Là gỗ hay là anh?

Nhưng anh không cần đoán cũng biết, chắc chắn là gỗ.

Ngu Mãn nghe thấy tiếng nước trong phòng tắm vang lên mới thả lỏng cơ thể, cô thở dài một hơi, biểu cảm lúc này không giống như vừa rồi bình tĩnh tự chủ, ngược lại có chút buồn bực.

Tuy lời nói là như vậy, nhưng sao cô lại không kìm chế được chứ?

Lúc Tần Lễ Tinh nhìn cô thẳng thắn như vậy, quyết định tốt nhất của cô hẳn là đứng dậy về phòng nghỉ ngơi, nhưng cô lại

không thể nhúc nhích, chỉ có thể mặc cho anh dựa vào vai mình.

Chỉ có thể nói, Tần Lễ Tinh quá hiểu rõ mình có thể dụ dỗ người khác ở điểm nào, rất khó có người từ chối được khuôn mặt đó.

Ngu Mẫn dựa vào sofa, lần này đã vượt quá giới hạn, cô đoán nếu sau này lại xuất hiện tình huống tương tự...

Vẫn rất khó từ chối.

*

Ngu Mẫn xem xong chương trình tạp kỹ, tập tễnh quay về phòng ngủ chính, lúc này Tần Lễ Tinh đang ở trong phòng thay đồ, cô vừa vào đã nghe thấy anh đang ngân nga hát, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Ngu Mẫn hơi do dự có nên chuyển về phòng ngủ phụ nghỉ ngơi hay không, bây giờ Trình Mỹ Trân cũng sẽ không đến chỗ họ, khoảng cách giữa hai người hơi xa một chút, có lẽ sẽ không bị cuốn theo như vậy.

"Nghĩ gì vậy?" Tần Lễ Tinh cắt ngang suy nghĩ của cô.

Ngu Mẫn nhìn sang, Tần Lễ Tinh mặc bộ đồ ngủ sạch sẽ, hai cúc áo trên cùng của áo không cài, một tay anh chống lên khung cửa phòng thay đồ, cổ áo tự nhiên mở rộng ra.

Nhìn từ góc độ của Ngu Mẫn, có thể thấy cơ ngực được tập luyện tốt của Tần Lễ Tinh, anh cứ như vậy thoải mái mở rộng ra, nhìn thấy ánh mắt của Ngu Mẫn rơi ở trong cổ áo mình, anh mở miệng cợt nhả nói: "Muốn sờ một cái không?"

Ngu Mẫn hít sâu một hơi: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh nhướn mày: "Hửm?"

"Anh có phải là đã bắt công tắc chim công nào đó không?" Không đúng, phải nói là xòe đuôi còn to hơn cả chim công.

Tần Lễ Tinh ngân nga hai tiếng, anh đi về phía Ngu Mãn: "Thật sự không có hứng thú?"

Ngũ Mãn hơi ngắc đầu: "Không phải là không thể thử, một lần một nghìn."

"Anh cho em sờ, còn phải đưa tiền cho em." Tần Lễ Tinh suyt nửa thì bật cười, trông anh có giống kẻ ngốc như vậy không?

Ngũ Mãn xoay người: "Không cho thì thôi, em đi ngủ phòng khách."

Chỉ là vừa đi được một bước đã bị người ta bế lên.

Ngũ Mãn nghĩ, thói quen quả là thứ đáng sợ, mới có hôm nay thôi, vậy mà cô đã quen với việc bị Tần Lễ Tinh bế rồi.

Cô nhìn khuôn mặt Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh hỏi: "Chạy cái gì? Anh cũng đâu ăn thịt em được."

Ánh mắt Ngũ Mãn chuyển xuống dưới, nhìn qua lớp áo hơi mở ra nhìn làn da anh ẩn dưới lớp áo.

Cô nghiêm mặt đáp: "Em sợ mình không kiểm chế được."

"Ồ." Tần Lễ Tinh nghe lời cô nói: "Vậy em cũng ghê gớm đấy."

Anh còn học theo câu nói đang thịnh hành trên mạng, nói rõ ràng từng chữ: "Em thật là lạnh lùng."

Ngũ Mãn không nhịn được, bật cười.

Tần Lễ Tinh đặt cô lên giường, lại nhìn thoáng qua chân trái cô: "Bôi thuốc chưa?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Vừa nãy ở phòng khách đã bôi rồi."

Bây giờ thuốc đã khô, trải qua nhiều chuyện nhỏ nhặt, cũng không còn đau lắm, chắc ngày mai là khỏi hẳn.

Tần Lễ Tinh giữ chân đắp lên cho cô: "Được rồi, nghỉ ngơi đi."

Anh đuổi người, lúc này đã bình thường trở lại, anh về phía giường của mình, cũng lên giường, dựa vào đầu giường xem tin nhắn trên điện thoại.

Bọn Dư Du nói hôm nay có tuyết rơi, rủ anh đi uống rượu, anh không muốn ra ngoài lắm, bên ngoài quá lạnh.

Trả lời tin nhắn của Dư Du xong, sớm như vậy anh cũng không ngủ được, liền mở game, quay đầu nhìn Ngu Mẫn cũng đang xem điện thoại, chỉ là lúc này vẻ mặt cô có chút buồn bã.

Ngu Mẫn nhắn tin cho Tế Dục, Tế Dục vẫn chưa trả lời, cũng không biết họ đến nơi nào rồi?

Sương Thành cách nơi cô từng sống rất xa, với tình trạng hiện tại của Tế Việt cũng không thể đi máy bay, chỉ có thể lái xe về nhà.

Một mình Tế Dục, cô vẫn rất lo lắng.

"Chơi game không?"

Tần Lễ Tinh lại lên tiếng: "Anh gánh em nhé."

Ngu Mẫn nhắn vài câu lái xe cẩn thận, rồi thoát khỏi khung chat WeChat, cô nhìn thời gian, bây giờ quả thực còn sớm, cô gật đầu: "Được."

Cô cũng chưa xóa game lần trước.

Dễ dàng đồng ý như vậy, Tần Lễ Tinh còn hơi không quen, cứ tưởng Ngu Mãn sẽ từ chối anh.

Ngu Mãn nhanh chóng đăng nhập vào game, Tần Lễ Tinh mời cô vào chơi cùng.

Hai người chơi ba ván, ván nào Ngu Mãn cũng MVP, trong game Tần Lễ Tinh chỉ thiếu nước xách đối phương đến trước mặt cô để cô chém.

Nhân vật của Ngu Mãn vẫn đang chờ hồi sinh, anh liếc nhìn người bên cạnh, cô đang tập trung điều khiển nhân vật tung chiêu cuối, sau đó khoe miệng hiện lên một nụ cười lạnh: "Bảo thù cho em rồi."

Ngu Mãn cúi đầu nhìn trong game, bên cạnh nhân vật của cô đang nằm hai nhân vật của đối phương, đúng là hai người vừa hạ gục cô.

Chỉ là cô sắp hồi sinh rồi, bọn họ mới vừa ngã xuống.

Tần Lễ Tinh đặc ý nhìn cô: "Thế nào, không lừa em chứ."

Ngu Mãn gật đầu: "Trình độ top quốc gia không phải nói chơi."

Tần Lễ Tinh lại đặc ý.

Hai người chơi đến tận mười một giờ rưỡi mới offline, đầu óc Ngu Mãn thả lỏng hơn rất nhiều, cô đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vén chăn chuẩn bị xuống giường.

Tần Lễ Tinh cũng thẳng lưng: "Em đi đâu đấy?"

Ngu Mãn nhìn anh một cái, mấp máy môi: "Nhà vệ sinh."

Tần Lễ Tinh ồ lên một tiếng: "VẬY anh đi lấy chai nước uống, em có uống không?"

Ngu Mẫn suy nghĩ một chút: "CẢM ƠN."

Tần Lễ Tinh cũng xuống giường, anh không nói hai lời bế Ngu Mẫn lên, ba bước đã đi đến cửa nhà vệ sinh, nhẹ nhàng đặt cô xuống, rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Lúc Ngu Mẫn đi ra khỏi nhà vệ sinh, Tần Lễ Tinh đã quay lại, trên tủ đầu giường của cô có một cốc thủy tinh, bên trong đựng nước nóng.

Ngu Mẫn thấy Tần Lễ Tinh định đi tới, vội vàng nói: "Chỉ mấy bước thôi, em tự đi được."

"CÓ người giúp, em còn từ chối, thật là kỳ lạ." Lần này Tần Lễ Tinh không bế cô nữa, mà đưa tay ra cho cô vịn, cùng cô tập tễnh đi về phía giường.

Sau khi lên giường, Ngu Mẫn bưng cốc nước lên, nước nóng khiến tay cô vừa chạm vào nước lạnh ảm lên một chút.

Ngu Mẫn uống hai ngụm rồi đặt sang một bên, cô nói: "NGỦ thôi, chúc ngủ ngon."

Tần Lễ Tinh đưa tay tắt đèn, lúc này chỉ còn đèn ngủ trên tủ đầu giường của anh sáng, anh cũng chui vào trong chăn, lần này vừa quay đầu, đã đối diện với đôi mắt sáng lấp lánh của Ngu Mẫn.

Anh khựng lại, ném điện thoại lên tủ, đưa tay ra, tiện tay tắt luôn đèn ngủ.

Căn phòng lập tức tối đen, chỉ có một chút ánh sáng bên ngoài lọt vào qua khe rèm cửa.

Hai người đối mặt nhau trong đêm tối.

Cuối cùng vẫn là Tần Lễ Tinh lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh giữa hai người: "Nhìn anh làm gì?"

Anh cảm giác Ngu Mãn bên kia động đậy, hình như cô đã tiến lại gần anh hơn một chút.

Tần Lễ Tinh nghe thấy tiếng hít thở của cô gần hơn, yết hầu không tự chủ được mà chuyển động, anh khàn giọng nói: "Ngu Mãn?"

Lúc này Ngu Mãn mới có phản ứng, cô ôm lấy anh qua hai lớp chăn.

Anh lại cứng đờ không mấy cảm động, Ngu Mãn nói: "Tần Lễ Tinh, vừa rồi em rất vui, cảm ơn anh."

Cơ thể Tần Lễ Tinh thả lỏng hơn một chút, Ngu Mãn chỉ ôm một lúc rồi buông anh ra, trở về vị trí ban đầu.

"Chúc ngủ ngon." Cô nói.

Tần Lễ Tinh đợi một lúc, Ngu Mãn thật sự chỉ đơn thuần nói với anh một câu cảm ơn và chúc ngủ ngon.

Anh im lặng nhếch môi, được rồi, lần đầu tiên nhận thẻ người tốt cũng khá mới mẻ.

Trong phòng ngủ yên tĩnh lại vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ: "Chúc ngủ ngon."

Mười giây sau, một giọng nói khác mới đáp lại bằng một tiếng "ừm".

Chúc ngủ ngon.

Ngu Mãn lại nói thêm một lần trong lòng.

*

Ngu Mẫn bị bong gân, Tần Lễ Tinh đảm nhận nhiệm vụ đưa đón cô, Ngu Mẫn lên lớp trong phòng học, anh ở quán cà phê gần đó đợi cô.

Mặc dù Ngu Mẫn đã nói không cần phải cố ý đợi cô, nhưng Tần Lễ Tinh lại có vẻ thích thú với việc này.

Hôm nay là ngày 28 tháng Chạp, phải về nhà cũ nhà họ Tần.

Tần Lễ Tinh muốn lái chiếc xe thể thao màu đen kia, vì vậy đã nói trước với Ngu Mẫn, trước tiên sẽ đưa hành lý về nhà, sau đó mới lái xe từ nhà đến đón cô.

Ngu Mẫn nói cô có thể tự về nhà, chân trái bị bong gân đã hoàn toàn khỏi, vốn dĩ cũng không phải vết thương gì lớn, nhưng Tần Lễ Tinh lại quan tâm hơn cả bản thân cô.

Nhưng chuyện này đương nhiên bị Tần Lễ Tinh bác bỏ, anh thậm chí còn không mở miệng, trực tiếp rời đi để lại cho Ngu Mẫn một bóng lưng rất ngẫu, chỉ là Ngu Mẫn biết, lát nữa anh vẫn sẽ đến đón mình.

Ngu Mẫn lên lầu, nói ra thì cảm giác này cũng khá mới lạ, hồi cô học đại học có rất nhiều bạn nam đến đón bạn gái tan học, không ngờ cô đã tốt nghiệp rồi, cũng có thể trải nghiệm cảm giác này một lần.

Tuy hai người bọn họ cũng không tính là người yêu.

Vì là tiết học cuối cùng trước Tết, lần này giáo viên giảng bài lâu hơn một chút, kéo dài gần nửa tiếng mới tan học.

Ngu Mẫn hoạt động cổ một chút, chúc thầy giáo năm mới vui vẻ, đi đến chỗ thang máy mới lấy điện thoại ra xem, cũng không biết Tần Lễ Tinh đến chưa.

Đợi đến khi mở điện thoại, Ngu Mãn mới phát hiện nửa tiếng trước Tần Lễ Tinh đã nhắn tin cho cô.

[Hơi tắc đường, em tìm chỗ nào đó đợi anh một lát.]

Ngu Mãn trả lời: [Em vừa tan học, anh đến chưa?]

Tần Lễ Tinh nhanh chóng trả lời tin nhắn, lần này là một tin nhắn thoại, cô nhấn vào màn hình, giọng nói của Tần Lễ Tinh liền vang lên qua điện thoại trong thang máy.

"Chắc khoảng mười lăm phút nữa anh đến, em cứ ngồi ở dưới lầu đi."

Dưới lầu có chỗ ngồi, lại còn ấm áp.

Ngu Mãn trả lời một tiếng "được", vừa lúc thang máy cũng xuống đến nơi.

Chỉ là hôm nay dưới lầu có mấy bà cụ đang ngồi nói chuyện phiếm, Ngu Mãn suy nghĩ một chút, liền đi ra ngoài.

Hôm qua cô nghe Tần Lễ Tinh nói gần đây có một quán cà phê hương vị khá ngon, dù sao cũng phải đợi Tần Lễ Tinh một lúc, cô mua hai cốc cà phê là vừa.

Ngu Mãn nhanh chóng tìm được quán cà phê mà Tần Lễ Tinh nói, vừa hay người cũng không đông lắm, cô gọi một cốc Americano, rồi lại gọi một cốc theo khẩu vị của Tần Lễ Tinh.

Cà phê rất nhanh đã được mang ra, Ngu Mãn nhận lấy cà phê nhìn thời gian, Tần Lễ Tinh sắp đến rồi, cô cũng phải nhanh chóng quay lại mới được.

Ngu Mãn thấy sắp đến nơi, lại nghe thấy có người tức giận quát cô một tiếng.

Cô nhíu mày, quay đầu nhìn lại, là một người đàn ông trông hơi quen mắt nhưng lại không nhớ ra là ai.

Người đàn ông hùng hổ đi đến trước mặt cô: "Ngu Mẫn, cuối cùng cũng để tôi tóm được cô rồi."

Ngu Mẫn lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh là ai?"

Sao cô chỉ mua một cốc cà phê mà cũng gặp phải người ăn nói hàm hồ thế này.

Chương 30

DTV-EBOOK

Người đàn ông nghe cô nói, suýt chút nữa cắn nát răng.

Cô dám hỏi mình là ai?

Nếu không phải tại cô, sao anh ta lại ra nông nỗi này!

Ngư Mẫn nhìn vẻ mặt phẫn nộ của đối phương, cuối cùng cũng nhớ ra cái tên trong trí nhớ.

Triệu Hải, tên đàn ông đầu mỡ định giở trò sàm sỡ với cô, kết quả bị cô tóm đầu đập xuống ba cái.

Sau đó cô không đến lớp học chụp ảnh nữa, tiền cũng được hoàn lại, nếu không phải Triệu Hải xuất hiện trước mặt, cô cũng đã quên chuyện này rồi.

Chủ yếu là anh ta thay đổi nhiều quá, không nhận ra cũng bình thường.

Lần trước gặp anh ta trên bàn ăn còn bụng phệ, hôm nay lại như gầy đi mấy vòng, mặt mũi hốc hác.

Mới đó mà đã bao lâu rồi?

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến Ngư Mẫn, cô xách cà phê tiếp tục đi về phía trước, Tần Lễ Tinh chắc đã đến, cô không muốn lãng phí thời gian với những người không liên quan.

Triệu Hải thấy cô định đi, hung hăng tóm lấy cánh tay cô: "Thấy tôi thế này chắc cô đặc ý lắm nhỉ? Có tiền thì giỏi lắm sao, chỉ biết bắt nạt người dân lương thiện không có bối cảnh như tôi."

Ngu Mãn nghe vậy, suýt bật cười, cô hất mạnh tay Triệu Hải ra, hỏi: "Dân lương thiện? Anh đúng là biết tự dát vàng lên mặt mình. Tôi khuyên anh tốt nhất đừng chọc tôi, lần trước tôi có thể khiến anh dập đầu ba cái, lần này cũng vậy."

Ngu Mãn không nhắc thì thôi, vừa nhắc Triệu Hải lại nhớ đến chuyện nhục nhã hôm đó, bộ dạng xấu xí của anh ta bị người ngoài nhìn thấy hết, anh ta còn chưa kịp nổi giận tìm Ngu Mãn gây phiền phức thì công việc đã mất trước.

Chuyện anh ta đùa giỡn với nữ sinh bị phanh phui, không chỉ vậy, phòng làm việc của người thân anh ta cũng gặp phải một số rắc rối không đáng có, hơn nữa những rắc rối này đều ám chỉ anh ta ăn cắp vặt, quấy rối tình dục.

Người thân anh ta tức giận đến mức trực tiếp đuổi việc, Triệu Hải đuối lý, cũng không dám nói gì, đợi anh ta ra viện rồi sẽ tìm việc mới, với năng lực của anh ta thì căn bản không cần lo lắng.

Nhưng thực tế đã cho anh ta một cái tát thật mạnh, tất cả hồ sơ anh ta gửi đi đều bị trả lại, lý do của họ đều giống nhau, không phù hợp.

Dù anh ta đã đạt được vô số giải thưởng, cũng vô dụng, người ta không cần anh ta.

Anh ta chán nản một thời gian dài, cuối cùng mới biết được lý do mình bị từ chối từ miệng người thân, có người đã lên tiếng, người đó lai lịch cũng rất lớn, chỉ cần một câu nói của anh, những người khác tự động lan truyền chuyện của Triệu Hải trong giới.

Những studio có chút danh tiếng ở Sương Thành cơ bản đều biết, studio lớn không muốn nhận anh ta, studio nhỏ anh ta lại không vừa mắt, hơn nữa studio nhỏ cũng chưa chắc đã nhận anh ta.

Nếu anh ta muốn tiếp tục làm trong ngành nhiếp ảnh, chỉ có thể rời khỏi Sương Thành đến nơi khác.

Anh ta cũng đã từng nghĩ hay là tự mở một studio, nhưng khi đi làm thủ tục giấy tờ đều bị cản trở.

Người kia muốn anh ta xám xịt rời khỏi Sương Thành.

Nhưng sao anh ta cam tâm!

"Ông trời có mắt, để hôm nay tôi gặp được cô." Triệu Hải hưng dữ nói: "Chúng ta cùng tính sổ mới lần cũ."

Vị trí này khá hẻo lánh, chỉ có một số xe cộ chạy trên đường chính, ít người để ý đến đây.

Ngu Mẫn không muốn dây dưa nhiều với anh ta, xoay người định rời đi.

Nhưng Triệu Hải căn bản không cho cô cơ hội, giơ tay tóm lấy cô, tóm phải cốc cà phê mới mua của cô, chỉ hơi dùng sức một chút, túi cà phê đã bị rách, hai cốc cà phê đều đổ xuống đất, không chỉ vậy, còn bắn lên ống quần của Ngu Mẫn.

Triệu Hải nắm chặt tay Ngu Mẫn, muốn kéo cô sang chỗ vắng người, mặc kệ Ngu Mẫn vùng vẫy thế nào, anh ta vẫn kiên quyết không buông tay.

Ngu Mẫn nhanh chóng bình tĩnh lại, cô giảm bớt lực vùng vẫy, trước tiên đi theo Triệu Hải hai bước, khi cảm thấy lực nắm của anh ta rõ ràng yếu đi, liền đột ngột đánh vào cổ anh ta.

Triệu Hải kêu lên một tiếng thảm thiết, tay cũng buông lỏng một hai giây, nhưng vậy là đủ để Ngu Mẫn thoát khỏi.

Cô hất tay Triệu Hải ra, nhưng vừa xoay người, lại bị Triệu Hải tóm lấy.

Triệu Hải trừng mắt: "Đừng tưởng tôi không đánh phụ nữ."

Ngu Mẫn cười lạnh một tiếng: "Tôi cũng đánh không ít tên đàn ông khốn nạn."

Đi là không được, xem ra chỉ có thể cứng rắn đối đầu.

Lúc kéo lúc đẩy này cũng khiến Ngu Mẫn hơi tức giận, nếu không phải cô còn đang suy xét một số việc, thì đã sớm cho Triệu Hải một đấm rồi.

Lần trước cô đã biết, thật sự đánh nhau thì Triệu Hải chỉ là một tên yếu đuối.

Ngu Mẫn đang định ra tay, thì phía sau truyền đến giọng nói quen thuộc: "Mẫn Mẫn!"

Tiếng gọi này khiến Ngu Mẫn sửng người, cô quay đầu lại nhìn, Tần Lễ Tinh đang bước về phía họ.

Triệu Hải không ngờ lại có một người đàn ông đi cùng Ngu Mẫn, nhất thời cũng hoảng hốt.

Một mình Ngu Mẫn, anh ta còn có thể dùng sức mạnh đàn ông để áp chế cô, nhưng có thêm một người đàn ông, cơ hội chiến thắng của anh ta không nhiều.

Triệu Hải quyết đoán, lập tức buông tay Ngu Mẫn chạy về hướng ngược lại.

Tần Lễ Tinh sắc mặt khó coi chạy đến bên cạnh Ngu Mẫn, anh nhìn trái nhìn phải, trong lòng như yên tâm hơn một chút: "Em không sao chứ?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Em không sao."

Cô lại hỏi: "Sao anh lại đến đây?"

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, không trả lời câu hỏi của Ngu Mãn, mà lấy điện thoại di động ra khỏi túi, anh bấm số gọi: "Luật sư Trình, giúp tôi tìm một người, Triệu Hải, người mà trước đây anh đã xử lý đó."

Sau khi nhận được câu trả lời, Tần Lễ Tinh sắc mặt xanh mét ừ một tiếng, rồi mới cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, anh lại cẩn thận đánh giá Ngu Mãn từ trên xuống dưới một lượt, cuối cùng nắm lấy cổ tay cô xem xét, cổ tay đã đỏ ửng lên.

"Mẹ kiếp." Lần đầu tiên Tần Lễ Tinh chửi thề trước mặt Ngu Mãn.

Anh nhìn vào mắt Ngu Mãn: "Sao em không gọi điện cho anh?"

Ngũ Mãn nhìn vào mắt anh, bây giờ đầu óc cô hơi rối loạn.

Sao Tần Lễ Tinh lại biết Triệu Hải?

Nhìn vẻ mặt tức giận của Tần Lễ Tinh, bây giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện, Tần Lễ Tinh đã cho người đi điều tra Triệu Hải, vậy chắc chắn anh ta không thể chạy thoát.

Ngũ Mãn nhìn người trước mặt, Tần Lễ Tinh rất lo lắng, mặc dù đã xác định cô không sao, nhưng lông mày vẫn luôn nhíu chặt, dường như có chút hối hận vì sao lúc này mình không đến sớm hơn.

Ngũ Mãn nắm lại tay anh, an ủi: "Chúng ta lên xe trước đã."

Tần Lễ Tinh lấy lại lý trí, anh ừ một tiếng: "Xe ở phía trước."

Hai người tay trong tay, cũng không ai chủ động rút tay về trước.

Sau khi lên xe, Ngu Mẫn không vội thắt dây an toàn, mà cúi đầu nhìn quần mình, vết cà phê loang lổ trên đó vô cùng rõ ràng.

Cô ngẩng đầu lên, đang định nói với Tần Lễ Tinh về nhà thay quần áo trước, thì má đã chạm vào một thứ ấm áp.

Ngu Mẫn nhìn sang, là một cốc trà sữa nóng.

Tần Lễ Tinh nhét cốc trà sữa nóng vào lòng bàn tay cô: "Về nhà thay quần áo trước, rồi đến chỗ bà nội."

Ngu Mẫn cúi đầu nhìn cốc trà sữa trong tay, cô hỏi: "Sao anh lại biết Triệu Hải?"

Với thân phận của Tần Lễ Tinh, anh và Triệu Hải hẳn là rất khó có giao thiệp.

Tần Lễ Tinh khởi động xe, anh nói: "Lần trước, anh cũng ở Phẩm Nhất Vị, vô tình nhìn thấy."

Thảo nào.

Mặc dù Ngu Mẫn đã có suy đoán này, nhưng khi nghe được câu trả lời của anh, trong lòng vẫn run lên.

Triệu Hải vừa nói có người chặn đường anh ta, rất chắc chắn có liên quan đến cô, cô chỉ cảm thấy Triệu Hải bị bệnh, nhưng không ngờ thật sự có liên quan đến cô.

Tất cả đều có thể giải thích được.

Nghĩ kỹ lại, Tần Lễ Tinh quả thật cũng là sau lần đó trở về thì nhìn cô chăm chăm trong một thời gian dài, lúc đó cô còn chưa tìm ra nguyên nhân.

"Sao anh biết được, hôm đó em không nhìn thấy anh." Ngu Mẫn quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh đang lái xe, anh trả lời: "Anh ra ngoài hít thở không khí, nghe thấy hai người đàn ông cùng phòng với em đang nói chuyện, anh sợ xảy ra chuyện gì, nên bảo lễ tân chú ý đến phòng đó một chút. Ai ngờ lễ tân nói em cũng ở đó."

"Ngoài bà nội ra, anh chưa từng đưa phụ nữ nào đến Phẩm Nhất Vị, cô bé lễ tân trí nhớ tốt, nhớ em."

Ngu Mãn hai tay ôm cốc trà sữa, hấp thụ hơi ấm từ cốc trà sữa, đôi tay hơi cứng đờ dần dần ấm lên.

Tần Lễ Tinh tiếp tục nói: "Lần đó anh cũng không biết tại sao, tình cờ đi vào phòng giám sát, thì nhìn thấy em túm tóc anh ta, bịch bịch bịch, bắt anh ta đập đầu ba cái cho em."

Ngu Mãn vô thức siết chặt tay đang cầm cốc trà sữa, hóa ra bản chất của mình đã bị phát hiện từ sớm như vậy.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn Ngu Mãn ở ghế phụ, cong môi: "Em cũng khá lợi hại đấy."

Ngu Mãn quay đầu nhìn anh, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết mình có thể nói gì, cuối cùng đành cúi đầu nhìn chằm chằm cốc trà sữa trong tay ngẩn người.

Tần Lễ Tinh nói: "Em nhìn chằm chằm cốc trà sữa làm gì? Không uống à?"

Lúc này Ngu Mãn mới máy móc hành động, cô cầm ống hút vào, hút một ngụm.

Độ ngọt vừa phải, trân châu bên trong cũng rất dai.

Cô nói: "Rất ngon, cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh vừa lúc dừng đèn đỏ, tâm trạng anh bây giờ cũng ổn định lại, nghe Ngu Mãn nói cảm ơn, quay đầu nói: "Vậy à? Vậy

mười phút anh đợi cũng đáng giá."

Ngu Mãn lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cô cúi đầu nhìn cốc trà sữa trong tay, mười phút?

Thật ra Tần Lễ Tinh cũng có chút hối hận vì mình đã đi đợi cốc trà sữa này, nếu anh trực tiếp đến đón Ngu Mãn, thì cô sẽ không gặp phải người tên Triệu Hải kia.

Nhưng nghe cô nói ngon, Tần Lễ Tinh lại cảm thấy, cũng rất đáng giá.

Con người quả nhiên là phức tạp nhất.

Anh đang nghĩ ngợi, thì cảm thấy bên cạnh có động tĩnh, ánh mắt lại nhìn sang, Ngu Mãn đưa cốc trà sữa qua: "Anh uống không?"

Tần Lễ Tinh sững người, nhưng vẫn cúi người qua uống một ngụm trà sữa.

Quả thật rất ngon.

Ngu Mãn thu cốc trà sữa, Tần Lễ Tinh khởi động xe lại, cả hai đều không nói gì nữa.

Về đến nhà, Ngu Mãn lấy quần sạch thay, chiếc quần bị bẩn ném vào máy giặt, đợi giặt xong phơi lên, lúc họ từ nhà cũ về thì quần cũng khô.

Cô đứng trước máy giặt, đột nhiên có chút không muốn ra ngoài.

Kỳ thực cô vẫn chưa biết nên đối mặt với Tần Lễ Tinh như thế nào.

"Đang tự kiểm điểm à." Giọng nói của Tần Lễ Tinh vang lên từ phía sau.

Ngu Mẫn quay đầu lại, Tần Lễ Tinh dựa vào cửa, trong tay anh cầm nửa cốc trà sữa cô chưa uống hết, anh không hề để ý, đã uống gần hết.

"Không có." Ngu Mẫn đi về phía anh.

Tần Lễ Tinh xoay cổ tay, đưa ống hút về phía cô: "Còn một ngụm cuối cùng, uống không?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Anh uống đi."

Cô làm động tác định rời đi, nhưng bị Tần Lễ Tinh chặn cửa không ra được.

Ngu Mẫn hỏi: "Sao vậy?"

Tần Lễ Tinh uống hết ngụm trà sữa cuối cùng, anh nói: "Em lại đang so đo với chính mình cái gì vậy?"

So đo?

Cô không có.

Tần Lễ Tinh nói: "Có thể tự mình ra tay không phải rất tốt sao? So với việc chờ người khác giúp đỡ, không bằng tự bảo vệ mình."

Ngu Mẫn mím môi mỏng, không nói gì.

Tần Lễ Tinh khịt mũi một tiếng, đưa tay ra, đầu ngón tay ấm áp đặt lên mi tâm Ngu Mẫn, nhẹ nhàng xoa xoa, dường như muốn xoa dịu đôi lông mày đang nhíu chặt của cô.

Giọng anh dịu dàng hơn: "Ngu Mẫn, dù em dịu dàng hay lạnh lùng, chỉ cần em cảm thấy vui vẻ, thì không phải chuyện gì to tát."

Ngu Mẫn nắm lấy cổ tay anh, mắt Tần Lễ Tinh vẫn luôn mang theo ý cười: "Hơn nữa lúc đó anh xem camera giám sát, thật sự

cảm thấy em rất lợi hại, rất khác biệt, không cảm thấy em không tốt."

Ngu Mẫn gạt tay anh ra: "Thật sao?"

"Thật." Tần Lễ Tinh gật đầu: "Bảo vệ bản thân không phải là hành vi đáng xấu hổ, nếu anh có ý kiến, ngày hôm đó sẽ nói rõ với em rồi, anh không nói, là vì cảm thấy đó không phải chuyện gì to tát."

"Vậy mà anh cứ nhìn chăm chăm em." Ngu Mẫn nhin không được phản bác.

Tuy nhiên, nghe anh nói vậy, tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Tần Lễ Tinh kinh ngạc nói: "Hả? Anh cẩn thận như vậy mà em cũng phát hiện ra sao?"

Sau đó anh mới nói: "Thực ra anh chỉ là tò mò, vẫn luôn có một thắc mắc, cô Ngu Mẫn, anh có thể hỏi không?"

"Anh nói đi." Ngu Mẫn cũng tò mò Tần Lễ Tinh sẽ hỏi cô chuyện gì.

"Em lợi hại như vậy, có phải đã được học chuyên môn không?" Tần Lễ Tinh vung hai nắm đấm trong không khí, hai mắt sáng long lanh. Câu hỏi này đã kìm nén trong lòng rất lâu, cuối cùng cũng có cơ hội hỏi ra miệng.

Anh thật sự rất muốn biết câu trả lời này.

Ngu Mẫn không ngờ Tần Lễ Tinh lại hỏi câu hỏi như vậy, cô lắc đầu: "Em không học qua."

Cô không học qua, đều là luyện ra trong những lần "thực chiến", cô cũng không lợi hại, chỉ là người khác không điên

cuồng như cô, không liều lĩnh như cô, nên cô tự nhiên học được một số kỹ năng.

"Không có?" Tần Lễ Tinh thật sự kinh ngạc.

Ngu Mẫn không muốn nói sâu thêm nữa, cô ừ một tiếng: "Phải, không học qua. Đúng rồi, anh nói với bà nội chưa? Chúng ta sẽ đến muộn một chút."

"Nói rồi." Tần Lễ Tinh nhận ra cô không muốn tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Ngu Mẫn hát cảm lên: "Nhường đường, em muốn ra ngoài."

Tần Lễ Tinh lùi lại một bước, ra khỏi cửa.

Anh nhìn Ngu Mẫn đi về phía phòng ngủ, ném cốc trà sữa rỗng trong tay vào thùng rác, đi theo nói: "Anh càng ngày càng tò mò về nơi em từng sống, khi nào có thể dẫn anh đi xem?"

Ngu Mẫn chỉ nói: "Anh Tần, anh sẽ không thích nơi đó đâu."

Tần Lễ Tinh nhớ ra Ngu Mẫn được đón từ vùng quê lên, anh nói: "Anh cũng không phải chưa từng đến nông thôn, em đừng coi thường anh."

Ngu Mẫn nhún vai: "Chờ có cơ hội đi."

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng: "Được rồi Mẫn Mẫn."

Ngu Mẫn dừng bước nhìn anh, Tần Lễ Tinh nói: "Có vấn đề gì sao?"

"Không có gì." Ngu Mẫn chỉ là không quen Tần Lễ Tinh gọi cô là Mẫn Mẫn.

"Mẫn Mẫn." Tần Lễ Tinh lại gọi một tiếng, anh có vẻ rất vui, đi theo sau Ngu Mẫn cứ gọi cái tên này, dường như muốn đợi Ngu

Mẫn trả lời anh.

Ngu Mẫn thật sự không chịu nổi nữa, cô dứt khoát ngẩng đầu che miệng Tần Lễ Tinh lại: "Ông chủ Tiểu Tần, im lặng."

Ông chủ Tiểu Tần chớp chớp mắt, nhanh chóng hôn lên lòng bàn tay cô một cái.

Ngu Mẫn giật mình, vội vàng rút tay lại.

Tần Lễ Tinh nghiêm mặt nói: "Lát nữa ở trước mặt bà nội em cũng gọi anh là ông chủ Tiểu Tần sao?"

Anh khoanh tay, hơi cúi người để mặt mình ngang bằng với Ngu Mẫn, anh nói: "Nếu chúng ta là vợ chồng, vậy em gọi anh là chồng nghe thử xem."

Ngu Mẫn giữ hai tay anh, dùng tay đẩy mặt anh sang một bên: "Im lặng."

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng, cố tình hiểu sai: "Hóa ra em muốn làm chồng anh."

Ngu Mẫn nhin rồi lại nhin, cuối cùng vẫn không nhin được nói: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh lại quay đầu nhìn cô, trên mặt mang theo ý cười: "Sao vậy chồng?"

Anh đúng là không biết xấu hổ mà gọi ra miệng.

Ngu Mẫn định rút tay về, nhưng Tần Lễ Tinh đã đoán trước được hành động của cô, giơ hai tay ra nắm lấy cổ tay cô, để lòng bàn tay cô áp sát vào mặt anh hơn.

Không chỉ vậy, anh còn tiến thêm một bước, khiến khoảng cách giữa hai người gần hơn.

Ngu Mãn ngẩng đầu nhìn anh, thấy Tần Lễ Tinh như một chú mèo con cọ cọ vào lòng bàn tay cô, anh khàn giọng nói: "Gọi anh là gì?"

Ngu Mãn hít sâu một hơi, cô nói: "Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh buông cổ tay cô ra: "Được rồi chồng, em thích gọi như vậy thì cứ gọi như vậy đi."

Anh có vẻ hơi thất vọng, nhưng miễn cưỡng chấp nhận cách gọi này.

Ngu Mãn thu tay lại, cô không hiểu nổi.

Tần Lễ Tinh học ở đâu ra nhiều chiêu trò không biết xấu hổ như vậy!

Chương 31

DTV-EBOOK

Khi hai người lái xe về đến nhà cũ, Tần Nho Nguyệt đã về trước.

Anh ấy và bà nội đang viết câu đối, lúc hai người họ đến, Trình Mỹ Trân đã viết xong một cặp.

Ngu Mẫn nhìn chữ trên đó, cười nói: "Bà nội, chữ của bà thật đẹp."

Trình Mỹ Trân nói: "Già rồi, cầm bút vẫn hơi run, miễn cưỡng xem được."

"Bà nội, bà còn trẻ mà." Tần Lễ Tinh nói bên cạnh: "Đẹp, có thể viết thêm một trăm năm nữa."

Trình Mỹ Trân cười đánh Tần Lễ Tinh một cái, bà hỏi: "Sao hai đứa đến muộn vậy?"

Ngu Mẫn đang định giải thích, Tần Lễ Tinh lại lên tiếng: "Máy chơi game của cháu vừa đến, cháu về nhà lấy hàng, kết quả gặp phải giờ cao điểm, nên đến muộn."

"Lập gia đình rồi, cũng nên thu tâm lại." Trình Mỹ Trân véo tai anh: "Thằng cháu này."

Tần Lễ Tinh giả vờ cầu xin tha thứ, đợi Trình Mỹ Trân buông ra thì nhanh chóng trốn sang bên cạnh Ngu Mẫn, anh xoa tai nói: "Bà nội, bà cũng nói cháu lập gia đình rồi, sao còn véo tai cháu."

Ngu Mẫn quay đầu nhìn anh, trên mặt không giấu nổi nụ cười. Tần Lễ Tinh làm động tác im miệng, ra vẻ nếu cô thật sự dám cười ra tiếng, anh sẽ tức giận.

Tần Nho Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, anh ấy đặt thỏi mực trong tay xuống: "Lập gia đình rồi, cũng nên lập nghiệp, năm sau đến công ty làm việc, anh cũng có thể thoải mái hơn một chút."

"Dừng lại." Tần Lễ Tinh buông tay xuống: "Không cần, không cần, công ty có anh là đủ rồi."

Anh nói xong thì kéo tay Ngu Mãn, rời khỏi nơi đáng sợ này: "Đi, chúng ta lên lầu dọn dẹp một chút."

Trình Mỹ Trân nói: "Sắp ăn cơm rồi, đợi ăn cơm xong rồi dọn dẹp cũng giống nhau."

Nhưng Tần Lễ Tinh thật sự sợ bị lôi đến công ty, kéo Ngu Mãn chạy lên lầu không ngoảnh đầu lại.

Tần Nho Nguyệt tiếp tục cầm thỏi mực mài mực cho Trình Mỹ Trân, anh ấy nói: "Bà đừng quản bọn họ, sẽ không bị đói đâu."

Trình Mỹ Trân thấy hai vợ chồng trẻ tình cảm tốt, trong lòng cũng vui vẻ, bà lại nhìn sang Tần Nho Nguyệt bên cạnh: "Nho Nguyệt, bây giờ Tinh Tinh đã ổn định rồi, còn cháu thì sao?"

Tần Nho Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Bà nội, không phải bà nói không thúc giục cháu sao?"

Câu trả lời nhận được lại là tiếng cười đầy ẩn ý của Trình Mỹ Trân.

Phòng ngủ của Tần Lễ Tinh, hai vali hành lý của họ đã được đặt trên lầu, thực ra không mang lên cũng không sao, trong phòng Trình Mỹ Trân đã chuẩn bị quần áo mới cho họ.

Đây là lần đầu tiên Ngu Mãn bước vào phòng ngủ của Tần Lễ Tinh, tuy trước đây đã từng đến, nhưng cơ bản đều ở phòng

khách, muộn nhất là ăn cơm tối xong cũng sẽ rời đi, đây cũng là một trong số ít lần cô bước chân lên khu vực tầng trên.

Tần Lễ Tinh vừa nhìn đã thấy chiếc giường lớn của mình, bộ chăn ga gối đệm trên giường đã được thay mới, mấu chốt là, chỉ có một chiếc chăn.

Anh đi vào phòng thay đồ, Ngu Mãn đang treo quần áo của mình.

Vì hôm nay bọn họ đều về, Tần Nho Nguyệt cho người giúp việc trong nhà nghỉ phép, phải qua mừng ba Tết mới quay lại, lúc Tần Lễ Tinh về thì họ đã rời đi, tự nhiên cũng không có ai giúp họ treo quần áo.

Anh đi tới mở vali hành lý của mình ra, anh không mang theo quần áo, toàn là máy chơi game các thứ, đang lựa lựa chọn chọn, Ngu Mãn nhìn không được hỏi: "Anh có điều gì muốn nói sao?"

Tần Lễ Tinh đang đợi cô mở lời, anh đứng dậy, khoanh tay nói: "Chỉ có một chiếc chăn."

Ngũ Mãn gật đầu: "Em thấy rồi."

Họ là vợ chồng, trước khi đi người giúp việc thay ga giường sạch sẽ, chắc chắn không thể để hai chiếc chăn riêng cho họ, nói cách khác, từ tối nay đến khi họ về nhà, hai người họ thật sự chỉ đắp chung một chiếc chăn.

Tần Lễ Tinh nghĩ vậy có chút ngại ngùng.

Một chiếc giường thì anh có thể chấp nhận, đắp chung một chiếc chăn thật sự có chút vượt quá giới hạn.

Anh nói với Ngũ Mãn: "Nếu em không muốn, anh đi tìm thêm một chiếc chăn nữa, nhưng anh phải hỏi bà nội chăn để ở đâu..."

Anh càng nói giọng càng nhỏ dần, dường như thật sự đang suy nghĩ lát nữa nên mở lời với Trình Mỹ Trân như thế nào.

Ngu Mẫn treo chiếc áo cuối cùng của mình lên, cô quay đầu nhìn vào mắt Tần Lễ Tinh, anh hẳn là không biết ánh mắt lúc này của mình nóng bỏng đến mức nào, sáng long lanh, đang chờ Ngu Mẫn mở lời.

Ngu Mẫn cup mắt xuống, cố ý nói: "Được, vậy anh đi hỏi đi."

Bụp một tiếng, ánh sáng trong mắt Tần Lễ Tinh vụt tắt, anh nói: "Nếu bà nội hỏi, anh nên nói thế nào đây?"

Ngu Mẫn cũng giả vờ suy nghĩ: "Đây quả thực là một vấn đề, hay là nói em sợ lạnh? Phải đắp hai chiếc chăn?"

"Lò sưởi trong nhà bật rất ấm, buổi tối bà nội cũng chỉ đắp một chiếc chăn." Tần Lễ Tinh bác bỏ lý do của cô.

Ngu Mẫn thở dài: "Thôi được rồi, xem ra chỉ có thể đắp chung rồi."

Tần Lễ Tinh kìm nén khóe miệng đang nhếch lên, giả vờ nói: "Ừ, chỉ có thể như vậy thôi, nhưng em yên tâm, anh ngủ rất ngoan, điều này em cũng biết, anh sẽ không cướp chăn của em."

Ngu Mẫn gật đầu, phụ họa: "Được, em cũng không cướp của anh."

Hai người đạt được sự đồng thuận ban đầu, Tần Lễ Tinh nghiêng đầu: "Đi thôi Mẫn Mẫn, xuống lầu ăn cơm."

Bữa tối hôm nay do Tần Nho Nguyệt nấu, Ngu Mẫn vốn định xuống giúp, nhưng bị Trình Mỹ Trân ngăn lại, để Tần Lễ Tinh vào bếp.

Cuối cùng khi lên bàn ăn, cũng ra dáng ra hình.

Tần Lễ Tinh đặc biệt chỉ vào món tôm chiên giòn và tôm hấp, nhìn Ngu Mãn đặc ý nói: "Anh làm đấy."

Trình Mỹ Trân kinh ngạc: "Thật sao?"

Tần Lễ Tinh dùng đũa chung gấp tôm hấp cho Trình Mỹ Trân: "Bà nội, bà ném thử xem."

Sau đó nhìn Ngu Mãn ngồi bên cạnh, ra hiệu cô ném thử món tôm chiên giòn.

Ngu Mãn rất nể mặt gấp một con tôm ném thử, cô nói: "Ngon, anh giỏi thật đấy."

Tần Lễ Tinh nhếch khóe miệng: "Thường thôi."

Anh dùng đũa chung gấp thêm món khác cho Ngu Mãn: "Tuy Tần Nho Nguyệt nấu không ngon bằng anh, nhưng miễn cưỡng ăn được, tạm chấp nhận vậy."

Tần Nho Nguyệt ở bên cạnh nhin rồi lại nhin, cuối cùng không nhin được nữa, cầm miếng bánh ngọt trên bàn đặt vào đĩa của Tần Lễ Tinh, lạnh lùng nói: "Thu cái đuôi chó đang ve vẩy của em lại, tốt nhất là, có thể chặn miệng em lại."

Tần Lễ Tinh khịt mũi một tiếng: "Còn không cho người ta nói nữa."

Anh cũng lấy bánh ngọt cho Ngu Mãn: "Cái này là người giúp việc làm xong để trong tủ lạnh."

Ngu Mãn nhìn đĩa thức ăn đầy ắp của mình, cô nhanh chóng nhìn Tần Nho Nguyệt và Trình Mỹ Trân, họ không có phản ứng gì quá lớn, ngược lại cô có chút không quen, lén lút kéo áo Tần Lễ Tinh dưới gầm bàn.

Tần Lễ Tinh liếc mắt nhìn, không gấp thức ăn cho cô nữa.

Trình Mỹ Trân nhìn thấy hết sự tương tác của hai người, nụ cười trong lòng càng thêm sâu.

Hình ảnh vui vẻ hòa thuận như vậy, bà thật sự nằm mơ cũng không mơ thấy.

Ngày thường Trình Mỹ Trân ngủ sớm, hôm nay cũng vì vui vẻ mà đến gần mười một giờ mới đi ngủ, Trình Mỹ Trân ngủ rồi, chỉ còn lại ba người trẻ tuổi.

Tần Nho Nguyệt nhận được điện thoại của bạn, hỏi anh ấy có muốn ra ngoài uống rượu không, ở quán bar cách nhà không xa.

Tần Nho Nguyệt nhìn bọn họ: "Cùng đi không?"

Ngu Mẫn không có hứng thú với rượu, cô nói: "Anh Nho Nguyệt, anh đi đi, em không đi đâu."

Tần Nho Nguyệt gật đầu, Tần Lễ Tinh ở bên cạnh cũng ngáp một cái: "Buồn ngủ, không đi."

Tần Nho Nguyệt đành phải đi một mình để thư giãn.

Ngu Mẫn tắm xong đi ra, Tần Lễ Tinh đang ngồi trên ghế sofa trong phòng chơi game, nghe thấy tiếng cô đi ra từ phòng tắm, ngẩng đầu lên nhìn một cái, không lâu sau liền ném điện thoại sang một bên: "Tắm xong rồi à?"

Ngu Mẫn dùng khăn khô lau tóc, hỏi: "Máy sấy tóc ở đâu?"

Tần Lễ Tinh đi dép lê đi lấy máy sấy tóc cho Ngu Mẫn, khi ra ngoài còn không quên mang theo bộ đồ ngủ của mình, anh nói: "Anh đi tắm đây."

Ngu Mẫn đưa tay nhận lấy máy sấy tóc anh đưa, nghe vậy gật đầu: "Anh đi đi."

Máy sấy tóc bị anh nắm chặt trong tay, Ngu Mẫn khó hiểu: "Hửm?"

Tần Lễ Tinh khẽ ho một tiếng: "Thực ra anh có thể tắm sau cũng được."

Anh không nói rõ ràng, để Ngu Mẫn tự đoán.

Ngu Mẫn nghĩ một chút: "Vậy anh chơi thêm một lúc nữa?"

Tần Lễ Tinh khẽ động ngón tay, nhét máy sấy tóc vào tay Ngu Mẫn, hừ một tiếng: "Đồ ngốc."

Anh nói xong liền đi về phía phòng tắm, Ngu Mẫn nghe thấy tiếng cửa phòng tắm đóng sầm lại.

Lại giận rồi.

Ngu Mẫn cầm điện cho máy sấy tóc, không hiểu nổi Tần Lễ Tinh này, sao có nhiều chuyện để giận dỗi như vậy.

Tuy nhiên, cô cúi đầu nhìn máy sấy tóc trong tay, lúc này mới chậm chậm hiểu được ý của anh vừa rồi.

Ý của anh là, muốn sấy tóc cho cô.

Nhưng cái miệng của anh lại cảm thấy nói thẳng ra có chút không phù hợp với khí chất thiếu gia của mình, cứ muốn Ngu Mẫn tự đoán, nhưng không ngờ Ngu Mẫn lại theo chủ nghĩa tự cung tự cấp.

Ngu Mẫn phản ứng lại liền nhin không được cười, Tần Lễ Tinh thật thú vị.

Cô sấy khô tóc, không lâu sau Tần Lễ Tinh cũng đi ra từ phòng tắm, trên đầu anh đội khăn tắm, đi tới, anh còn nhìn tóc Ngu Mẫn, đã sấy khô rồi.

... Thật là đồ ngốc!

Tần Lễ Tinh im lặng, anh thật sự hoài nghi lời Ngu Mãn nói hôm đó, có phải là lừa anh không.

-- Cô có chút hảo cảm với anh.

Đây giống như là có hảo cảm sao?

Còn thẳng hơn cả thước kẻ!

Đang lúc anh nghĩ ngợi, thì nghe thấy Ngu Mãn hỏi: "Có cần em sấy tóc cho anh không?"

Tần Lễ Tinh nhướng mày, anh không nghe nhầm chứ?

Ngu Mãn muốn sấy tóc cho anh? Tư duy của cô nàng ngốc nghếch này đã thay đổi rồi?

Chuyện tốt như vậy, anh đương nhiên phải đồng ý, anh kéo một chiếc ghế đến ngồi trước mặt Ngu Mãn, sau khi ngồi xuống còn quay đầu hỏi: "Thật sự sấy cho anh à?"

Trả lời anh là tiếng máy sấy tóc nho nhỏ, ngón tay Ngu Mãn luồn qua mái tóc anh, cô rất nghiêm túc sấy tóc cho anh.

Tóc Tần Lễ Tinh khá mềm, dầu gội hai người dùng giống nhau, mùi hương lan tỏa giữa hai người.

Yết hầu Tần Lễ Tinh chuyển động, anh muốn nhìn biểu cảm hiện tại của Ngu Mãn, nhưng vừa động dậy, liền cảm thấy tay Ngu Mãn hơi dùng sức giữ anh lại không cho anh cử động.

Anh không phải là người an phận, càng không cho anh làm gì, anh càng muốn làm.

Tần Lễ Tinh dứt khoát đứng dậy ngồi ngược ra sau ghế, tay phải anh đặt lên mép tựa lưng ghế, tay trái nắm lấy cổ tay Ngu

Mẫn.

Ngu Mẫn tắt máy sấy tóc: "Anh bị tăng động à?"

"Không có." Tần Lễ Tinh trả lời: "Chỉ là muốn nhìn em."

Ngu Mẫn muốn nhét máy sấy tóc lại vào tay anh: "Tự sấy đi."

Tần Lễ Tinh lại không nhận máy sấy tóc, anh nói: "Cô Ngu Mẫn, làm việc gì cũng đừng bỏ dở giữa chừng."

Ngu Mẫn lại bật máy sấy tóc lên, chỉ là lần này không còn kiên nhẫn như vừa rồi, còn cố ý sấy tóc Tần Lễ Tinh rồi tung lên, cô mím môi, nhin không được nói: "Bây giờ anh trông giống cún con thật đấy."

Tần Lễ Tinh chống cằm bằng tay phải: "Cún con không đẹp trai bằng anh đâu."

Ngu Mẫn đột nhiên cúi người xuống ngang bằng với mặt anh, hai mắt nhìn chằm chằm anh.

Tần Lễ Tinh cử động, theo bản năng đưa mặt mình lại gần, nhưng giây tiếp theo Ngu Mẫn đã đứng thẳng dậy, máy sấy tóc lại được bật lên, tận tâm tận lực sấy khô tóc cho anh.

Tần Lễ Tinh không hôn được thì ngẩn người, sau đó ngẩng mắt nhìn Ngu Mẫn, tràn ngập vẻ không thể tin được.

Ngu Mẫn vừa rồi vậy mà --

Đang quyến rũ anh!

Chương 32

DTV-EBOOK

Tóc Tần Lễ Tinh ngắn, chẳng mấy chốc đã sấy khô, Ngu Mãn cắt máy sấy tóc đi, vừa quay đầu lại, Tần Lễ Tinh đã tự chọn chỗ nằm xong, anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh: "Lại đây."

Ngu Mãn đi qua, cô vén chăn lên nằm vào, nghe thấy Tần Lễ Tinh nói: "Em không sợ lăn một cái là ngủ dưới đất à?"

Cô đang nằm sát mép giường, chỉ cần hơi xoay người là có thể lăn cả người lăn chấn xuống đất. Ngu Mãn liếc mắt nhìn, chậm rãi dịch vào trong giường hai cái, đến khi có thể lăn lộn mà không bị ngã xuống đất, cô mới dừng lại.

Tần Lễ Tinh cũng nằm xuống, giữa hai người còn một khoảng cách, ước chừng có thể nằm thêm một Tần Lễ Tinh nữa.

Tần Lễ Tinh nghiêng người nhìn Ngu Mãn, trong mắt luôn mang theo ý cười.

Ngu Mãn có chút không quen với ánh mắt nhìn chăm chăm như vậy của anh, khẽ ho một tiếng, xoay người đưa lưng về phía Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh lén lút đưa tay ra khỏi chăn, đầu ngón tay quẩn lấy tóc Ngu Mãn xoa ra sau lưng, có chút muốn lại gần cô hơn, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

"Tần Lễ Tinh."

Ngu Mãn gọi tên anh, Tần Lễ Tinh ừ một tiếng: "Sao vậy?"

Ngu Mãn nói: "Đừng nghịch tóc em."

"Sau lưng em có mắt à?" Tần Lễ Tinh thu tay về: "Em đừng quay lưng về phía anh, chúng ta nói chuyện một chút, được không?"

Ngu Mẫn vẫn không quay đầu lại, cô chỉ nói: "Sau lưng em không có mắt, nhưng em có cảm giác. Không nói chuyện, muốn nói chuyện thì chuyển tiền."

Tần Lễ Tinh liếc môi: "Em còn lấy tiền của anh à?"

"Một nghìn tệ mười phút." Ngu Mẫn đặt điện thoại lên tủ đầu giường, cô nói: "Không nói chuyện thì ngủ đây."

Cô vừa dứt lời, liền nghe thấy điện thoại trên tủ rung lên, cô cầm lên mở WeChat ra xem, Tần Lễ Tinh thật sự chuyển tiền cho cô rồi.

Tận mười ngàn tệ, phía trên còn ghi là tự nguyện tặng, ra dáng ra hình.

Ngu Mẫn không nhận, nhưng hành động này đã đủ khiến cô kinh ngạc, cô nhin không được xoay người lại nói: "Em nói đùa thôi."

Tần Lễ Tinh lại nói: "Anh nghiêm túc đấy, em mau nhận tiền đi. Mười ngàn tệ, anh mua một tiếng, thế nào?"

Ngu Mẫn hơi mím môi, cô nói: "Anh muốn nói chuyện gì?"

Tần Lễ Tinh lại nói: "Nói chuyện gì cũng được, tóm lại là không được ngủ."

Ngu Mẫn nghĩ một chút: "Em không có gì để nói."

Cuộc sống của cô không thú vị, trước đây ngoài việc học chính là đi làm thêm, bây giờ tuy có nhiều thời gian rảnh rồi, nhưng cô vẫn chưa tìm được sở thích của mình.

Tần Lễ Tinh nghĩ một chút, anh hỏi: "VẬY em nói về cuộc sống trước đây của em thế nào?"

"Không muốn nói." Ngu Mãn nói: "Vì không có gì thú vị."

Tần Lễ Tinh hơi thất vọng, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần: "VẬY em định sau này sẽ làm gì?"

Ngu Mãn nhớ hình như trước đây đã từng thảo luận về vấn đề này, nhưng không nhớ rõ lắm, cô thành thật trả lời: "Đi du lịch."

Thuận tiện đi tìm Tống Nhã Vân.

Cô nhờ Tần Lễ Tinh tìm Tống Nhã Vân, mấy ngày trôi qua vẫn không có phản hồi, điều đó có nghĩa là chuyện này quả thực có chút khó khăn.

Vì vậy, cô đã nghĩ kỹ, nếu Tần Lễ Tinh có thể giúp cô tìm được một chút manh mối, vậy thì đến lúc đó cô sẽ vừa du lịch vừa tìm bà ấy, thứ cô không thiếu nhất bây giờ chính là thời gian, rồi sẽ có một ngày, họ sẽ gặp lại nhau.

Tần Lễ Tinh nói: "Du lịch đúng là một lựa chọn không tồi, trước đây em đã từng đi du lịch ở đâu chưa?"

"Chưa, Sương Thành là nơi xa nhất em từng đến." Ngu Mãn nói: "Từ nơi đó đi ra ngoài một chuyến, rất không dễ dàng."

Tần Lễ Tinh ồ một tiếng, còn muốn hỏi gì đó, lần này lại bị Ngu Mãn giành trước: "Anh cứ hỏi em mãi, vậy còn anh? Hình như chưa từng nghe anh nói về cuộc sống của mình."

Cuộc sống của anh?

Tần Lễ Tinh nghĩ một chút: "Cuộc sống của anh chính là chơi, sau đó kiếm tiền, cũng không có gì khác. Những việc em nhìn

thấy anh làm mỗi ngày chính là những việc anh làm khi trước đây một mình."

Kết hôn cũng không thay đổi quỹ đạo cuộc sống của anh, chỉ là trong nhà có thêm một người, ngày thường lúc ăn cơm có người nói chuyện với anh thôi.

Ngoại trừ lúc đầu có chút không quen, nhưng sau đó Tần Lễ Tinh cũng cảm thấy không sao, có lúc Ngu Mãn vì một số lý do không về, anh còn có chút không quen.

Không thể không nói, thói quen quả nhiên là một thứ đáng sợ, anh đã lặng lẽ mặc định Ngu Mãn là nữ chủ nhân của căn nhà này.

Rõ ràng lúc đầu, anh chỉ muốn làm vợ chồng hợp đồng với Ngu Mãn thôi.

Ánh mắt Tần Lễ Tinh như cây bút vẽ phác họa biểu cảm của Ngu Mãn, lần đầu tiên anh hứng thú với một người phụ nữ như vậy. Nhưng cô là một ẩn số, nếu không phải anh vô tình nhìn thấy một mặt khác của cô, anh cũng không biết vậy mà lại có người có thể thu hút ánh mắt của anh như vậy.

Mặc dù hiện tại cô chỉ hé lộ cho anh thấy phần nổi của tảng băng chìm.

Nhưng Tần Lễ Tinh có thể cảm nhận được cô ấy đang dần cởi mở, chỉ cần có thời gian, anh nhất định có thể nhìn thấy toàn bộ con người cô.

Thật hy vọng ngày này sớm đến, anh nóng lòng muốn hiểu cô.

Ngu Mãn cũng đang nhìn khuôn mặt Tần Lễ Tinh, cô lại dịch người sang bên cạnh Tần Lễ Tinh, hỏi: "Tần Lễ Tinh, hình như anh rất lạc quan về mọi thứ, có chuyện gì khiến anh buồn không?"

Tần Lễ Tinh nhìn khuôn mặt Ngu Mãn đang đến gần, má cọ cọ vào gối: "Không có, với gia thế và địa vị của anh, ngoài gia đình ra, rất khó có chuyện gì khiến anh buồn."

Dù sao thì tiền cũng có thể giải quyết chín mươi phần trăm rắc rối.

Ngư Mãn nghĩ một chút, quả thực là vậy.

Nếu từ nhỏ đến lớn cô có thể sống như Tần Lễ Tinh, cô có thể còn kiêu ngạo hơn cả Tần Lễ Tinh.

Hai người nói chuyện rôm rả, lúc hoàn hồn lại, đã mười hai giờ rồi.

Ngư Mãn giật mình, cô không hề chú ý đến thời gian.

Tần Lễ Tinh nhin không được cười, anh cũng dè dặt dịch vào trong một chút, kết quả chân vô tình chạm vào chân Ngư Mãn, lạnh đến mức anh rút lại, sau khi phản ứng lại, anh lại đuổi một chân ra chạm vào chân Ngư Mãn.

"Em ôm cục nước đá ngủ à?" Tần Lễ Tinh nhin không được hỏi.

Trong phòng có lò sưởi, hai người họ nằm ít nhất cũng hai tiếng, vậy mà chân Ngư Mãn vẫn lạnh.

Ngư Mãn cũng không ngờ chân mình lại chạm vào chân Tần Lễ Tinh, cô vội vàng thu chân lại: "Xin lỗi."

Sau đó giải thích: "Ngủ rồi sẽ từ từ ấm lên."

Đây là vấn đề về thể chất của cô, mùa hè cũng chịu nóng hơn người khác một chút, mùa đông cũng sợ lạnh hơn người khác, vì vậy mỗi lần ra ngoài đều mặc kín mít.

Cô cảm thấy chân Tần Lễ Tinh cứ áp sát vào chân mình, nhịn không được lên tiếng ngăn cản: "Tần Lễ Tinh."

"Hửm?" Tần Lễ Tinh không động đậy nữa, anh hỏi: "Anh còn thấy nóng đây này, có muốn lại gần không?"

Ngu Mẫn do dự một lúc, vẫn từ chối: "Không cần đâu Tần Lễ Tinh, lát nữa sẽ ấm lên thôi."

Lời từ chối vừa nói ra, cô liền thấy Tần Lễ Tinh lại dịch về phía cô một chút, khoảng cách giữa hai người lại gần hơn.

Ngu Mẫn ngơ ngác nhìn Tần Lễ Tinh, giây tiếp theo liền cảm thấy chân mình bị chân anh áp vào, hơi ấm truyền qua lớp quần ngủ mỏng manh khiến bàn chân lạnh lẽo của cô cũng ấm lên một chút.

Ngu Mẫn không dám động đậy, cô cứ cứng đờ nhìn Tần Lễ Tinh như vậy.

Sau đó, cô thấy Tần Lễ Tinh giơ tay che mắt cô lại.

Trước mắt tối đen, Ngu Mẫn dường như nghe thấy Tần Lễ Tinh khẽ cười một tiếng: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Ngu Mẫn không nhìn thấy biểu cảm của Tần Lễ Tinh lúc này, cô mím môi, chỉ cảm thấy mặt và chân đồng thời nóng bừng lên.

Ngu Mẫn nghĩ, may mà bây giờ đèn đã tắt, không nhìn rõ được biểu cảm của cô, cũng không nhìn rõ được biểu cảm của anh.

Nhưng hơi thở vẫn rất gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở của hai người hòa quyện vào nhau, trên người là mùi sữa tắm giống nhau.

Thình thịch.

Ngu Mãn cảm thấy nhịp tim mình có chút nhanh.

Thình thịch.

Cô nhin không được muốn vùi mặt vào chăn, nhưng làm vậy lại giống như cô chủ động vùi vào ngực Tần Lễ Tinh.

Thình thịch.

Ngu Mãn nghĩ, gặp phải "đối thủ" thắng thắn thăm dò như Tần Lễ Tinh, cô thật sự rất khó giữ vững bản tâm.

Quá khó khăn.

Hai người đều có tâm tư riêng nhưng không ai thay đổi hành động của mình, mãi đến khi cô cảm thấy chỗ đặt chân đã được ủ ấm, Tần Lễ Tinh mới thu chân về.

Anh ngoan ngoãn trở về vị trí ban đầu, Tần Lễ Tinh biết Ngu Mãn chưa ngủ, trong bóng tối, anh cong môi: "Ngủ đi, ngủ ngon."

Ngu Mãn khẽ động dậy, duỗi thẳng chân ra, cô cũng cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Cô khẽ ồ một tiếng: "...Ngủ ngon."

Một đêm không mộng mị.

Ngu Mãn theo đồng hồ sinh học, chậm rãi tỉnh dậy, cô nhìn chằm chằm trần nhà một lúc, mới phản ứng lại cô và Tần Lễ Tinh đang ở nhà cũ chuẩn bị đón Tết.

Cô hơi nghiêng đầu nhìn Tần Lễ Tinh ở bên cạnh, dáng ngủ của anh thật sự rất ngoan, tối qua ngủ tư thế gì, bây giờ vẫn là tư thế đó.

Ánh mắt Ngu Mẫn lướt qua sống mũi cao thẳng và yết hầu nhô lên của anh, đầu lưỡi khẽ liếm môi, giống như mọi ngày nhẹ nhàng rời giường.

Hôm nay là ngày 29 Tết, năm nay không có ngày 30, vì vậy ngày mai chính là giao thừa.

Ngu Mẫn rửa mặt xong, thay quần áo xuống lầu, cô tưởng mình dậy sớm lắm rồi, không ngờ vừa đi xuống hai bậc thang đã thấy Tần Nho Nguyệt ngồi trên sofa uống cà phê.

Tần Nho Nguyệt nghe thấy động tĩnh, anh ấy ngẩng đầu lên nhìn, ôn hòa chào hỏi: "Chào buổi sáng Mẫn Mẫn."

Ngu Mẫn vốn định quay đầu đi về, dù sao cô và Tần Nho Nguyệt cũng không thân thiết, nhưng Tần Nho Nguyệt đã chào hỏi, cô cứ thế quay về lại không được lịch sự, cô gật đầu, đáp lại: "Chào buổi sáng anh Nho Nguyệt."

Cô đi xuống cầu thang, Tần Nho Nguyệt lại hỏi cô: "Uống cà phê không?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Cảm ơn, em không có thói quen uống cà phê buổi sáng."

Tần Nho Nguyệt cũng không ép buộc, anh ấy cầm điều khiển từ xa giảm âm lượng tivi xuống, nói: "Về nhà cũ nghỉ ngơi, có quen không?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Quen ạ, rất tốt."

Anh ấy mỉm cười, nhìn ra sự bối rối của Ngu Mẫn: "Không cần căng thẳng, ở nhà anh không nghiêm khắc như vậy đâu."

Ngu Mẫn vội vàng xua tay: "Không có, em không có ý đó."

"Nghe Lễ Tinh nói gần đây em đang đi học, có chỗ nào không hiểu có thể hỏi anh." Tần Nho Nguyệt nói: "Tuy anh không có chứng chỉ sư phạm, nhưng vẫn có thể đưa ra một số lời khuyên khác."

"Cảm ơn anh." Ngu Mãn nghĩ một chút, thật sự có một vấn đề vẫn luôn không hiểu rõ, cô vốn định đợi qua Tết rồi hỏi giáo viên, đã Tần Nho Nguyệt mở lời, cô cũng không khách sáo nữa.

Dù sao hai người cứ ngồi như vậy cũng rất ngại.

Tần Nho Nguyệt quả nhiên không hổ là người phát ngôn của Tần thị, anh ấy chỉ dùng vài ba câu đã giải đáp thắc mắc của Ngu Mãn, còn có thể lấy ví dụ để truyền đạt thêm kiến thức khác cho Ngu Mãn.

"Còn câu hỏi nào khác không?" Tần Nho Nguyệt nhỏ giọng hỏi.

Ngu Mãn lắc đầu: "Không còn, cảm ơn anh Nho Nguyệt."

Tần Nho Nguyệt mỉm cười, kỳ thực anh ấy và Tần Lễ Tinh rất giống nhau, chỉ là đường nét của anh ấy cứng rắn hơn, cộng thêm nguyên nhân thường xuyên ở vị trí cao, tuổi còn trẻ mà đã có khí chất uy nghiêm.

Cảm giác Tần Lễ Tinh mang đến cho người khác hoàn toàn khác, tuy Tần Lễ Tinh trông có vẻ khó tính, lúc nào cũng hung dữ, nhưng thực ra anh rất mềm lòng, dễ gần hơn.

Tần Nho Nguyệt thấy Ngu Mãn vẫn luôn không nói gì, anh ấy hỏi: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Ngu Mãn theo bản năng nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy anh và Lễ Tinh rất giống nhau."

Cô nói xong, mới cảm thấy mình hình như vừa nói một câu vô nghĩa.

Anh em ruột, sao có thể không giống nhau chứ?

Tần Nho Nguyệt vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của Ngu Mãn: "Kỳ thực không giống, thằng bé giống mẹ hơn."

Chuyện của bố mẹ Tần Lễ Tinh, cô đã nghe Ngu Phong Lâm nói qua trước khi kết hôn, vì tai nạn qua đời, hai anh em được ông bà nuôi nấng.

Tần Nho Nguyệt dựa vào sofa, nói: "Mãn Mãn, bố mẹ của anh và Lễ Tinh mất sớm, lúc đó nó còn nhỏ, nên rất nhiều lúc, chúng ta đều nuôi chiều nó."

"Tính nó nóng nảy, cũng bướng bỉnh, đã xác định điều gì thì nhất định phải có được. Hồi cấp ba thì nổi loạn, quen biết mấy người bạn xấu, trò nguy hiểm nào cũng chơi."

Những chuyện này cô đã từng nghe nói, cũng không ngạc nhiên.

Tần Nho Nguyệt chìm vào hồi ức: "Lúc đó ông nội còn sống, cầm cây gậy to như vậy đánh nó, nó cứ cắn răng chịu đựng, nhất quyết đối đầu với gia đình."

Tần Nho Nguyệt xoa tay múa chân một chút, bây giờ anh ấy vẫn còn nhớ rõ.

Đây đúng là chuyện Tần Lễ Tinh có thể làm ra, Ngu Mãn chỉ là rất tò mò, tại sao cuối cùng Tần Lễ Tinh lại hình thành tính cách như vậy?

Tần Nho Nguyệt nhanh chóng đưa ra đáp án: "Kết quả có một ngày về nhà, nó nhìn thấy bà nội nhìn ảnh bố mẹ bọn anh khóc, nó liền không chơi với đám bạn xấu đó nữa."

Lúc đó Tần Nho Nguyệt vừa từ nước ngoài về, vào công ty nhà mình làm việc từ cấp cơ sở, anh ấy cũng rất bận, không có thời gian để quản em trai, đợi đến khi anh ấy có chút thời gian, thì giai đoạn nổi loạn của Tần Lễ Tinh đã qua rồi.

Anh ấy giống bố, không giỏi bày tỏ, vì vậy khoảng thời gian đó, quan hệ giữa hai anh em còn nảy sinh chút rạn nứt.

Mãi đến sau này Tần Lễ Tinh mới ngượng ngùng nói với anh ấy, anh chỉ muốn cả nhà ở bên nhau nhiều hơn.

Bản chất vẫn là một đứa trẻ.

"Anh biết, cuộc hôn nhân của hai em bắt đầu có chút đột ngột, có rất nhiều chỗ cần phải hòa hợp." Tần Nho Nguyệt nhìn Ngu Mãn: "Anh cũng không phải muốn em nhượng bộ, ngược lại, nếu nó có chỗ nào khiến em không vui, em có thể không cần để ý đến thân phận của nó."

Ngu Mãn hiểu, Tần Nho Nguyệt đây là muốn cô "dạy dỗ" Tần Lễ Tinh.

Nhưng kỳ thực Tần Lễ Tinh đã không còn là đứa trẻ nổi loạn đó nữa, hơn nữa Ngu Mãn cảm thấy, anh tốt hơn bất kỳ người đàn ông nào mà cô từng quen biết.

Tuy nhiên, Ngu Mãn vẫn trả lời: "Vâng anh Nho Nguyệt, nhưng anh ấy rất tốt, cũng không có chỗ nào cần em dạy dỗ cả."

Tần Nho Nguyệt thở dài: "Nếu thật sự như vậy thì tốt quá."

Hai người lại nói chuyện về những việc khác, không lâu sau, Tần Lễ Tinh cũng đi xuống với mái tóc rối.

Hình như anh vẫn chưa tỉnh ngủ hẳn, thấy hai người ngồi trên sofa nói chuyện, anh liền đi đến ngồi bên cạnh Ngu Mãn, khó hiểu hỏi: "Hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Ngu Mãn đang do dự có nên nói với Tần Lễ Tinh không, Tần Nho Nguyệt đã nói: "Nói về những chuyện hồi cấp ba của em."

Tần Lễ Tinh tỉnh táo hơn một chút, trừng mắt nhìn Tần Nho Nguyệt: "Anh bị bệnh à?"

Tần Nho Nguyệt đứng dậy, anh ấy nói: "Bà nội cũng sắp dậy rồi, anh đi làm bữa sáng đây. Tần Lễ Tinh, lại đây phụ một tay."

"Không đi." Tần Lễ Tinh khó chịu, anh chỉ là dậy muộn một chút thôi, sao chuyện gì cũng bị Tần Nho Nguyệt lôi ra nói vậy?

Ngu Mãn cười nói: "Bọn em không nói gì đâu, anh đừng lo."

Tần Lễ Tinh mới không tin! Anh khó chịu nói: "Em đừng nghe lời anh ấy."

Ngu Mãn gật đầu: "Vâng, không nghe, chỉ nói chuyện phiếm thôi."

"Hai người nói chuyện gì?" Tần Lễ Tinh vẫn không tin.

Ngu Mãn nghĩ một chút, cô nói: "Anh Nho Nguyệt bảo em đừng để ý đến thân phận của anh, bảo em dạy dỗ anh cho tốt."

Tần Lễ Tinh nghĩ một chút, dựa vào sofa: "Anh có gì cần dạy dỗ chứ?"

Ngu Mãn nói: "Đúng vậy, em cũng nói như vậy, em nói anh rất tốt."

Tần Lễ Tinh nhướn mày: "Hửm? Thật sao?"

"Em không lừa anh." Ngu Mãn nói: "Anh Nho Nguyệt đi làm bữa sáng rồi, chúng ta đi giúp anh ấy đi."

Cô nói xong định đứng dậy, nhưng bị Tần Lễ Tinh nắm lấy cổ tay, hơi dùng sức cô lại ngồi xuống.

Cô quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh nói: "Em thật sự cảm thấy anh tốt?"

Ngu Mẫn gật đầu.

Tần Lễ Tinh mím môi mỉm cười: "Vậy em nói xem, anh tốt ở điểm nào? Đừng chỉ khen anh trước mặt anh trai, trước mặt anh cũng nói rõ ra xem nào."

Ngu Mẫn nhìn dáng vẻ tự mãn của Tần Lễ Tinh, cô ra vẻ cao thâm khó lường ồ một tiếng, ghé sát vào tai anh nhanh chóng nói một câu gì đó.

Lúc Tần Lễ Tinh chưa kịp phản ứng, cô lập tức đứng dậy đi vào bếp.

Tần Lễ Tinh nhìn bóng lưng cô, đầu lưỡi liếm qua răng, anh cảm thấy cổ họng có chút ngứa ngáy.

Cô nói, anh rất tốt, cũng rất mềm lòng. Nhưng so với những điều này, cô càng muốn nhìn thấy dáng vẻ anh bị cô bắt nạt đến khóc.

Vừa nói không muốn chịu trách nhiệm, vừa trêu chọc anh.

Đồ xấu xa.

Sao anh không phát hiện ra, Ngu Mẫn còn có sở thích không muốn người khác biết như vậy chứ.

Chương 33

DTV-EBOOK

Sau bữa sáng, Trình Mỹ Trân đề nghị cả nhà cùng nhau ra ngoài đi dạo. Thời tiết rất đẹp, đúng như dự đoán trong dịp năm mới, trời quang mây tạnh, chín giờ sáng nắng đã lên cao.

Bốn người cùng nhau ra khỏi nhà. Khu vực này là khu biệt thự độc lập, cũng là khu chung cư cũ, hàng xóm đều quen biết nhau. Trên đường đi ra khỏi nhà, Trình Mỹ Trân vừa kéo tay Ngu Mẫn vừa giới thiệu, khiến Ngu Mẫn cười đến cứng cả mặt.

Hai người họ đi trước, hai anh em Tần Lễ Tinh đi phía sau.

Trình Mỹ Trân quay đầu lại nhìn, bà nắm tay Ngu Mẫn hỏi: "Hai đứa định khi nào tổ chức đám cưới?"

Ngu Mẫn trả lời khéo léo: "Bà ơi, cháu không vội, cháu mới về, thật sự có rất nhiều việc phải xử lý, đợi chúng cháu bận xong khoảng thời gian này rồi tính đến chuyện này sau."

Trình Mỹ Trân gật đầu: "Cũng được, người trẻ các cháu có suy nghĩ riêng của mình, cũng bình thường."

Ngu Mẫn cũng cười, cô vòng tay ôm chặt lấy cánh tay Trình Mỹ Trân: "Bà ơi, chúng ta đến công viên phía trước đi dạo nhé."

Trình Mỹ Trân đương nhiên không có ý kiến gì, nhưng vừa đi được hai bước, Tần Lễ Tinh phía sau đột nhiên tiến lên, anh vòng tay ôm lấy tay còn lại của Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn quay đầu lại nhìn anh với vẻ nghi hoặc, chỉ thấy Tần Lễ Tinh mỉm cười với cô, sau đó nói với bà nội: "Bà, cháu đột nhiên nhớ ra còn có chút việc, cháu và Mẫn Mẫn xin phép đi

trước, bà với anh trai cứ đi dạo trước đi, trưa chúng cháu về ăn cơm."

Trình Mỹ Trân xua tay: "Đi đi đi, bà biết cháu không chịu ngồi yên mà."

Ngu Mẫn còn muốn nói gì đó, thì bị Tần Lễ Tinh ôm vai kéo về phía con đường khác. Cô quay đầu lại nhìn, Tần Nho Nguyệt và Trình Mỹ Trân đang đi về phía công viên.

Ngu Mẫn nói: "Tần Lễ Tinh, anh làm gì vậy?"

Lúc ký hợp đồng đã nói là phải làm cho bà vui, bây giờ còn chưa ở được bao lâu, đã kéo cô rời đi.

Ngu Mẫn nhìn người vẫn đang ôm mình, cô hỏi: "Đi đâu?"

Tần Lễ Tinh tùy tiện vẫy một chiếc taxi, anh nói: "Tối qua không phải em hỏi bình thường anh làm gì sao? Đã đến đây rồi, anh dẫn em đi xem."

Hai người lên xe, Tần Lễ Tinh nói với tài xế một địa chỉ, trông anh có vẻ rất vui.

Nơi Tần Lễ Tinh nói không xa, năm phút đã đến, anh trả tiền, Ngu Mẫn nhin không được nói: "Gần như vậy, chúng ta không thể đi bộ qua sao?"

Đi bộ chắc cũng chỉ mất mười mấy phút là đến.

Tần Lễ Tinh dứt điện thoại vào túi: "Anh thích tiêu tiền không được à?"

Đương nhiên là được.

Ngu Mẫn lại bị kéo vào trong tòa nhà văn phòng, cô ngẩng đầu lên nhìn, cũng không biết đến đây làm gì.

Cô muốn hỏi lại Tần Lễ Tinh, nhưng nhìn dáng vẻ của anh chắc cũng sẽ không nói trước cho cô biết. Chỉ có thể đến nơi rồi mới biết được.

Hai người vào thang máy, Tần Lễ Tinh ấn tầng chín, thang máy nhanh chóng đi lên.

Hôm nay là ngày 29 Tết, người trong tòa nhà văn phòng đã rất ít, tầng chín càng vắng vẻ. Vừa ra khỏi thang máy, đập vào mắt cô là bốn chữ lớn [Trung tâm âm nhạc Sao Sáng].

Đèn của trường nhạc đã tắt, Ngu Mẫn đứng im tại chỗ, cô nói: "Tần Lễ Tinh, chúng ta cứ thế này đi vào, không ổn lắm đâu?"

"Em sợ gì chứ?" Tần Lễ Tinh chỉ vào chữ "Sao" trong "Sao Sáng", rồi lại chỉ vào mình.

Ngu Mẫn ngạc nhiên: "Anh mở à?"

Tần Lễ Tinh nhún vai: "Cũng coi như thông minh."

Anh đưa tay nắm lấy tay Ngu Mẫn, kéo cô đi về phía cửa kính. Trung tâm âm nhạc cho học sinh nghỉ vào ngày 24 tháng Chạp, và tổ chức một buổi tiệc tất niên nhỏ vào ngày 25.

Anh vừa đi vừa nói với Ngu Mẫn: "Không có người ở đây, ba ngày mới có người dọn dẹp một lần, có thể hơi bụi một chút, em đừng để ý nhé."

Không hiểu sao Ngu Mẫn lại muốn trêu anh, cô nhìn vành tai Tần Lễ Tinh, cố ý nói: "Nếu em để ý thì sao?"

Tần Lễ Tinh bước chậm lại, anh nhìn Ngu Mẫn: "Thật sự để ý sao?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Để ý."

Ngay sau đó, bàn tay kia của Tần Lễ Tinh đã che nửa dưới khuôn mặt cô, che cả miệng và mũi cô lại.

Ngu Mẫn ngửi thấy mùi nước hoa trên cổ tay anh, hôm nay lúc ra ngoài anh đứng trước gương xịt, lúc cô đi ngang qua, anh còn cố kéo cô lại xịt cho cô một chút.

Mùi nước hoa trên người hai người giống nhau, nhưng cô không ngửi thấy mùi của mình, chỉ ngửi thấy mùi của Tần Lễ Tinh.

Thơm thật.

Tần Lễ Tinh nhìn đôi mắt tròn tròn của cô: "Còn để ý nữa không?"

Ngu Mẫn hoàn hồn, cô kéo cổ tay Tần Lễ Tinh xuống: "Không để ý nữa."

Vốn dĩ cũng không để ý.

Tần Lễ Tinh khẽ hừ một tiếng, lại kéo cô đi vào trong cùng, đèn trong trung tâm âm nhạc không bật nhiều, nhưng vì là ban ngày nên vẫn khá sáng.

Anh vừa đi vừa nói: "Cả tầng chín này đều do anh thuê, tuy nhìn là trung tâm âm nhạc, nhưng thực ra cũng có dạy học, thu nhập mỗi quý cũng không tệ."

Ngu Mẫn nhìn thấy trên cửa có treo tên một số nhạc cụ, chắc là các khóa học tương ứng.

Chẳng mấy chốc, Tần Lễ Tinh đã kéo cô đến căn phòng cuối cùng, Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn, phòng làm việc.

Tần Lễ Tinh dùng vân tay mở khóa: "Đây là văn phòng của anh."

Anh đẩy cửa ra, hình ảnh văn phòng của Tần Lễ Tinh hiện ra, đây không phải là khung cảnh văn phòng thông thường, bàn làm việc được đặt ở góc phòng, ngoài một chiếc ghế văn phòng, trong văn phòng còn có hai chiếc ghế chồng lên nhau, những chỗ khác đều bày la liệt nhạc cụ.

Đủ loại nhạc cụ, Ngu Mẫn còn nhìn thấy một cây đàn guitar quen thuộc đang treo trên tường, chính là cây đàn mà Tần Lễ Tinh đã nghịch vào hôm khi về nhà, cũng là cây đàn được lấy từ trung tâm âm nhạc về.

Ngu Mẫn đi vòng quanh văn phòng của anh: "Anh đều biết chơi sao?"

"Có cái không thành thạo lắm, có cái cũng tạm." Tần Lễ Tinh đã ngồi xuống phía sau bộ trống, anh cầm điện gõ một đoạn, Ngu Mẫn giơ ngón tay cái lên với anh.

Tần Lễ Tinh nói: "Trung tâm âm nhạc có người phụ trách quản lý chuyên nghiệp, anh chỉ cần thỉnh thoảng đến xem sổ sách là được rồi."

Anh đặt bộ trống về chỗ cũ: "Trung tâm âm nhạc này là anh mở lúc mới học năm hai đại học, ban đầu chỉ định chơi chơi thôi, dù sao anh cũng không học ngành này, nhưng mà, kẻ hèn bất tài, không ngờ vô tình trống liều liều lại xanh, càng làm càng lớn."

Ngu Mẫn có thể nhìn ra vẻ đắc ý trên mặt Tần Lễ Tinh, cô thầm nghĩ, thảo nào Tần Lễ Tinh không muốn về Tần thị.

Tần Lễ Tinh lại đi đến trước mặt cô: "Trước đây anh đến đây khá nhiều, mỗi lần có lô nhạc cụ mới về là anh lại thích đến nghịch."

Sau này hết hứng thú, cũng chỉ đến xem sổ sách, nhưng đúng là cũng rất lâu rồi không động đến những nhạc cụ này.

Tần Lễ Tinh lấy cây đàn guitar mà trước đây đã cho Ngu Mãn xem xuống, anh chỉnh dây đàn, gảy một cái: "Muốn nghe gì?"

Ngu Mãn đi tới nói: "Gì cũng được."

Gì cũng được?

Điều này đúng là làm khó anh, nhưng mà hôm đó ở nhà anh hát bài hát kia hình như Ngu Mãn rất thích.

Tần Lễ Tinh ngồi xuống: "Cô giáo, em bắt đầu đây."

Ngu Mãn nín cười: "Thí sinh Tiểu Tần, mời anh bắt đầu màn trình diễn của mình."

Cô dựa vào bàn làm việc, nhìn Tần Lễ Tinh ngồi trên ghế gảy dây đàn.

Tần Lễ Tinh của ngày hôm nay lại khác với Tần Lễ Tinh của ngày hôm đó, nhưng thái độ đối với cây đàn guitar quả thực là giống nhau.

Giọng hát đặc biệt của anh căn chữ tiếng Anh, truyền vào tai tạo cảm giác hoàn toàn khác với bản gốc.

Ngu Mãn cup mắt nhìn Tần Lễ Tinh, những ngón tay thon dài của anh rất nhẹ nhàng, nhưng lại có thể khiến cây đàn guitar phát ra những âm điệu khác nhau.

Khi anh làm những việc mình thích, lại ngoài ý muốn nghiêm túc như vậy.

Một khúc nhạc kết thúc.

Tần Lễ Tinh ngẩng đầu nhìn Ngu Mãn đang dựa vào bàn làm việc, anh nghiêng đầu: "Thế nào?"

"Hay." Ngu Mãn hoàn hồn: "Tần Lễ Tinh, anh giỏi thật đấy."

Tần Lễ Tinh đặt cây đàn guitar sang một bên, vừa cười vừa đứng dậy: "Ngoài câu này ra, em không còn câu nào khác để khen anh sao?"

Anh đi đến trước mặt Ngu Mãn, dang rộng cánh tay chống lên bàn phía sau cô, hơi khom lưng, cúi đầu nhìn Ngu Mãn: "Không còn lời khen nào khác sao?"

Trong mắt anh luôn ánh lên ý cười và một loại mong đợi nào đó, ánh mắt lại rơi trên môi cô, anh muốn phần thưởng gì, không cần nói ra, cả hai đều biết rõ trong lòng.

Ngũ Mãn cảm thấy môi mình hơi khô, cô hơi nghiêng mặt nói: "Anh đã nghe đủ loại lời khen rồi, không thiếu mỗi mình em."

Cô muốn thoát khỏi "khốn cảnh" lúc này, đẩy cánh tay Tần Lễ Tinh một cái, nhưng Tần Lễ Tinh không hề nhúc nhích, cố tình muốn vây Ngũ Mãn giữa anh và bàn làm việc.

"Tần Lễ Tinh." Ngũ Mãn quay đầu lại, muốn bảo Tần Lễ Tinh buông tay, không ngờ đôi môi khô khốc lại lướt qua má Tần Lễ Tinh.

Cô ngửa đầu ra sau, hơi tức giận nói: "Tần Lễ Tinh!"

Sao người này lại mặt dày như vậy!

Tần Lễ Tinh chớp chớp mắt, anh cười nói: "Không tệ, anh thích phần thưởng này."

Anh khẽ thở dài: "Giá như lúc nào cũng có phần thưởng như vậy thì tốt biết mấy, anh không dám tưởng tượng mình sẽ vui vẻ đến mức nào."

Ngũ Mãn mím môi, một lúc sau mới nói: "Tần Lễ Tinh, chúng ta đã ký hợp đồng rồi."

"Phải." Tần Lễ Tinh nói: "Thế thì đã sao?"

Ngu Mẫn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nói: "Không có gì, về thôi, chúng ta đi tìm bà nội và anh Nho Nguyệt."

Cô lại đẩy cánh tay Tần Lễ Tinh một lần nữa, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn không hề nhúc nhích.

"Tần Lễ Tinh, tránh ra." Ngu Mẫn thật sự có chút tức giận.

Cơn tức giận này đến thật khó hiểu, tràn ngập trong đầu cô, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, ít nhất là không muốn... gần với Tần Lễ Tinh như vậy.

Tần Lễ Tinh nhìn Ngu Mẫn, dường như anh đã hiểu ra điều gì đó, hai tay hơi rời khỏi bàn làm việc, chỉ là Ngu Mẫn chưa kịp bước đi, cô đã cảm thấy đôi tay mạnh mẽ của Tần Lễ Tinh ôm lấy eo mình.

Cô giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên, lại thấy vẻ mặt uất ức của Tần Lễ Tinh: "Ngu Mẫn, em thật kỳ lạ."

Ngu Mẫn khựng lại, liền nghe thấy Tần Lễ Tinh tiếp tục nói: "Rõ ràng em cũng đã nói, có hảo cảm với anh, thích anh, còn nói anh tốt, vậy tại sao anh tỏ ra thiện chí với em thì em lại muốn rời đi?"

Thực ra Tần Lễ Tinh rất nhạy bén trong phương diện này, vừa rồi anh đã nhận ra ý muốn trốn tránh của Ngu Mẫn.

Rõ ràng hai lần trước, thậm chí là sáng nay, anh còn cảm thấy trái tim hai người đã gần nhau hơn.

Sao đến đây, đột nhiên, trái tim lại xa cách nhau?

Tần Lễ Tinh không phải là người hay giữ lời nói trong lòng, anh ôm eo Ngu Mẫn, có chút cố chấp hỏi một câu trả lời: "Trước

đây em nói chúng ta phải nói rõ ràng mọi chuyện, để tránh xuất hiện những khoảng cách khó hiểu. Vậy hôm nay em cũng nói rõ ràng đi, rốt cuộc em đang nghĩ gì?"

"Em không nghĩ gì cả." Ngu Mẫn vẫn theo bản năng lựa chọn né tránh, cô chống hai tay lên ngực Tần Lễ Tinh: "Tần Lễ Tinh, anh có thể buông em ra rồi nói chuyện."

Giọng nói của cô vừa dứt, Tần Lễ Tinh thật sự buông cô ra, chỉ là ngay sau đó, cô cảm thấy eo mình có thêm một lực, sau đó hai chân rời khỏi mặt đất, vững vàng ngồi lên bàn làm việc của anh.

Tần Lễ Tinh lại vây cô giữa bàn làm việc và anh một lần nữa.

Vì chênh lệch chiều cao, lần này đến lượt anh ngược nhìn cô.

Tần Lễ Tinh nói: "Em đừng có giả trò, hôm nay không nói chuyện này rõ ràng, chúng ta cứ ở đây đi."

Ngu Mẫn bất lực, vì đây đúng là chuyện mà Tần Lễ Tinh có thể làm ra.

Nhưng cô phải nói thế nào đây?

Thực ra bản thân cô cũng không hiểu rõ.

Chỉ là khi bước vào đây, dường như khoảng cách giữa cô và Tần Lễ Tinh trở nên rõ ràng hơn.

Cô cảm thấy, an tâm làm vợ chồng hợp đồng cũng rất tốt, chờ đến khi thời gian hết hạn, hai người đường ai nấy đi, làm chuyện của riêng mình.

Cô đang do dự không biết mở lời thế nào, lại nghe thấy Tần Lễ Tinh cười một tiếng khó hiểu, cô ngẩng mắt lên nhìn.

Tần Lễ Tinh nói: "Đơn giản chính là cảm thấy cuộc sống trước đây của chúng ta rất khác biệt."

Ngu Mãn chớp mắt, Tần Lễ Tinh nói: "Cảm thấy chúng ta chỉ là nhất thời nổi hứng, à, nói sai rồi, phải là, cảm thấy anh chỉ là nhất thời nổi hứng, cho nên ngay từ đầu em chỉ muốn chơi đùa với anh, dù sao anh cũng coi như đẹp trai, chơi đùa cũng không sao."

Ngu Mãn nói: "Anh nói chuyện có thể dừng... thẳng thắn như vậy không."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, anh đứng thẳng dậy khoanh tay, nhìn cô: "Bị anh nói trúng rồi."

Ngu Mãn không nói gì, Tần Lễ Tinh tiếp tục nói: "Trước khi gặp em, anh cũng đã gặp rất nhiều cô gái, gia đình tương đương với anh, hoặc là nhìn có vẻ xứng đôi với anh. Anh chưa từng có bất kỳ sự tò mò hay tình cảm nào với họ, nhưng nói thật, đoạn nhạc đệm nhỏ ở ngoài chùa đó, anh đã bắt đầu tò mò về em rồi."

Con người chính là sinh vật kỳ lạ như vậy.

Người theo đuổi mình thì không cần, thứ không có được, thứ tò mò, lại cứ muốn có.

Tuy rằng tình cảm của Tần Lễ Tinh khá cẩn cố, nhưng anh cũng không đến mức hồ đồ không biết đây là tình huống gì.

Thích chính là thích, tối hôm đó cũng không phải là do bầu không khí, cũng không phải là thử xem sao.

Là hạt giống trong lòng anh muốn tiếp tục nảy mầm, mà động lực phá kén, chính là một nụ hôn.

"Ngu Mãn, chúng ta cũng đã sống chung một thời gian rồi, anh thế nào, chẳng lẽ em thông minh như vậy mà không nhìn ra sao? Đừng lấy suy đoán trong lòng em ra để phỏng đoán anh."

Anh đưa ngón tay chọc chọc vào vai cô, giống như chọc vào trái tim cô vậy.

Ngu Mẫn im lặng nắm lấy tay anh, vẫn không nói gì.

Tần Lễ Tinh hơi tức giận, đúng là đồ ngốc, anh đã nói đến mức này rồi, vậy mà Ngu Mẫn vẫn không hề lay động!

Anh lùi lại một bước, không nhận được hồi đáp cũng có chút không vui, anh nói: "Nếu em thật sự không thích anh, thì đừng có trêu chọc anh nữa."

"Ừm." Ngu Mẫn khẽ ừ một tiếng.

Tần Lễ Tinh cảm thấy mình có chút tức không chỗ xả, ừ là có ý gì?

Anh cảm thấy mình nói nhiều như vậy, giống như đang nói với người điếc vậy.

Ngu Mẫn ngẩng đầu nói: "Em sẽ suy nghĩ thật kỹ."

"Suy nghĩ của em, chính là quay lại với hợp đồng sao?" Tần Lễ Tinh lại tiến lên một bước, anh nói: "Ngu Mẫn, tốt nhất em thật sự suy nghĩ cho kỹ, lúc em hôn anh, có chịu trách nhiệm hay không thì không phải do em quyết định."

Anh suy nghĩ, bổ sung thêm: "Em còn ngủ với anh rồi."

Ngu Mẫn nói: "Chỉ là chung một giường thôi, anh đừng nói bậy."

Nói cứ như hai người thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy.

"Anh nói bậy?" Tần Lễ Tinh chỉ vào mình: "Người như em, nếu không thích, em sẽ hôn anh? Sẽ nắm tay anh? Sẽ sấy tóc cho anh? Ngu Mẫn, lúc chúng ta mới quen biết, em không phải như vậy."

Ngu Mẫn cúi đầu, đúng vậy, cô thừa nhận, hình như cô có hơi xấu xa.

Tần Lễ Tinh lạnh lùng nói: "Anh không phải là món đồ chơi để em chơi đùa rồi vứt sang một bên. Anh cũng không phải thánh nhân, không phải lúc nào cũng có thể chịu đựng thái độ này của em đâu, biết không?"

Hôm nay chủ đề này không thể nói tiếp được nữa, Ngu Mẫn nhìn mặt đất, cô chống tay lên bàn nháy xuống: "Về nhà thôi."

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, giận dữ xoay người đi ra cửa.

Ngu Mẫn đi theo phía sau anh, hai người không gọi xe, một trước một sau đi trên đường, ánh nắng chiếu thẳng vào mặt khiến Ngu Mẫn phải nheo mắt lại.

Cô nhìn Tần Lễ Tinh đang hậm hực đi phía trước, vô thức chậm bước chân.

Trong mối quan hệ với Tần Lễ Tinh, đúng là cô đã xử lý không tốt.

Anh tức giận cũng là điều khó tránh khỏi.

Ngu Mẫn cụp mắt xuống, bước chân chậm lại, nếu trái tim cô kiên định hơn một chút, vậy thì hôm nay có phải hai người sẽ không cãi nhau không?

Thực ra cũng không tính là cãi nhau, chỉ là xảy ra mâu thuẫn lớn hơn một chút.

Ngu Mẫn thở dài, vừa rồi Tần Lễ Tinh đã nói trúng điểm khiến cô băn khoăn, trong miệng anh nói chuyện này không phải là chuyện lớn, nhưng đối với cô mà nói, lại-

"Em đi chậm như vậy làm gì?"

Giọng nói của Tần Lễ Tinh cắt ngang dòng suy nghĩ của cô, cô ngẩng đầu lên, Tần Lễ Tinh đang đứng cách cô hai ba bước chân chờ cô với vẻ mặt không vui.

Ngu Mẫn đi tới nói: "Không có gì, đi thôi."

Cô nghĩ rồi bổ sung thêm: "Lát nữa trước mặt bà nội, chúng ta đừng tỏ ra tức giận, nếu không bà sẽ lo lắng."

"Ai tức giận? Em sao?" Tần Lễ Tinh nói: "Anh sẽ không tức giận đâu."

Gạt người, bộ dạng này, cứ như là, nếu có con chó đi ngang qua, anh cũng sẽ tức giận đến mức cắn nhau với nó.

Ngu Mẫn bắt lực, cô nói: "Anh cũng phải cho em thời gian suy nghĩ chứ? Sao em có thể nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho anh được."

"Phải đấy, trong lúc suy nghĩ câu trả lời có thể tiện thể chơi đùa với anh, dù sao câu trả lời của em cũng là không. Chơi đùa với anh, chán rồi lại vút anh sang một bên, em cũng chẳng có gì thiệt." Tần Lễ Tinh đang thật sự tức giận: "Người phụ nữ xấu xa!"

Anh nói xong lại tức giận đi về phía trước, Ngu Mẫn bắt lực đi theo phía sau: "Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh!"

Tần Lễ Tinh không để ý đến cô, xem ra là thật sự tức giận.

Ngu Mẫn nhìn anh đi về phía nhà cũ, thở dài, không đi theo nữa.

Vẫn là nên bình tĩnh lại trước đã.

Lần bình tĩnh này, lại bình tĩnh đến tận đêm giao thừa hôm sau.

Tần Lễ Tinh thật sự làm như lời anh nói, trước mặt bà nội, hai người vẫn như không có chuyện gì xảy ra, chờ đến khi hai người ở riêng, anh liền không nói một lời nào, Ngu Mãn muốn nói gì với anh, anh đều nói bóng gió cô là người phụ nữ xấu xa chơi đùa tình cảm.

Từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên Ngu Mãn thấy anh như vậy, xem ra mình thật sự đã chọc giận anh.

Bữa tối hôm nay vẫn do hai anh em Tần Nho Nguyệt làm, nhân lúc họ vào bếp, Trình Mỹ Trân hỏi: "Mãn Mãn, cháu và Tinh Tinh cãi nhau à?"

Trong lòng Ngu Mãn giật mình, sau đó lắc đầu, cô nói: "Bà nội, không có ạ."

"Cháu đừng nói đỡ cho nó, tính tình nó thế nào chẳng lẽ bà còn không rõ sao?" Trình Mỹ Trân nói: "Nói với bà đi, lát nữa bà sẽ dạy dỗ nó."

Ngu Mãn vẫn nói: "Bà nội, thật sự không có ạ, chúng cháu không cãi nhau, cũng không mâu thuẫn gì."

"Thật sao?" Trình Mỹ Trân vẫn không tin.

Ngu Mãn nói: "Thật ạ, hơn nữa Lễ Tinh cũng là người rất tốt, sẽ không nổi giận lung tung đâu."

"Điều này thì đúng." Trình Mỹ Trân cười nói: "Từ nhỏ nó đã vậy rồi, sẽ không giận dỗi, có gì nói nấy, cho dù có không vui, cũng không giấu trong lòng được, đều thể hiện hết ra mặt, hỏi một cái là biết ngay."

Trình Mỹ Trân lại kéo Ngu Mãn nói rất nhiều chuyện hồi nhỏ của Tần Lễ Tinh, còn bảo Ngu Mãn chờ, bà lên lầu lấy một quyển album ảnh xuống.

Mở ra toàn là ảnh của Tần Lễ Tinh, từ nhỏ đến lớn anh không thay đổi gì nhiều, nếu nói thật sự thay đổi, thì chính là khuôn mặt bầu bĩnh ngày nào đã biến mất không còn tăm hơi.

Trình Mỹ Trân nói rõ ràng từng bức ảnh được chụp khi nào, lúc chụp đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng bà gập album ảnh lại, bà nói: "Bây giờ bà cũng già rồi, trước đây lúc hai anh em chúng nó không ở nhà, bà rất thích nghĩ về chuyện ngày xưa. Nhìn thấy Nho Nguyệt tiếp quản Tần thị, nhìn thấy Lễ Tinh lập gia đình, bà thật sự rất vui."

Trình Mỹ Trân nói: "Vợ chồng với nhau, có mâu thuẫn là chuyện bình thường, trước đây bà và ông nội chúng nó cũng thường xuyên cãi nhau vì một số chuyện nhỏ nhặt, sau này nghĩ lại, thực ra cũng không phải chuyện gì to tát. Nhưng phải tìm đúng cách giải quyết, không thể thật sự xa cách nhau, như vậy mới là vấn đề lớn."

Trên mặt Ngu Mãn nở nụ cười, cô dựa vào vai Trình Mỹ Trân: "Cháu biết rồi bà nội, bà yên tâm."

Trình Mỹ Trân vuốt v3 tóc cô: "Nếu nó thật sự bắt nạt cháu, cháu cũng đừng nhịn, bà nội và Nho Nguyệt đều đứng về phía cháu, dạy dỗ nó cho tốt."

Ngu Mãn ừ một tiếng: "Vâng, bà nội!"

Trình Mỹ Trân lại vuốt v3 đầu cô.

Chẳng mấy chốc Tần Nho Nguyệt đã gọi ăn cơm.

Chương trình Gala chào xuân trên TV cũng sắp bắt đầu, TV đang bật, trong nhà dường như cũng náo nhiệt hơn không ít.

Hôm nay ăn Tết, Tần Nho Nguyệt mở một chai rượu quý của anh ấy, ngay cả Trình Mỹ Trân cũng được chia một ly, bà càng

vui hơn, từ sau khi vào viện ra viện, bà bị kiểm soát nghiêm ngặt về chế độ ăn uống, đặc biệt là rượu.

Tần Nho Nguyệt nói: "Điều đầu tiên, chúc mừng Lễ Tinh và Mãn Mãn tân hôn hạnh phúc, cũng chúc mừng nhà họ Tần chúng ta có thêm một thành viên."

Anh ấy nâng ly, bốn chiếc ly chạm nhau trên không trung phát ra tiếng vang trong trẻo.

Uống một ngụm rượu, Ngu Mãn li3m li3m môi, khá ngon.

Tần Nho Nguyệt lại nói: "Điều thứ hai, mong bà nội và chúng ta đều luôn khỏe mạnh."

"Điều thứ ba, cũng chúc mọi người năm mới vui vẻ, vạn sự như ý."

Lại nâng ly một lần nữa, một ly rượu cứ như vậy đã uống hết.

Trình Mỹ Trân nói: "Được rồi được rồi, nói mấy lời chúc xong rồi, ăn cơm thôi, ăn cơm thôi."

Ngu Mãn gật đầu, cô cảm thấy đầu óc mình hơi nặng nề, nhưng vẫn còn tỉnh táo.

Cô đưa tay định rót thêm một ly rượu nữa, nhưng chiếc ly chân cao đã bị lấy đi, đặt bên cạnh tay cô là một ly nước trái cây.

"Còn uống nữa? Mặt đỏ đến mức nào rồi." Tần Lễ Tinh nhìn chằm chằm vào mặt cô ba giây, sau đó mới dời mắt đi chỗ khác.

Ngu Mãn chậm chạp đưa tay lên sờ sờ mặt mình, quả nhiên, ngón tay chạm vào mặt có thể cảm nhận được nhiệt độ bất thường trên mặt.

Cô đúng là không hay uống rượu, vừa uống là mặt đỏ bừng, nhưng không ngờ mới uống một ly, cũng chỉ hai ba ngụm, vậy

mà đã đổ lên rồi.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn độ rượu trên chai, Tần Nho Nguyệt cũng chú ý đến, anh ấy nói: "Chai rượu này là ba mươi hai độ."

Vì cân nhắc đến hai người phụ nữ, anh ấy đã đặc biệt chọn chai có độ cồn thấp nhất.

Ngu Mãn nói: "Không sao đâu ạ, em chỉ đổ mặt thôi, lát nữa uống nước trái cây là được rồi."

Tần Lễ Tinh lại không nhìn được liếc nhìn mặt cô, cô nhóc này nói muốn để lát nữa, ngoài việc nói chuyện với anh trước mặt Trình Mỹ Trân và Tần Nho Nguyệt ra, những lúc khác thật sự coi anh như người câm.

Khiến anh không có bậc thang để xuống, chỉ có thể cứ giữ nguyên thái độ như vậy.

Tần Lễ Tinh dời mắt, cúi đầu tập trung vào bữa tối.

Sau bữa tối, Ngu Mãn chủ động đề nghị dọn dẹp, Tần Nho Nguyệt cũng không ngăn cản, anh ấy lên lầu tắm rửa.

Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh đang xếp bát đũa, cô nói: "Anh cũng mệt rồi, lên lầu tắm đi, em dọn là được."

"Dọn mấy cái bát đũa này cũng không đến mức mệt chết được." Tần Lễ Tinh cầm một chồng đũa lên, lại nói: "Đừng tự mình đa tình, anh chỉ là muốn dọn dẹp thôi."

Ngu Mãn ừ một tiếng: "Ừ."

Tần Lễ Tinh hít sâu một hơi, anh khẽ hừ một tiếng, bưng đũa vào bếp.

Anh mới không chủ động để ý đến Ngu Mãn, người phụ nữ xấu xa này!

Kết quả khi anh từ trong bếp đi ra, liền thấy Ngu Mãn đang cúi đầu nhìn điện thoại, không chỉ vậy, vẻ mặt cô còn sáng lên, dường như rất vui vẻ.

Cô ngẩng đầu nói với Tần Lễ Tinh: "Em ra ngoài nghe điện thoại một lát, mấy thứ này đợi em về rồi dọn."

Cô nói xong vội vàng cầm điện thoại đi ra sân sau, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt Tần Lễ Tinh lại càng khó coi hơn.

Tốt lắm!

Bây giờ ngay cả giả vờ cũng không muốn giả vờ nữa!

Tần Lễ Tinh lạnh lùng dọn dẹp đồ đạc trên bàn ăn bỏ vào máy rửa bát, sau khi khởi động xong, anh xỏ dép lê lại vô thức đi ra sân sau, khi nhìn thấy bóng lưng Ngu Mãn ngoài cửa kính, anh đột nhiên tỉnh táo lại.

Không phải Ngu Mãn muốn suy nghĩ sao?

Anh mới không giống như con chó cứ bám riết lấy cô!

Tần Lễ Tinh đi đến cầu thang, xỏ dép lê rồi đi lên lầu.

Sân sau.

Bên ngoài không có lò sưởi, nhiệt độ lạnh khiến Ngu Mãn run mình một cái, cũng khiến khuôn mặt ửng đỏ vì rượu của cô bớt nóng hơn một chút.

"Chị Tiểu Dục, chúc mừng năm mới."

Người gọi điện đến là Tề Dục.

Tề Dục ở đầu dây bên kia nói: "Chúc mừng năm mới, Mãn Mãn."

Ngu Mẫn hỏi: "Chị và cô đã ăn cơm chưa?"

"Vừa ăn xong." Tề Dục nói: "Xin lỗi, đã làm em lo lắng."

"Không có." Ngu Mẫn cup mắt xuống: "Dạo này sức khỏe của cô thế nào rồi?"

Tề Dục ở đầu dây bên kia im lặng một lúc, sau đó mới nói: "Chị cũng không muốn giấu em, hai ngày nay tình hình của bà ấy không được tốt lắm, có thể gắng gượng qua hai ngày này đã là may mắn rồi."

"Chị biết, trong lòng em nhất định có rất nhiều thắc mắc, tại sao mẹ chị đột nhiên không muốn gặp em." Tề Dục thở dài: "Bà ấy chỉ là không muốn làm phiền cuộc sống hiện tại của em, bây giờ em họ Ngu, không còn quan hệ gì với bọn chị nữa."

Tuy Tề Dục không nói nhiều, nhưng Ngu Mẫn đã hiểu ý của Tề Dục.

Trong lúc nhất thời, cô không biết nói gì: "Nếu cô..."

Cô không nói tiếp được, ngược lại Tề Dục ở đầu dây bên kia ừ một tiếng: "Sẽ thông báo cho em, yên tâm đi."

"Vâng ạ, chị Tiểu Dục, một lần nữa chúc chị và cô năm mới vui vẻ."

"Cũng chúc em và chồng em năm mới vui vẻ, đợi chị..." Tề Dục dừng lại: "Thôi, năm mới vui vẻ."

Ngu Mẫn nghe thấy tiếng tút tút ở đầu dây bên kia, cũng đưa điện thoại ra khỏi tai.

Cô nhìn chăm chăm vào giao diện cuộc gọi một lúc, gió lạnh mùa đông xuyên qua áo len len lỏi vào da thịt và xương cốt cô.

Ngu Mẫn đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt hơi cứng đờ của mình, sau đó xoay người trở về phòng khách.

Trình Mỹ Trân hỏi: "Mẫn Mẫn, lại đây."

Trình Mỹ Trân không hỏi cô nghe điện thoại của ai, mà lấy từ trong túi áo khoác ra một bao lì xì lớn: "Chúc mừng năm mới."

Ngu Mẫn đang định từ chối, Trình Mỹ Trân nói: "Mau cầm lấy đi, đây là tiền lì xì bà nội cho cháu, đi mua chút đồ mình thích đi."

Ngu Mẫn nhìn nhìn, vẫn là nhận lấy bao lì xì.

Không lâu sau, Tần Nho Nguyệt cũng từ trên lầu đi xuống, anh ấy đã thay một bộ đồ ở nhà, trong tay cũng cầm bao lì xì.

Anh ấy ngồi trên ghế sofa đơn, cũng đưa bao lì xì của mình ra, anh ấy cười nói: "Mẫn Mẫn, đây là bao lì xì của anh, và cũng thay mặt bố mẹ lì xì cho em, chúc mừng năm mới, chào mừng em đến với nhà họ Tần."

Ba bao lì xì đều dày cộp, có vẻ bên trong đựng không ít tiền.

Ngu Mẫn có chút ngại ngùng, Tần Nho Nguyệt lại nói: "Đều là người một nhà cả, không cần khách sáo vậy đâu, cầm lấy đi."

"Vâng, cảm ơn anh." Ngu Mẫn nhận lấy bao lì xì: "Cũng cảm ơn... bố mẹ."

Lát nữa đưa lại bao lì xì cho Tần Lễ Tinh là được.

Nụ cười trên mặt Tần Nho Nguyệt càng thêm sâu: "Không có gì."

Trình Mỹ Trân lại nhìn lên lầu, bà gọi: "Lễ Tinh? Lễ Tinh?"

Một phút sau, Tần Lễ Tinh từ trên lầu đi xuống với mái tóc hơi ướt, anh nói: "Bà nội, gọi cháu làm gì ? Cháu còn đang sấy tóc đây này."

Trình Mỹ Trân nói: "Ai bảo cháu chậm chạp như vậy."

Bà nhìn Tần Lễ Tinh từ trên lầu đi xuống, ngồi xuống, lại lấy ra hai bao lì xì: "Đây là của cháu, đây là của Nho Nguyệt, chúc hai đứa năm mới vạn sự như ý."

"Cảm ơn bà." Tần Lễ Tinh nói: "Năm nay cháu thấy lì xì nhiều ghê."

Trình Mỹ Trân đá anh một cái: "Năm nào mà chẳng nhiều?"

Ngu Mẫn nhìn Tần Lễ Tinh, sau đó lại nhìn bốn phong bao lì xì đỏ chót trên tay, khóe miệng không nhin được cong lên.

Cô rất vui.

Bốn người xem chương trình Gala chào xuân một lúc, tối nay Trình Mỹ Trân có uống chút rượu nên chẳng mấy chốc đã buồn ngủ.

Trình Mỹ Trân vừa đi, đương nhiên chẳng ai xem Gala nữa, mọi người đều lên lầu về phòng.

Ngu Mẫn tắm rửa xong đi ra, Tần Lễ Tinh đang đeo tai nghe chơi game, chẳng thèm liếc nhìn cô lấy một cái.

Cô lấy máy sấy tóc ra, thấy vậy lại mang máy sấy vào phòng tắm sấy.

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn thoáng qua, mím môi, lại cúi xuống nhìn màn hình điện thoại.

Đợi cô sấy tóc xong đi ra, Tần Lễ Tinh đã chơi game xong, nằm xuống rồi.

Sớm vậy sao?

Ngu Mẫn liếc nhìn đồng hồ điện tử, bây giờ mới hơn mười một giờ một chút, cô vẫn chưa buồn ngủ lắm.

Cô vén chăn bên kia lên rồi chui vào, không buồn ngủ lắm, cũng không muốn xem điện thoại, cô trở mình, nhìn bóng lưng Tần Lễ Tinh.

Cô suy nghĩ rồi nói: "Anh ngủ chưa? Lì xì của bà nội với anh Nho Nguyệt em để trong ngăn kéo, anh nhớ lấy nhé."

Tần Lễ Tinh không để ý đến cô.

Vẫn còn giận à.

Ngu Mẫn thở dài, cô cụp mắt xuống, trở mình đặt điện thoại lên tủ đầu giường, đưa tay tắt đèn.

Rèm cửa sổ trong phòng không kéo, bên ngoài vẫn còn rất sáng, khiến cho trong phòng cũng không đến nỗi tối tăm.

Ngu Mẫn nhìn bóng lưng Tần Lễ Tinh, cô nằm thẳng người, mới cảm thấy hình như có gì đó không đúng.

Cô đưa tay sờ dưới gối, quả nhiên sờ thấy một vật cứng cứng, lấy ra, mượn ánh sáng bên ngoài nhìn, là một phong bao lì xì mới.

Không cần mở ra xem cũng có thể sờ thấy là một phong bao lì xì dày cộp.

Ngu Mẫn nhìn phong bao lì xì trong tay có chút ngẩn người.

Cô lại nhìn về phía bóng lưng Tần Lễ Tinh một lần nữa, anh vẫn không nhúc nhích, cũng không quan tâm Ngu Mẫn có nhìn thấy phong bao lì xì này hay không.

Cô nắm chặt phong bao lì xì trong tay, ngón tay chọc chọc vào vai Tần Lễ Tinh: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh vẫn không nhúc nhích.

Ngư Mẫn lại chọc chọc: "Tần Lễ Tinh."

Cuối cùng lúc này cũng có phản ứng, anh nói: "Ngủ rồi."

Nghe là biết đang nói lời giận dỗi.

Ng Mẫn im lặng tiến lại gần hơn một chút, lại chọc chọc vào vai anh, cuối cùng lần này anh cũng có phản ứng, nhưng cũng chỉ là nắm thẳng người ra, mắt vẫn nhắm chặt: "Làm gì?"

Đột nhiên, anh cảm thấy trên eo mình có thêm một chút sức nặng, chân cũng rời khỏi người anh, Tần Lễ Tinh giật mình, theo bản năng mở mắt ra, đập vào mắt là Ngư Mẫn đang đắp chăn.

Cô ngồi trên eo anh, hai tay chống hai bên người anh, cúi người xuống, mặt chỉ cách anh một gang tay.

Tần Lễ Tinh nắm chặt tay để bên cạnh, túm lấy một mảng ga trải giường. Yết hầu chuyển động, dường như ngay cả nói chuyện cũng có chút không lưu loát: "Em... làm gì vậy?"

Anh nhìn chằm chằm vào mắt Ngư Mẫn, tiếp tục nói: "Không phải anh đã nói với em là anh -"

Anh không nói hết những lời còn lại, mắt cũng vô thức nhắm lại, tay nắm chặt ga trải giường, gân xanh nổi lên.

Nhưng nụ hôn tưởng tượng lại không đến.

Chương 34

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh cảm nhận được hôm vai mình có chút ngứa ngáy, là tóc của Ngu Mãn cọ vào anh.

Lúc này anh đang được Ngu Mãn ôm.

Cô ngồi trên người anh, hai chân áp vào eo anh, hai tay luôn vào khe hở nhỏ giữa gối và giường, vòng chặt lấy cổ anh.

Ngu Mãn ôm anh bằng một tư thế rất thân mật, rất thân mật.

Chiếc chăn phủ trên vai cô, lại thêm vài phần mờ ám.

Không đúng.

Tư thế hiện tại của họ vốn đã rất khiến người ta liên tưởng.

Tần Lễ Tinh buông tay khỏi ga trải giường đang bị nắm chặt, giọng điệu có chút không tự nhiên: "Em, em đừng tưởng em làm vậy là anh sẽ tha thứ cho em."

Mặc dù anh cũng không biết Ngu Mãn sai ở đâu, nhưng luôn cảm thấy nói như vậy sẽ có khí thế hơn một chút.

Ngu Mãn lại nói bên tai anh: "Không phải muốn anh tha thứ cho em."

Tần Lễ Tinh muốn ngồi dậy, nhưng cơ thể bị Ngu Mãn đè chặt, căn bản không động dậy được chút nào.

Anh hít sâu một hơi, nói: "Vậy ý em là gì?"

"Chỉ là cảm thấy anh thật tốt." Giọng Ngu Mãn nghèn nghẹn, cô cứ ôm Tần Lễ Tinh như vậy, không nhúc nhích.

Tần Lễ Tinh cảm thấy cô có chút khác thường, cuối cùng vẫn đưa tay lên, một tay ôm lấy eo cô, một tay vuốt dọc theo sống lưng cô lên phía trên, hồ khẩu khê dùng lực ấn nhẹ gáy cô, khiến hai người gần nhau hơn một chút, anh nói: "Anh không có thói quen nhận thẻ người tốt. Ngu Mẫn, anh cho em một cơ hội, đứng dậy đi, chuyện tối nay anh sẽ coi như chưa từng xảy ra."

Anh cảm thấy Ngu Mẫn thật sự có ý định ngẩng đầu lên, anh giữ chặt cổ cô, hung dữ nói: "Em mà dám đứng dậy, em xong đời với anh."

Dường như Ngu Mẫn khê cười một tiếng: "Anh kỳ lạ thật đấy, rõ ràng là anh bảo em đứng dậy mà."

Tần Lễ Tinh cảm thấy tai mình ngứa ngáy, anh nói: "Anh bảo em đứng dậy thì em đứng dậy, vậy anh bảo em hôn anh sao em không nghe? Cái tai của em, có phải là biết chọn lọc không?"

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Phải."

Cô chọc tức Tần Lễ Tinh đánh vào eo cô một cái, nhưng cuối cùng lại không nổi dùng sức, đánh vào giống như vuốt v3, vô cùng mờ ám.

Anh nói: "Em chỉ giỏi chọc tức anh."

Vậy mà bản thân lại không có tiền đồ, cô đồ dành một chút như vậy, cơn tức anh dồn nén hai ngày nay đã tan biến hết.

Ngu Mẫn ôm anh, một lúc lâu sau mới nói: "Tần Lễ Tinh, em nói anh tốt, là thật lòng."

Tần Lễ Tinh nhéo nhéo thịt ở gáy cô: "Ừ, rồi sao nữa?"

"Em không tốt như anh tưởng tượng đâu." Ngu Mẫn nghiêng đầu, chóp mũi chạm vào vành tai Tần Lễ Tinh, hơi thở phả lên

trên, cô tiếp tục nói: "Anh chỉ mới nhìn thấy một mặt của em thôi, nhìn thấy những mặt khác, chưa chắc anh đã thích em."

"Tần Lễ Tinh, em được nhận về, cũng là vì em có một chút giá trị, ví dụ như kết hôn với anh, nhà họ Ngu có thể nhân cơ hội đó để thu được một số lợi ích."

"Em không đơn thuần như anh nghĩ đâu, có rất nhiều chuyện em không biết phải nói với anh thế nào, cũng không muốn nói cho anh biết. Anh khó mà hiểu hết về em trong thời gian ngắn được. Nhưng em đã hiểu hết về anh, cho nên em hy vọng anh có thể bình tĩnh suy nghĩ một chút, anh thật sự có thể chấp nhận sự chênh lệch thông tin như vậy, và phát triển mối quan hệ ngoài hợp đồng với em sao?"

Mặc dù có ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, nhưng trong phòng vẫn rất tối.

Tần Lễ Tinh nhìn trần nhà, nhưng hai cánh tay lại siết chặt lấy cơ thể Ngu Mẫn đang nằm trên người mình.

Hai cơ thể áp sát vào nhau, anh thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực của hai người.

Nhịp tim đồng điệu.

Anh buông tay đang giữ gáy Ngu Mẫn ra, Ngu Mẫn mím môi, đang định đứng dậy thì cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi, lần này đổi thành cô bị đè trên giường cả người lẫn chân.

Cô nhìn Tần Lễ Tinh, một cánh tay của Tần Lễ Tinh vẫn siết chặt eo cô, tay kia lại vén những sợi tóc hơi rối trên mặt cô.

Sau khi vuốt tóc Ngu Mẫn gọn gàng, anh mới khàn giọng nói: "Anh chỉ hỏi một câu thôi."

Ngu Mẫn khẽ gật đầu.

"Em có thật sự thích anh không?" Tần Lễ Tinh nhìn vào mắt cô, yết hầu chuyển động.

Trong đầu Ngu Mãn đã nghĩ đến vô số câu hỏi anh sẽ hỏi, duy chỉ có câu này là không ngờ tới.

Tần Lễ Tinh không hài lòng với vẻ ngẩn người của cô, đầu ngón tay ấm áp ấn ấn khóe miệng cô, ra hiệu cho cô hoàn hồn: "Trả lời."

Ngũ Mãn ừ một tiếng: "Rất khó để không thích anh, Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh khẽ nhướng mày: "Thật không?"

Ngũ Mãn gật đầu: "Thật."

Khóe miệng anh cong lên: "Vậy anh không còn vấn đề gì nữa."

Vậy thôi sao? Đơn giản vậy sao?

Dường như Ngũ Mãn vẫn còn có chút không dám tin.

"Đương nhiên không đơn giản như vậy." Ánh mắt Tần Lễ Tinh dừng trên môi cô, rồi lại lật người một cái cả người lẫn chân, một lần nữa để Ngũ Mãn nằm đè lên người anh.

Ngũ Mãn bất lực nói: "Anh làm gì thế?"

Cứ xoay qua xoay lại như vậy không chóng mặt à?

Cô theo bản năng muốn đứng dậy khỏi người Tần Lễ Tinh, lại bị anh ôm chặt eo, không cho cô dậy, cứ để cô ngồi trên người mình.

Tần Lễ Tinh uể oải nói: "Đứng dậy làm gì? Vừa nãy ngồi không phải rất thoải mái sao?"

Lúc này Ngu Mãn mới cảm thấy hơi xấu hổ, trên mặt cô hiện lên một tia đỏ ửng: "Tần Lễ Tinh!"

"Anh đây còn chưa hết giận, sao em lại giận ngược lại rồi." Tần Lễ Tinh vỗ nhẹ vào eo cô một cái: "Có thể ra dáng dễ dàng dành người khác một chút được không?"

Ngu Mãn nằm nhoài trên người anh hỏi: "Anh muốn làm gì?"

Tần Lễ Tinh nhéo má cô một cái: "Hỏi anh? Em dễ dàng dành người khác kiểu này có phải là quá dễ dàng không?"

Ngu Mãn giả vờ như không hiểu: "Hửm? Dễ dàng à?"

Tần Lễ Tinh khẽ mở môi mỏng, vừa định lên tiếng thì môi đã bị chặn lại.

Ngu Mãn một tay nâng má anh, không ngừng làm nụ hôn này thêm sâu.

Tần Lễ Tinh không ngừng siết chặt cánh tay đang ôm eo cô, tay kia cũng không an phận vượt v3 tấm lưng của cô qua lớp áo ngủ mỏng manh.

Tay không ngừng leo lên phía trên, hổ khẩu lại ấn vào gáy cô một lần nữa.

Đây mới là hôn.

Môi lưỡi quấn quýt, hơi thở hòa quyện vào nhau, trong phòng vốn đã bật điều hòa, lúc này Tần Lễ Tinh lại càng cảm thấy nóng hơn.

Không biết sao mấy cúc áo ngủ bị bung ra, môi Tần Lễ Tinh cứ đuổi theo môi Ngu Mãn, cho đến khi Ngu Mãn nhẹ nhàng đẩy anh ra.

Anh thở hổn hển, Ngu Mãn ngồi thẳng dậy trên người anh, cô chạm vào đôi môi nóng rực của mình, hình như có chút bực bội: "Tần Lễ Tinh, anh là chó à?"

Cắn rồi thì không chịu buông?

Ánh mắt cô rơi xuống cổ áo ngủ đang mở rộng của Tần Lễ Tinh, dù trong phòng tối mờ nhưng vẫn có thể nhìn thấy một mảng đỏ ửng trên người Tần Lễ Tinh.

Cơ ngực ẩn hiện, xương quai xanh sắc nhọn, rồi đến cổ, tai và mặt anh.

Không chỗ nào là không đỏ ửng.

Ngu Mãn không nhịn được cong mắt, cô đưa tay ra, lòng bàn tay áp lên yết hầu Tần Lễ Tinh, cô có thể cảm nhận được yết hầu Tần Lễ Tinh không ngừng chuyển động.

Cô nói: "Tần Lễ Tinh, sao anh lại kích động thế?"

Ánh mắt Tần Lễ Tinh hơi tối lại, anh đột ngột ngồi dậy trên giường, Ngu Mãn vì động tác của anh mà không khống chế được ngã ra sau, nhưng Tần Lễ Tinh hành động nhanh hơn, ôm chặt eo cô vào lòng.

Cuối cùng Ngu Mãn vẫn ngồi vững trên người anh, thân thể áp sát thân thể, dường như cô có thể cảm nhận được sự thay đổi của Tần Lễ Tinh.

Lúc này cô mới cảm thấy có chút quá trớn, Tần Lễ Tinh nhận thấy cô hơi lúng túng, mỉm cười ôm cô vào lòng, cầm gác lên hông vai cô khẽ nói: "Bây giờ mới biết hối hận à?"

Anh ôm cô nói: "Ở nhà không có đồ, cho dù em và anh có muốn, cũng không được."

Ngũ Mẫn vỗ vai anh một cái: "Tần Lễ Tinh!"

Tần Lễ Tinh lại cười một tiếng: "Nhưng mà, vẫn còn một cách."

Ngũ Mẫn không muốn nghe cái cách đó, muốn đứng dậy khỏi lòng anh, lại cảm thấy Tần Lễ Tinh ôm cô di chuyển.

Cô giật mình, hai chân vòng chặt lấy eo anh: "Anh làm gì vậy?"

Tần Lễ Tinh không nói gì, một tay đỡ cô, một tay ôm eo cô, giống như ôm gấu túi, ôm Ngũ Mẫn đi về phía phòng để đồ.

Anh đi đến tủ đựng cà vạt, kéo ra, đèn nhỏ bên trong tự động bật sáng.

"Mẫn Mẫn, chọn một cái đi."

Ngũ Mẫn quay đầu nhìn, cô khó hiểu: "Anh làm gì vậy?"

Tần Lễ Tinh lại nhất quyết bắt cô chọn một cái, cô tùy tiện chỉ vào một chiếc cà vạt màu xanh đen, Tần Lễ Tinh đưa tay lấy chiếc cà vạt đó ra, anh nhìn nhìn: "Chọn được đấy, anh thích nhất chiếc cà vạt này."

Anh cầm cà vạt rồi lại ôm Ngũ Mẫn đi về, Ngũ Mẫn khó hiểu hỏi: "Anh đeo cà vạt làm gì vào lúc nửa đêm thế này?"

Tần Lễ Tinh nói: "Không phải anh đeo."

Ngũ Mẫn có một dự cảm chẳng lành, cô muốn xuống khỏi người Tần Lễ Tinh, kết quả là Tần Lễ Tinh ôm rất chặt.

Hai người cùng ngã xuống giường, Ngũ Mẫn hơi chống người dậy, lại cúi đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang bị mình đè bên dưới, vội vàng nói: "Ngủ thôi."

Cô nhanh nhẹn bò dậy định sang bên kia giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng mắt cá chân lại bị người ta nắm lấy.

Ngu Mẫn khựng lại, sau đó cảm thấy lực ở mắt cá chân buông lỏng, cô quay đầu lại nhìn, bắt gặp ánh mắt của Tần Lễ Tinh.

Trong mắt Tần Lễ Tinh mang theo d*ch vọng, anh cắn nhẹ vào tai Ngu Mẫn: "Đừng sợ, chỉ làm chút chuyện khiến chúng ta đều "kích động" thôi."

Chiếc cà vạt màu xanh đen che trên mắt Ngu Mẫn, chút ánh sáng mờ mờ trong phòng bị chiếc cà vạt ngăn cách hoàn toàn.

Cô cảm thấy mình bị đặt nằm thẳng ra, nụ hôn của Tần Lễ Tinh lại phủ xuống.

Mất đi thị giác, các giác quan khác của Ngu Mẫn bị phóng đại vô hạn, cô nghe thấy tiếng nước giữa hai hàm răng, cảm nhận được dấu vết ngón tay của Tần Lễ Tinh.

Oxy của cô dần cạn kiệt, đến giây phút cuối cùng, người kia mới chịu buông ra.

Giọng nói của Tần Lễ Tinh không giống như ngày thường, lúc này ngược lại khàn đến lạ.

Anh nói: "Cảm nhận cho kỹ."

Anh nói: "Có thể anh cũng làm không tốt."

Anh muốn... làm gì?

Ngu Mẫn cảm thấy nụ hôn của anh rơi trên người cô qua lớp áo ngủ, đi xuống một đường, cuối cùng, đầu ngón tay ấm áp vén tà áo lên.

...

...

"Đoàng!"

Bên ngoài đột nhiên pháo hoa nổ rộ, chiếu sáng cả màn đêm, cũng chiếu sáng thêm một chút căn phòng vốn tối mờ.

Mu bàn chân Ngu Mãn căng thẳng, mũi cũng nhanh chóng hít thở.

Cô cảm thấy có người đến gần, sau đó chiếc cà vạt trên mắt được cởi ra.

Cô còn chưa kịp mở mắt ra đã nghe thấy Tần Lễ Tinh nói bên tai.

"Mãn Mãn, chúc mừng năm mới."

Chương 35

DTV-EBOOK

Tần Lễ Tinh đi đánh răng rồi quay lại, anh bế Ngu Mẫn lên nói: "Đi tắm nhé?"

Ngu Mẫn gật đầu, cô đang định đẩy Tần Lễ Tinh ra để tự mình xuống giường, nhưng vẫn bị Tần Lễ Tinh ôm chặt, cô nhận ra điều gì đó, có chút ngượng ngùng hỏi: "Có cần..."

"Không cần." Tần Lễ Tinh chưa đợi cô nói xong đã từ chối: "Anh ra ngoài phòng tắm ch ung, em vào phòng tắm đi."

"Vậy thì anh buông em ra." Ngu Mẫn vẫn còn hơi ngượng, Tần Lễ Tinh ôm quá chặt, có vài thứ cô muốn lờ đi cũng khó.

Hơn nữa lúc này đèn ngủ trong phòng đã bật, phòng ngủ sáng sủa lên, cô có thể nhìn rõ mọi thứ, kể cả Tần Lễ Tinh.

Ánh mắt Ngu Mẫn vô thức nhìn anh, cổ và xương quai xanh của anh vẫn còn ửng hồng, nhưng trông có vẻ đỡ hơn lúc này rất nhiều.

Ngu Mẫn vùi mặt vào cổ anh, hỏi: "Sao anh vẫn còn đỏ thế?"

Tần Lễ Tinh đỡ cô dậy, vừa đi vừa thản nhiên nói: "Không cho phép người ta đỏ mặt xấu hổ à?"

Xấu hổ?

Những chuyện anh vừa làm lúc này thì có vẻ không giống xấu hổ lắm.

Tần Lễ Tinh đặt cô lên dép đi trong nhà tắm, lúc này Ngu Mẫn mới cúi đầu xỏ dép vào, nhưng người bên cạnh không hề nhúc nhích.

Cô lại ngẩng đầu nhìn đối phương, Tần Lễ Tinh liền tự đề cử mình: "Thật ra kỹ thuật tắm rửa của anh cũng được, nếu em đồng ý, anh có thể tắm miễn phí cho em."

Lần này đến lượt Ngu Mãn đỏ mặt, cô đẩy Tần Lễ Tinh ra khỏi phòng tắm, trước vẻ mặt thất vọng của đối phương, cô vô cảm đóng cửa lại.

Lúc Ngu Mãn tắm xong quay lại, Tần Lễ Tinh vẫn chưa về.

Cô nằm trên giường, sau khi tắm rửa xong, đầu óc đã hoàn toàn thả lỏng không còn căng thẳng như lúc nãy, cô mím môi, lật người đối diện với vị trí của Tần Lễ Tinh, trống không.

Ngu Mãn thở dài, lại lật người đối diện với cửa sổ, vùi mặt vào chăn, muốn bản thân chìm vào giấc ngủ trước khi Tần Lễ Tinh quay lại, tránh cho việc lát nữa lại bắt đầu ngại ngùng. Nhưng không lâu sau lại ngẩng đầu lên khỏi chăn, lấy thứ mình sờ thấy từ dưới thân ra.

Cô sờ thấy chiếc cà vạt màu xanh đen đỏ, chiếc cà vạt bị ép trong lớp chăn ấm áp, bây giờ trên đó vẫn còn hơi ấm.

Vừa rồi vì nó mà mọi thứ đều bị phóng đại.

Tần Lễ Tinh còn nói chiếc cà vạt này rất hợp với cô.

Ngu Mãn nắm lấy chiếc cà vạt, trên mặt lại hiện lên một chút đỏ ửng, cuối cùng vẫn để cà vạt lại lên tủ đầu giường.

Không biết đã qua bao lâu, cuối cùng Tần Lễ Tinh đi tắm ở phòng tắm chung bên ngoài cũng quay lại, vừa nhìn đã thấy Ngu Mãn đang ngủ ở mép giường, quay lưng về phía anh.

Anh nhếch môi, đi tới nằm xuống, vươn cánh tay dài ra, trong phòng lại tối đi.

Lúc này khi Ngu Mãn nằm xuống đã kéo rèm cửa sổ lại một nửa, ánh sáng chiếu trên giường bị che kín mít, nhưng bên kia vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Tần Lễ Tinh tiến lại gần, cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô, kéo cô vào lòng mình.

"Tần Lễ Tinh, ngủ đi." Ngu Mãn không quay đầu lại, chỉ vỗ vỗ cánh tay Tần Lễ Tinh, ra hiệu anh đừng làm loạn.

"Bây giờ chính là muốn ngủ." Tần Lễ Tinh hơi ngẩng đầu lên áp mặt vào má Ngu Mãn.

"Nặng." Ngu Mãn cảm thấy mặt mình sắp bị đè biến dạng.

Sao Tần Lễ Tinh lại giống như một chú cún cưng cỡ bự vậy, rất thích dính lấy cô theo đủ mọi cách.

"Vậy thì em hôn anh một cái, anh sẽ ngoan ngoãn ngủ." Tần Lễ Tinh không chịu buông tha: "Nhanh lên nào."

Ngu Mãn bị làm phiền đến mức không còn cách nào khác, đành phải hơi nghiêng mặt, nhưng cô còn chưa kịp bắt được môi Tần Lễ Tinh thì môi cô đã bị Tần Lễ Tinh hôn trúng một cách chính xác.

"Anh..."

Giữa môi lưỡi, Ngu Mãn thốt ra một chữ.

Tần Lễ Tinh luyến tiếc buông ra, lúc này anh đã ngoan ngoãn, áp trán vào gáy Ngu Mãn, nằm trên gối của cô, ôm cô từ phía trên, chân dưới chần cũng quấn lấy chân Ngu Mãn.

Anh nói: "Tối nay chân em không lạnh nữa rồi."

Ngu Mãn ừ một tiếng: "Vừa tắm xong đã lên giường, chắc chắn là ấm rồi."

Tần Lễ Tinh hôn lên lưng cô: "Vậy thì sau này trước khi ngủ ngâm chân thêm nhé."

Anh nói xong lại bổ sung một câu: "Anh ủ ấm cho em cũng được."

"Rốt cuộc anh có ngủ hay không?" Ngu Mãn muốn gỡ tay anh ra, nhưng Tần Lễ Tinh ôm rất chặt, không khiến cô cảm thấy khó chịu, cũng không để cô dễ dàng thoát ra.

"Ngủ." Tần Lễ Tinh nói: "Bây giờ anh đang ngủ rồi, em có thể coi như bây giờ anh đang mộng du."

Ai mộng du mà còn ôm người ta chặt như vậy, ngay cả nói chuyện cũng không cãi lại được.

Hôm nay anh quyết tâm ngủ như vậy, Ngu Mãn cứ mặc kệ anh, hơn nữa bây giờ cô thật sự cũng buồn ngủ.

Tần Lễ Tinh vẫn luôn rất hưng phấn, cảm nhận được người trong lòng dần dần thả lỏng, anh lại hôn lên lưng cô qua lớp áo ngủ, sau đó hơi thẳng người lên, điều chỉnh tư thế, để Ngu Mãn hoàn toàn nằm gọn trong lòng mình.

Anh cọ cằm vào tóc cô: "Ngủ ngon Mãn Mãn."

Một đêm ngon giấc.

Tần Lễ Tinh cũng hiếm khi dậy sớm, gần như Ngu Mãn vừa tỉnh, anh cũng tỉnh.

Anh mơ màng ôm Ngu Mãn nói: "Ngủ thêm chút nữa đi."

Ngu Mãn nói: "Mùng một Tết rồi, đừng ngủ nướng nữa."

Tần Lễ Tinh cự quạ người, vẫn không có phản ứng.

Ngu Mẫn quay lưng về phía anh, cả đêm qua cô cứ như dán vào một cái lò sưởi lớn, lần đầu tiên vào mùa đông bị nóng tỉnh mấy lần, mỗi lần Tần Lễ Tinh đều lẩm bẩm hai câu rồi buông lỏng cô ra, chưa để cô kịp ngủ lại thì anh cứ như gấn nam châm với cô vậy, lại dính vào.

Ngu Mẫn nói: "Em muốn dậy rồi, anh không dậy thì để em dậy."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới miễn cưỡng nói: "Mấy giờ rồi?"

"Bảy giờ rưỡi." Ngu Mẫn nói: "Chắc bà nội với anh Nho Nguyệt dậy rồi."

"Sớm vậy." Tuy Tần Lễ Tinh bất đắc dĩ nhưng vẫn buông Ngu Mẫn ra.

Ngu Mẫn đang đánh răng trong phòng tắm, không lâu sau, Tần Lễ Tinh cũng dụi mắt ngái ngủ đi vào.

Ngu Mẫn giúp anh lấy kem đánh răng, đưa bàn chải đánh răng cho anh, cô lại rửa mặt, thoa kem dưỡng da, đang định đóng nắp lại thì Tần Lễ Tinh bên cạnh cũng áp mặt vào, anh nói: "Anh cũng thoa với."

Ngu Mẫn đang định đưa đồ trong tay cho anh thì thấy anh cúi người xuống, dùng má cọ vào má cô.

Ngu Mẫn cạ lời: "Anh có biết anh làm vậy rất giống chó không?"

Tần Lễ Tinh nói: "Không biết, là em nghĩ nhiều rồi."

Tần Lễ Tinh lại cọ cọ: "Chó có thể đẹp trai bằng anh?"

Ngu Mẫn đưa tay véo má anh: "Tự lấy mà bôi."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, nhìn xem Ngu Mãn dùng loại nào, đợi cô đặt xuống, anh cũng cầm lên thoa thoa, sau khi hai người cùng mùi hương, anh mới rời khỏi phòng tắm.

Hai người lễ mễ xuống lầu, Trình Mỹ Trân và Tần Nho Nguyệt đang nấu bánh trôi trong bếp, Ngu Mãn đi tới hỏi: "Có cần cháu làm gì không ạ?"

Trình Mỹ Trân quay đầu lại, thấy Tần Lễ Tinh đi theo sau Ngu Mãn, hai người biểu hiện cũng giống như ngày thường, nhưng Trình Mỹ Trân nhìn thấy cháu trai mình cứ dán mắt vào Ngu Mãn, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

Xem ra là đã làm lành.

Trình Mỹ Trân nói: "Vậy thì lấy bát đũa ra ngoài đi, bánh trôi sắp xong rồi."

Tần Lễ Tinh giành nói: "Để cháu làm cho."

Hai ngày nay ở nhà, Tần Lễ Tinh cũng siêng năng hơn nhiều.

Tần Nho Nguyệt liếc anh một cái, nhận xét: "Chó tha bát."

Đáp lại là một cái liếc mắt của Tần Lễ Tinh: "Em là chó, vậy anh là gì? Không phải cũng là chó sao."

"Thôi nào." Trình Mỹ Trân cười nói: "Đều lớn cả rồi còn cãi nhau."

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn Ngu Mãn, phát hiện cô cũng đang mím môi cười, sau khi chạm mắt, anh trừng mắt nhìn Ngu Mãn, nhưng ánh mắt này không hề có sát thương, ngược lại khiến nụ cười của Ngu Mãn càng thêm sâu.

Ăn cơm xong, Trình Mỹ Trân và Tần Nho Nguyệt lại ra ngoài đi chúc Tết hàng xóm, họ hàng nhà họ Tần phải đến ngày kia

mới lục tục đến chúc Tết, đợi họ hàng bên nhà họ Tần chúc Tết xong, người giúp việc cũng sẽ hết nghỉ lễ quay lại.

Họ sẽ lên đường đến Cẩm Thành thắp hương cho ông bà ngoại, rồi đi thăm các dì và cậu.

Ngu Mẫn nghe Tần Lễ Tinh sắp xếp, cô nói: "Tết nhất nhà anh cũng náo nhiệt thật đấy."

"Ừ." Tần Lễ Tinh nghịch ngón tay Ngu Mẫn: "Nhưng ở Cẩm Thành cũng chỉ ở một hai ngày thôi, năm nay cũng dẫn em đi náo nhiệt một chút, em đã từng đến Cẩm Thành chưa?"

Ngu Mẫn lắc đầu: "Chưa."

"Vậy thì lúc đó chúng ta chúc Tết xong thì tạm thời không về đây, anh dẫn em đi Cẩm Thành chơi cho đã."

"Còn phải đi học." Ngu Mẫn cười nói: "Tuy thời khóa biểu vẫn chưa có, nhưng trước Tết giáo viên có nói là có thể sẽ học sớm."

Ngu Mẫn không nhịn được thở dài: "Xem ra chỉ có thể để sau này thôi."

Tần Lễ Tinh nói: "Không sao."

Dù sao thời gian còn nhiều.

*

Ngu Mẫn trải qua cái Tết đầu tiên náo nhiệt và trọn vẹn trong đời, tuy chưa tổ chức đám cưới, nhưng Tần Nho Nguyệt đã sớm thông báo khắp nơi, nên khi gặp cô, họ hàng nhà họ Tần cũng không quá bất ngờ, ngược lại còn đưa phong bao lì xì liên tục, nhận đến cuối cùng Ngu Mẫn cũng thấy ngại, Tần Lễ Tinh mới mỉm cười giúp cô giải vây.

Đến tối lại nói cô mặt mỏng, chọc Ngu Mãn giận rồi lại dỗ dành cô.

Mùng năm Tết, người giúp việc trong nhà cũng lần lượt trở lại, Tần Nho Nguyệt bắt đầu đi làm từ mùng chín, nên họ đặt vé máy bay đi Cẩm Thành vào sáng mùng sáu, chiều mùng tám quay lại nghỉ ngơi một chút, mọi thứ lại trở về quỹ đạo.

Buổi tối, Ngu Mãn nhìn Tần Lễ Tinh sắp xếp quần áo để hai ngày nữa đi Cẩm Thành, điện thoại bên cạnh đột nhiên vang lên, Ngu Mãn cầm lên nhìn, sau đó liền bất động.

"Cẩm Thành lạnh hơn Sương Thành một chút, mang thêm một chiếc áo len nữa nhé?"

Không nhận được câu trả lời, anh từ phòng để đồ đi ra, thấy Ngu Mãn đang cúi đầu nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Anh khó hiểu hỏi: "Sao vậy?"

Ngu Mãn ngẩng đầu nhìn anh, thở dài một hơi, mới nói: "Em không đi Cẩm Thành nữa."

Giọng cô có chút ghen ngào: "Cô giáo mất rồi."

Bước chân Tần Lễ Tinh cũng khựng lại, sau đó đi tới ngồi bên cạnh cô, ánh mắt cũng nhìn vào màn hình điện thoại của cô.

Tề Dục còn nói Tề Việt có để lại đồ cho cô, đợi hai ngày nữa cô ấy về Sương Thành sẽ đưa cho cô.

Tần Lễ Tinh ôm cô vào lòng, an ủi rồi hỏi: "Em muốn về thăm cô sao?"

Khoảnh khắc nhìn thấy tin nhắn đó, lòng Ngu Mãn rối bời, thật ra vào đêm giao thừa, Tề Dục nói như vậy, cô đã chuẩn bị

tâm lý rồi, nhưng khi tin tức này thật sự đến, cô vẫn cảm thấy đau lòng.

Trong những năm tháng trước đây, cô giáo là người đầu tiên đối xử tốt với cô, mà không cần cô phải trả ơn.

"Ừ." Ngu Mãn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô trả lời tin nhắn của Tế Dục, nói mình muốn đi viếng.

Lần này Tế Dục không ngăn cản, chỉ nói mình phải ở quê một thời gian để xử lý một số việc, cô có thể đến bất cứ lúc nào.

Nhưng Ngu Mãn chỉ muốn quay về càng sớm càng tốt, cô mở ứng dụng mua vé, lúc mua vé, cô dừng lại một chút, sau đó quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh không nói gì, chỉ ôm lấy vai cô.

Ngu Mãn mím môi, hỏi: "Anh có muốn đi cùng em không?"

Chương 36

DTV-EBOOK

Nơi mà Ngu Mãn từng sống cách Sương Thành khá xa, phải đi qua vài thành phố khác. Sau khi xuống máy bay, họ lại vội vã bắt xe buýt, rồi lại phải chuyển sang một chuyến xe buýt khác để đến vùng nông thôn.

Vì phải gấp rút di chuyển nên khi đến nơi, sắc mặt cả hai đều không được tốt, đặc biệt là Tần Lễ Tinh. Anh mệt mỏi dựa vào vai Ngu Mãn, từ khi sinh ra đến giờ, anh chưa từng đi loại xe xóc như vậy.

Xe cứ rung lắc khiến anh cảm thấy dạ dày mình như đang đảo lộn.

Bánh xe nghiêng qua những ổ gà trên đường. Ban ngày hôm nay trời vừa mưa, mặt đường trơn trượt, đất bùn nhão nhoẹt.

Ngu Mãn vòng tay qua vai Tần Lễ Tinh, nhỏ giọng hỏi: "Anh có muốn uống nước không?"

Tần Lễ Tinh khó chịu đáp: "Không cần."

Lúc này anh chỉ muốn nhanh chóng đặt chân xuống đất.

Ngu Mãn đưa tay sờ lên mặt anh. Cô đã quen với việc này rồi, thật sự không ngờ Tần Lễ Tinh lại khó chịu đến vậy. Biết thế này đã không để anh đi cùng.

"Anh không hối hận vì đã đến đây." Tần Lễ Tinh đột nhiên lên tiếng, anh ngẩng đầu lên một chút, trán cọ vào cổ Ngu Mãn: "Em đừng nghĩ lung tung, anh nghĩ một lát là ổn thôi."

Ngu Mãn lại sờ lên mặt anh, không biết là do lạnh hay do khó chịu mà mặt anh chẳng có chút hơi ấm nào.

Bỗng nhiên cô cảm thấy vai mình bị người phía sau chọc vào. Ngu Mẫn quay đầu lại, trước mắt là một quả quýt. Cô bé không nói gì, chỉ đưa quả quýt cho cô.

Ngu Mẫn ngăn người ra một lúc rồi nhận lấy quả quýt: "Cảm ơn, để chị trả tiền cho em."

Cô vừa nói vừa lấy tiền từ trong túi ra định đưa cho cô bé thì xe dừng lại. Cô bé phía sau đứng dậy, không lấy tiền của Ngu Mẫn mà xách túi quýt xuống xe.

Ngu Mẫn nhìn qua cửa sổ thấy cô bé đi vào con đường nhỏ. Xe lại bắt đầu lắc lư, Tần Lễ Tinh ôm cô chặt hơn.

Ngu Mẫn thu lại tâm trí, bóc vỏ quýt rồi đưa một múi cho Tần Lễ Tinh: "Ăn chút quýt cho đỡ buồn nôn."

Quýt có mùi thơm đặc trưng, lúc cô bóc vỏ, Tần Lễ Tinh ngửi thấy mùi đó cũng thấy dễ chịu hơn một chút. Ngu Mẫn đút cho anh một múi quýt, Tần Lễ Tinh mới nói: "Khá hơn nhiều rồi."

Ngu Mẫn nói: "Lúc về chúng ta sẽ không đi xe này nữa."

Thực ra còn một phương tiện di chuyển khác là xe máy, nhưng trời tối lại lạnh, đi xe máy không an toàn nên Ngu Mẫn mới không chọn.

Chẳng mấy chốc, xe dừng lại, họ cũng đến trạm.

Ngu Mẫn nói: "Xuống xe."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới ngồi thẳng dậy, anh lắc lắc đầu rồi theo Ngu Mẫn xuống xe. Hành lý của họ để ở khoang dưới, Ngu Mẫn thành thạo kéo khoang hành lý ra, lấy chiếc vali của họ.

Trời đã tối hẳn, trong làng vẫn có một số đèn đường nên không đến nỗi tối om.

Cô quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh, hỏi: "Anh đỡ hơn chưa?"

Tần Lễ Tinh gật đầu: "Khá hơn nhiều rồi."

Mặc dù đầu óc vẫn còn hơi choáng váng, nhưng so với việc ngồi trên xe rung lắc thì tốt hơn nhiều.

Anh hỏi: "Mỗi lần ra ngoài, em đều phải đi như vậy sao?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Ừ."

Rốt cuộc anh đã hiểu tại sao Ngu Mẫn lại nói việc đi ra khỏi đây một chuyến không dễ dàng, cũng hiểu tại sao nơi xa nhất mà Ngu Mẫn từng đến là Sương Thành.

Quả thực là không dễ dàng.

Trước khi khởi hành, Ngu Mẫn đã nói với Tề Dục tối nay họ sẽ đến. Vừa xuống xe, điện thoại của cô đã reo.

Tề Dục gọi đến hỏi họ đã đến đâu rồi.

Ngu Mẫn nói vừa xuống xe, sắp vào làng thì Tề Dục mới nói sẽ ra đón họ.

Ngu Mẫn từ chối, không cần thiết phải để Tề Dục ra khỏi nhà trong thời tiết lạnh như thế này.

Tuy con đường lớn bên ngoài vẫn còn lầy lội, nhưng đường trong làng thì tốt hơn nhiều, không biết đã được sửa chữa khi nào mà bánh xe vali lăn trên đó cũng không mất nhiều sức.

Tuy Tần Lễ Tinh không được khỏe nhưng vẫn đưa tay ra kéo vali, vô tình chạm vào tay Ngu Mẫn.

Ngu Mẫn nói: "Không nặng đâu, để em kéo là được rồi."

Họ đến đây để thắp hương, chỉ mang theo một số đồ dùng vệ sinh cá nhân và một bộ quần áo để thay, nhìn vali to vậy chứ thực ra không nặng lắm.

Ngu Mẫn nói: "Tối nay chúng ta ở nhà cô, ngày mai sau khi thắp hương xong, chúng ta sẽ đến thành phố, nghỉ ngơi một đêm rồi về."

Tần Lễ Tinh để mặc cho Ngu Mẫn nắm tay mình đi về phía trước, nghe Ngu Mẫn nói vậy liền hỏi: "Đã về đến đây rồi, em không ở lại thêm vài ngày sao?"

Đây là nơi Ngu Mẫn từng sống, theo lý mà nói, đã về đến đây rồi thì nên ở lại thêm vài ngày mới phải.

Ngu Mẫn chỉ nói: "Không cần đâu."

Gió lạnh thổi qua khiến Tần Lễ Tinh dễ chịu hơn một chút. Anh đưa mắt quan sát xung quanh dưới ánh đèn đường nhưng vì sương mù dày đặc nên không nhìn rõ được gì.

Vì có người đi lại nên thi thoảng lại có tiếng chó sủa, nghe vào ban đêm có chút khó chịu.

Tần Lễ Tinh nắm chặt tay Ngu Mẫn, đi bộ khoảng mười phút thì cuối cùng cũng đến nơi.

Tề Dục đã bật đèn hiên từ sớm, chờ họ đến.

"Chị Tiểu Dục." Ngu Mẫn tiến lên chào.

Tề Dục gật đầu, ánh mắt cô ấy lại hướng về phía Tần Lễ Tinh: "Anh Tần."

Tần Lễ Tinh gật đầu, cũng gọi giống như Ngu Mẫn: "Chị Tiểu Dục."

Tề Dục ngăn người ra một lúc rồi mời họ vào nhà.

Trong nhà bày biện đơn giản với bàn ghế, trên chiếc bàn cao đặt đồ cúng và hai bức di ảnh, một nam một nữ, người phụ nữ chính là Tề Việt.

Tề Dục nói: "Tôi đã dọn dẹp sơ qua, chúng tôi cũng đã lâu không về đây, có thể có chỗ tiếp đón không chu đáo, mong anh Tàn đừng để ý."

Tàn Lễ Tinh lắc đầu: "Không sao đâu."

Tề Dục nói xong, đi vào bếp, cô ấy đi nấu cơm tối cho hai người họ.

Ngu Mẫn xách vali, dẫn Tàn Lễ Tinh vào một căn phòng.

Chăn ga gối đệm đã được trải sẵn, đây là phòng của Tề Dục trước kia, Ngu Mẫn cũng từng ở nhờ một thời gian ngắn nên cô vẫn còn nhớ rõ cách bài trí trong phòng.

Nhưng Tàn Lễ Tinh lại rất tò mò về mọi thứ, lúc này anh đã hoàn toàn khỏe lại, anh đi đến bức tường ảnh xem, bỗng nhiên một bóng dáng nhỏ bé thu hút sự chú ý của anh.

Đó là Ngu Mẫn, cô mặc đồng phục, đang đứng chụp ảnh ở cổng trường.

Anh hỏi: "Ngu Mẫn, bức ảnh này chụp khi nào vậy?"

Ngu Mẫn đang lấy đồ từ trong vali ra, nghe vậy liền liếc nhìn: "Hình như là năm lớp mười, lúc đó chị Tiểu Dục thi đậu đại học, cô cố ý mượn máy ảnh đến chụp."

Lúc đó cô cũng ở đây nên cô giáo cũng chụp cho cô một tấm, đây có thể coi là một trong số ít những bức ảnh thời thơ ấu của Ngu Mẫn.

Nhiều năm trôi qua, cô đã sớm quên mất chuyện này, không ngờ cô giáo lại rửa ảnh ra.

Lớp mười sao?

Tần Lễ Tinh ngẩn người, anh nhìn Ngu Mãn trong ảnh, nhỏ nhắn gầy gò, nói là học sinh lớp bảy chắc cũng có người tin.

Anh cố gắng nhớ lại những bạn nữ cùng lớp hồi cấp ba của mình, cũng có người nhỏ nhắn, nhưng không ai gầy đến mức như Ngu Mãn, trông như bị suy dinh dưỡng vậy.

Anh đặt khung ảnh xuống, quay đầu nhìn Ngu Mãn vẫn đang bận rộn, thực ra bây giờ cô cũng rất gầy, mỗi lần ôm cô, anh đều cảm thấy Ngu Mãn còn nhẹ hơn cả lông hồng.

Anh hỏi: "Em luôn gầy như vậy sao?"

Hình như Ngu Mãn khựng lại một chút rồi đáp: "Ừ, do cơ địa."

Cô thu dọn xong đồ đạc của hai người: "Để em dẫn anh đi xem phòng tắm và nhà vệ sinh, anh tự nhớ nhé."

Tần Lễ Tinh lại theo cô ra ngoài, nhà vệ sinh ở bên ngoài, phải đi dọc theo hành lang rồi rẽ trái.

Sau khi hướng dẫn anh cách sử dụng bình nóng lạnh, Ngu Mãn dẫn anh đi ăn cơm.

Tề Dục nấu bánh trôi, cô ấy nói: "Sáng mai chị sẽ ra chợ mua ít thức ăn, tối nay cứ ăn tạm vậy nhé."

Ngu Mãn nói: "Không sao đâu, bọn em đi đường cả ngày cũng không có khẩu vị lắm."

Đây là lời nói thật, đặc biệt là Tần Lễ Tinh, anh không có khẩu vị lại còn buồn ngủ. Sau khi ăn bát bánh trôi nóng hổi, tinh thần có vẻ tỉnh táo hơn một chút, Ngu Mãn liền bảo anh đi tắm trước.

Tần Lễ Tinh rất biết ý, biết hai người họ có chuyện muốn nói nên không làm phiền.

Đợi Tần Lễ Tinh đi rồi, Tề Dục mới nói: "Chị không ngờ cậu ấy cũng đến."

Ngu Mẫn chỉ mỉm cười: "Cô giáo mất khi nào vậy?"

"Chiều mừng ba Tết." Hốc mắt Tề Dục đỏ hoe, cô ấy dùng thìa khuấy bát bánh trôi còn đang dở: "Mẹ chị không thích những chuyện ruộm rà, giống như bố chị, chỉ báo cho một vài người thân đến, mừng năm đã lên núi rồi."

Ở nông thôn thường là địa táng, rất ít khi hỏa táng.

Ngu Mẫn cụp mắt xuống: "Chị Tiểu Dục, nén bi thương."

"Trước khi mất, mẹ chị còn dặn dò không được báo cho em biết, sợ em lại lặn lội đường xa về đây." Tề Dục nói: "Từ khi thi đỗ đại học ra ngoài, em chưa từng quay lại đây đúng không?"

Ngu Mẫn ừ một tiếng. Tuy nhiên, cô và cô Tề vẫn thường xuyên liên lạc, gọi điện thoại, video,... Cô cũng từng nói sẽ dành tiền xe về thăm cô giáo, nhưng cô Tề biết được đều ngăn cản.

Lúc đó cô giáo nói gì nhỉ?

Cô giáo nói rằng vì cô đã đến Sương Thành rồi thì hãy cố gắng lập nghiệp ở đó, bắt đầu cuộc sống mới, đừng lo lắng cho bà, bà vẫn ổn.

Bản thân Ngu Mẫn cũng không thích nơi này nên đã nghe lời bà, chưa từng quay lại đây lần nào.

Tề Dục nói: "Thực ra mẹ chị biết em vẫn luôn không quay lại, bà cũng rất vui, bà cũng không muốn em về đây."

Nơi này không có gì đáng để lưu luyến, những năm qua Tề Dục cũng dành dụm được kha khá tiền, cô ấy cũng từng hỏi mẹ xem có nên di chuyển mộ bố ra ngoài không, nhưng đều bị từ chối.

Dù sao thì nơi này cũng là gốc rễ của họ.

Tề Dục đứng dậy, cô ấy quay về phòng của Tề Việt, một lúc sau đi ra, trên tay cầm một cuốn sổ tiết kiệm, bên trong kẹp một tờ giấy nhỏ. Cô ấy đặt cuốn sổ tiết kiệm trước mặt Ngu Mẫn: "Số tiền những năm qua em gửi cho mẹ chị, bà đều đã tiết kiệm giúp em."

"Dạy xong khóa này, mẹ chị định nghỉ hưu rồi đến Sương Thành sống cùng chị, cũng định đến đó rồi mới đưa cuốn sổ này cho em, để dù em mua nhà hay mua xe cũng có một khoản tiền dự phòng, nhưng không ngờ, kế hoạch không theo kịp sự thay đổi."

Cuối cùng cuốn sổ tiết kiệm này vẫn không thể tự tay trao cho Ngu Mẫn, Tề Dục rút một tờ khăn giấy lau nước mắt trên mặt: "Đây là điều mà mẹ chị luôn nhắc đến trước khi qua đời, ngày mai khi đến thăm mẹ, em hãy nói với bà ấy một tiếng, để bà khỏi phải chạy vào giấc mơ của chị mà lỗi nhải nữa."

Ngu Mẫn hít một hơi thật sâu, cô mở cuốn sổ tiết kiệm ra, ngày gửi tiền đầu tiên là vào ngày hôm sau khi Ngu Mẫn gửi tiền cho bà.

Cô vẫn còn nhớ, đó là lần cô nhận được học bổng, lại đi làm thêm kiếm được kha khá tiền, đúng dịp sinh nhật của Tề Việt nên cô đã gửi cho bà một nghìn tệ.

Một nghìn tệ lúc đó đối với Ngu Mẫn mà nói cũng không phải là một số tiền nhỏ, vì vậy sau khi biết chuyện, Tề Việt đã mừng cô một trận.

Nhưng cuối cùng bà vẫn nhận, những năm sau đó, vào mỗi dịp sinh nhật, Ngu Mãn đều gửi cho bà một khoản tiền.

Khoản tiền gần đây nhất là khi Ngu Mãn được nhà họ Ngu nhận lại, cô cũng đã gửi cho Tề Việt một khoản tiền, đây là khoản tiền lớn nhất và cũng được gửi vào ngày hôm sau.

Cuối cùng, nước mắt cũng rơi xuống, Tề Dục hít một hơi thật sâu, cô ấy rút giấy lau nước mắt cho Ngu Mãn: "Trước khi qua đời, lời nói của mẹ chị không còn mạch lạc, nói một câu trước một câu sau, ghép lại đại khái là bà ấy không muốn em quay lại đây. Vì vậy, bà ấy không muốn gặp em, chính là sợ sau khi gặp em, em sẽ lại quay về đây."

"Sao em có thể không quay lại chứ." Ngu Mãn nghẹn ngào nói.

Tề Dục xoa đầu cô: "Phải, vì vậy chị đã giấu bà ấy mà báo cho em biết, chỉ cần tâm đã rời khỏi đây, quay lại một lần cũng không sao."

Đêm khuya, Ngu Mãn nhẹ nhàng quay về phòng, Tần Lễ Tinh đã nằm trên giường, có vẻ như đã ngủ.

Sau một ngày dài mệt mỏi, anh cũng đã buồn ngủ từ lâu.

Ngu Mãn vén chăn lên một chút rồi nằm vào, vừa nằm xuống đã bị Tần Lễ Tinh đang ngủ ở bên trong vòng tay ôm eo kéo vào lòng.

Ở nông thôn không giống như ở thành phố, không có hệ thống sưởi, chỉ có thể dựa vào hơi ấm của nhau.

Tần Lễ Tinh ôm Ngu Mãn, lẩm bẩm: "Em dựa vào anh một chút."

Ngu Mãn nằm vào chỗ anh đã nằm ấm, hỏi: "Anh đỡ hơn chưa?"

Tần Lễ Tinh nói: "Đỡ lâu rồi, em xem thường anh quá rồi đấy."

Ngu Mẫn véo cánh tay anh: "Ngủ đi."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng, cứ như vậy ôm cô, hai người không còn cảm thấy lạnh nữa.

Chẳng mấy chốc, cô đã nghe thấy tiếng thở đều đều bên tai, cô cong môi cười, xem ra hôm nay đúng là đã hành hạ anh đủ rồi.

Cô cẩn thận xoay người, nằm đối diện với Tần Lễ Tinh, cuối cùng sờ lên mặt anh, áp trán vào cổ anh: "Chúc ngủ ngon."

Sáng hôm sau.

Khi Tần Lễ Tinh tỉnh dậy thì Ngu Mẫn đã không còn trong phòng, anh mở điện thoại ra xem, thấy Ngu Mẫn đã nhắn tin cho anh lúc hơn bảy giờ, cô và Tề Dục đã ra ngoài, nếu anh tỉnh dậy thì có thể ăn tạm chút bánh mì, khi về cô sẽ mua đồ ăn cho anh.

Tần Lễ Tinh nhìn đồng hồ, tám giờ rưỡi.

Bây giờ đối với anh mà nói vẫn còn rất sớm, nhưng ở nông thôn, thời điểm này đã rất nhộn nhịp. Tần Lễ Tinh bị những âm thanh hỗn tạp làm cho hơi đau đầu, cơn buồn ngủ đã tan biến từ lâu, anh bèn mặc quần áo, sau khi rửa mặt xong mới mở mắt ra nhìn kỹ khung cảnh trước mắt.

Hôm nay trời quang mây tạnh, ánh nắng đã chiếu xuống mặt đất, Tần Lễ Tinh đứng dưới ánh nắng tắm nắng một lúc rồi quay về phòng, quả nhiên thấy trên bàn có một hộp sữa và một chiếc bánh mì ăn liền.

Anh đã mua chúng ở cửa hàng tiện lợi khi xuống máy bay, định bụng ăn tạm, không ngờ Ngu Mẫn lại không ăn.

Tần Lễ Tinh lại nhìn về phía chiếc bàn cao hơn, mới phát hiện hương đã cháy hết, anh bước tới rút ba nén hương châm lửa, cung kính cúi đầu trước di ảnh ba lần rồi cắm hương.

Cầm sữa và bánh mì ra khỏi cửa.

Ở trong nhà cũng chán, dù sao đây cũng là nơi Ngu Mãn từng sống, anh muốn đi dạo xung quanh một chút. Lúc đi được một đoạn, Tần Lễ Tinh nhét túi rác vào túi áo khoác, lúc này mới phát hiện mình để quên điện thoại trên giường.

Anh quay đầu lại nhìn, thôi, lười quay lại lấy, dù sao đi dạo một vòng rồi cũng về.

*

Ngu Mãn và Tề Dục mua đồ xong, sau khi đi thăm mộ về thì đã hơn mười giờ rồi, cô đẩy cửa ra, thấy sữa và bánh mì trên bàn đã biến mất, vậy là Tần Lễ Tinh đã dậy.

Nhưng cô gọi hai tiếng cũng không thấy ai trả lời.

Tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng chỉ tìm thấy điện thoại của Tần Lễ Tinh trên giường, người này đi đâu rồi? Sao lại không mang theo điện thoại?

Tề Dục nói: "Chắc là ra ngoài đi dạo rồi, hay là em đi tìm xem? Trong làng này có nhiều chó không được xích, cậu ấy lại là người lạ mặt, cẩn thận đừng để bị thương."

Ngu Mãn gật đầu, đó cũng chính là điều cô lo lắng.

Cô nắm chặt điện thoại của Tần Lễ Tinh đi ra ngoài, gặp ai cũng hỏi, may mắn là vì anh là người lạ mặt nên cơ bản những người đã gặp anh đều nhớ.

Họ cũng chỉ đường cho Ngu Mãn.

Ngu Mãn đi theo hướng được chỉ, đi về phía quen thuộc, cuối cùng nhìn thấy Tần Lễ Tinh trước một ngôi nhà cũ kỹ.

Anh đang đứng bên ngoài căn nhà cấp bốn, hơi ngẩng đầu nhìn vào bên trong.

Ngu Mãn mím môi, chậm rãi bước tới.

Tần Lễ Tinh nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn Ngu Mãn, vẻ mặt có chút kiềm nén.

Đợi Ngu Mãn đến gần, anh chủ động hỏi: "Trước kia em sống ở đây sao?"

Chương 37

DTV-EBOOK

Ngư Mẫn nhét điện thoại vào tay anh: "Sao anh ra ngoài mà không mang theo điện thoại?"

Tần Lễ Tinh không trả lời, chỉ nhìn cô, lặp lại câu hỏi của mình một lần nữa: "Trước kia, em sống ở đây sao?"

Ngư Mẫn nhìn lại căn nhà đổ nát trước mặt, đối lập hoàn toàn với căn biệt thự nhỏ bên cạnh, cô ừ một tiếng: "Đúng vậy, sao anh tìm được đến đây?"

Tần Lễ Tinh tò mò nên vừa đi vừa hỏi, hiện đang là dịp Tết, trong làng cũng có khá nhiều người về quê, điều khiến anh ngạc nhiên là hầu như ai cũng biết đến cái tên Ngư Mẫn.

Ban đầu anh còn nghĩ chẳng lẽ Ngư Mẫn nổi tiếng đến vậy sao? Không hề nhận ra, nhưng không ngờ những gì nghe được sau đó lại khiến trái tim anh chùng xuống.

Tần Lễ Tinh không biết mình đã đứng trước căn nhà xiêu vẹo này bao lâu, chỉ biết trong khoảng thời gian đó, anh không nghĩ gì cả, đầu óc trống rỗng.

Bọn họ thi nhau kể lể, ghép lại những mảnh ký ức mười mấy năm của Ngư Mẫn.

Lời nói chỉ là lời nói, nhưng tại sao nghe vào tai lại nặng nề như đeo chì vậy.

Ngư Mẫn kéo tay anh, hỏi: "Anh có muốn vào xem không?"

Tần Lễ Tinh không nói gì, nhưng Ngư Mẫn hiểu ý anh, cô bước tới, dùng tay đẩy hai cái vào cánh cửa đóng chặt, thứ gì đó đang chặn ở phía sau liền bị đẩy ra.

Bụi bay mù mịt, Ngu Mãn nhú mào, đưa tay phẩy phẩy trong không khí rồi mới quay đầu nói: "Vào thôi."

Tần Lễ Tinh bước chân vào nhà theo Ngu Mãn. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Đây là một căn nhà cấp bốn tự xây, kết cấu gần giống nhà của Tề Dục, chỉ có điều nhỏ hơn một chút.

Bên trong không có nhiều đồ đạc, Tần Lễ Tinh khẽ nhú mào, quan sát căn nhà, trong phòng khách có một tấm rèm che thú gi đó, anh nhìn chằm chằm vào tấm rèm một lúc, rồi bước tới kéo ra, là một chiếc giường.

Nhưng trên giường bây giờ đã chất đầy những thứ linh tinh, gân xanh trên mu bàn tay Tần Lễ Tinh nổi lên, anh quay đầu hỏi: "Giường của em sao?"

Ngu Mãn ừ một tiếng, thấy sắc mặt Tần Lễ Tinh có chút khó coi, cô giải thích: "Em cũng không ngủ ở đây mấy lần."

Tần Lễ Tinh nhìn lại chiếc giường trước mặt, Ngu Mãn thở dài, cô nói: "Anh lại đây, chắc anh cũng nghe được kha khá chuyện trước đây của em rồi."

"Hai năm đầu mới được nhận nuôi, họ đối xử với em cũng khá tốt." Ngu Mãn chậm rãi nói: "Cũng mua quần áo, đồ chơi cho em."

Nhưng sau đó mẹ nuôi của cô mang thai, hai người họ vì mãi không có con nên mới quyết định nhận nuôi một đứa trẻ để sau này có người chăm sóc lúc tuổi già, nhưng niềm vui bất ngờ đến quá nhanh, họ cũng rất vui mừng.

Lúc đó, cuộc sống của Ngu Mãn thực ra cũng không tệ, ít nhất vẫn được đi học, chỉ có điều cô cũng học làm việc nhà để giảm bớt gánh nặng cho mẹ nuôi. Bố nuôi của cô không có học thức,

chỉ làm những công việc chân tay, lúc đó ba người họ sống cũng tạm ổn, sau đó đứa bé ra đời, lại là con trai.

Điều này khiến bố mẹ nuôi vui mừng khôn xiết, nhưng sự ra đời của cậu bé đồng nghĩa với việc họ cần chi tiêu nhiều hơn, cô vô tình nghe được bố mẹ nuôi bàn bạc về nơi ở của mình, nội dung cụ thể Ngu Mãn đã quên, chỉ nhớ là mình vẫn ở lại nhà.

Càng lớn, em trai cô càng cần nhiều chi tiêu, vì là con trai được sinh ra khi đã lớn tuổi nên họ rất chiều chuộng cậu ta, đối với Ngu Mãn, đứa con gái nuôi này, tự nhiên không còn quan tâm nhiều như trước.

Vì bị sốt cao và hoảng sợ nên Ngu Mãn đã quên mất chuyện trước kia, nhưng ngay từ đầu cô đã biết mình là con nuôi.

Càng lớn, những chuyện sau này không cần nghĩ cũng hiểu, một đứa con trai ruột, một đứa con gái nuôi.

Điều kiện sống của cô bị thu hẹp, lúc đó những đứa trẻ trong làng đều trạc tuổi cô, dù là trai hay gái cũng có thể tùy tiện bắt nạt cô, vì chúng biết dù có bắt nạt Ngu Mãn thì bản thân cũng sẽ không bị trừng phạt, thậm chí còn không bị la mắng.

Cho đến một ngày, cô bị nhốt trong một nhà vệ sinh bỏ hoang, dù có kêu la thế nào cũng không có ai đến mở cửa cho cô, cô khóc đến khàn cả giọng, cũng chính lúc đó, cô gặp Tề Việt đang trên đường về nhà.

Tề Việt là giáo viên cấp ba ở thành phố, họ được phân nhà công vụ ở thành phố nên chỉ có cuối tuần mới về quê phụ giúp làm việc đồng áng, hôm đó đúng là chủ nhật, ngày bà ấy trở lại trường.

Bà đã cứu Ngu Mãn, còn đưa Ngu Mãn về nhà, đồng thời nói với cô rằng chỉ có tự bảo vệ mình mới không bị người khác bắt nạt.

Hình như cũng từ lúc đó, Ngu Mãn học được cách phản kháng, cô thường xuyên giúp đỡ việc nhà, sức lực hơn hẳn những đứa trẻ khác, ai bắt nạt cô, cô sẽ đánh trả.

Lần đầu tiên, những phụ huynh đó còn dẫn con đến tận nhà để nói lý lẽ, Ngu Mãn tất nhiên bị đánh một trận, nhưng ngày hôm sau lại tìm đến đánh cho đứa trẻ đó một trận như tử, cứ đến một lần là bị đánh một lần.

Về sau không còn ai dám bắt nạt cô nữa, chỉ dám lén lút chơi xấu, nhưng Ngu Mãn rất thông minh, chỉ cần vài câu nói là có thể làm rõ mọi chuyện rồi trả đũa lại.

Một thời gian, "danh tiếng" của cô lan truyền khắp làng, ai nhắc đến cô cũng đều nói cô không được dạy dỗ, là đồ điên, lại còn tiếc cho bố mẹ nuôi vì đã nuôi phải một đứa con gái vô ơn.

Bố mẹ nuôi ra vẻ đạo mạo bên ngoài, về đến nhà thì không cho cô sắc mặt tốt.

Thậm chí đến tháng thứ ba khi cô vừa vào cấp ba, họ không cho cô đi học nữa, bắt cô ở nhà làm việc, đợi sang năm sẽ theo một người anh họ xa lạ vào nhà máy làm việc, rồi sao nữa?

Rồi họ sẽ nhận sính lễ của người "anh họ" đó, vui vẻ gả cô đi.

Nhưng Tề Việt lại cứu cô một lần nữa, lúc đó cô rất may mắn trở thành học sinh của Tề Việt.

Bà quả thực là một người theo chủ nghĩa lý tưởng, thành tích của Ngu Mãn rất tốt, chỉ cần tiếp tục thi vào trường danh tiếng không phải là giấc mơ, lúc đó, hề có thời gian rảnh là bà lại chạy đến nhà, vừa tặng quà vừa thuyết phục, cuối cùng cũng thật sự kéo Ngu Mãn từ vũng bùn lên giảng đường sáng sủa.

Mãi đến khi sắp tốt nghiệp, cô mới vô tình nghe được bố mẹ nuôi nhắc đến, hóa ra mỗi học kỳ, học phí của cô đều do Tề Việt

và chồng bà chi trả, không chỉ vậy, mỗi dịp lễ tết, họ còn đưa thêm vài trăm tệ cho họ, mục đích là để họ đừng làm phiền Ngu Mãn.

"Sinh mạng đầu tiên của em là do mẹ ruột ban cho, vậy thì sinh mạng thứ hai của em là do cô Tề ban cho." Nhắc đến chuyện trước kia, Ngu Mãn đã không còn nhiều cảm xúc nữa.

Cô đã từng có quá nhiều khoảnh khắc tủi thân, nhưng giờ đã không còn ai có thể khiến cô tủi thân nữa rồi.

Tần Lễ Tinh vẫn luôn quay lưng về phía Ngu Mãn, từ đầu đến cuối anh không hề nói một lời nào.

Ngu Mãn mím môi: "Tần Lễ Tinh?"

Tần Lễ Tinh vẫn không trả lời cô.

Ngu Mãn cụp mắt xuống, vẫn bước tới, đi vòng ra trước mặt anh, nhưng khi ánh mắt rơi vào khuôn mặt anh, đôi mắt cô mở to, có chút bối rối.

Tần Lễ Tinh đang khóc, lặng lẽ, nước mắt ướt đầm cả khuôn mặt.

Cô hoàn hồn, ồ lên một tiếng: "Anh, anh đừng khóc."

Bản thân cô, người trong cuộc còn chưa khóc, sao Tần Lễ Tinh lại khóc?

Ngu Mãn sờ túi, lấy ra một gói khăn giấy nhỏ, cô rút một tờ lau nước mắt cho Tần Lễ Tinh, an ủi: "Mọi chuyện đã qua rồi, không sao nữa."

Tần Lễ Tinh để mặc cho cô lau nước mắt cho mình, nhưng nước mắt càng lau càng nhiều, trên mặt Ngu Mãn hiện lên vẻ

bất lực, lại lau cho Tần Lễ Tinh thêm vài cái, cô nói: "Thôi, đừng khóc nữa, người không biết còn tưởng em bắt nạt anh đấy."

Tần Lễ Tinh ngược đôi mắt ướt nhòe lên, tiến lên một bước, ôm chặt lấy cô.

Anh nói: "Chưa qua."

Ngu Mẫn ngăn người một lúc mới hiểu anh đang trả lời câu nói vừa rồi của mình.

Tần Lễ Tinh lẩm bẩm: "Sao có thể qua được chứ?"

Làm sao có thể dễ dàng qua như vậy được?

Đó không phải là vài câu nói của cô, cũng không phải là những lời bàn tán của người khác, mà là những năm tháng Ngu Mẫn đã thật sự trải qua.

"Họ thật độc ác." Tần Lễ Tinh nói: "Họ thật sự rất độc ác."

Ngu Mẫn vùi nửa khuôn mặt vào hõm vai anh: "Không sao đâu Tần Lễ Tinh, bây giờ cuộc sống của em rất tốt, cũng đã kết hôn với anh rồi, đúng không?"

"Anh cũng tệ." Tần Lễ Tinh nói với giọng ghen ngào: "Lúc đầu, anh đã hung dữ với em như vậy..."

"Thôi nào, Tần Lễ Tinh, ở đây nhiều bụi lắm, chúng ta ra ngoài rồi nói tiếp, được không?"

Cô vỗ nhẹ vào eo Tần Lễ Tinh vài cái: "Để em dẫn anh đi dạo chỗ khác."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới miễn cưỡng buông cô ra, lại sờ sờ mặt mình, vẻ mặt khó tin, chắc bây giờ anh đã hoàn hồn, biết mình hơi mất mặt.

Ngu Mãn cười nói: "Không sao, quả nhiên anh khóc cũng đẹp trai như em tưởng tượng."

Tần Lễ Tinh tránh tờ giấy trong tay cô, tự lau nước mắt, sau khi chắc chắn không nhìn ra dấu vết đã khóc, anh mới bị cô kéo ra khỏi căn nhà cũ kỹ đầy bụi bặm này.

Sau khi ra ngoài, ánh mắt anh dừng lại ở căn biệt thự nhỏ bên cạnh, đây là căn nhà được xây dựng đẹp nhất mà anh nhìn thấy khi vào làng, anh hỏi: "Em đã từng sống ở đây sao?"

Ngu Mãn lắc đầu: "Không." [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

Năm đó, bố nuôi của cô cùng bạn bè làm ăn phát tài, trở về liền xây nhà mới, nhưng lúc đó đã là cuối năm lớp mười một, Ngu Mãn rất ít khi về nhà, cho dù có về thì cũng chỉ ở trong căn nhà cũ.

Họ không cho Ngu Mãn bước vào nhà mới, Ngu Mãn tự nhiên cũng biết ý.

Lúc đó mối quan hệ của họ đã xấu đi đến cực điểm, nói thật, từ khi thi đỗ đại học ra ngoài, Ngu Mãn chưa từng gặp lại họ, thậm chí còn chặn hết số điện thoại của họ.

Sau này khi nhận lại Ngu Phong Lâm, cần đến hộ khẩu cũng là do Ngu Phong Lâm cử người đến thương lượng, cô chưa từng gặp họ.

Tần Lễ Tinh tức giận đến mức muốn đập vào cánh cửa vài cái, Ngu Mãn nói: "Đồng ý, em cũng đã muốn làm vậy từ lâu rồi."

"Nhưng thôi bỏ đi, họ đã không còn sống ở đây nữa, có đập cũng chẳng ai thấy, đau lại là chân mình." Ngu Mãn kéo tay Tần Lễ Tinh: "Đi, em dẫn anh đến căn cứ bí mật của em."

Tâm trí của Tần Lễ Tinh quả nhiên bị bốn chữ "căn cứ bí mật" thu hút, anh hỏi: "Em còn có căn cứ bí mật nữa sao?"

"Có, bình thường làm xong việc, em thích lên đó ngồi một lát, đặc biệt là vào mùa hè, vừa mát mẻ vừa không ai tìm thấy em." Ngu Mẫn nói: "Đến giờ ăn cơm thì em mới về."

Tần Lễ Tinh hỏi: "Vậy trước đây em thường ăn gì?"

Tần Lễ Tinh đã biết gần hết mọi chuyện, Ngu Mẫn cũng không cần phải giấu giếm nữa, cô nói: "Còn thừa gì thì em ăn đấy."

Không biết từ khi nào, Ngu Mẫn không còn ăn cơm cùng mâm với họ nữa, họ chỉ để lại cho Ngu Mẫn một ít thức ăn thừa, giống như cho chó mèo ăn vậy.

Thảo nào.

Thảo nào trong bức ảnh đó Ngu Mẫn lại gầy như vậy, hóa ra là do suy dinh dưỡng!

Tần Lễ Tinh tức đến nghiến răng, với điều kiện của anh, những gì anh nhìn thấy đều là ánh nắng và hoa tươi, cho dù bố mẹ qua đời thì cũng không có ai dám đối xử với anh như vậy.

"Thôi nào." Ngu Mẫn vỗ vỗ mu bàn tay anh: "Đừng nghĩ nữa, anh xem em còn chẳng nghĩ ngợi gì nữa mà."

Cô kéo Tần Lễ Tinh đi qua bờ ruộng, kéo anh lên một ngọn đồi nhỏ.

Thỉnh thoảng cũng có người đi qua đây nên cũng có đường để đi, Tần Lễ Tinh nhìn rừng cây xung quanh, muốn nói gì đó nhưng nhìn Ngu Mẫn đang đi phía trước, anh lại ngoan ngoãn ngậm miệng.

Ngon đồi này đúng là một ngọn đồi thực sự, chỉ đi khoảng mười phút là lên đến đỉnh, Ngu Mãn kéo anh đến mép bên trái, Ngu Mãn cười nói: "Tần Lễ Tinh, mau nhìn."

Tần Lễ Tinh nhìn theo hướng cô chỉ, từ nơi này có thể nhìn bao quát gần hết mọi thứ.

Ngu Mãn lại đổi hướng chỉ tay: "Tần Lễ Tinh, đó là nơi hôm qua chúng ta vào làng."

Tần Lễ Tinh nhìn theo, ban ngày nhìn rõ hơn, anh phát hiện con đường bên ngoài toàn là đường đất, đối lập hoàn toàn với con đường trong làng.

Ngu Mãn giải thích: "Năm nay mới sửa đường, vừa mới đập bỏ đường cũ không lâu."

Vì vậy nên khi họ vào làng, xe mới bị xóc, hết ổ gà này đến ổ gà khác.

Cô nhìn xung quanh, nói: "Trước kia ở đây còn có một tảng đá, em thường ngồi trên tảng đá đó nhìn xuống dưới."

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi một chút, liền cởi áo khoác ra trải xuống đất: "Ngồi đi."

Ngu Mãn nói: "Chiều nay là phải đi rồi, anh định cứ thế này mà rời đi sao?"

"Áo khoác hôm qua chưa giặt, mặc cái nào cũng vậy."

Anh đưa tay kéo Ngu Mãn, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, may mà hôm nay trời nắng đẹp, cởi áo khoác ra cũng không thấy lạnh.

Hai người yên lặng nhìn xuống chân núi, còn có thể nhìn thấy một gia đình đang thiết đãi khách khứa, rất náo nhiệt.

Anh hỏi: "Nếu cô Tề không đưa em về trường, em có đi theo người anh họ đó không?"

"Không." Ngu Mẫn cong mắt cười: "Thực ra lúc đó em đã đành dùm được hai trăm tệ, đợi anh ta đưa em ra khỏi làng, em sẽ nghĩ cách cầm chứng minh thư rồi chuồn mất."

Dù sao cô cũng bơ vơ không nơi nương tựa, bỏ trốn, cùng lắm là lúc đầu vất vả một chút, nhưng cô không thể tưởng tượng được còn có gì vất vả hơn việc ở lại đây.

Chính vì Tề Việt biết những chuyện này nên bà không muốn Ngu Mẫn quay lại đây nữa, trường học ở Sương Thành cũng là do Tề Việt giúp cô tham khảo lựa chọn.

Thành phố lớn, cơ hội cũng nhiều, cũng không có ai quan tâm Ngu Mẫn đến từ đâu.

Tần Lễ Tinh tựa đầu vào vai cô: "Ngu Phong Lâm đối xử với em không tốt, nhớ đâu..."

"Lễ Tinh." Ngu Mẫn dịu dàng nói: "Em không cần họ đối xử tốt với em, vì em cũng sẽ không đối xử tốt với họ, không có kỳ vọng thì sẽ không buồn, em muốn biết tin tức của bà ấy... chỉ là vì em đơn thuần muốn gặp bà ấy để thỏa mãn một tâm nguyện mà thôi."

Tần Lễ Tinh nhắm mắt lại, ánh nắng chiếu lên người anh, anh còn toát mồ hôi.

"Đừng nói chuyện này nữa."

Tần Lễ Tinh ngồi thẳng dậy, anh hỏi: "Nếu có kiếp sau, em muốn làm gì?"

Ngu Mẫn không hiểu tại sao chủ đề của Tần Lễ Tinh lại nhảy nhanh như vậy, nhưng vẫn trả lời: "Làm một con chim."

"Chim sao?" Tần Lễ Tinh nhìn cô: "Anh còn tưởng em sẽ nói kiếp sau muốn được sinh ra trong một gia đình bình thường, không phải long đong lận đận."

Ngu Mẫn chỉ cười: "Làm người hơi mệt, làm chim thì có thể bay khắp nơi, mệt mỗi thì dựa vào cây ngủ, không cần phải suy nghĩ gì cả."

Tần Lễ Tinh nghĩ ngợi một chút: "Vậy làm chim ưng đi."

Ngu Mẫn nhìn anh: "Hửm? Tại sao?" [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

"Chúa tể bầu trời." Tần Lễ Tinh cong mắt cười: "Không ai dám bắt nạt em, chỉ có em đi bắt nạt người khác."

Ngu Mẫn cười tíu mắt: "Nghe có vẻ không tệ, còn anh? Kiếp sau anh muốn làm gì?"

"Làm một cái cây." Tần Lễ Tinh nói: "Em mệt mỗi thì đến nghỉ ngơi, nghỉ ngơi xong rồi lại tiếp tục bay."

Xung quanh họ có rất nhiều cây, chỉ có điều bây giờ là mùa đông, không có nhiều chim như khi trời ấm áp.

Ngu Mẫn nói: "Nếu vậy thì sẽ có rất nhiều loài chim đến đậu trên người anh để nghỉ ngơi."

"Không đâu." Tần Lễ Tinh nói: "Em bay đến đâu, anh sẽ bén rể đến đó, anh cũng sẽ không cho những con chim khác đậu trên vai anh, anh sẽ đuổi chúng đi."

Anh nghiêng đầu, giống như tư thế cầu hôn Ngu Mẫn hôm đó, cầm tựa vào vai cô, chân thành tha thiết nói: "Mẫn Mẫn, anh chỉ làm cây của riêng em."

Ngu Mẫn sờ sờ mặt anh, không trả lời.

Tần Lễ Tinh nói: "Anh biết, em sẽ do dự, nhưng không sao, anh sẽ cho em thấy quyết tâm của anh."

Anh chỉ làm cây của Ngu Mãn, cũng chỉ chung thủy với một mình Ngu Mãn.

Đôi khi tình cảm thật kỳ lạ, anh nhìn Ngu Mãn, chỉ hận không thể móc trái tim mình ra cho cô xem tấm lòng của mình.

Ngu Mãn cong môi: "Được, em sẽ chờ xem. Nhưng Tần Lễ Tinh, nếu anh không đạt được tiêu chuẩn trong lòng em, em thật sự sẽ không chút do dự mà rời đi."

Tần Lễ Tinh cọ cọ vào vai cô, đưa tay nắm lấy tay cô: "Ừ."

Anh sẽ không cho Ngu Mãn cơ hội đó.

Chương 38

DTV-EBOOK

Thời gian thấm thoát trôi qua, mùa đông ở Sương Thành cũng đã qua, nhiệt độ dần dần tăng lên, Ngu Mẫn cũng đã học xong tiết học cuối cùng của mình.

Hôm nay cô hẹn Tề Dục đi ăn cơm cùng nhau, địa điểm được chọn ngay gần công ty của Tề Dục.

Lúc cô đến, Tề Dục vẫn đang mở laptop làm việc, Ngu Mẫn đi tới nói: "Em có đến muộn không?"

Tề Dục ngẩng đầu lên, mỉm cười dịu dàng: "Không, chị cũng đang bận."

Tề Dục vừa đi công tác về, cô ấy nói: "Em cứ gọi món đi, chị xem email một lát."

Ngu Mẫn gọi phục vụ đến, gọi món theo khẩu vị của hai người, sau khi phục vụ rời đi, cô hỏi: "Chị tìm được nhà chưa?"

Mấy hôm nay Tề Dục đang tìm nhà, hợp đồng thuê nhà cũ của cô ấy đã hết hạn, lại vì đi công tác nên trì hoãn việc tìm nhà, bây giờ đang tạm trú ở ký túc xá của công ty, đồ đạc tạm thời gửi ở nhà bạn.

"Tìm được rồi, sáng nay vừa đi ký hợp đồng, cuối tuần này chị sẽ chuyển nhà." Tề Dục xoa xoa sống mũi, cuối cùng cũng rời mắt khỏi màn hình, cô ấy đặt máy tính sang một bên nói: "Dạo này thật sự quá bận, không có thời gian gặp em."

Sau khi xử lý xong những việc hậu sự, Tề Dục liền lao đầu vào công việc, cố gắng dùng sự bận rộn để tê liệt bản thân, sự thật

chứng minh, hiệu quả quả thực rất tốt, mỗi ngày cô ấy đều quay cuồng, căn bản không có thời gian để đau lòng.

Ngu Mẫn nói: "Không sao đâu, chị cứ bận việc của chị, chúng ta đều ở Sương Thành, muốn gặp nhau lúc nào cũng có thể gặp."

Cô nghĩ một chút, lại nói: "Chị cũng đừng cố quá, tuy em biết chị không cần sự giúp đỡ của em, nhưng chị Tiểu Dục, em thật sự coi chị như chị gái của em, cho nên chị có chuyện gì cũng nhất định phải nói với em nhé."

Tề Dục cười nói: "Chị biết rồi, yên tâm đi, chị không khách sáo với em đâu."

Món ăn nhanh chóng được mang lên, hai người lại trò chuyện về những dự định sắp tới, Ngu Mẫn vẫn đang do dự.

Trước đây vì phải đi học, không thể làm thêm, bây giờ đã học xong, cô cũng phải suy nghĩ thật kỹ xem sau này mình muốn làm gì.

Hiện tại cô cũng có cửa hàng, cho dù không đi làm thì mỗi quý cũng có không ít thu nhập.

Nhưng cô không phải là người có thể nhàn rồi, cứ ở nhà mãi, cô cũng cảm thấy không thoải mái.

Tề Dục nói: "Em cứ từ từ suy nghĩ, không cần vội, nếu nghĩ ra thì nói cho chị biết, chị giúp em tham khảo."

Ngu Mẫn gật đầu: "Còn chị thì sao? Sau này còn phải đi công tác nữa không?"

"Không." Tề Dục nói: "Sau khi dự án này kết thúc, cuối tháng sẽ đi cùng sếp tham dự một đám cưới của bạn, sau đó thì có một khoảng thời gian rảnh rồi, chị định khi nào ổn định sẽ nuôi một con mèo."

"Được đấy." Ngu Mãn cong mắt, cô Tề cũng thích động vật nhỏ: "Nhưng mà, đám cưới của sếp chị cũng cần phải tham gia sao?"

Tề Dục gật đầu: "Đám cưới đó sẽ có rất nhiều người nổi tiếng trong giới đến, thật ra là để mở rộng quan hệ, chị nghe sếp nói, có một công ty kiến trúc hàng đầu ở nước ngoài cũng sẽ cử người đến, công ty chúng ta có nhiều mảng kinh doanh, vẫn luôn muốn mở rộng thị trường nước ngoài, nếu có thể kết nối được thì sẽ có những bước phát triển tốt."

Thì ra là vậy.

Ngu Mãn không hiểu lắm về công việc của Tề Dục, cô gật đầu: "Vây chúc chị thành công."

Tề Dục mỉm cười cụng ly với cô.

Ăn tối xong, Tề Dục vội vã trở về công ty.

Ngu Mãn đang định đi bộ đến ga tàu điện ngầm thì nhận được điện thoại của Tần Lễ Tinh.

Cô bắt máy, người đầu dây bên kia liền nói: "Sao em vẫn chưa về?"

Ngu Mãn nói: "Không phải hôm qua đã nói với anh rồi sao, hôm nay em hẹn ăn cơm với chị Tiểu Dục, vừa mới ra khỏi nhà hàng, anh có muốn ăn gì không? Em mua về cho anh."

"Không cần, anh chỉ muốn em về nhanh thôi, chúng ta cùng đi xem phim."

Ngu Mãn cong khóe môi: "Được, em đang đi tàu điện ngầm về đây."

"... Em không thể bắt taxi sao?" Giọng điệu của Tần Lễ Tinh có chút u oán: "Chẳng lẽ em không muốn gặp anh sớm một chút à?"

Mấy ngày nay Tần Lễ Tinh bị anh trai lôi đến công ty làm việc, mỗi ngày đều về rất muộn, ảm ức hơn ai hết, khó khăn lắm chiều nay mới không có việc gì, anh liền tan làm sớm.

Ngu Mẫn đang định cười nói gì đó thì nghe thấy có người gọi mình.

"Ngu Mẫn?"

Ngu Mẫn nhìn theo hướng phát ra giọng nói, một người phụ nữ mặc váy liền màu vàng cam đang đứng cách đó không xa.

"Sao em không nói gì?" Trong điện thoại truyền đến giọng nói bất mãn của Tần Lễ Tinh.

Ngu Mẫn hoàn hồn, cô nói: "Gặp người quen, em sẽ về sớm."

"Thôi, em đang ở đâu? Anh đến đón em, dù sao lát nữa cũng phải ra ngoài."

Ngu Mẫn suy nghĩ một chút: "Cũng được, em cũng không biết mình đang ở đâu, gửi định vị cho anh."

"Được, em tìm một quán cà phê ngồi đợi anh."

Sau khi cúp điện thoại với Tần Lễ Tinh, người phụ nữ ở đằng xa cũng đi tới.

Ngu Duyệt nói: "Quả nhiên là chị."

Ngu Mẫn khẽ gật đầu với cô ta: "Ừm, có chuyện gì sao?"

Hai người họ chỉ gặp nhau một lần ở bữa tiệc năm ngoái, nhưng không nói với nhau câu nào, lần này lại tình cờ gặp mặt.

Ngư Duyệt nâng cằm lên: "Nói chuyện một chút?"

Thực ra Ngư Mẫn và Ngư Duyệt không có gì để nói, cô từ chối: "Không cần, không có gì để nói."

Ngư Duyệt khẽ cười một tiếng: "Chị thẳng thắn thật đấy."

Nhưng càng như vậy, cô ta càng muốn nói chuyện, đi theo Ngư Mẫn vào quán cà phê bên cạnh.

Ngư Mẫn không để ý đến cô ta, gọi một ly Americano, vừa nghịch điện thoại vừa gửi định vị cho Tần Lễ Tinh.

[Đợi anh ở đây.]

Tần Lễ Tinh hỏi: [Em gặp ai vậy?]

[Ngư Duyệt.]

Sau đó Tần Lễ Tinh không trả lời nữa, chắc là đang lái xe đến.

Ngư Mẫn cất điện thoại, sau đó nhìn Ngư Duyệt đang ngồi đối diện mình, trước đây chỉ gặp thoáng qua ở bữa tiệc, cô không có ấn tượng gì nhiều về Ngư Duyệt, hôm nay ngồi đối diện mới bắt đầu quan sát cô ta một cách nghiêm túc.

Ngư Duyệt cũng đang đánh giá người chị gái trên danh nghĩa này.

Lúc đó cô ta cũng đã tra không ít tin tức, nhưng vì thời gian quá lâu lại bị xử lý thông tin nên tìm được rất ít, chỉ biết lúc cô bị lạc hình như mới năm sáu tuổi.

Đến nay, đã gần hai mươi năm trôi qua, nhưng giờ phút này, cô đang yên lặng ngồi trước mặt mình, lần trước gặp cô còn rất gầy, lần này gặp lại, trên mặt đã có chút thịt.

Xem ra Tần Lễ Tinh đối xử với cô không tệ.

Thật ra Ngu Duyệt cũng không biết nên nói gì, sau khi trở về vì nhiều lý do, cô ta vẫn chưa vội vàng quay lại học mà thỉnh thoảng đến công ty của gia đình để xử lý một số công việc đơn giản.

Cô ta bị mẹ mình dặn đi dặn lại phải nắm chắc phần thuộc về mình, nói rằng Ngu Mẫn lúc kết hôn đã đòi rất nhiều "của hồi môn", nếu cô ta không cố gắng nữa thì đồ của cô ta sẽ bị cướp hết.

Nhưng nói thật, hôm nay đối mặt với Ngu Mẫn, cô ta rất khó tưởng tượng ra hình ảnh của cô trong lời nói của mẹ mình.

Cà phê rất nhanh đã được mang đến, Ngu Mẫn uống một ngụm cà phê, cô nói: "Có chuyện gì thì nói nhanh lên, nhìn chăm chăm tôi là phải trả tiền đấy."

Ngu Duyệt trợn trắng mắt: "Ai nhìn chăm chăm vào chị."

Cô ta cũng uống một ngụm cà phê của mình, dường như đã mở lời, ngược lại càng dễ nói hơn.

Cô ta nói: "Mẹ tôi nói lúc kết hôn chị đã bảo bố cho rất nhiều của hồi môn."

Ngu Mẫn thản nhiên đáp: "Ồ, sao vậy, cô muốn đòi lại à?"

"Ai thèm mấy thứ đó." Ngu Duyệt căn bản không coi trọng những thứ Ngu Mẫn đòi, cô ta có tay, tự mình sẽ kiếm được nhiều hơn.

Ngu Mẫn nhún vai: "Vậy cô có vấn đề gì?"

Ngu Duyệt lại uống một ngụm cà phê: "Tôi chỉ muốn nói, chị cũng coi như thông minh, biết tranh thủ chút lợi ích cho mình."

Ngũ Mãn chống khuỷu tay lên bàn, tay đỡ lấy mặt, nghe Ngũ Duyệt tiếp tục nói.

"Ngoài tiền tài, chị đừng mong có thể nhận được bất cứ thứ gì khác." Ngũ Duyệt lạnh lùng nói: "Đặc biệt là mẹ tôi."

Ngũ Mãn đại khái hiểu được Diệp Thư đã nói gì trước mặt cô ta, cô hứng thú hỏi: "Diệp Thư, cũng chính là mẹ cô, đã nói gì với cô? Cảm thấy tôi sẽ cướp đi tình yêu của cô sao?"

Cô nhin không được bật cười, ngay từ đầu cô chỉ coi trọng tiền.

Diệp Thư chắc cũng hiểu con gái mình không coi trọng tiền bạc, chỉ có thể nói bóng gió kích động ở những phương diện khác, nhưng bà ta không ngờ con gái mình lại ngồi đối diện với cô trong quán cà phê.

Ngũ Duyệt hừ một tiếng, không trả lời câu hỏi của Ngũ Mãn, nhưng cũng gián tiếp chứng minh suy nghĩ trong lòng Ngũ Mãn.

Ngũ Mãn nói: "Tôi không thêm những thứ trong miệng cô."

Cô chỉ có thể nói Ngũ Duyệt có chút ngốc nghếch ngoài dự đoán.

Ngũ Duyệt nhìn cô, Ngũ Mãn nói: "Cô về hỏi bọn họ xem, rốt cuộc là bọn họ muốn tiếp cận tôi hay là tôi muốn tiếp cận bọn họ? Ngũ Duyệt, ban đầu tôi còn tưởng cô là người thông minh, nhưng hôm nay những lời này thật sự khiến tôi nhìn cô với cặp mắt khác xưa."

Đây là đang bóng gió mắng cô ta ngu ngốc.

Ngũ Duyệt nói: "Chị bớt kích động lại đi, đừng nói lung tung ở đây."

Ngũ Mãn hỏi: "Người kích động là tôi sao?"

Cô nói: "Lúc tôi bị lạc bố mẹ tôi chưa ly hôn, nhưng cô chỉ nhỏ hơn tôi hai tuổi, cô thật sự không hiểu hay là giả vờ không biết?"

Ngũ Mãn cười nói: "Cô cho rằng Ngũ Phong Lâm thật sự tốt bụng như vậy sao? Tôi trở về, sự tồn tại của cô, tuổi tác của cô đều nói cho mọi người biết, ông ta đã ngoại tình trong hôn nhân, ngoại tình triệt để. Tất cả những gì cô có bây giờ chẳng qua là do tôi vô tình bị lạc, ông ta mới cho cô một danh phận chính đáng, cô cho rằng nếu tôi không bị lạc, cô còn có thể kiêu ngạo làm một tiểu thư trong sạch sao? Không đâu, có lẽ bạn bè của cô ngoài mặt sẽ không nói gì, đối xử tốt với cô như chị em ruột, nhưng cô có thể đảm bảo sau lưng họ sẽ không chế giễu cô là con gái của bồ nhí sao?"

Ánh mắt Ngũ Mãn lướt qua bàn tay đang run rẩy vì tức giận của Ngũ Duyệt, cô từ từ thu lại nụ cười: "Bây giờ cô còn cho rằng, tôi sẽ đi cầu xin tình yêu của một người mẹ kế sao? Những lời bà ta nói cứ nghe vậy thôi, đừng có tin thật, đồ ngốc."

"Đúng rồi, bây giờ cô mới hai mươi ba, hai mươi tư tuổi, còn chưa tốt nghiệp đại học, tại sao mẹ cô lại vội vàng cho cô vào công ty làm việc như vậy, thật sự chỉ vì tôi sao?"

Ngũ Duyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chị đừng có chia rẽ ly gián."

"Tùy cô nghĩ thế nào, nhà họ Ngũ bây giờ cũng không có quan hệ gì với tôi." Ngũ Mãn lại uống một ngụm cà phê.

Lúc này cửa quán cà phê bị đẩy ra, bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cửa, người nọ nhìn một lúc, sau khi chạm mắt với Ngũ Mãn, lập tức sai bước đi tới, trong miệng ngậm một viên kẹo.

Đi đến gần mới nhìn thấy Ngũ Duyệt.

Ngư Duyệt khi nhìn thấy anh, vẻ mặt có chút phức tạp, nhưng vẫn dè dặt chào hỏi anh: "Anh Tần."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng: "Xin hỏi cô nói chuyện xong chưa?"

Ngư Duyệt còn chưa kịp mở miệng, Tần Lễ Tinh đã nói: "Nói chuyện xong thì tôi đưa vợ tôi về nhà."

Sắc mặt Ngư Duyệt khó coi hơn vài phần: "Hai người cứ tự nhiên."

Cô ta nói xong liền cầm túi xách của mình vội vàng rời đi.

Tần Lễ Tinh ngồi xuống bên cạnh Ngư Mẫn, anh hỏi: "Vừa rồi có ngẫu không, có lấy lại danh dự cho em không?"

Ngư Mẫn bất đắc dĩ, cô nói: "Thật ra không cần thiết."

Cũng không phải đang đóng phim truyền hình.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt không vui của Tần Lễ Tinh, lại bổ sung thêm một câu: "Nhưng quả thật rất ngẫu."

Cô giơ hai ngón tay cái lên: "Tuyệt vời."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới vui vẻ.

Ngư Mẫn hỏi: "Có muốn uống cà phê không? Em gọi cho anh."

"Không cần." Tần Lễ Tinh ném que kẹo trong miệng vào thùng rác, cầm lấy ly cà phê trước mặt cô nhấp một ngụm, đắng đến nổi mặt nhăn lại, anh nói: "Khẩu vị của em thật sự rất khác biệt."

"Đúng vậy, nếu khẩu vị của em giống người khác, thì em đã không thích anh rồi." Ngư Mẫn véo véo mặt anh: "Đi thôi."

Tần Lễ Tinh cùng cô đi ra khỏi quán cà phê, sau đó mới chợt nhận ra: "Ý của em là, anh là người đặc biệt sao?"

"Không biết, đừng hỏi em." Ngu Mãn nín cười: "Tự anh hiểu đi."

"VẬY anh chính là người đặc biệt nhất." Tần Lễ Tinh vui vẻ, đi đến chỗ đỗ xe, còn ra vẻ ga lăng mở cửa xe cho cô: "Mời nữ hoàng điện hạ lên xe."

Khiến những người đi đường không nhìn được nhìn về phía bọn họ, Ngu Mãn cảm thấy hơi xấu hổ, cô ngồi lên xe, nhỏ giọng nói: "Anh bớt xem video ngắn đi."

Học được toàn những thứ linh tinh gì thế này!

Tần Lễ Tinh hành lễ: "Tuân lệnh nữ hoàng đại nhân."

Ngu Mãn không để ý đến anh.

Tần Lễ Tinh vui vẻ đi vòng qua ghế lái, đang định mở cửa xe thì điện thoại trong túi anh vang lên, anh nhìn thoáng qua, rồi bắt máy.

Đầu dây bên kia nói hai câu, Tần Lễ Tinh nhú mày: "Được rồi, biết rồi."

Sau khi cúp điện thoại, anh mới lên xe.

Ngu Mãn hỏi: "Điện thoại gì vậy? Sao không vui thế."

Tần Lễ Tinh định nói ra lại thôi, anh nói: "Anh trai anh, anh ấy muốn anh cuối tháng tham gia một bữa tiệc cưới, không muốn đi, không muốn đi làm. Phiền thật, anh chỉ muốn làm một cỗ đông ăn cỗ tức thôi, Tần Nho Nguyệt hoàn toàn là đang thúc ép!"

Anh tiến đến gần Ngu Mãn muốn được một nụ hôn, nhưng bị Ngu Mãn dùng ngón tay chặn lại: "Bớt lại đi, còn thúc ép, em

thấy anh Nho Nguyệt làm rất đúng, đỡ cho anh suốt ngày quanh quẩn ở nhà."

Tần Lễ Tinh tức giận: "Mới bao lâu mà em đã chán rồi! Đồ phụ nữ tồi!"

Người phụ nữ tồi Ngu Mãn dịu giọng xuống: "Được rồi được rồi, em là người phụ nữ tồi, mời ông chủ Tiểu Tần đơn thuần thiện lương khởi động xe, không xuất phát nữa thì trễ phim mất."

Ông chủ Tiểu Tần đơn thuần thiện lương không hề được xoa dịu, dự định sẽ tìm cơ hội đòi lại từ Ngu Mãn.

Chương 39

DTV-EBOOK

Đầu tháng tư, vì Tần Lễ Tinh có biểu hiện tốt, nên đã gặp được người anh trai mềm lòng, Tần Nho Nguyệt vung tay lên, cho anh nghỉ một tuần.

Tần Lễ Tinh sợ Tần Nho Nguyệt đổi ý lại gọi anh về công ty, ngày đầu tiên được nghỉ, lập tức dẫn Ngu Mẫn lên máy bay ra nước ngoài.

Ngu Mẫn nhìn những đám mây ngoài cửa sổ, Tần Lễ Tinh bên cạnh đang đeo bịt mắt ngủ, cô cũng dựa vào ghế, số lần cô đi máy bay không nhiều, cho dù có đi, cũng là vé giá rẻ cướp được, đây là lần đầu tiên cô ngồi khoang hạng nhất.

Điểm đến của chuyến đi này là nước M, Tần Lễ Tinh nói có một ban nhạc anh thích tổ chức buổi hòa nhạc ở đây, muốn dẫn Ngu Mẫn đến xem.

Ngu Mẫn nhìn chăm chăm trần máy bay, cô thở ra một hơi chậm rãi, không biết vì sao, trong lòng cô luôn có chút bất an, cứ cảm giác như sắp có chuyện gì xảy ra.

Nhưng quay đầu nhìn Tần Lễ Tinh đang nghỉ ngơi, lại bất đắc dĩ mỉm cười, cảm thấy mình suy nghĩ nhiều rồi.

Mười mấy tiếng đồng hồ bay thẳng, cuối cùng cũng đến nơi vào lúc ba giờ chiều giờ địa phương, Ngu Mẫn cảm thấy chân mình như đang lơ lửng, giẫm trên mặt đất cũng có cảm giác không chân thật.

Tần Lễ Tinh dắt cô đi lấy hành lý, sau đó lại dẫn cô đi xe.

Nhiệt độ thời điểm hiện tại ở đây cũng không tệ, Ngu Mãn cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn một lúc lại lẩm bẩm: "Cảm giác giống Sương Thành."

Tần Lễ Tinh cười đáp: "Vốn dĩ là giống nhau, chỉ là gương mặt người khác nhau, đồ ăn cũng khác nhau thôi."

Anh đưa tay nắm lấy tay Ngu Mãn: "Tối nay nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai chúng ta đi thăm một vị trưởng bối."

Ngu Mãn gật đầu, chuyện thăm trưởng bối này Tần Lễ Tinh đã nói với cô ở trong nước, nói là một người bạn cũ, trước đây vốn đã mất liên lạc, lần trước gặp lại ở đám cưới, nói họ đang ở nước M.

Cho nên lần này đến đây, bọn họ phải đi thăm một chút.

Ngu Mãn nắm lại tay Tần Lễ Tinh, cô nói: "Sao em cảm thấy, anh đi gặp vị trưởng bối này có vẻ căng thẳng."

Tần Lễ Tinh hơi nhướn mày: "Hửm? Sao em lại nói vậy."

Ngu Mãn nói: "Trực giác."

Tần Lễ Tinh nói: "Chủ yếu là vì đó thật sự là một vị trưởng bối rất tốt, căng thẳng là chuyện bình thường."

Ngu Mãn còn muốn nói gì đó, Tần Lễ Tinh liền nói: "Nhanh nhìn ra ngoài kia, có cầu vồng."

Ngu Mãn quay đầu nhìn, xe của bọn họ vừa lúc đi ngang qua một đài phun nước, ánh nắng chiếu xuống, vừa vắn tạo thành cầu vồng.

Khá là đẹp.

Tần Lễ Tinh thấy sự chú ý của Ngu Mãn bị thu hút, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên đường đi cũng không tiếp tục chủ đề

đó nữa.

Tần Lễ Tinh đặt phòng ở khách sạn năm sao, khách sạn này được xây dựng giống như một tòa lâu đài, vị trí của bọn họ là đẹp nhất, nhìn ra xa có thể thấy công trình kiến trúc tiêu biểu nhất của thành phố này.

Ngu Mẫn hoạt động thân thể cứng đờ: "Em đi tắm trước."

Nằm trên máy bay không thoải mái, bây giờ vẫn còn sớm, cô định tắm rửa rồi ngủ một lát.

Ai ngờ Tần Lễ Tinh cũng lấy bộ đồ ngủ của mình ra: "Trùng hợp ghê, anh cũng buồn ngủ rồi, chúng ta tắm cùng nhau đi, anh còn có thể giúp em mát xa thư giãn cơ bắp."

Ngu Mẫn không tin, tắm cùng Tần Lễ Tinh, cô chỉ có nước căng thẳng thôi.

Nhưng Tần Lễ Tinh căn bản không cho cô cơ hội từ chối, dễ dàng bế cô lên, bước chân vững vàng ôm cô vào phòng tắm.

Gần một tiếng rưỡi sau hai người mới từ phòng tắm đi ra.

Ngu Mẫn ngồi trên ghế ngáp một cái, Tần Lễ Tinh đang đứng phía sau sấy tóc cho cô, sấy xong, anh đặt máy sấy xuống, hai tay đặt lên huyệt vị của Ngu Mẫn, mát xa cho cô.

Ngu Mẫn càng buồn ngủ hơn, Tần Lễ Tinh cúi người hôn lên mặt cô: "Em ngủ một lát đi, anh đi dọn quần áo trong phòng tắm."

Trong phòng có máy giặt, Tần Lễ Tinh đảm nhận công việc dọn dẹp.

Ngu Mẫn gật đầu, cô đứng dậy, đi vài bước đến bên giường, chui vào nằm xuống.

Tần Lễ Tinh cầm máy sấy vào phòng tắm, sấy tóc cho mình, sau đó giặt sạch đồ lót trong phòng tắm, sau khi sắp xếp xong, anh mới ném những bộ quần áo khác vào máy giặt.

Đợi anh làm xong mọi việc, đi ra ngoài thì Ngu Mẫn đã ngủ say.

Cô ngủ không ngon trên máy bay, vừa rồi lại "vật lộn" với Tần Lễ Tinh trong phòng tắm lâu như vậy, cơn buồn ngủ đã ập đến.

Tần Lễ Tinh đi đến bên cạnh cô, cúi người lén hôn một cái, sau đó cầm điện thoại đã sạc đầy của mình ra khỏi khách sạn.

So với việc nghỉ ngơi, anh còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Ngu Mẫn ngủ một giấc đến tận chín giờ tối.

Cô mơ màng bò dậy khỏi giường, thấy Tần Lễ Tinh đang đứng trước cửa sổ sát đất gọi điện thoại cho ai đó, cô gọi Tần Lễ Tinh một tiếng.

Tần Lễ Tinh quay đầu nhìn lại, nói gì đó với người đầu dây bên kia rồi cúp điện thoại.

Anh trở lại bên giường: "Có đói không?"

Trả lời anh là tiếng bụng kêu ùng ục của Ngu Mẫn, Tần Lễ Tinh cười, anh nâng mặt Ngu Mẫn lên, cố ý hỏi: "Người đẹp, bây giờ có hai thứ có thể ăn, một là thức ăn bình thường, hai là Tần Lễ Tinh thơm ngon, xin hỏi em muốn thưởng thức thứ nào trước?"

Ngu Mẫn đã tỉnh táo, cô lạnh lùng nói: "Làm ơn cho em thức ăn, cảm ơn."

Tần Lễ Tinh bữu môi: "Người đẹp, lựa chọn của em thật nhàm chán."

Nhưng vẫn đi đến chỗ điện thoại trong phòng, bấm số gọi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc anh đã gọi xong đồ ăn, Tần Lễ Tinh ngồi xuống bên cạnh cô nói: "Mười lăm phút nữa sẽ mang đến."

Ngu Mãn ngạc nhiên: "Nhanh vậy sao?"

"Đương nhiên rồi, dù sao cũng không thể để người đẹp bị đói."
Tần Lễ Tinh chu môi: "Cần được khen thưởng."

Ngu Mãn đưa tay đẩy mặt anh: "Bình thường một chút đi Tần Lễ Tinh!"

Tần Lễ Tinh uất ức nói: "Hửm? Nhập gia tùy tục, em không thích sao?"

Ngu Mãn không để ý đến anh, xuống giường đi vệ sinh.

Lúc quay lại, vừa ra ngoài thì thấy Tần Lễ Tinh đang cúi đầu nghịch điện thoại, cô đi tới hỏi: "Vẫn còn việc công ty chưa xử lý xong sao?"

Hình như sau khi xuống máy bay, Tần Lễ Tinh vẫn luôn nghịch điện thoại.

"Ừm, có chút việc phải hoàn thành." Tần Lễ Tinh đặt điện thoại sang một bên, đưa tay kéo cô, để cô ngồi lên đùi mình.

Anh vùi mặt vào hõm vai Ngu Mãn, đáng thương nói: "Cho anh sạc pin một chút nào vợ."

Ngu Mãn cười hỏi: "Hửm? Em đâu phải trạm sạc điện, sao có thể sạc cho anh được."

"Dựa vào nụ hôn của em để sạc pin." Tần Lễ Tinh nói: "Nếu em đồng ý cho anh hôn khắp nơi, chắc chắn anh sẽ tràn đầy năng lượng, càng thêm vui vẻ."

"Cái miệng này của anh thật sự khiến em không kịp trở tay." Ngu Mẫn bất đắc dĩ nói.

"Cứ coi như em đang khen anh đi." Tần Lễ Tinh vui ở cổ cô cười vài tiếng.

Anh ôm chặt Ngu Mẫn một lúc, cho đến khi chuông cửa vang lên, Ngu Mẫn mới nói: "Người giao đồ ăn đến rồi."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới miễn cưỡng buông Ngu Mẫn ra, anh nói: "Em đi mở cửa nhé?"

Ngu Mẫn đứng dậy hỏi: "Em cần phải nói gì với họ không?"

Tiếng Anh của Ngu Mẫn chỉ ở mức bình thường, cô không có cơ hội luyện nói, cũng chưa từng đến một nơi toàn người nước ngoài, bây giờ có chút khó mở miệng.

Tần Lễ Tinh nói: "Tùy em, em muốn nói gì thì nói, không muốn nói thì không nói gì cả."

Anh chỉ vào điện thoại, Ngu Mẫn bĩu môi, vẫn đi mở cửa, cửa vừa mở ra, bên ngoài là một người đàn ông cao lớn mặc vest, người đàn ông có khí chất nho nhã, trên tai còn đeo tai nghe bộ đàm, ông đẩy xe thức ăn, gần như ngay khi nhìn thấy Ngu Mẫn, mắt liền sáng lên.

Ông mỉm cười: "Cô Mẫn Mẫn, đồ ăn cô gọi đây."

Ông nói tiếng Trung, giọng nói cũng rất dễ nghe.

Cảm giác căng thẳng của Ngu Mẫn dịu đi đôi chút, cô mở cửa: "Mời vào."

Người đàn ông đẩy xe thức ăn vào, anh ta nhìn Tần Lễ Tinh bên trong, Tần Lễ Tinh liếc mắt môi khô khốc.

Sau đó người đàn ông đẩy xe đến bên bàn ăn, bày từng món ăn trên xe lên bàn.

Nói là Mãn Hán toàn tịch (*) cũng không quá.

() Mãn Hán toàn tịch (滿漢全席) là một bữa tiệc lớn và xa hoa trong ẩm thực Trung Hoa, kết hợp những món ăn tinh túy nhất của cả hai nền ẩm thực Mãn Châu và Hán.*

Người đàn ông làm động tác rất chậm, nhận thấy Ngu Mãn vẫn luôn nhìn, ông còn cười nói: "Cô Mãn Mãn, nếu cô còn muốn ăn gì, có thể gọi điện thoại cho nhà bếp, đầu bếp của chúng tôi phục vụ hai mươi bốn giờ."

"Cảm ơn." Ngu Mãn cũng cười gật đầu.

Chẳng mấy chốc người đàn ông đã bày xong đồ ăn, ông đẩy xe đi ra ngoài, nhưng khi thấy Ngu Mãn định đóng cửa, lại không nhịn được nói: "Cô Mãn Mãn, thang máy lên tầng mười sáu là tầng thượng, có thể ngắm sao trên đó, cô... cô và bạn trai có thể lên đó xem thử, tối nay có rất nhiều sao, rất đẹp."

"Cảm ơn ông." Ngu Mãn cũng mỉm cười, lúc này người đàn ông mới đẩy xe rời khỏi cửa.

Đợi đến khi đi đến chỗ rẽ, có mấy người đang đứng đó, thấy ông đẩy xe tới, liền hỏi: "Thế nào? Là con bé sao? Con bé có khỏe không?"

Người đàn ông tháo tai nghe vẫn luôn bật trên tai xuống, ông cười gật đầu: "Là con bé, giống hệt em gái lúc trẻ, cũng ngoan ngoãn lễ phép, xinh hơn nhiều so với ảnh thằng nhóc kia gửi."

Ông vừa nói xong, những người khác đều đỏ hoe mắt, còn có người chấp tay lẩm bẩm: "Cảm ơn trời đất, Phật tổ phù hộ, không ngờ nhà họ Tống chúng ta còn có ngày đoàn tụ."

Trong phòng, sau khi tiễn người đàn ông đi, Ngu Mãn cảm thấy có chút kỳ lạ, Tần Lễ Tinh đã ngồi vào bàn ăn mở từng cái nắp ra, không ngờ cả bàn toàn là món cô thích ăn.

Ngu Mãn ngạc nhiên: "Khách sạn này vậy mà cũng biết làm món này sao?"

Cô nghe nói nước ngoài không phải bít tết thì là hamburger, hoang mạc ẩm thực quả nhiên danh bất hư truyền.

Tần Lễ Tinh lại không thấy lạ: "Rất bình thường, họ là khách sạn năm sao, chỉ làm bít tết và hamburger thì không thể thu hút nhiều khách hàng như vậy."

"Cũng đúng." Ngu Mãn ngồi xuống, cô lại nói: "Nhưng mà người đàn ông vừa rồi thật kỳ lạ."

Tần Lễ Tinh mặt không đổi sắc nói: "Hửm? Sao em lại nói vậy?"

"Trực giác, luôn cảm thấy ông ấy không giống nhân viên phục vụ mà giống ông chủ hơn." Trực giác của Ngu Mãn luôn rất chính xác, nhưng lần này cô không đoán ra được tại sao mình lại có trực giác này.

Tần Lễ Tinh cười nói: "Vậy không phải càng tốt sao? Ông chủ đích thân phục vụ chúng ta, thật tuyệt vời."

Anh gấp một con tôm vào bát cô: "Được rồi, không phải đói rồi sao? Mau ăn cơm đi."

"Ồ." Ngu Mãn cúi đầu cho thịt tôm vào miệng, vị cay vừa phải, rất ngon.

Nhưng cô chỉ ăn một miếng, lại ngẩng đầu lên nói: "Nhưng mà, sao ông ấy biết tên em? Còn gọi em là Mẫn Mẫn."

"Không phải lúc chúng ta vào đã đăng ký rồi sao? Biết tên là chuyện bình thường." Tần Lễ Tinh không để ý như cô: "Khách sạn nước ngoài có chút khác biệt so với trong nước là chuyện bình thường."

Anh lại sợ Ngu Mẫn lo lắng, nói: "Yên tâm, nếu thật sự có chuyện gì, anh đã được sạc đầy pin có thể đảm một phát bẹp dí một chiếc xe."

Tần Lễ Tinh vỗ vỗ bắp tay của mình: "Vệ sĩ họ Tần, bảo vệ em!"

Chọc cho Ngu Mẫn cười mãi: "Được rồi được rồi."

Chuyện cứ như vậy trôi qua.

Ăn tối xong, hai người cũng không lên sân thượng ngắm sao, mà là cuộn tròn trong phòng xem một bộ phim rồi lên giường.

Ngu Mẫn rúc vào lòng Tần Lễ Tinh, cô lẩm bẩm: "Không biết vì sao, sau khi xuống máy bay em luôn cảm thấy bất an."

Tần Lễ Tinh vỗ vỗ lưng cô: "Có thể là lần đầu ra nước ngoài, có chút hưng phấn, rất bình thường, sau này anh sẽ dẫn em đi khắp nơi, sẽ không còn như vậy nữa."

Ngu Mẫn không nhịn được cười: "Anh không sợ anh Nho Nguyệt mất sao?"

"Mất thì mất thôi, từ nhỏ đến lớn anh nghe anh ấy dạy dỗ còn ít sao?" Tần Lễ Tinh lẩm bẩm: "Sẽ không mất miếng thịt nào đâu, yên tâm đi."

Ngu Mẫn áp tai vào ngực anh: "Tim anh cũng đập nhanh quá."

Tần Lễ Tinh hơi ngửa ra sau, anh cúi đầu nhìn Ngu Mãn: "Em không biết tại sao tim anh lại đập nhanh như vậy sao?"

Ngu Mãn nhướn mày, Tần Lễ Tinh ôm cô lật người, để Ngu Mãn nằm úp trên người mình, anh véo véo eo cô: "Cùng nhau mặt đỏ tim đập một chút nhé?"

Ngu Mãn che miệng anh: "Không cần, buồn ngủ."

Thật ra Ngu Mãn vẫn chưa quen với chênh lệch múi giờ.

Tần Lễ Tinh hôn lên lòng bàn tay cô: "Được rồi, tha thứ cho tên phóng hỏa đốt cháy trái tim em này."

Ngu Mãn rút tay về, cô có chút không nhịn được hỏi: "Tần Lễ Tinh, ai dạy anh mấy câu sến súa này vậy?"

Tần Lễ Tinh nói: "Em không thích sao? Anh còn có những câu khác nữa, có muốn..."

Môi anh lại bị chặn lại, lần này là môi của Ngu Mãn, Ngu Mãn ôm anh hôn một lúc lâu, sau khi buông ra mới nói: "Được rồi, nói nữa là em thật sự thấy phiền đấy."

Tần Lễ Tinh ôm chặt cô: "Được rồi, ngủ thôi."

"Anh mau thả em xuống."

Tần Lễ Tinh không chịu buông tay: "Để anh làm giường cho em, vững chắc, rất an toàn."

Ngu Mãn: ...

Ngu Mãn không nhịn được trợn trắng mắt, ngày mai sẽ xóa hết video ngắn của Tần Lễ Tinh!

*

Ngày hôm sau, vì phải đi thăm trưởng bối, Tần Lễ Tinh có vẻ đặc biệt nghiêm túc.

Thức dậy còn sớm hơn cả Ngu Mãn, thay không ít quần áo trong tủ, chọn một bộ vest cực kỳ chỉnh tề, còn chọn cho Ngu Mãn mấy bộ.

Khiến Ngu Mãn cũng không nhịn được căng thẳng, cô hỏi: "Rốt cuộc vị trưởng bối này là ai vậy? Em chưa từng thấy anh nghiêm túc như vậy."

Tần Lễ Tinh vẫn đang phối đồ cho cô, anh nói: "Nói thế nào nhỉ? Tóm lại, chỉnh tề một chút chắc chắn không sai, anh sợ không chỉnh tề, họ sẽ đá anh ra khỏi cửa."

Ngu Mãn cúi đầu nhìn, Tần Lễ Tinh phối cho cô một bộ đồ rất thoải mái, cô nói: "Vậy em cũng nên mặc chỉnh tề một chút chứ?"

"Không cần." Tần Lễ Tinh nói: "Có lẽ họ chỉ nhắm vào anh thôi."

Anh nói xong lại cảm thấy không ổn, bổ sung thêm: "Đừng căng thẳng, anh đùa thôi."

Ngu Mãn vỗ vào cánh tay anh, Tần Lễ Tinh mặt không đổi sắc nói: "So với đánh vào tay anh, anh càng hy vọng em đánh vào..."

Ngu Mãn cầm quần áo anh phối rồi đi vào phòng tắm: "Em đi thay quần áo đây."

Cô không muốn nghe Tần Lễ Tinh nói thêm gì nữa.

Đầu óc người này bị một chiếc xe màu nào đó tấn công rồi, luôn có thể bất ngờ "lái" một cái.

Nhiều lúc Ngu Mãn có chút không đỡ được.

Sau khi thay quần áo xong, hai người xách đồ ra ngoài, người đến đón vẫn là tài xế hôm qua, Tần Lễ Tinh kéo cô đến bên cốp xe nhìn, hỏi: "Em thấy những món quà này đủ chưa?"

Quà anh chuẩn bị đã chất đầy cả cốp xe, Ngu Mẫn gật đầu: "Chắc là đủ rồi nhỉ?"

Cô càng thêm tò mò, rốt cuộc hôm nay muốn gặp là người nào.

Lên xe, tài xế liền lái xe thẳng đến nơi.

Xe càng đi xa, Tần Lễ Tinh bên cạnh càng nghiêm túc, khiến cô cũng không nhìn được có chút căng thẳng, tim đập thành thịch.

Một bàn tay đưa ra, Tần Lễ Tinh an ủi: "Đừng căng thẳng."

Ngu Mẫn nhìn anh, mím môi: "Nhìn thế nào cũng thấy anh căng thẳng hơn."

"Thật sao?" Tần Lễ Tinh thở dài: "Em nhìn nhầm rồi."

Ngu Mẫn trầm nghĩ, đúng là cứng miệng.

Xe chạy vào một khu biệt thự, Tần Lễ Tinh mở miệng nói: "Sắp đến rồi."

Ngu Mẫn kinh ngạc nhìn xung quanh: "Họ sống ở đây sao?"

Nơi này trông không giống nhà giàu bình thường.

Tần Lễ Tinh gật đầu: "Phải."

Trong lúc hai người nói chuyện, xe đã dừng lại trước cửa.

Tần Lễ Tinh nhìn cánh cửa đóng chặt, anh xuống xe trước, sau đó đi vòng qua bên kia, mở cửa cho Ngu Mẫn, đưa tay về

phía cô: "Đi thôi."

Ngu Mẫn li3m môi, cô đặt tay lên tay Tần Lễ Tinh, hít sâu một hơi rồi xuống xe.

Tần Lễ Tinh nói với tài xế, bảo anh ta lấy quà ở cốp xe xuống, sau đó dắt Ngu Mẫn đi về phía cổng lớn.

Ngón tay anh định bấm chuông cửa, lại bị Ngu Mẫn đột nhiên nắm lấy cổ tay.

Anh quay đầu nhìn, dịu dàng hỏi: "Sao vậy Mẫn Mẫn?"

Ngu Mẫn nói: "Không biết, em chỉ có một cảm giác không nói nên lời."

Tim cô đập rất nhanh, trực giác mách bảo cô, đẩy cửa ra, có thể sẽ xảy ra chuyện ngoài dự đoán của cô.

Nhưng lại rất muốn đẩy ra.

Tần Lễ Tinh cúi người, cười hôn nhanh lên môi cô, anh nói: "Đừng sợ, còn có anh ở đây."

Anh bấm chuông cửa.

Ba giây sau, cánh cửa lớn từ từ mở ra, Ngu Mẫn ngẩng mắt nhìn, nhưng khi nhìn rõ những người đứng bên trong, cô dừng bước.

Sau cánh cửa, có rất nhiều người, giống như cả gia tộc đều đến vậy.

Nam nữ già trẻ đều mỉm cười nhìn cô, phía sau bọn họ treo một tấm băng rôn rất lớn.

Trên đó viết: Chào mừng Mẫn Mẫn về nhà.

Đầu óc Ngu Mãn vẫn còn mơ màng, cô cảm thấy tay mình được buông ra, cô ngơ ngác nhìn người bên cạnh.

Cô chỉ thấy Tần Lễ Tinh mỉm cười, nhẹ nhàng đẩy cô một cái, đẩy cô vào trong cửa.

"Bùm."

Pháo hoa rơi từ trên đỉnh đầu xuống, phòng khách lộng lẫy toàn là pháo hoa và ruy băng bay lượn.

Ngũ Mãn nhìn những người đó, có người cười có người khóc.

Không ai nói gì, chỉ nhìn cô.

Ánh mắt Ngũ Mãn lại nhìn về phía tấm băng rôn phía sau bọn họ.

Chào mừng Mãn Mãn về nhà.

- Cô về nhà.

Chương 40

DTV-EBOOK

Những gì xảy ra tiếp theo quả thực nằm ngoài dự đoán của Ngu Mẫn. Cô bị bao vây bởi đám đông, hoàn toàn bối rối, nghe những câu hỏi của họ, cô không biết phải trả lời như thế nào, cuối cùng Tần Lễ Tinh đã giải cứu cô.

Dường như anh đã rất quen thuộc với họ, chỉ vài lời đã trấn an được họ, sau đó kéo Ngu Mẫn, người vẫn chưa hoàn hồn, lên lầu.

Nhưng những người khác không đi theo, chỉ đứng ở sảnh lớn nhìn cô.

Ngu Mẫn ngẩng đầu nhìn người trước mặt, cô không nói nên lời.

Mắt Tần Lễ Tinh cũng đỏ hoe, anh xoa đầu Ngu Mẫn, thở dài nói:

"Đừng sợ, anh ở ngay cửa, có chuyện gì thì gọi anh, anh sẽ không đi đâu."

Tần Lễ Tinh nắm tay cô đặt lên tay nắm cửa, truyền sức mạnh của mình cho cô, giúp cô ấn tay nắm cửa xuống.

Anh nói: "Vào đi, có người đang đợi em ở trong đó."

Ngu Mẫn cảm thấy bây giờ mình đã biến thành một cái máy nghe lệnh, nghe lời Tần Lễ Tinh, cô máy móc vung tay bước vào.

Đây là một phòng ngủ, trên giường có một người đang nằm.

Dường như người đó nghe thấy tiếng động ở cửa, yếu ớt nói: "Chị, bây giờ em không đói, em muốn đợi Mẫn Mẫn về ăn cùng."

Bà ấy lại lầm bầm: "Không biết khi nào Mãn Mãn mới về, lát nữa trời sẽ mưa, không biết con bé có bị ướt không."

"Đợi con bé về nhất định phải dạy dỗ nó, ra ngoài mà không nói với mẹ, không ngoan chút nào."

"Cũng không đúng, Mãn Mãn vẫn rất ngoan, cô giáo vừa gọi điện khen con bé ở trường mẫu giáo rất ngoan..."

Người phụ nữ không nghe thấy phản ứng ở đằng sau, bà ấy ôm con búp bê vải trong lòng từ từ ngồi dậy rồi quay đầu nhìn về phía cửa.

Nhưng sau khi nhìn thấy Ngu Mãn đang đứng đó, vẻ mặt bà ấy đông cứng.

Một lúc lâu sau, người phụ nữ mới do dự nói: "Mình đang mơ sao?"

"Sao mình lại mơ thấy Mãn Mãn của mình nữa rồi."

"Sao con bé lớn nhanh thế?"

Người phụ nữ có vẻ hơi buồn, bà ấy cố tình nghiêm mặt nói: "Nhóc con hư, lại đến lừa mẹ trong mơ rồi."

Ngu Mãn cố gắng nở một nụ cười, nhưng nước mắt lại rơi lã chã trước.

Người phụ nữ thở dài, bà ấy xuống giường, đi đến bên cạnh Ngu Mãn, đưa bàn tay ấm áp lên sờ mặt cô: "Đừng khóc, mẹ không trách con chạy ra ngoài chơi, nhưng chơi đủ rồi thì nhớ về nhà, biết chưa?"

"Con thông minh như vậy, chắc chắn nhớ đường về nhà, phải về nhanh nhé, mẹ sẽ làm bánh kem mà con thích nhất cho con ăn."

Ngu Mẫn gật đầu, dường như cô đã dùng hết sức lực toàn thân mới có thể mở miệng.

"Mẹ."

Bàn tay người phụ nữ đang lau nước mắt cho cô khựng lại.

Ngu Mẫn nắm lấy bàn tay đang vuốt v3 khuôn mặt mình, dùng má cọ cọ: "Con về rồi."

Cô đưa tay kia ra, lau đi những giọt nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt người phụ nữ.

Cô nói: "Con đã tìm được đường về nhà rồi."

Ngu Mẫn cũng đã từng tưởng tượng cảnh đoàn tụ với mẹ, có thể sẽ ôm nhau khóc, có thể sẽ hét lên với nhau.

Nhưng điều duy nhất cô không ngờ tới là, Tống Nhã Vân đã bị điên.

Tuổi của bà ấy vẫn tiếp tục tăng, nhưng linh hồn mãi mãi bị mắc kẹt trong đêm mưa mà cô bị lạc.

Ngu Mẫn cẩn thận ôm bà ấy vào lòng, cô nói: "Xin lỗi, đã để mẹ đợi lâu."

Người phụ nữ trong lòng đột nhiên run lên dữ dội: "Không."

"Không."

Bà ấy cứ lặp đi lặp lại chữ "không", cuối cùng cũng òa khóc: "Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn!"

Ngu Mẫn đã mất tích hai mươi năm, bà ấy cũng đã mơ hai mươi năm,

Cuối cùng vào ngày hôm nay, bà ấy đã tỉnh giấc.

Trong hiện thực, Mẫn Mẫn của bà ấy đã trưởng thành, đang mỉm cười với bà ấy.

Tống Nhã Vân quá xúc động, ngất xỉu trong vòng tay Ngu Mẫn.

Ngũ Mẫn lo lắng nói: "Mẹ? Mẹ ơi!"

Tần Lễ Tinh và các nhân viên y tế từ cửa xông vào, các nhân viên y tế nhanh chóng bế Tống Nhã Vân trở lại giường, thành thạo kiểm tra cơ thể cho bà ấy.

Tần Lễ Tinh ôm Ngũ Mẫn, người đã mất giọng vào lòng, anh ôm chặt cô, an ủi: "Không sao, mẹ không sao, mẹ chỉ là quá xúc động thôi Mẫn Mẫn, em đừng sợ, bình tĩnh, hít thở sâu cùng anh, hít vào..."

Ngũ Mẫn hít thở sâu theo hướng dẫn của Tần Lễ Tinh, sau đó thở ra, các dây thần kinh căng thẳng dần dần dịu xuống, nhưng vẫn không thể mở miệng, không thể nói chuyện.

Tần Lễ Tinh nói: "Mẫn Mẫn, không sao đâu, từ từ nói. Chúng ta đã về nhà rồi, đừng vội, em đừng kích động."

Anh giúp Ngũ Mẫn điều hòa hơi thở, không biết đã mất bao lâu, cuối cùng cô mới có cảm giác chân thực.

Cô khẽ nói: "Tần Lễ Tinh..."

Tần Lễ Tinh ừ một tiếng, cánh tay anh đã bị Ngũ Mẫn vô thức cào xước, anh coi như không thấy, chỉ an ủi: "Anh đây, Mẫn Mẫn, anh đây."

Anh thấy Ngũ Mẫn đã ổn định hơn một chút, mới chậm rãi nói: "Anh biết bây giờ em có rất nhiều thắc mắc, cũng có thể sẽ trách anh tại sao không nói trước với em, những điều này đợi em bình tĩnh lại rồi anh sẽ nói với em, được không?"

Ngư Mẫn khẽ gật đầu: "... Vâng."

Tần Lễ Tinh nói: "Những người ở dưới lầu đều là người nhà của em, em có muốn xuống chào họ một tiếng không? Nếu bây giờ không muốn cũng không sao, anh sẽ xuống nói với họ, đợi khi nào em muốn gặp thì chúng ta sẽ gặp, được không?"

Ngư Mẫn trong lòng anh im lặng.

Tần Lễ Tinh liếc nhìn, anh nói: "Hay là nghỉ ngơi trước đã, có lẽ họ cũng cần một chút thời gian để bình tĩnh lại."

Lúc này Ngư Mẫn mới có phản ứng: "Được."

Tần Lễ Tinh lại hỏi: "Anh bế em ra ngoài nhé?"

Ngư Mẫn lắc đầu: "Em tự đi được."

"Được." Tần Lễ Tinh nói: "Em vịn vào anh nhé?"

Ngư Mẫn ừ một tiếng, bây giờ cô thực sự cần một chút không gian riêng để sắp xếp lại suy nghĩ của mình, cô cảm thấy lúc này đầu óc đã rối như tơ vò, việc đáp lại Tần Lễ Tinh hoàn toàn là theo bản năng.

Cô đi đến cửa, lại quay đầu nhìn người phụ nữ trên giường, cảm xúc vừa mới bình ổn lại dâng trào.

Một lúc sau, cô mới quay đầu lại, chân tay bủn rủn cùng Tần Lễ Tinh rời đi.

Người giúp việc dẫn họ đến một căn phòng, căn phòng này trông rất rộng và mộng ảo, giống như phòng công chúa mà Ngư Mẫn đã thấy trên mạng.

Tần Lễ Tinh nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh nói: "Đây là căn phòng mà họ luôn giữ cho em, ngồi một lát nhé? Hay là xem qua?"

Ngu Mẫn nói: "Ngồi một lát đã."

Vào trong phòng, Tần Lễ Tinh không còn khách sáo như ở bên ngoài nữa, Ngu Mẫn vừa mở miệng, anh bèn cúi người bế cô lên, nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường êm ái.

Tần Lễ Tinh lại đi rót cho cô một cốc nước ấm, để cô uống xong, anh nói: "Em ngủ một lát nhé? Anh xuống lầu nói với họ một tiếng."

Anh nắm lấy tay Ngu Mẫn, đưa lên miệng hôn một cái: "Anh sẽ lên ngay, mười phút thôi, em cứ nằm nghỉ trước đi."

Bây giờ Ngu Mẫn đang trong trạng thái tinh thần căng thẳng, cô chỉ nghe Tần Lễ Tinh nói, gật đầu lung tung, cởi giày rồi nằm xuống.

Tần Lễ Tinh đắp chăn cho cô, lại hôn lên khóe mắt cô.

Anh biết, bây giờ phải cho Ngu Mẫn một không gian riêng để bình tĩnh lại.

Cửa mở ra rồi đóng lại, Ngu Mẫn nhìn chăm chăm vào trần nhà, trong đầu vẫn nghĩ về những lời Tống Nhã Vân vừa nói, dáng vẻ của bà ấy, con búp bê vải trong lòng bà ấy.

Vì sốt cao và sợ hãi, Ngu Mẫn đã quên rất nhiều chuyện.

Nhưng khi vừa nhìn thấy con búp bê vải đó, cô lập tức nhớ ra những chuyện liên quan đến nó.

Đó là do Tống Nhã Vân tự tay móc cho cô, làm quà sinh nhật hai tuổi, cô rất thích món đồ chơi búp bê vải này, rất nhiều lần đều là nó bầu bạn với cô khi ngủ.

Vừa nhìn thấy, con búp bê vải đó đã rất cũ rồi, nhưng vẫn rất sạch sẽ, có thể thấy được Tống Nhã Vân đã bảo quản nó rất tốt.

Ngũ Mãn vùi mình vào trong chăn, chẳng mấy chốc nước mắt đã thấm ướt cả chăn.

Sau khi nói chuyện với những người lớn tuổi ở dưới lầu, Tần Lễ Tinh đứng đợi ở cửa mười mấy phút.

Tâm trạng anh cũng có chút phức tạp, đợi đến khi tính toán thời gian Ngũ Mãn đã bình tĩnh lại, anh mới đẩy cửa bước vào.

Lại vùi mình trong chăn rồi.

Anh mím môi, bước tới, dịu dàng gọi: "Mãn Mãn?"

Người trên giường không trả lời.

Tim anh đột nhiên đập mạnh, vội vàng kéo chăn đang che trên mặt cô ra, vừa mở ra mới phát hiện cô chỉ là khóc mệt rồi ngủ thiếp đi.

Tần Lễ Tinh thở phào nhẹ nhõm, anh cảm thấy tay mình đang run rẩy.

Ngủ rồi là tốt, ngủ rồi... là tốt.

Ngũ Mãn mơ một giấc mơ.

Cô mơ thấy mình vừa mới đến trại trẻ mồ côi.

Trại trẻ mồ côi toàn là những đứa trẻ bị bỏ rơi hoặc không có bố mẹ, cô luôn cảm thấy mình khác biệt.

Cô có bố mẹ, cũng không bị bỏ rơi, cô cũng biết mẹ mình đang đợi cô về nhà.

Nhưng cô không nhớ được khuôn mặt của mẹ, dù có cố gắng thế nào, cô cũng không thể nhớ ra.

Không lâu sau, vì ngoan ngoãn và xinh xắn, cô đã có một người mẹ mới.

Ngu Mẫn như một người đứng xem, nhìn cô lớn lên ở vùng quê.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta đã có con trai rồi, không thể cứ nuôi con người ta mãi được."

"Tiếc là con gái, nếu là con trai thì sau này còn có thể giúp tôi làm việc, con gái thì có ích gì?"

"Hay là gửi trả lại?"

"Đã tám chín tuổi rồi, gửi trả kiểu gì? Nếu gửi trả lại, chẳng phải là anh muốn để người trong làng xem tôi là trò cười sao?"

"Dù sao nó cũng không có ai nuôi, nuôi tạm vậy, con bé trông cũng xinh xắn, đợi mười sáu mười bảy tuổi xem có ai muốn lấy không, lấy được ít tiền sính lễ cũng tốt."

"... Cũng được."

Cô không phải là không ai cần.

Ngu Mẫn phản bác trong lòng.

Cô cũng không phải là mèo chó.

Nhưng giọng nói trong mơ vẫn tiếp tục vang lên.

Vô số giọng nói, vô số ngữ điệu, đều lặp đi lặp lại một câu.

-- Đứa trẻ không ai cần.

"Không phải!"

Ngư Mẫn đột nhiên mở mắt ra, đập vào mắt là căn phòng mộng mơ, ngực cô phập phồng, trên mặt cũng lấm tấm mồ hôi.

Cho đến khi có bàn tay phủ lên mặt cô, cô kinh hồn bạt vía ngẩng đầu lên nhìn.

Là Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh vẫn luôn ôm cô, anh dịu dàng nói: "Đừng sợ, anh ở đây."

Anh dùng tay áo lau đi những giọt mồ hôi trên mặt Ngư Mẫn, hỏi: "Gặp ác mộng à?"

Ngư Mẫn gật đầu: "Ừm..."

Tần Lễ Tinh nói: "Mọi chuyện đã qua rồi, đừng sợ, anh bảo vệ em."

Anh ôm Ngư Mẫn chặt hơn một chút: "Đừng sợ, không gì có thể đánh gục em được."

Ngư Mẫn ôm lấy Tần Lễ Tinh, lúc này cô đã bình tĩnh lại.

Cô mở miệng nói: "Em muốn..."

Cô lại không biết nên hỏi như thế nào, nhưng Tần Lễ Tinh lại hiểu ý cô, anh nói: "Yên tâm, hiện giờ tình hình của mẹ đã ổn định rồi, bà ấy chỉ là nhìn thấy em quá xúc động thôi, lát nữa bà ấy tỉnh lại sẽ ổn thôi."

Ngư Mẫn ôm anh chặt hơn một chút: "Tần Lễ Tinh, cảm ơn anh."

Nụ hôn của Tần Lễ Tinh rơi trên tóc cô: "Giữa em và anh, không cần phải cảm ơn, chỉ cần em vui vẻ, em hạnh phúc, cái gì anh cũng có thể làm cho em."

"Mãn Mãn, sau này ngoài anh ra, em còn có mẹ, còn có dì, còn có cậu, anh chị họ, chúng ta đều sẽ bảo vệ em, yêu thương em."

"Mây tan thấy nắng, từ nay về sau thế giới của em chỉ có vô vàn cảnh đẹp."

Chương 41

DTV-EBOOK

Sau khi ngủ một giấc, tinh thần Ngu Mẫn đã khá hơn nhiều, cô nhìn mình trong gương, mắt đỏ hoe, trông rất tiêu tụy.

Tần Lễ Tinh đứng ở cửa nhìn cô, anh hỏi: "Em đói chưa?"

Lúc này đã là buổi tối, Ngu Mẫn lắc đầu, cô không có khẩu vị lắm, lại hỏi: "Mẹ tỉnh chưa?"

"Vẫn chưa, bác sĩ đã tiêm thuốc an thần cho mẹ, có lẽ phải đợi thêm một lúc nữa." Tần Lễ Tinh bước vào ôm cô từ phía sau: "Vừa rồi anh xuống lầu, đã để phần lớn mọi người rời đi trước để bình tĩnh lại, dưới lầu chỉ còn dì và cậu của em, em có muốn xuống gặp họ không?"

Ngu Mẫn nhớ đến người đàn ông mà cô nhìn thấy tối hôm qua, lúc này khi cô bước vào cũng nhìn thấy ông.

Cô hỏi: "Người đàn ông tối hôm qua là?"

"Họ biết em đến, rất nóng lòng muốn gặp em, nhưng vì dì và cậu bên nhà mẹ em trông rất giống nhau, sợ em nhận ra, nên đã để chú của em cải trang thành nhân viên phục vụ để đến gặp em." Tần Lễ Tinh dùng cằm cọ cọ vào hõm vai cô: "Anh biết, thực ra việc này anh làm không đúng lắm. Chuyện lớn như vậy mà còn giấu em, đợi về rồi, em muốn xử lý anh thế nào cũng được, nhưng đừng khóc nữa."

"Mẫn Mẫn, em nên cười chứ, đúng không?"

Tần Lễ Tinh giơ một tay lên đẩy khóe miệng cô lên, Ngu Mẫn nắm lấy cổ tay anh, hỏi: "Ngoài chuyện này ra, anh còn chuyện gì giấu em nữa không?"

"Không còn, thật sự không còn." Tần Lễ Tinh vội vàng nói: "Chuyện này là bất đắc dĩ mới giấu em, anh thật sự không có bất kỳ điều gì giấu diếm em nữa."

Ngu Mẫn xoay người, cô ngẩng mắt nhìn Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh một tay ôm eo cô, một tay thuận theo cánh tay cô lấy lòng mà móc ngón tay cô: "Chỉ lần này thôi, lần sau có người dí dao vào cổ anh, anh về cũng sẽ nói cho em biết."

Ngu Mẫn nâng mặt anh lên, Tần Lễ Tinh theo bản năng cúi đầu xuống hôn cô, kết quả lại bị Ngu Mẫn véo má: "Em vẫn còn đang giận."

"Xin lỗi, đợi về rồi anh quỳ trước mặt em cả ngày." Tần Lễ Tinh buột miệng nói: "Anh cũng sẽ lấy chổi lông gà gia truyền nhà mình cho em, đánh mạnh vào, anh cũng không chớp mắt lấy một cái."

Ngu Mẫn nhìn vào mắt anh, buông mặt anh ra: "Em không bi3n thái như vậy."

"Người bi3n thái là anh." Tần Lễ Tinh không còn bị trói buộc nữa, cúi đầu hôn lên mặt cô mấy cái: "Nữ vương Mẫn Mẫn là tốt nhất."

Anh cảm nhận được thái độ của Ngu Mẫn đã dịu lại: "Bây giờ xuống lầu nhé?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Vâng." Đọc Full Tại Truyenfull.vision

Dù sao cũng phải đối mặt, Ngu Mẫn thở dài một hơi, hơn nữa cô cũng muốn biết, trong những năm cô thất lạc, Tống Nhã Vân đã xảy ra chuyện gì.

Tần Lễ Tinh đưa tay về phía cô, Ngu Mẫn đưa tay mình ra, anh lập tức nắm chặt lấy, an ủi: "Đừng sợ, nếu em không muốn nói chuyện, hoặc cảm thấy không thoải mái, có thể liếc nhìn anh

một cái, dù sao anh cũng không có mặt mũi, không có phép tắc, sẽ trực tiếp kéo em chạy, anh còn trẻ, chạy nhanh, họ không đuổi kịp đâu."

Ngu Mẫn trừng mắt nhìn anh: "Đừng nói linh tinh."

Tuy nhiên, trong lòng cô dần dần thả lỏng hơn.

Tần Lễ Tinh mỉm cười: "Nhưng mà anh biết, Mẫn Mẫn của chúng ta là người hiểu chuyện nhất, sẽ không để anh làm ra chuyện như vậy đâu."

Anh dắt tay Ngu Mẫn đi ra ngoài, những lời nói đùa giỡn, nhưng lại rất có thể giúp cô thả lỏng tâm trạng.

Hành lang không dài, chẳng mấy chốc đã đi đến cầu thang.

Ngu Mẫn dừng bước, Tần Lễ Tinh yên lặng đứng bên cạnh chờ cô, một lúc sau cô mới bước tiếp, kéo Tần Lễ Tinh đi xuống.

Những người ở dưới lầu vẫn luôn chú ý đến tình hình trên lầu, nên ngay khi Ngu Mẫn và Tần Lễ Tinh xuất hiện, họ liền mỉm cười chào hỏi: "Mẫn Mẫn dậy rồi à? Có đói không?"

Người lên tiếng là người đàn ông đã mang bữa tối cho họ hôm qua, nghe Tần Lễ Tinh nói, đây là chú của cô.

Cô xuống đến tầng một, nhìn những người đang tiến đến chào đón, Ngu Mẫn có chút căng thẳng, cảm nhận được Tần Lễ Tinh nắm chặt tay mình hơn, cô mới dần dần thả lỏng: "Chào chú ạ."

Người phụ nữ đứng bên cạnh chú lập tức tiếp lời: "Trong bếp đã chuẩn bị sẵn món cháu thích, dì đã bảo họ làm ngay rồi, lát nữa là có thể ăn cơm."

Người phụ nữ này trông rất giống Tống Nhã Vân, mắt bà đỏ hoe, nhưng khi nhìn thấy Ngu Mãn thì vẫn mỉm cười: "Mãn Mãn, về nhà rồi thì đừng câu nệ, cứ thoải mái nhé."

Ngu Mãn dạ một tiếng: "Dì hai, chào dì."

Mắt Tống Nhã Kỳ lập tức ngấn lệ, bà tiến lên một bước, ôm Ngu Mãn vào lòng: "Mãn Mãn, về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi."

Bà ôm chặt Ngu Mãn: "Mọi người đều rất nhớ cháu."

Ngu Mãn do dự một chút, rồi cũng ôm lấy người phụ nữ: "Dì đừng buồn nữa."

Tống Nhã Kỳ buông cô ra, lập tức lau nước mắt trên khóe mi: "Phải, ngày vui như thế này thì nên vui vẻ mới đúng."

Bước được bước đầu tiên, trong lòng Ngu Mãn dần dần thoải mái, Tần Lễ Tinh vẫn luôn đi bên cạnh cô, không chủ động lên tiếng, chỉ khi nào Ngu Mãn đáp ứng, anh mới đúng lúc giúp cô giải vây.

Chẳng mấy chốc, nhà bếp đã dọn xong món, mọi người ngồi vào bàn ăn.

Tống Nhã Kỳ nói: "Bữa cơm này, chúng ta đã đợi rất lâu rồi."

Bà cầm đũa gấp thức ăn vào đũa cho Ngu Mãn: "Nhanh nếm thử xem có hợp khẩu vị không? Mợ của cháu đặc biệt mời đầu bếp từ trong nước sang đây."

Ngu Mãn lại nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh Tống Nhã Kỳ, bà ấy đang dịu dàng nhìn cô, mỉm cười: "Nếu Mãn Mãn không thích, mợ sẽ đi tìm thêm mấy đầu bếp nữa, chỉ cần cháu vui là được."

Ngu Mẫn nhìn món ăn trong bát, nở nụ cười thoải mái đầu tiên: "Cảm ơn mẹ, cháu rất thích."

Bữa cơm này diễn ra trong không khí vui vẻ hòa thuận, ăn cơm xong, mọi người lại ngồi trên ghế sofa, Ngu Mẫn mím môi, cô nhìn Tống Nhã Kỳ, người vẫn luôn nắm tay mình: "Dì hai, mẹ cháu bà ấy..."

Cô không biết nên mở lời hỏi như thế nào.

Tống Nhã Kỳ khẽ thở dài, bà nói: "Chuyện này nói ra thì dài lắm, năm đó sau khi cháu bị lạc, mẹ cháu đã suy sụp."

Năm đó, việc Ngu Mẫn bị lạc là một sự kiện lớn ở Sương Thành, lúc bấy giờ internet vẫn chưa phát triển như bây giờ, chủ yếu dựa vào các kênh truyền hình, phát thanh và báo chí.

Những gì có thể làm thì họ đều đã làm hết sức rồi, nhưng vẫn không tìm thấy Ngu Mẫn ở đâu, thậm chí tất cả các con sông lớn nhỏ ở Sương Thành, nhà họ Tống và nhà họ Ngu đều đã cho người lặn tìm mấy lần.

Vẫn không tìm thấy.

Lúc đó, Tống Nhã Vân đã xuất hiện ảo giác, cho đến một ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy một bóng dáng rất nhỏ trong một đoạn video giám sát, không nhìn rõ mặt, nhưng Tống Nhã Vân rất chắc chắn đó là Ngu Mẫn.

Họ lần theo đoạn video này điều tra rất nhiều, cuối cùng mới điều tra ra được Ngu Mẫn bị bọn buôn người bắt cóc, nhưng khi họ vất vả lắm mới tìm được bọn buôn người đó thì chúng đã chết, cũng không nói ra tung tích của Ngu Mẫn, nhưng có thể chắc chắn rằng, Ngu Mẫn vẫn còn sống.

Lúc bấy giờ, Tống Nhã Vân vẫn luôn ôm một tia hy vọng, sau khi ly hôn với Ngu Phong Lâm, bà ấy đã bắt đầu hành trình tìm

kiếm dài đằng đằng, bà ấy gần như đã lật tung cả thế giới lên, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích của Ngu Mãn.

Cho đến vài năm trước, bà ấy vô tình nhìn thấy một cô gái trẻ chia sẻ trải nghiệm của bản thân trên mạng, sau bao nhiêu khó khăn vất vả cuối cùng cũng đã tìm được đường về nhà.

Quan trọng hơn là, bức ảnh nghi phạm mà cô gái đó đăng lên, chính là nghi phạm đã bắt cóc Ngu Mãn năm xưa.

Lúc đó Tống Nhã Vân đang ở D, sau khi nhìn thấy lập tức mua vé máy bay nhanh nhất, đến nơi cô gái đó ở, hỏi cô ấy có tin tức gì của Ngu Mãn không.

Không ngờ, thật sự có, chỉ là lần này về nước, tâm lý của Tống Nhã Vân đã hoàn toàn sụp đổ, đợi đến khi họ nhận ra có điều không ổn thì Tống Nhã Vân đã phát điên.

Tống Nhã Kỳ nói: "Lúc đó chúng ta cũng bận, toàn bộ sản nghiệp của nhà họ Tống đều chuyển ra nước ngoài, chúng ta đang gấp rút ổn định chỗ đứng, nên lần đó đã không cùng mẹ cháu về nước, vì vậy chúng ta cũng không biết người đó đã nói gì với mẹ cháu. Cho đến sau này, nghe những lời nói lộn xộn lúc tỉnh lúc mê của mẹ cháu, chúng ta mới đại khái ghép lại được một số thông tin."

Năm đó, Tống Nhã Vân đã tìm được cô gái trẻ kia, may mắn là cô gái đó là một người rất thông minh, hơn nữa lúc đó là người lớn nhất trong số những đứa trẻ, đương nhiên nhớ được nhiều chuyện hơn.

Cô ấy nói, cô ấy nhớ có một cô em gái, chính là Ngu Mãn trong bức ảnh của Tống Nhã Vân.

Cô ấy nói Ngu Mãn vì sợ hãi mà bị sốt cao, lúc đầu tên tội phạm kia có mua thuốc cho Ngu Mãn uống, nhưng Ngu Mãn bị dị ứng thuốc, nổi mẩn đỏ khắp người, thoi thóp, chúng sợ Ngu

Mãn chết trên xe sẽ xui xẻo, nên khi đi ngang qua một vùng quê nào đó không rõ tên, đã tùy tiện vút cô ở ngoài đồng.

Sau đó, thì không còn sau đó nữa. Đọc Full Tại Truyenfull.vision

"Sau khi trở về, mẹ cháu bắt đầu xuất hiện ảo giác, cũng... đã tự tử mấy lần, may mắn đều được cứu sống."

"Về sau, chúng ta cũng không dám nhắc đến chuyện trong nước trước mặt bà ấy, bởi vì chỉ cần nhắc đến một chút thôi, bà ấy sẽ trở nên bất thường."

Hơn nữa, họ cũng rất đau khổ, cộng thêm công việc bận rộn, nên đã cố tình tránh chuyện trong nước, kết quả lại bỏ lỡ lúc Ngu Mãn mới trở về.

Nếu không phải lần này Tống Nhã Kỳ về nước tham dự đám cưới con trai của một người bạn cũ, thì có lẽ họ còn phải mất một thời gian nữa mới phát hiện ra.

Còn về Ngu Phong Lâm, họ đã sớm cắt đứt quan hệ, ông ta càng không thể chủ động nói chuyện này với họ.

Lúc Tần Lễ Tinh tìm đến cửa, họ đã dùng quan hệ của mình để điều tra, Ngu Mãn vừa trở về đã bị đưa đi kết hôn thương mại, ông ta căn bản không coi Ngu Mãn là con gái, mà chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi.

Nói đến đây, trên mặt mọi người ít nhiều đều lộ ra vẻ đau khổ kìm nén.

Điều duy nhất đáng an ủi là, nhà họ Tần cũng coi như là bạn bè nhiều năm, tuy rằng cũng đã lâu không liên lạc, nhưng gia phong nhà họ Tần nghiêm khắc, đứa trẻ này cũng coi như là đàn hoàng tử tể.

Tay chân Ngu Mẫn lạnh ngắt, mặt không còn chút máu, tất cả những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng, nhưng lại không thể thốt ra được một câu.

Cô cảm thấy choáng váng.

Tần Lễ Tinh nhận thấy trạng thái của Ngu Mẫn có chút không ổn, anh đưa tay ra nắm lấy tay cô: "Mẫn Mẫn."

Ngu Mẫn hoàn hồn, cúi đầu đáp nhỏ một tiếng.

Tống Nhã Kỳ xoa tóc cô: "Cháu yên tâm, tình trạng của mẹ cháu hai năm nay thực ra đã ổn định hơn nhiều rồi, bây giờ cháu cũng đã trở về, chắc chắn bà ấy sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi."

Tần Lễ Tinh nhìn đồng hồ trên cổ tay, anh nói: "Dì hai, mợ, cậu, chú, thời gian không còn sớm nữa, gần đây mọi người cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm đi ạ."

Thực ra bây giờ thời gian vẫn còn sớm, nhưng mọi người đều biết cần phải dành một chút thời gian để tiêu hóa những chuyện đã xảy ra hôm nay, đặc biệt là Ngu Mẫn.

Tống Nhã Kỳ gật đầu: "Cũng đúng, hai đứa vừa đến, chắc chắn cũng mệt rồi, lên lầu nghỉ ngơi sớm đi."

Bà lại xoa đầu Ngu Mẫn: "Đừng suy nghĩ nhiều, sau này gia đình chúng ta sẽ sống tốt."

Ngu Mẫn gật đầu, cùng Tần Lễ Tinh đi lên lầu, nhưng khi đi đến cửa phòng Tống Nhã Vân, cô dừng bước.

Phòng của họ thực ra là ở cạnh nhau, tay Ngu Mẫn đặt trên tay nắm cửa, nhưng vẫn luôn không mở cửa.

Đột nhiên, mu bàn tay cô được bao phủ bởi một bàn tay ấm áp, là tay của Tần Lễ Tinh.

Tần Lễ Tinh nắm tay cô, nhẹ nhàng ấn xuống, cửa liền được mở ra.

Bên trong chỉ bật đèn ngủ, rất mờ tối, người chăm sóc đang ngồi bên cạnh chơi điện thoại, thấy hai người bước vào, cô ấy rất biết ý cầm đồ đạc của mình đi ra ngoài.

Ngu Mẫn đi đến ngồi bên giường, cô cúi đầu nhìn Tống Nhã Vân, bà ấy vẫn đang hôn mê, nhưng vẫn luôn ôm chặt con búp bê vải trong lòng.

Nước mắt đến nhanh hơn cô tưởng tượng.

Tần Lễ Tinh lau nước mắt cho cô, anh nhìn chiếc giường của người chăm sóc, hỏi: "Hay là tối nay chúng ta ngủ ở đây nhé?"

Ngu Mẫn cúi đầu, Tần Lễ Tinh ngồi xổm trước mặt cô, anh nói: "Giường của người chăm sóc cũng rất rộng, anh rất gầy, em nhường cho anh một chút chỗ là được rồi. Em trông mẹ, anh ở bên cạnh em, được không?"

Ngu Mẫn cũng nhìn chiếc giường của người chăm sóc, Tần Lễ Tinh liền vùi mặt vào lòng bàn tay Ngu Mẫn, cọ cọ nói không rõ ràng: "Cứ coi như em đồng ý với anh một điều ước, được không?"

Thực ra đó là điều ước của cô.

Tần Lễ Tinh luôn có thể chính xác nói ra những lời trong lòng cô bằng một cách khác.

Và cách này khiến Ngu Mẫn cảm thấy rất thoải mái.

Cô nói: "Được."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới ngẩng đầu lên khỏi lòng bàn tay cô, cười đến cong cả mắt: "Vậy anh ra ngoài bảo họ thay ga giường, em cứ ngoan ngoãn ngồi ở đây, được không?"

Ngu Mẫn gật đầu: "Em đợi anh." [Đọc Full Tại Truyenfull.vision](#)

Tần Lễ Tinh đứng dậy, in một nụ hôn lên trán cô, dứt khoát xoay người bước rời khỏi phòng ngủ.

Trong phòng ngủ lại chỉ còn lại Ngu Mẫn và Tống Nhã Vân.

So với lần đầu tiên bước vào phòng trong trạng thái suy sụp, bây giờ cô đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Ngu Mẫn nhìn Tống Nhã Vân, bà nội nói quả nhiên không sai, cô thật sự rất giống Tống Nhã Vân.

Cô đưa tay ra, chỉnh lại chăn cho Tống Nhã Vân, im lặng một lúc, rồi đưa tay lấy con búp bê vải trên ngực bà, muốn để bà ngủ ngon hơn.

Nhưng bà ấy ôm con búp bê rất chặt, chỉ cần hơi có động tác lấy ra, bà ấy sẽ tỏ vẻ bất an trong giấc ngủ, Ngu Mẫn đành phải từ bỏ.

Cô hít sâu một hơi, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của người phụ nữ, nhẹ nhàng nâng tay bà ấy lên, rồi áp mặt mình vào lòng bàn tay bà.

Cô khẽ nói: "Mẹ, con về rồi, mẹ cũng mau chóng trở về nhé."

Tống Nhã Vân và cô của ngày xưa đã cùng lạc lối trong đêm sốt cao triền miên đó, nhưng may mắn thay, mọi thứ vẫn còn cơ hội để cứu vãn.

Cô cũng là đứa trẻ được yêu thương, được người khác nhớ đến.

Chương 42 (Hoàn)

DTV-EBOOK

Ngu Mãn và Tần Lễ Tinh ở lại nửa tháng, quả nhiên Tống Nhã Vân sau khi gặp Ngu Mãn thì tình trạng ngày một tốt lên, chỉ là phải gần gũi với Ngu Mãn, nếu Ngu Mãn không xuất hiện trong tầm mắt bà ấy, bà ấy sẽ trở nên căng thẳng.

Buổi tối thì đỡ hơn một chút, bà ấy biết Tần Lễ Tinh là chồng của Ngu Mãn, nên đặc biệt cho phép anh ngủ trong phòng bà ấy - trên giường của người chăm sóc.

Đương nhiên Tần Lễ Tinh cũng rất biết điều, từ chối đề nghị của Tống Nhã Vân, tự mình ngoan ngoãn ngủ ở phòng bên cạnh, ngủ nửa tháng, anh cũng có thể cảm nhận rõ ràng nhà họ Tống đã thật sự chấp nhận anh.

Trong lúc Tống Nhã Vân ngủ trưa, Tần Lễ Tinh ôm Ngu Mãn hôn ngẫu nghiêng mấy cái, cuối cùng ôm cô, vùi mặt vào hõm vai cô, lẩm bẩm: "Anh phải về nước trước rồi."

Hiện tại, anh đang được anh trai giao cho rèn luyện trong tập đoàn Tần thị, đương nhiên anh không thể giống như trước đây, cứ thế mà đi biên biệt một thời gian dài.

Anh không chỉ phải có trách nhiệm với Ngu Mãn, mà còn phải có trách nhiệm với gia đình.

Hơn nữa, hôm qua cũng đã gọi điện thoại về nhà, dường như sức khỏe của bà nội lại kém đi một chút, tuy rằng những người khác không nói rõ, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn có thể nhận ra.

Anh có chút không yên tâm, phải về nhà một chuyến.

Đến đây cũng đã nửa tháng, Ngu Mãn ôm lại anh, cô nói: "Nửa tháng nay có phải em đã đối xử không tốt với anh không?"

Cảm giác tìm được người thân thật sự quá tốt, Ngu Mãn cũng biết có lúc mình đã lạnh nhạt với Tần Lễ Tinh, trong lòng có chút ngại ngùng.

"Không có." Tần Lễ Tinh nói: "Em và gia đình em đều đối xử với anh rất tốt, chỉ là trong nước anh còn có chút việc phải xử lý, đợi anh xử lý xong sẽ quay lại."

Tần Lễ Tinh dùng mặt cọ cọ vào hõm vai Ngu Mãn: "Chúng ta có thể sẽ có một khoảng thời gian ngắn không gặp mặt, em phải ngày nào cũng nhớ anh, biết chưa?"

Tần Lễ Tinh còn chưa đi đã nhớ Ngu Mãn rồi, yêu xa và yêu người ở nước ngoài vậy mà cũng xuất hiện trên người anh, cuộc sống hiện thực luôn có nhiều điều bất đắc dĩ.

Ngu Mãn không nói gì, chỉ im lặng ôm Tần Lễ Tinh, một lúc lâu sau, cô mới hỏi: "Anh định khi nào thì về?"

"Ngày mai, sắp phải mua vé rồi." Tần Lễ Tinh nói: "Về nước có một cuộc họp phải tham gia, em cũng đừng lo lắng, cứ ở đây với mọi người cho tốt, đợi anh bận xong việc sẽ quay lại."

Anh cũng không hỏi Ngu Mãn khi nào thì về, nơi này cũng là nhà của Ngu Mãn.

Ngu Mãn ôm anh chặt hơn một chút, cô nói: "Tần Lễ Tinh, cảm ơn anh."

Tần Lễ Tinh mỉm cười: "Giữa em và anh, còn cần phải cảm ơn sao?"

Anh ngẩng đầu lên khỏi hõm vai Ngu Mãn, khóe mắt đều là ý cười, anh nói: "Em thì cứ ở đây với mẹ cho tốt, đừng suy nghĩ

nhiều, anh làm xong việc sẽ quay lại."

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Vâng, em đợi anh."

Tần Lễ Tinh lại hôn cô một cái thật mạnh, sau đó cầm điện thoại mua vé máy bay sớm nhất cho ngày mai.

Mua vé xong, Ngu Mẫn chủ động nói: "Để em giúp anh thu dọn hành lý."

"Không cần đâu." Tần Lễ Tinh kéo cô lại: "Em ngủ trưa với anh một lát là được."

Anh trực tiếp bế Ngu Mẫn lên, đi vài bước liền đặt cô lên giường, sau đó nhanh chóng cởi giày và áo khoác của mình ra rồi nằm xuống, anh ôm Ngu Mẫn, nhắm mắt lại: "Sạc pin cho anh."

Ngu Mẫn có thể cảm nhận được có thứ gì đó đang cọ vào đùi cô qua lớp quần, cô theo bản năng nhìn Tần Lễ Tinh rồi hỏi: "Có cần..."

"Không cần." Tần Lễ Tinh từ chối dứt khoát: "Em cứ ngoan ngoãn ngủ với anh là được rồi."

Hai người ở đây nửa tháng, nửa tháng nay mức độ thân mật nhất cũng chỉ là trốn trong phòng hôn nhau.

Ở nhà mình thì chỉ cần không buồn ngủ, Tần Lễ Tinh đều có thể bày trò, đến đây thì ngoan ngoãn hơn không chỉ một chút.

Ngu Mẫn khẽ cười, cô ngồi dậy, Tần Lễ Tinh nhìn cô hỏi: "Em đi đâu đấy?"

"Nhà vệ sinh." Ngu Mẫn trả lời.

Tần Lễ Tinh nằm nghiêng: "Đợi em về."

Ngu Mãn chỉ khẽ cong khóe mắt, không lâu sau, Ngu Mãn đã trở lại, cô chui vào lòng Tần Lễ Tinh, Tần Lễ Tinh đắp chăn cho cô, ôm cô lắm bắm: "Ngủ một lát, ngủ một lát."

Tối hôm qua anh cũng tăng ca làm việc online, nhưng anh vừa nhắm mắt không lâu, liền cảm thấy một bàn tay vén vạt áo anh lên, men theo đường vân da thịt bò lên trên, đầu ngón tay mát lạnh nhẹ nhàng lướt trên cơ ngực và cơ bụng anh.

Tần Lễ Tinh rút người lại, anh muốn nhìn mặt Ngu Mãn, nhưng lại nghe thấy cô nói: "Không được mở mắt ra."

Anh mím chặt môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghe lời Ngu Mãn không mở mắt ra.

Anh cảm nhận được hơi thở của Ngu Mãn đến gần hơn, tiếng hít thở vang lên bên tai, anh cảm thấy cảm mình bị hôn một cái.

"Ngu Mãn..."

Không biết vì sao Tần Lễ Tinh lại có chút run rẩy, Ngu Mãn ừ một tiếng, cô vùi vào lồng ngực Tần Lễ Tinh, mỗi nhịp thở đều là mùi hương dễ chịu của anh.

Tần Lễ Tinh theo bản năng ôm cô chặt hơn một chút, muốn mở mắt ra, nhưng lại nhớ đến lời Ngu Mãn vừa nói không cho anh mở mắt.

Anh từ bỏ việc mở mắt, không còn thị giác, anh cảm thấy xúc giác Ngu Mãn đang quây phá trên người mình như được phóng đại lên rất nhiều.

Cho đến khi cô đến một nơi nào đó.

Ngu Mãn lại ngẩng đầu lên khỏi lòng anh để hôn anh, anh nhắm mắt lại, cảm nhận tất cả những rung động mà Ngu Mãn dành cho anh.

...

...

Tần Lễ Tinh bước ra từ phòng tắm, trên người đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, bộ quần áo bẩn đã bị anh ngâm vào nước, định lát nữa sẽ tự mình lén lút giặt sạch.

Ngu Mẫn đã không còn trong phòng ngủ, chắc là Tống Nhã Vân đã tỉnh.

Tần Lễ Tinh cũng không vội ra ngoài, mà ở trong phòng thu dọn hành lý của mình trước, sau đó mới ra khỏi phòng ngủ, quả nhiên Ngu Mẫn và Tống Nhã Vân đang ở dưới lầu, hai người đang chọn quần áo mà mợ đưa tới.

Mợ của cô là một nhà thiết kế rất nổi tiếng hiện nay, việc đầu tiên sau khi Tống Nhã Vân tỉnh lại là dẫn Ngu Mẫn đến phòng quần áo mà bà ấy đã dày công bài trí, phòng quần áo này chiếm trọn cả tầng ba, mỗi căn phòng đều bày la liệt đủ loại quần áo, từ khi cô mới sinh ra cho đến bây giờ, mỗi năm, Tống Nhã Vân và mợ đều sẽ mua sắm quần áo mới cho cô, trang sức túi xách, có thể thấy, thứ gì đang thịnh hành, họ đều không bỏ qua, đều sưu tầm hết.

Cuối cùng những thứ này cũng đã được chủ nhân thực sự của nó chào đón sau hơn hai mươi năm không nhìn thấy ánh mặt trời.

Tần Lễ Tinh dựa vào tay vịn cầu thang, từ trên nhìn xuống, nhìn Ngu Mẫn cười tủm tỉm đi theo bên cạnh Tống Nhã Vân, chăm chú lắng nghe Tống Nhã Vân nói chuyện.

Thực ra hai ngày nay, trạng thái của Tống Nhã Vân cũng đã khá hơn nhiều, bệnh của bà ấy là bệnh tâm lý.

Tâm đã trở về, đương nhiên sẽ nhanh chóng khỏe lại.

Ngu Mãn là người đầu tiên phát hiện ra Tần Lễ Tinh, cô mỉm cười vẫy tay với anh, anh mới tiếp tục đi xuống lầu.

Anh chào hỏi Tống Nhã Vân và mợ trước, sau đó mới đứng bên cạnh Ngu Mãn.

Mợ nói: "Mợ nghe Mãn Mãn nói, cháu sắp về rồi à?"

Tần Lễ Tinh gật đầu: "Vẫn còn công việc phải làm, đợi làm xong sẽ quay lại thăm mẹ và mợ ạ."

Tống Nhã Vân cũng nhìn anh, nghe anh nói chuyện, cũng mỉm cười nhẹ, ý là bà ấy đã biết.

Tần Lễ Tinh nắm tay Ngu Mãn, lại không nhịn được mà bóp bóp ngón tay cô.

Đồ xấu xa.

Ngu Mãn nắm chặt tay anh bảo anh đừng quậy phá, dắt anh tiếp tục đi theo sau hai vị trưởng bối xem quần áo.

Lần này quần áo được đưa tới cũng có cả đồ nam, đương nhiên là chuẩn bị cho Tần Lễ Tinh, chọn một hồi lâu cuối cùng cũng xong.

Đến tối, Tống Nhã Vân khó có khi không cho Ngu Mãn vào phòng bà ấy, mà rất tinh tế dành thời gian riêng cho đôi vợ chồng trẻ.

Thực lòng mà nói, bà ấy cũng rất thích chàng rể này, mặc dù chàng rể này là do người chồng trước của bà chọn.

Ngu Mãn nhìn chiếc vali ở góc phòng, hỏi: "Anh đã thu dọn xong rồi à?"

Tần Lễ Tinh đang lấy đồ ngủ sạch sẽ của hai người, anh gật đầu: "Ừ, vốn dĩ cũng không mang theo nhiều quần áo."

Anh vào phòng tắm xả nước, khi ra ngoài lại phát hiện Ngu Mẫn đang đứng sặc pin bên cạnh tủ đầu giường, anh đi tới ôm cô từ phía sau: "Đi tắm thôi, nước đã xả xong rồi."

Ngu Mẫn hơi nghiêng đầu, cô vồ vồ mặt Tần Lễ Tinh: "Ngay đây."

Nhưng Tần Lễ Tinh lại tinh mắt nhìn thấy nội dung đang hiển thị trên màn hình điện thoại cô lúc này, một... người đàn ông.

Một người đàn ông không mặc áo, để lộ cơ bụng và cơ ngực săn chắc.

"Em đang xem gì thế?"

Tần Lễ Tinh có chút không vui: "Nhà mình thì không xem, lại muốn đi xem người ngoài đúng không?"

"Gì cơ?" Ngu Mẫn cũng cúi đầu nhìn điện thoại của mình, lúc này mới phát hiện mình vừa vô tình lướt xuống dưới, mà nội dung được đề xuất bên dưới chính là ảnh cơ bụng.

Ngu Mẫn thoát khỏi ứng dụng, cô nói: "Không có xem, em chỉ đang tìm kiếm thông tin, xem xung quanh đây có chỗ nào vui chơi không thôi."

Tần Lễ Tinh hừ một tiếng, anh biết Ngu Mẫn nói thật, nhưng giọng điệu vẫn chua chua: "Ồ, ai biết em nói thật hay giả, dù sao lúc đó anh uốn éo trước mặt em, cũng có thấy em chớp mắt đâu."

Anh dùng ngón tay chọc chọc vào tim Ngu Mẫn: "Đồ phụ nữ xấu xa."

Ngu Mẫn xoay người lại, ngẩng đầu vồ vào eo anh một cái: "Diễn quá rồi đấy."

Tần Lễ Tinh hừ hừ hai tiếng, quay mặt sang một bên, không để ý đến cô.

Nhưng cơ thể lại rất thành thật chắn bên cạnh Ngu Mãn không đi.

Ngu Mãn khẽ nhướn mày, cô nhìn mặt Tần Lễ Tinh, cũng đại khái hiểu được ý anh là gì.

Cô đưa tay ôm eo anh, nói: "Em thích kiểu khiêu chiến hơn."

Tần Lễ Tinh ngửa răng, cúi đầu nhìn Ngu Mãn, Ngu Mãn lại đưa tay lên, sờ sọang eo anh, miệng còn lẩm bẩm: "Tập luyện không tệ, so với anh chàng uốn éo ở nhà em thì tốt hơn nhiều rồi."

Tần Lễ Tinh trực tiếp bế Ngu Mãn lên, anh bế cô bước về phía phòng ngủ.

Anh đã lên rồi, cơ hội tốt như vậy, phải để Ngu Mãn cảm nhận cho thật kỹ.

...

...

Tần Lễ Tinh đi chuyến bay sáng sớm hôm sau, từ trang viên đến sân bay cũng phải đi xe hơn một tiếng, trời còn chưa sáng, Tần Lễ Tinh đã xách túi nhẹ nhàng rời đi.

Khi Ngu Mãn tỉnh dậy, anh đã lên máy bay về nước.

Vừa xuống máy bay, anh vừa đi vừa gọi điện thoại cho Ngu Mãn, nhưng lại hiển thị đang bận, chắc là đang nói chuyện với vị trưởng bối nào đó.

Tần Lễ Tinh cũng không để ý, anh đi đến chỗ lấy hành lý, nhìn một cái, hành lý của mình vẫn chưa ra, nên cứ đứng bên cạnh

nhắn tin cho Tần Nho Nguyệt, nói anh đã về đến nhà.

Đột nhiên, anh nghe thấy tiếng bánh xe lăn trên mặt đất, cuối cùng còn dừng lại bên cạnh anh, Tần Lễ Tinh theo bản năng liếc nhìn người bên cạnh, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt đối phương, anh sững sờ, sau đó cất điện thoại vào túi, tiến lên ôm chặt lấy cô.

Anh lẩm bẩm: "Em không phải là..."

Ngu Mẫn ôm lại eo anh: "Em không phải là gì?"

Tần Lễ Tinh không nói gì, ôm cô một lúc lâu mới buông ra: "Sao em lại về đây? Em về bằng cách nào?"

Ngu Mẫn nắm lấy tay anh: "Anh mua vé xong không lâu thì em cũng mua vé cùng chuyến bay, chỉ là em mua vé hạng phổ thông, hạng thương gia hết chỗ rồi."

Vì vậy nên hai người mới không gặp nhau.

Tần Lễ Tinh vừa nghe, trên mặt không khỏi xót xa: "Tự nhiên em lại đi theo anh về đây làm gì?"

Ngu Mẫn ừ một tiếng: "Không thích à? Vậy em về đây."

Cô giả vờ muốn đi, nhưng lại bị Tần Lễ Tinh nắm chặt cánh tay, anh lẩm bẩm: "Ai bảo em đi."

Ngu Mẫn hất cằm lên: "Vali của anh ra rồi kìa."

Lúc này Tần Lễ Tinh mới miễn cưỡng đi lấy hành lý của mình, đồ đạc của hai người đều không nhiều, mỗi người kéo một chiếc vali, tay trong tay đi ra ngoài.

Bầu trời bên ngoài đã tối đen, Ngu Mẫn dờn tầm mắt, cô cúi đầu nhìn hai chiếc vali, cười nói: "Tần Lễ Tinh, chúng ta như đang bỏ trốn vậy."

Tần Lễ Tinh lắc lắc bàn tay đang nắm chặt của hai người, anh nói: "Chúng ta là vợ chồng hợp pháp mà."

Anh dừng một chút: "Em quả nhiên thích k1ch thích."

Ngu Mẫn không để ý đến anh, Tần Lễ Tinh ở bên cạnh chậm rãi nói: "Anh miễn cưỡng diễn với em một chút vậy, em yêu, em muốn đưa anh bỏ trốn đến đâu? Nhà anh có người anh trai nghiêm khắc, có trưởng bối lớn tuổi, đi theo em, liệu họ có tức giận không?"

Những người đi ngang qua đều không nhìn được mà liếc nhìn bọn họ.

Ánh mắt đó dường như đang nói, cô gái này có chút tài lực, vậy mà có thể cua được anh chàng đẹp trai như vậy.

Ngu Mẫn trừng mắt nhìn anh, tai đỏ bừng: "Tần Lễ Tinh, anh bình thường một chút đi."

Tần Lễ Tinh làm ra vẻ ồ một tiếng, anh ghé sát tai cô nhỏ giọng nói: "Được, em biết đấy, anh luôn nghe lời em mà."

Ngu Mẫn véo má anh: "Cái miệng này của anh còn biết nói gì nữa?"

Tần Lễ Tinh mím môi, anh nhanh chóng hôn Ngu Mẫn một cái, anh nói: "Cái miệng này của anh có thể làm được nhiều chuyện lắm, chỉ sợ em chịu không nổi."

Ngu Mẫn hoàn toàn không để ý đến anh nữa.

Lúc này Tần Lễ Tinh mới nhận ra mình thật sự đã chọc giận người ta, lại bắt đầu dịu giọng làm hòa: "Sai rồi sai rồi, sau này không nói lung tung nữa."

Sau này trực tiếp làm luôn là được rồi.

Gió đêm thổi tới, cũng không lạnh, nhưng Tần Lễ Tinh vẫn nghiêng người chắn gió cho cô.

Ngu Mẫn nhìn anh, vẻ mặt Tần Lễ Tinh vẫn như thường, khuôn mặt anh dịu dàng trong màn đêm, bàn tay nắm lấy tay cô cũng ấm áp.

Ngu Mẫn đột nhiên khẽ cười, cô chủ động đến gần Tần Lễ Tinh, cô nói: "Tần Lễ Tinh."

Tần Lễ Tinh nhìn cô, Ngu Mẫn cong khóe mắt: "Gặp được anh, thật tốt."

Tần Lễ Tinh cũng mỉm cười: "Là do bản thân em tốt."

Hai người nhìn nhau cười.

Hơn hai mươi năm trước, cô vẫn luôn phải vượt mọi chông gai, đơn độc bước đi một mình.

Sau khi gặp Tần Lễ Tinh, cô cảm thấy mình trở nên may mắn hơn.

Thổi về phía cô không còn là những cơn gió lạnh thấu xương nữa, khi trời mưa có chiếc ô nghiêng về phía cô.

Cô đã mở ra cánh cửa của hộp Pandora, nhưng không ngờ rằng, phía sau cánh cửa đó, là ánh sáng thuộc về riêng cô.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42 \(Hoàn\)](#)

